

Julia Quinn
Biên dịch: Chuis_M

Bridgerton 02: The Viscount Who Loved Me

Julia Quinn

The Viscount Who ♥ Loved Me

Biên dịch: Chuis_M

Người yêu tôi là tử tước

Julia Quinn

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mở đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Phần kết
Phần kết II
Ghi chú của tác giả
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]

Mùa dạ hội mới đã mở ra cho năm 1814, và có rất ít lý do để hy vọng rằng chúng ta sẽ thấy bất cứ sự thay đổi đáng chú ý nào so với năm 1813.

Các tầng lớp trong xã hội lại một lần nữa được lấp đầy bởi những Bà Mẹ Tham Vọng, mà mục tiêu duy nhất chỉ là nhìn thấy các cô Con Gái Cưng của họ cưới những Chàng Độc Thân Đã Được Xác Định. Cuộc trò chuyện giữa những Bà Mẹ đụng chạm đến Tử Tước Bridgerton như là món bở thích hợp nhất trong năm nay, và thực vậy, nếu tóc của anh chàng tội nghiệp này trông rối và bị gió tốc, đó là bởi vì chàng không thể đi bất cứ đâu mà không có vài quý cô trẻ nhấp nháy lông mi với nhiều lực và tốc độ đến mức tạo ra một luồng gió với sức mạnh bão tố.

Có thể quý cô trẻ duy nhất không quan tâm đến Bridgerton là Miss Katharine Sheffield, và thực ra, thái độ của nàng đối với chàng tử tước đôi khi đóng khung ở sự thù địch.

Và đó là lí do vì sao, Độc Giả Thân Mến, Bốn Tác Giả cảm thấy rằng một sự đối đầu giữa Bridgerton và Miss Sheffield sẽ đúng là chất xúc tác làm phấn chấn một mùa vũ hội thông thường nói theo cách khác.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 13 tháng 4 năm 1814

Giới thiệu

Edwina ngọt ngào.

Edwina xinh đẹp quyến rũ.

Edwina có mái tóc vàng duyên dáng.

Edwina với đôi mắt xanh tuyệt đẹp.

Edwina thông minh.

Edwina điệu kỳ.

Edwina nổi bật.

Edwina được cả London săn lùng.

Edwina sáng chói.

Edwina là người bất kỳ gã đàn ông nào cũng muốn lấy làm vợ.

Edwina là người Anthony Bridgerton quyết định lấy làm vợ. Cần lấy làm vợ.

Vậy mà, chẳng biết bằng cách nào, trong những giấc mơ anh, chỉ có mỗi bóng hình cô...

Katharine Grace Sheffield.

Tại sao và vì cớ gì, cô lại cả gan bước vào cuộc đời anh? Phá hoại kế hoạch gần như hoàn hảo anh đã lập nên?

Mục lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#) [Chương 10](#)

[Chương 11](#) [Chương 12](#) [Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#)

[Phần kết](#) [Phần kết II](#)

[Ghi chú của tác giả](#)

Mở đầu

Anthony Bridgerton đã luôn luôn biết rằng anh sẽ chết trẻ.

Ồ, không phải khi còn là một đứa trẻ. Cậu Thiếu Niên Anhtony chưa bao giờ có lí do để cân nhắc về tuổi thọ của mình. Những năm tháng trẻ thơ của cậu là một sự hoàn hảo đối với một cậu bé, ngay từ ngày cậu được sinh ra.

Sự thật rằng Anthony là người thừa kế của một chức tử tước cổ xưa và giàu có, nhưng không giống như hầu hết các cặp đôi quý tộc, Lord và Lady Bridgerton yêu nhau say đắm, và họ xem sự chào đời của con trai họ không phải như sự ra đời của một người thừa kế, nhưng lại như của một đứa trẻ.

Và do đó đã chẳng có tiệc tùng, lễ hội, không tiệc chúc mừng ngoài niềm hạnh phúc của bậc làm cha làm mẹ, nhìn chăm chú đầy kinh ngạc vào đứa con trai mới sinh.

Nhà Bridgerton là những bậc phụ huynh non trẻ—Edmund chưa tròn hai mươi và Violet mới chỉ mười tám—nhưng họ khôn ngoan và mạnh mẽ, và họ yêu con trai với một sự mãnh liệt và lòng tận tâm rất hiếm thấy trong xã hội lúc đó. Trong phần lớn sự hãi hùng của mẹ cô, Violet yêu cầu được tự mình nuôi dưỡng con trai, và Edmund không bao giờ góp vào thái độ phổ biến lúc đó rằng người cha không nên nghe và thấy con cái họ. Anh dắt con trong những cuộc đi bộ đường dài bằng qua các vùng đồi ở Kent, nói với con về triết học và thơ ca trước khi nó có thể hiểu được từ ngữ, và kể cho con nghe truyện đọc vào giờ đi ngủ hằng đêm.

Bởi vì ngài tử tước và tử tước phu nhân còn rất trẻ và yêu nhau say đắm, đó không phải là một ngạc nhiên cho mọi người khi, chỉ hai năm sau sinh nhật của Anthony, cậu bé được kết thân với một cậu em trai, được đặt tên là Benedict. Edmund ngay lập tức điều chỉnh công việc hằng ngày của anh để dẫn hai con trai trên những chuyến đi dạo, và anh dành một tuần đào xới trong chuồng ngựa, làm việc cùng với người thuộc da để phát minh ra một balô đặc biệt sẽ giữ Anthony trên lưng anh, trong khi anh bế Benedict trong đôi cánh tay mình.

Họ đã đi qua các cánh đồng và các dòng sông nhỏ, và anh kể cho bọn trẻ những điều kỳ diệu, về những bông hoa hoàn mỹ và những bầu trời xanh trong, về những hiệp sĩ trong bộ áo giáp sáng ngời và những thiếu nữ gặp nạn. Violet thường cười khi họ trở về cùng với vẻ bù xù và cháy nắng, và Edmund sẽ nói “Thấy không? Đây là cô gái gặp nạn của chúng ta. Rõ ràng là chúng ta phải cứu cô ấy.” Và Anthony sẽ ném mình vào vòng tay mẹ, cười khúc khích khi cậu thề rằng cậu sẽ bảo vệ cô khỏi hơi thở lửa của con rồng mà họ thấy chỉ cách hai dặm trên con đường vào làng.

“Hai dặm trên đường vào làng sao?” Violet sẽ thở gấp, khéo léo giữ cho giọng cô tràn ngập nỗi sợ hãi. “Trời ơi, ta sẽ làm gì khi không có ba người đàn ông mạnh mẽ này bảo vệ ta đây?”

“Benedict là một đứa trẻ.” Anthony sẽ trả lời.

“Nhưng em sẽ lớn lên,” cô luôn luôn nói thế, xoa tóc cậu bé, “cũng như con vậy. Và cũng như con vẫn sẽ như vậy.”

Edmund luôn luôn đối xử với các con cùng một tình yêu thương công bằng và lòng tận tâm, nhưng vào lúc tối muộn, khi Anthony ôm ấp cái đồng hồ cầm tay vào ngực mình (được cha tặng cho cậu nhân kỷ niệm sinh nhật lần thứ tám của cậu, cha cậu đã nhận cái đồng hồ vào sinh nhật thứ tám từ cha mình), cậu thích nghĩ rằng mối quan hệ của cậu với cha có một chút gì đó đặc biệt. Không phải vì Edmund yêu cậu nhất; lúc đó thì còn cái nhà Bridgerton đã lên tới số bốn (Colin và Daphne đã đến gần như là cùng nhau) và Anthony biết rất rõ rằng tất cả những đứa trẻ đều được yêu thương rất nhiều.

Không, Anthony thích nghĩ rằng tình cảm giữa cậu với cha là đặc biệt, đơn giản chỉ vì cậu biết cha lâu nhất. Sau cùng thì, không nhất thiết Benedict đã biết cha họ bao lâu đi chăng nữa, Anthony vẫn luôn có hai năm nhiều hơn. Và sáu năm hơn Colin. Và đối với Daphne thì, chà, bên cạnh sự thật nó là một bé gái (điều kinh khiếp!), con bé biết Cha ít hơn cậu đến tám năm và, cậu thích tự nhắc nhở mình, sẽ luôn luôn như thế.

Edmund Bridgerton là, hoàn toàn đơn giản, trung tâm thế giới của Anthony. Cha cao, đôi vai cha rộng, và cha có thể cưỡi một con ngựa như thể cha được sinh ra trên yên ngựa vậy. Cha luôn luôn biết đáp án của những câu hỏi số học (ngay cả khi người dạy học cũng không biết), cha thấy chả có lý do gì mà con trai mình không nên có một ngôi nhà trên cây (và rồi chính cha đã xây nó), và tiếng cười của cha là tiếng cười sưởi ấm ai đó từ trong ra ngoài.

Edmund đã dạy Anthony làm thế nào để cưỡi ngựa. Cha dạy Anthony làm thế nào để bắn súng. Cha dạy cậu bơi. Cha dắt cậu đến trường Eton, thay vì gửi cậu đến trong một cỗ xe với người hầu, khi hầu hết các bạn bè tương lai của Anthony đã đến theo cách đó, và khi anh thấy Anthony lướt nhìn một cách căng thẳng xung quanh ngôi trường sẽ sớm trở thành nhà cậu, anh đã có một buổi nói chuyện từ trái tim đến trái tim với con trai cả của mình, cam đoan với cậu rằng mọi thứ sẽ ổn thôi.

Và mọi thứ ổn cả. Anthony đã biết nó sẽ như thế. Cha cậu, sau tất cả, chưa bao giờ nói dối.

Anthony yêu mẹ mình. Chết tiệt, anh có thể cắn đứt cánh tay mình nếu nó có nghĩa là giữ cho mẹ được an toàn và khoẻ mạnh. Nhưng khi lớn lên, tất cả mọi thứ anh làm, tất cả mọi việc anh hoàn thành, mỗi mục đích, mỗi một niềm hy vọng và ước mơ—tất cả là vì cha anh.

Và rồi một ngày, tất cả mọi thứ đã thay đổi. Thật khôi hài, anh phản ứng sau đó, làm thế nào cuộc đời của một con người có thể biến đổi chỉ trong một khoảnh khắc, làm thế nào mà trong một phút, mọi thứ có thể ở trong sự chắc chắn, và rồi phút sau đó nó chỉ đơn giản là... không còn nữa.

* * *

Việc ấy xảy đến khi Anthony mười tám tuổi, về nhà trong kỳ nghỉ hè và chuẩn bị cho năm đầu tại đại học Oxford. Anh sẽ gia nhập vào All Souls College, như cha anh cũng đã tham gia trước anh, và cuộc đời của anh tươi sáng và chói lọi như bất kỳ một người mười tám tuổi nào có quyền được hưởng. Anh đã khám phá ra phụ nữ, và có thể là huy hoàng hơn, họ khám phá ra anh. Cha mẹ anh vẫn còn tái tạo một cách hạnh phúc, đã thêm Eloise, Francesca, và Gregory vào gia đình, và Anthony đã cố gắng hết sức để không đảo tròn mắt khi anh đi ngang qua mẹ trên đại sảnh—mang thai với đứa thứ tám! Nó hơi không thích hợp, trong suy nghĩ của Anthony, có con vào độ tuổi của họ, nhưng anh giữ ý kiến đó cho riêng mình.

Anh là ai mà dám nghi ngờ sự thông thái của Edmund chứ? Có thể anh cũng sẽ muốn nhiều con cái hơn ở độ tuổi ba mươi tám.

Khi Anthony phát hiện ra, thì đã là chiều muộn. Anh vừa trở về từ một cuộc cưỡi ngựa dài và bầm tím với Benedict và mới chỉ vượt qua cánh cửa trước của Aubrey Hall, căn nhà tổ tiên của dòng họ Bridgerton, khi anh thấy cô em gái mười tuổi đang ngồi trên sàn nhà. Benedict vẫn còn đang ở trong chuồng ngựa, đã thua vài cuộc cá độ ngựa ngốc với Anthony, lật quy định cậu phải ở lại và tắm rửa cho mấy con ngựa.

Anthony ngừng lại khi anh thấy Daphne. Nó đã đủ kỳ lạ khi em gái anh lại ngồi giữa sàn của gian đại sảnh. Nó còn kỳ lạ hơn khi cô bé đang khóc.

Daphne không bao giờ khóc.

“Daff,” anh nói ngập ngừng, quá trẻ để hiểu phải làm thế nào với một người phụ nữ đang khóc lóc, và tự hỏi liệu anh có bao giờ học được không, “chuyện gì—”

Nhưng trước khi anh có thể kết thúc câu hỏi của mình, Daphne đã ngược đầu lên, và ánh nhìn tan vỡ trong đôi mắt nâu to tròn cắt vào anh như một lưỡi dao. Anh sụt chân lùi một bước, biết rằng có điều gì đó không ổn, không ổn kinh khủng. “Ông chết rồi.” Daphne thì thầm. “Papa đã chết.” Trong một lúc Anthony chắc chắn rằng anh đã nghe nhầm. Cha anh không thể chết được. Những người khác chết trẻ, như Chú Hugo, nhưng Chú Hugo còn rất trẻ và mỏng manh.

Chà, ít nhất thì trẻ hơn và mong manh hơn Edmund.

“Em nhầm rồi.” Anh nói với Daphne. “Em nhất định là đã nhầm.”

Cô bé lắc đầu. “Eloise nói với em. Ông đã... Nó là...”

Anthony biết anh không nên lắc em gái anh khi cô bé đang khóc, nhưng anh không thể ngăn mình được. “Nó là cái gì, Daphne?”

“Một con ong.” Cô thì thầm. “Cha bị chích bởi một con ong.”

Trong một lúc Anthony chẳng thể làm gì khác ngoài nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng, trong một giọng khàn khàn và khó có thể nhận ra, anh nói. “Một người đàn ông không chết vì ong đốt, Daphne.”

Cô bé không nói gì, chỉ ngồi trên sàn nhà, cổ họng co giật khi cố kiềm chế nước mắt.

“Cha đã từng bị đốt trước đây rồi.” Anthony nói thêm, âm lượng trong giọng anh tăng lên. “Anh đã ở cùng với cha. Cả hai cùng bị đốt. Bọn anh đã đi ngang qua một cái tổ ong. Anh bị chích trên vai.” Tự ý, tay anh đưa lên chạm vào vết mà anh đã bị chích từ nhiều năm trước. Trong một lời thì thầm anh nói thêm. “Cha bị đốt trên cánh tay.”

Daphne chỉ nhìn chăm chăm vào anh với một vẻ mặt trống rỗng. “Cha ổn thôi.” Anthony ra lệnh. Anh có thể nghe được sự sợ hãi trong giọng của mình và biết anh đang làm cho em gái anh hoảng sợ, nhưng anh lại không có sức mạnh nào để kiềm chế điều đó. “Một người đàn ông không thể chết vì một vết ong đốt!”

Daphne lắc đầu, đôi mắt cô bé bỗng trông như đã hàng trăm năm tuổi. “Đó là một con ong.” Cô nói trong một giọng trống rỗng. “Eloise đã thấy mà. Một phút trước cha chỉ là đang đứng đó, và sau đó cha đã... cha đã...”

Anthony cảm thấy điều gì đó rất kỳ lạ đang dâng lên trong anh, như thể là các cơ bắp của anh đang chuẩn bị nhảy ra khỏi da anh vậy. “Sau đó cha đã thế nào, Daphne?”

“Ra đi.” Cô bé trông ngạc nhiên bởi từ đó, ngạc nhiên nhiều như anh cảm thấy.

Anthony để Daphne ngồi lại trên đại sảnh và đi lên cầu thang ba bậc một tới phòng ngủ của cha mẹ anh. Chắc chắn cha anh không chết. Một người đàn ông không thể chết vì một vết ong đốt. Điều đó là không thể. Hoàn toàn điên rồ. Edmund Bridgerton còn trẻ, ông khỏe mạnh. Ông cao lớn, đôi vai ông rộng, cơ bắp đầy sức mạnh, và vì Chúa, không có một con ong mật ngớ ngẩn nào có thể đánh bại ông.

Nhưng khi Anthony đến sảnh trên lầu, anh có thể nói bởi sự im lặng hoàn toàn và trọn vẹn của hàng tá hoặc hơn nữa số người hầu lảng vảng quanh đó rằng, tình thế nghiêm trọng.

Và những khuôn mặt thương hại của họ... cho đến tận cuối đời anh sẽ còn bị ám ảnh bởi những gương mặt thương hại đó.

Anh đã nghĩ anh phải chen lấn để vào phòng cha mẹ anh, nhưng những người hầu đã tránh ra như thể họ bị ném vào Biển Đỏ, và khi Anthony đẩy cánh cửa mở, anh đã biết.

Mẹ anh đang ngồi trên mép giường, không khóc than, không cả gây ra một tiếng động, chỉ nắm lấy tay cha anh khi bà chậm chậm đưa người trước ra sau. Cha anh đang nằm yên. Yên như... Anthony còn không muốn nghĩ đến cái từ đó nữa. “Mama?” Anh ho. Anh đã không còn gọi mẹ như thế từ nhiều năm rồi, bà đã là “Mẹ” từ khi anh rời Eton.

Bà quay lại, chậm chạp, như thể nghe tiếng anh từ xuyên qua một con hầm dài, rất dài. “Chuyện gì đã xảy ra?” anh thì thầm. Bà lắc đầu, đôi mắt bà tuyệt vọng, xa xăm. “Mẹ không biết.” Bà nói. Đôi môi bà vẫn hé mở một khoảng, như thể bà muốn nói gì đó nữa nhưng đã quên mất.

Anthony bước tới trước một bước, cử động của anh ngượng nghịu và giật giật.

“Ông ấy đã đi rồi.” Violet cuối cùng cũng thì thầm. “Ông ấy đã ra đi và mẹ... ôi, Chúa ơi, mẹ...” Bà đặt một bàn tay lên bụng căng tròn với em bé. “Mẹ đã nói với cha—ô, Anthony, mẹ đã nói với cha—” Bà trông như thể có thể nứt vỡ từ bên trong.

Anthony kiềm lại nước mắt đang làm cay mắt anh, chích vào họng anh và đi đến bên cạnh bà. “Sẽ ổn thôi, mama.” Anh nói. Nhưng anh biết nó không hề ổn.

“Mẹ đã nói với cha đây phải là đứa cuối của chúng ta.” Bà thở gấp, khóc trên vai anh. “Mẹ đã nói với cha mẹ không thể mang thai đứa nào nữa, và cha mẹ phải cẩn thận, và... ôi, Chúa ơi, Anthony, mẹ sẽ làm bất cứ việc gì để có cha ở đây và trao cho cha một đứa con nữa. Mẹ không hiểu. Mẹ không thể hiểu được...”

Anthony ôm mẹ khi bà khóc. Anh chẳng nói gì; nó có vẻ như là vô dụng khi cố gắng thốt ra từ nào thích hợp với sự hủy hoại trong tim anh.

Anh cũng không thể hiểu được.

Những người bác sĩ tới sau đó vào buổi tối và tuyên bố họ bị bối rối. Họ đã từng nghe về điều này trước đây, nhưng chưa bao giờ ở một người trẻ và khoẻ mạnh như thế. Ông thật đầy sức sống, thật mạnh mẽ; chẳng ai có thể biết được. Sự thật rằng em trai Hugo của vị tử tước đã chết hoàn toàn đột ngột vào năm ngoái, nhưng những việc như thế không hẳn là di truyền trong gia đình, và bên cạnh đó, ngay cả khi Hugo đã chết bên ngoài ngôi nhà, không ai đã từng nhận thấy một nốt ong đốt trên da anh ta.

Nhưng một lần nữa, chẳng có ai đã tìm cả.

Chẳng ai có thể biết được, những người bác sĩ nói vậy, lặp đi và lặp lại cho đến khi Anthony muốn bóp cổ hết tất cả bọn họ. Cuối cùng, anh đuổi họ ra khỏi ngôi nhà, và anh đưa mẹ vào giường. Họ đã phải chuyển bà đến một phòng ngủ còn trống; bà trở nên khích động với ý nghĩ ngủ trên cái giường mà bà đã chia sẻ với Edmund từ rất nhiều năm. Anthony cũng đã sắp xếp đưa các em vào giường, nói với chúng rằng họ sẽ nói chuyện vào buổi sáng mai, rằng tất cả mọi chuyện sẽ tốt thôi, và anh sẽ chăm sóc cho chúng như cha đã mong muốn.

Rồi anh đi vào căn phòng nơi cha anh vẫn còn nằm đó và nhìn ông. Anh nhìn ông và nhìn ông, nhìn chăm chăm trong nhiều tiếng đồng hồ, chỉ hơi chớp mắt.

Và khi anh đã rời phòng, anh rời khỏi đó với một phiên bản khác của cuộc đời anh, và một sự hiểu biết mới về ngày tận số của mình.

Edmund Bridgerton đã chết ở lứa tuổi ba mươi tám. Và Anthony đơn giản là không thể hình dung được có bao giờ vượt qua cha anh trong bất cứ điều gì, ngay cả về tuổi tác.

Chương 1

Chủ đề về những kẻ ăn chơi trác táng, tất nhiên, đã được thảo luận trước đây trên mục báo này, và Bốn Tác Giả đã đi đến một kết luận là có tồn tại những kẻ ăn chơi trác táng, và có tồn tại những Kẻ Ăn Chơi Trác Táng.

Anthony Bridgerton là một Kẻ Ăn Chơi Trác Táng.

Một kẻ ăn chơi trác táng (viết thường) còn trẻ và chưa chín chắn. Anh ta khoe khoang những chiến công của mình, cư xử với cực điểm của chúng ngu ngốc, và nghĩ rằng anh ta nguy hiểm đối với phụ nữ.

Một Kẻ Ăn Chơi Trác Táng (viết hoa) biết rằng chàng nguy hiểm đối với phụ nữ. Chàng không phô trương những chiến công của chàng, bởi vì chàng không cần phải làm thế. Chàng biết chàng sẽ được thì thầm khắp nơi bởi những đàn ông cũng như phụ nữ, và trên thực tế, chàng thà rằng họ đứng có thì thầm gì về chàng hết. Chàng biết chàng là ai và chàng đã làm gì; những trò tường thuật chi tiết, đối với chàng, thật là rườm rà.

Chàng không cư xử như một kẻ ngu ngốc chỉ bởi vì lý do đơn giản rằng chàng không phải là thằng ngu (không nhiều hơn những gì được trông chờ ở tất cả thành viên thuộc giới tính nam). Chàng có rất ít kiên nhẫn cho những nhược điểm của xã hội, và thành thật mà nói, hầu hết các lần Bốn Tác Giả chẳng thể nói rằng nàng đổ lỗi cho chàng được.

Và nếu đó không miêu tả Tử Tước Bridgerton—rõ ràng là người độc thân thích hợp nhất của mùa vũ hội này—đến hoàn hảo, Bốn Tác Giả nên ngừng nghề viết ngay lập tức. Câu hỏi duy nhất là: liệu năm 1814 sẽ là năm chàng cuối cùng cũng đầu hàng niềm hạnh phúc tuyệt vời của hôn nhân?

Bốn Tác Giả nghĩ... không.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 20 tháng 4 năm 1814

“Làm ơn đừng nói với chị,” Kate Sheffield nói với căn phòng rộng lớn, “rằng cô ta lại viết về Tử Tước Bridgerton lần nữa chứ.”

Cô em kế của cô, Edwina, nhỏ hơn đến gần bốn tuổi, nhìn lên từ sau tờ báo một trang. “Làm sao mà chị biết?”

“Em đang cười khúc khích như một người điên.”

Edwina cười khúc khích, làm rung chiếc ghế sofa thêu hoa mà họ đang ngồi.

“Thấy chưa?” Kate nói, tặng cho em gái một cú thúc vào cánh tay. “Em lúc nào cũng cười khúc khích khi cô ta viết về mấy gã ma cà bông đáng quở trách.” Nhưng Kate lại cười toét miệng. Có rất ít thứ mà cô thích hơn là chọc em gái. Với ý tốt, tất nhiên.

Mary Sheffield, mẹ của Edwina, và mẹ kế của Kate đã gần tám năm nay, liếc lên từ đồ thêu của bà và đẩy cặp kính lên cao hơn trên sống mũi. “Hai đứa cười cái gì đấy?”

“Chị Kate đang nổi điên lên vì Lady Whistledown lại viết về ngài tử tước phóng đảng đó nữa.” Edwina giải thích.

“Chị không nổi điên.” Kate nói, ngay cả khi không có ai lắng nghe.

“Bridgerton?” Mary hỏi lơ đãng.

Edwina gật đầu. “Vâng.”

“Cô ấy lúc nào cũng viết về anh ta.”

“Con nghĩ cô ấy chỉ thích viết về những kẻ ăn chơi trác táng.” Edwina bình luận.

“Tất nhiên là cô ấy thích viết về mấy kẻ trác táng.” Kate vặn lại. “Nếu cô ấy mà viết về những người chán ngắt, thì chả ai sẽ mua tạp chí của cô ấy.”

“Điều đó không đúng.” Edwina trả lời. “Chỉ mới tuần trước cô ấy đã viết về chúng ta đó thôi, và ông trời mới biết chúng ta không phải là những người đáng quan tâm nhất ở Luân Đôn.”

Kate mỉm cười với sự ngây thơ của em gái. Kate và Mary có thể không phải là người đáng quan

tâm nhất Luân Đôn, nhưng Edwina, với mái tóc màu vàng ngọt ngào như bơ và đôi mắt xanh trong đến sững sờ, đã được vinh danh là Người Không Thể So Sánh của năm 1814. Kate, mặt khác, với mái tóc và đôi mắt một màu nâu giản dị, thường được nhắc đến như là “Chị gái lớn của Người Không Thể So Sánh”.

Kate vờ như còn có cách nói tệ hơn. Ít nhất thì chưa có ai bắt đầu gọi cô là “Chị gái già của Người Không Thể So Sánh.” Điều đó rất nhiều phần gần với sự thật hơn là bất cứ người nhà Sheffield nào chịu thừa nhận. Ở tuổi hai mươi (gần như là hai mươi mốt, nếu người ta thành thật về điều đó), Kate hơi dài răng để có thể tận hưởng mùa vũ hội đầu tiên ở Luân Đôn.

Nhưng đã chẳng có lựa chọn nào khác. Nhà Sheffield đã không từng giàu có ngay cả khi cha Kate vẫn còn sống, và từ khi ông qua đời vào năm năm trước, họ đã buộc phải tiết kiệm nhiều hơn nữa. Họ chắc chắn là chưa đến mức vào nhà tế bần, nhưng phải lo lắng cho từng đồng và xem xét từng bảng.

Với tài chính bị thu hẹp, nhà Sheffield chỉ có thể sắp xếp một khoản tiền cho một chuyến đi đến Luân Đôn. Thuê mượn một ngôi nhà—và một cỗ xe—và thuê một ít người hầu vừa đủ cho mùa vũ hội tốn một khoản tiền. Nhiều tiền hơn là họ có thể xoay sở để có thể trang trải qua cả hai lần. Như thế, họ phải chuẩn bị trong năm năm khó khăn để có thể chu cấp cho chuyến đi này đến Luân Đôn. Và nếu các cô gái không thành công ở Hội Chợ Hôn Nhân... À thì, chả có ai sẽ đẩy họ vào nhà tù nợ nần, nhưng họ sẽ phải trông đến một cuộc sống yên bình của nghèo khó thanh đạm ở một mái nhà tranh đáng yêu nhỏ nhai nơi vùng Somerset.

Và vì vậy hai cô gái đành phải khởi đầu mùa vũ hội đầu tiên trong cùng một năm. Đó là một quyết định rằng thời gian logic nhất là khi Edwina mười bảy và Kate sắp hai mươi mốt. Mary sẽ muốn chờ cho đến khi Edwins đã mười tám, và chín chắn hơn một chút, nhưng điều đó sẽ làm cho Kate gần hai mươi hai, và trời ơi, nhưng ai sẽ cưới cô lúc đó chứ?

Kate cười nhún nhó. Cô còn không muốn một mùa vũ hội. Cô đã biết rằng cô không thuộc dạng sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Cô không đủ xinh xắn để che lấp sự thiếu hụt của hồi môn, và cô chưa bao giờ học cách cười điệu và nói chuyện dịu dàng và đi đứng duyên dáng, và làm tất cả những việc mà các cô gái khác dường như biết cách làm từ trong nôi. Ngay cả Edwina, người chẳng có một cái xương ranh mãnh nào trong người, bằng cách nào đó cũng biết cách đi và đứng và thở dài sao cho đàn ông chạy vù tới, chỉ để có cái vinh dự được đưa nàng sang đường.

Kate, mặt khác, luôn luôn đứng với đôi vai thẳng và cao, không thể ngồi yên nếu cuộc sống của cô phụ thuộc vào điều đó, và đi như cô đang ở trong một cuộc đua—và tại sao lại không? Cô luôn tự hỏi. Nếu một người đang đi đến đâu đó, có lý gì khi không đến đó nhanh chóng?

Còn đối với mùa dạ hội của cô ở Luân Đôn, cô còn không thích thành phố nhiều nữa. Ôi, cô có một khoảng thời gian vui vẻ, và cô đã gặp nhiều người tử tế, nhưng một mùa vũ hội Luân Đôn dường như là một sự phung phí tiền bạc khủng khiếp đối với một cô gái sẽ hoàn toàn hài lòng được ở lại nông thôn và tìm một anh chàng hiểu biết lý lẽ để mà cưới.

Nhưng Mary không chấp nhận điều gì như thế. “Khi ta cưới cha con,” bà nói, “ta đã thề sẽ yêu thương con và đem đến cho con mọi sự chăm sóc và tình thương ta sẽ dành cho con ruột của ta.”

Kate đã thu xếp để vừa thốt ra được một từ “nhưng—” trước khi Mary tiếp tục với, “ta có trách nhiệm đối với người mẹ tội nghiệp của con, cầu Chúa cho bà yên nghỉ, và một phần của trách nhiệm đó là thấy con được cưới xin hạnh phúc và ổn định.”

“Con có thể hạnh phúc và được bảo đảm ở thôn quê mà.” Kate đã trả lời.

Mary đã đổi lại, “Có nhiều người đàn ông để lựa chọn hơn ở Luân Đôn.”

Sau đó Edwina cũng đã tham gia, khẳng khái nói rằng cô sẽ hoàn toàn khốn khổ nếu không có Kate, và bởi vì Kate không bao giờ có thể chịu được khi nhìn thấy em gái không hạnh phúc, số phận cô được quyết.

Và thế là cô ở đây—ngồi trong một căn phòng khách hơi sồn cũ, trong một căn nhà thuê ở phần rìa Luân Đôn mà gần như hợp thời, và...

Cô nhìn quanh một cách tinh nghịch... và cô sắp sửa giật tờ tạp chí từ tay em gái.

“Chị Kate!” Edwina kêu ré lên, mắt cô trợn vào mảnh báo nhỏ hình tam giác còn lại giữa ngón tay cái và ngón trỏ. “Em chưa xong mà!”

“Em cứ đọc nó mãi.” Kate trả lời với nụ cười ngoác miệng táo tợn. “Bên cạnh đó, chị muốn coi cô ta viết gì về tử tước Bridgerton hôm nay.”

Đôi mắt của Edwina, thường xuyên được ví như mặt hồ Scot tĩnh lặng, ánh lên quỷ quái. “Chị quan tâm khủng khiếp đến ngài tử tước đấy, Kate. Có điều gì chị không nói với mẹ và em đúng không?”

“Đừng có ngu ngốc thế. Chị còn không biết anh ta. Mà nếu chị có biết, có thể là chị sẽ chạy về hướng ngược lại. Anh ta cụ thể là loại đàn ông mà hai chúng ta nên tránh xa bằng mọi giá. Anh ta rất có thể quyến rũ một tảng băng ấy chứ.”

“Kate!” Mary bật ra.

Kate nhăn nhó. Cô đã quên mất rằng mẹ cô đang lắng nghe. “Chà, đó là sự thật.” Cô thêm. “Con đã nghe rằng anh ta có nhiều người tình hơn là sinh nhật của con nữa.”

Mary nhìn cô trong vài giây, như thể cố quyết định bà có muốn trả lời hay không, và cuối cùng bà nói, “Không phải đó là một chủ đề thích hợp cho tai con đâu, nhưng nhiều người đàn ông có đấy.”

“Ôi.” Kate đỏ mặt. Có rất ít thứ kém hấp dẫn hơn là bị phản đối khi một người đang cố gắng đưa ra một lập luận quan trọng. “Chà, thế thì, anh ta có gấp đôi con số nhiều. Cho dù trường hợp nào đi nữa, anh ta quá bừa bãi hơn hầu hết những người đàn ông khác, và không phải loại Edwina nên cho phép tán tỉnh nó.”

“Con cũng đang tận hưởng một mùa vũ hội đấy.” Mary nhắc nhở cô.

Kate chiếu vào Mary một cái nhìn khó chịu nhất. Họ đều biết là nếu ngài tử tước chọn tán tỉnh một người nhà Sheffield, đó sẽ không là Kate.

“Em không nghĩ có bất cứ thứ gì ở đó sẽ thay đổi ý kiến của chị.” Edwina nói với một cái nhún vai khi cô nghiêng người tới Kate để nhìn cho rõ hơn tờ tạp chí. “Cô ấy không nói nhiều về *anh ta*, thật đấy. Đó giống như là một thảo luận trên chủ đề về mấy kẻ trác táng hơn.”

Đôi mắt Kate lướt khắp hàng chữ in. “Hmmp.” cô nói, biểu hiện yêu thích nhất về sự khinh bỉ. “Chị sẽ cá là cô ấy đúng. Anh ta có thể không đi đào bới năm nay đâu.”

“Con luôn nghĩ Lady Whistledown đúng mà.” Mary thì thầm với một nụ cười.

“Cô ấy thường như vậy.” Kate trả lời. “Người phải thừa nhận, đối với một cột báo đầy tin đồn, cô ấy đã thể hiện một trí tuệ đáng chú ý đó chứ. Cô ấy chắc chắn là đã đúng trong cách nhìn nhận tất cả mọi người mà con đã gặp ở Luân Đôn này.”

“Con nên tự đưa ra phán xét của mình, Kate.” Mary nói nhẹ nhàng. “Sẽ là hạ thấp chính mình khi con căn cứ ý kiến của bản thân vào một cột báo tin đồn.”

Kate biết mẹ kể của cô đã đúng, nhưng cô không muốn thừa nhận nó, và do đó cô chỉ buông ra một tiếng “Hmmp” khác và quay trở lại với tờ tạp chí trong tay.

Tạp chí Whistledown là, không nghi ngờ gì, tờ báo được quan tâm nhất trong toàn Luân Đôn. Kate không hoàn toàn chắc chắn từ lúc nào tờ báo đầy tin đồn thổi này đã bắt đầu—khoảng năm ngoái, cô nghe như vậy—nhưng có một thứ chắc chắn. Dù cho Lady Whistledown có là ai đi nữa (và không ai *thực sự* biết cô ta là ai), cô ta là một người có quan hệ rộng. Cô ấy phải như thế. Không một kẻ hay xía mũi vào chuyện người khác nào có thể tiết lộ mọi tin đồn mà cô ta đã in trong cột báo của mình vào các ngày Thứ Hai, Thứ Tư và Thứ Sáu.

Lady Whistledown luôn luôn có tất cả những thứ người-ta-nói, và không giống như các nhà viết báo khác, cô ấy không hề ngập ngừng khi dùng tên đầy đủ của người khác. Như đã quyết định vào tuần trước, ví dụ, rằng Kate trông không ổn với màu vàng, cô ấy đã viết, rõ ràng như ban ngày: “Màu vàng khiến cho Quý Cô Katharine Sheffield tóc sẫm màu trong như một cây thủy tiên cháy sém.”

Kate đã không phiền lòng vì câu sỉ nhục đó. Cô đã nghe điều đó được nói đến hơn một lần rằng một người không thể tự xem là “thành đạt” cho đến khi người đó bị sỉ nhục bởi Lady Whistledown. Ngay cả Edwina là một thành công rực rỡ của xã hội trong mắt mọi người, cũng đã tỏ ra ghen tị vì Kate đã được chỉ đích danh trong một lời sỉ nhục.

Và mặc dù Kate không đặc biệt mong muốn ở Luân Đôn cho một mùa vũ hội, cô đã suy ra rằng nếu cô đã tham gia vào vòng quay của xã hội, thì tốt nhất là cô không nên trở thành một sự thất bại hoàn toàn và tron vẹn. Nếu bị sỉ nhục trên một tờ báo lá cải là dấu hiệu duy nhất về sự thành công của cô, vậy thì, cứ như thế đi. Kate sẽ sử dụng chiến thắng của mình khi cô có thể.

Bây giờ khi mà Penelope Featherington khoe khoang rằng cô ấy đã từng bị so sánh với một quả cam chín rực trong bộ váy sa-tanh chói loá, thì Kate cũng có thể vẫy cánh tay và thở dài rất kịch, “Vâng, ừ, chị là một cây thủy tiên cháy sém đấy thôi.”

“Một ngày nào đó,” Mary thông báo, đẩy thêm một cái khác vào cặp kính với ngón tay trỏ, “sẽ có người khám phá ra nhân dạng của người phụ nữ đó, và rồi cô ta sẽ gặp rắc rối lớn cho mà xem.”

Edwina nhìn vào mẹ mình với sự thích thú. “Mẹ thật sự nghĩ ai đó sẽ truy tìm cô ấy sao? Cô ấy đã sắp xếp để giữ bí mật của mình hơn một năm rồi.”

“Không có thứ gì to tát như thế có thể mãi mãi là bí mật.” Mary trả lời. Bà chích vào cái mẩu thêu với cây kim, kéo một đoạn chỉ dài màu vàng xuyên qua lớp vải. “Nhớ lời mẹ đấy. Nó sẽ được bật mí dù sớm hay muộn, và khi nó đã lan ra, một vụ bê bối mà các con chưa bao giờ thấy sẽ bùng nổ trong toàn thành phố.”

“Ừ thì, nếu con mà biết cô ấy là ai,” Kate thông báo, lật cái tạp chí sang trang hai, “con có thể sẽ làm bạn với cô ấy. Cô ấy thật là thú vị như quý sứ vậy. Và dù cho mọi người có nói gì, cô ấy hầu như luôn luôn đúng.”

Vừa lúc đó, Newton, chú chó giống corgi béo phệ của Kate, phi nước kiệu vào phòng.

“Không phải là con chó đó nên đang ở ngoài sao?” Mary hỏi. Sau đó bà hét lên “Kate!” khi chú chó rẽ ngoặt trên chân bà và thở phì phì như thể đang chờ một nụ hôn.

“Newton, lại đây ngay lập tức.” Kate ra lệnh.

Con chó nhìn đầy mong mỏi lên Mary, sau đó đi lạch bạch đến chỗ Kate, nhảy hup lên ghế sofa, và đặt bộ móng trước của nó lên lòng cô.

“Anh chàng đó đang làm cho chị dính đầy lông kìa.” Edwina nói.

Kate nhún vai khi cô vuốt ve bộ lông màu caramel dày của con chó. “Chị không phiền mà.”

Edwina thở dài, nhưng cô vẫn vươn tới và tặng cho Newton một cái vỗ nhẹ. “Cô ấy còn nói gì nữa không?” Cô hỏi, nghiêng người tới trước với sự thích thú. “Em chưa bao giờ đi tới được trang thứ hai.”

Kate cười mỉm trước lời châm biếm của em gái. “Không nhiều. Một tí chút về Ngài Công Tước và Nữ Công Tước của Hastings, họ vừa đến thành phố vào tuần này, một bản danh sách về thức ăn tại vũ hội của Lady Danbury mà cô ấy đã xuýt xoa là nó “ngon lành đến kinh ngạc”, và một miêu tả không may mắn về bộ váy của Bà Featherington vào Thứ Hai tuần trước.”

Edwina cau mày. “Cô ấy dường như thích chích vào nhà Featherington hơi nhiều đấy.”

“Và chẳng có gì mà thắc mắc,” Mary nói, đặt đồ thêu xuống trong khi bà đứng dậy. “Người phụ nữ đó sẽ không biết được làm thế nào để lựa chọn một bộ váy màu thích hợp cho các con gái của bà ta nếu một cái cầu vòng quấn quanh cổ bà ấy.”

“Mẹ à!” Edwina thốt lên.

Kate đập một tay lên miệng mình, cố gắng để không cười. Mary hiếm khi nào đưa ra ý kiến cá nhân, nhưng khi bà đã làm, thì chúng luôn luôn phi thường.

“Chà, đó là sự thật. Bà ta cứ mặc đồ cho cô con gái út màu cam. Trong khi bất cứ ai cũng có thể thấy cô gái tội nghiệp đó cần màu xanh dương hoặc xanh lá bạc hà.”

“Người đã mặc cho con màu vàng.” Kate nhắc nhở bà.

“Và ta rất lấy làm tiếc ta đã làm như thế. Điều đó dạy cho ta một điều là nên lắng nghe cô gái bán hàng. Ta không bao giờ nên nghi ngờ đầu óc phán xét của ta mới phải. Chúng ta chỉ cần đơn giản là cắt bớt chiếc váy đó cho Edwina.”

Bởi vì Edwina thấp hơn Kate một cái đầu, và vài chỗ mỏng manh hơn, nên đây sẽ là một vấn đề.

“Khi người làm thế,” Kate nói, quay sang em gái, “hãy chắc chắn rằng người loại ra nếp diềm xếp trên tay áo. Nó phiền hà khủng khiếp. Và nó ngứa. Con đã có một nửa ý định xé nó ra ngay tại buổi dạ vũ của Ashbourne.”

Mary tròn tròn mắt. “Ta vừa ngạc nhiên và biết ơn rằng con đã thấy phù hợp mà kiềm chế bản thân đấy.”

“Con ngạc nhiên nhưng không biết ơn,” Edwina nói với một nụ cười tinh quái. “Chỉ cần nghĩ đến sự thích thú mà Lady Whistledown sẽ có với điều đó xem.”

“À, vâng,” Kate nói, đáp lại bằng nụ cười toét miệng của cô. “Chị có thể thấy nó rồi. ‘Cây thủy tiên bị cháy sém đã tự ngắt rụng những cánh hoa của mình’.”

“Me sẽ lên lầu đây.” Mary thông báo, lắc đầu với trò cười của con gái bà. “Cố đừng có quên rằng chúng ta có một buổi dạ hội phải tham gia vào tối nay đây. Mấy đứa có thể muốn ngủ một tí trước khi chúng ta đi. Chắc chắn sẽ là một đêm về muộn cho tất cả chúng ta.”

Kate và Edwina gật đầu và thì thầm những lời hứa với hiệu quả của lời nói đó khi Mary thu gom đồ thêu của mình và rời phòng. Khi bà vừa rời khỏi, Edwina đã quay sang Kate và hỏi, “Chị đã quyết định sẽ mặc gì tối nay chưa?”

“Màu xanh khói, chỉ nghĩ thế. Chị nên mặc màu trắng, chị biết, nhưng chị sợ là nó không hợp với chị.”

“Nếu chị không mặc màu trắng,” Edwina nói với lòng trung thành, “thì em cũng không. Em sẽ mặc bộ muslin xanh của em.”

Kate gật đầu tán thưởng khi cô liếc lại vào cột báo trong tay, cố gắng giữ thẳng bằng cho Newton, anh chàng đã lăn ngửa ra và đang ngọ nguậy để được gãi bụng. “Chỉ mới tuần trước thôi Mr.Berbrooke đã nói em là một thiên thần trong bộ cánh màu xanh còn gì. Khi tính đến nó hài hoà cực kỳ với màu mắt của em.”

Edwina chớp mắt ngạc nhiên. “Mr.Berbrooke nói vậy sao? Với chị ư?”

Kate nhìn lên lại. “Tất nhiên. Tất cả các anh chàng của em đều cố gắng đưa lời khen thông qua chị.”

“Họ làm thế ư? Để làm gì chứ?”

Kate cười chậm chạp và khoan dung. “Nào, bây giờ, Edwina, đó có thể có liên quan đến việc em đã tuyên bố cho toàn thể khán giả của buổi hoà nhạc nhà Smythe-Smyth là em sẽ không bao giờ có thể kết hôn, mà không có sự đồng tình của chị em đấy.”

Đôi má Edwina hơi ửng hồng. “Nó không hoàn toàn là toàn thể khán giả.” Cô thì thầm.

“Nó có thể lắm chứ. Tin tức lan truyền nhanh hơn là lửa trên mái nhà nữa, Chị còn không có trong phòng lúc đó và chỉ cần có hai phút để chị có thể nghe về nó.”

Edwina khoanh tay và buột ra một tiếng “Hmmp” làm cho cô ấy nghe như là chị gái lớn của mình. “À, đó là sự thật mà, và em không quan tâm ai biết điều đó. Em biết là em được hy vọng sẽ có được cuộc hôn nhân lớn và rực rỡ, nhưng em không nhất thiết phải cưới người sẽ đối xử không tốt với em. Bất cứ ai với sự dũng cảm chịu đựng có thể thật sự gây ấn tượng với chị sẽ phải không còn bé bỏng ngây thơ nữa.”

“Vậy chị khó để mà gây ấn tượng lắm à?”

Hai chị em gái nhìn nhau, rồi đồng thanh trả lời, “Vâng.”

Nhưng khi Kate cười cùng với Edwina, một ý thức tội lỗi nhỏ bé lớn lên trong cô. Cả ba người nhà Sheffield đều biết rằng sẽ là Edwina, người đồn ngả một quý ông hoặc kết hôn vào một gia tài. Sẽ là Edwina, người bảo đảm rằng gia đình cô sẽ không phải sống suốt cuộc đời trong nhà tế bần. Edwina là một mỹ nhân, trong khi Kate thì...

Kate là Kate.

Kate không phiền lòng. Sắc đẹp của Edwina chỉ đơn giản là một sự thật của cuộc đời. Có vài sự thật mà Kate từ lâu đã chấp nhận. Kate sẽ không bao giờ học cách nhảy điệu Valse mà không cố gắng là người dẫn; cô luôn luôn sợ hãi giông bão, không kể là bao nhiêu lần cô tự nhủ là cô thật ngu ngốc; và không nhất thiết là cô mặc cái gì, không nhất thiết cô bới tóc như thế nào hay véo đôi má mình bao nhiêu lần, cô cũng không bao giờ xinh đẹp như Edwina.

Bên cạnh đó, Kate không chắc cô có thích tất cả những sự quan tâm mà Edwina nhận được hay không. Mà cũng không, cô đang nhận ra, cô sẽ không hứng thú với trách nhiệm phải kết hôn tốt để lo liệu cho mẹ và em gái cô.

“Edwina,” Kate nói nhẹ nhàng, mắt cô trở nên nghiêm túc, “Em không cần phải kết hôn người nào mà em không thích. Em biết điều đó mà.”

Edwina gật đầu, bỗng nhiên trông như thể cô sắp khóc.

“Nếu em quyết định rằng chẳng có quý ông nào ở Luân Đôn đủ tốt cho em, vậy thì cứ thế đi. Chúng ta chỉ đơn giản là quay về Somerset và tận hưởng sự bầu bạn của chúng ta. Dù sao đi nữa thì chẳng có ai mà chị thích hơn cả.”

“Em cũng thế.” Edwina thì thầm.

“Và nếu em tìm thấy một người đàn ông khiến cho em say đắm, thì Mary và chị sẽ rất sung sướng. Em cũng không nên lo lắng về chuyện bỏ lại mẹ và chị. Mẹ và chị sẽ sống tốt với nhau thôi.”

“Chị cũng có thể tìm được ai đó để kết hôn mà.” Edwina chỉ ra.

Kate cảm thấy miệng cô nhích thành nụ cười nhỏ. “Chị có thể.” Cô cho phép câu này, biết rằng điều đó có thể không đúng. Cô không muốn làm một gái già suốt cuộc đời, nhưng cô nghi ngờ cô sẽ tìm được một người chồng ở Luân Đôn. “Có thể một trong những người theo đuổi điên cuồng của em sẽ quay sang chị, một khi anh ta nhận ra em không thể với tới được.” Cô trêu.

Edwina đập cô với một cái gối. “Đừng có ngu ngốc thế.”

“Nhưng chị không có!” Kate phản đối. Và cô không ngu ngốc. Thành thật mà nói, đây đối với cô là con đường gần giống nhất nhờ nó cô có thể thực sự tìm được một người chồng trong thành phố.

“Chị có biết kiểu đàn ông nào em muốn kết hôn không?” Edwina hỏi, đôi mắt trở nên mơ mộng.

Kate lắc đầu.

“Một học giả.”

“Một học giả?”

“Một học giả.” Edwina nói kiên quyết.

Kate hắng giọng. “Chị không chắc em sẽ tìm thấy nhiều người như thế ở thành phố cho mùa vũ hội này đâu.”

“Em biết.” Edwina bật ra một tiếng thở dài nhỏ. “Nhưng sự thật là—và chị biết điều này ngay

cả khi em không được nói ở nơi công cộng—em thật sự hơi mệt sách. Em thích thà dành cả ngày trong thư viện còn hơn là đi lang thang trong Hyde Park. Em nghĩ em nên tận hưởng cuộc sống với một người đàn ông cũng thích thú với sự theo đuổi học vấn.”

“Đúng rồi. Hmmm...” Đầu óc Kate làm việc điên cuồng. Edwina không chắc cũng sẽ tìm được một học giả ở Somerset. “Em biết không, Edwina, có thể khó để tìm cho em một học giả thật sự ngoài các trường đại học thành phố. Em có thể phải chấp nhận một người thích đọc và học hành như em thôi.”

“Như thế cũng ổn rồi.” Edwina nói sung sướng. “Em sẽ hoàn toàn hài lòng với một học giả nghiệp dư.”

Kate thở dài nhẹ nhõm. Chắc chắn họ có thể tìm được ai đó ở Luân Đôn thích đọc.

“Và chị biết gì không?” Edwina thêm. “Chị thật sự không thể nói về một quyển sách chỉ bởi bìa của nó. Mọi người đều là học giả nghiệp dư. Sao chứ, ngay cả tử tước Bridgerton mà Lady Whistledown cứ nói mãi đó có thể là một học giả từ trong tim đấy.”

“Tự cắn lưỡi em đi, Edwina. Em sẽ không có gì liên quan đến tử tước Bridgerton cả. Mọi người đều biết anh ta là loại tệ nhất trong số những kẻ chơi bời phóng đãng. Thật sự, anh ta là kẻ chơi bời phóng đãng tệ nhất mọi thời đại. Trong toàn Luân Đôn. Trong toàn quốc!”

“Em biết, em chỉ nêu anh ta ra như một ví dụ thôi. Bên cạnh đó, anh ta không chắc là sẽ chọn một cô dâu năm nay mà. Lady Whistledown đã nói thế, và chị cũng đã nói rằng cô ấy hầu như luôn luôn đúng.”

Kate vỗ lên cánh tay em gái. “Đừng lo. Chúng ta sẽ tìm cho em một người chồng thích hợp. Nhưng *không*—không không không không không phải là tử tước Bridgerton!”

* * *

Vào đúng lúc đó, đối tượng của cuộc trò chuyện của họ đang thư giãn tại White’s với hai trong số ba em trai của anh, tận hưởng đồ uống vào chiều muộn.

Anthony Bridgerton dựa vào chiếc ghế da, quan sát ly scotch với một vẻ mặt đắm chiêu khi anh xoay nó, và rồi tuyên bố, “Anh đang nghĩ đến việc kết hôn.”

Benedict Bridgerton, đang tự chiều chuộng cái thói quen mà mẹ anh rất ghét—ngã chiếc ghế của anh một cách say xỉn ra ra hai chân sau—té nhào.

Colin Bridgerton bắt đầu ghen.

May mắn cho Colin, Benedict đã ngồi trở lại vừa kịp lúc để vỗ anh thật mạnh vào lưng, làm một quả oliu xanh bay ngang qua bàn.

Nó trượt qua tai Anthony trong đường tơ kẽ tóc.

Anthony để sự sỉ nhục này qua một bên mà không bình luận gì. Anh đang biết quá rõ lời tuyên bố đột ngột của anh đã được thốt ra như một sự ngạc nhiên nhỏ.

Chà, có thể là hơn cả nhỏ. “Hoàn toàn,” “toàn bộ”, và “trọn vẹn” là những từ hình thành trong đầu thì đúng hơn.

Anthony đã biết rằng anh không phù hợp với hình ảnh một người đàn ông có ý định ổn định cuộc sống trong đầu. Anh đã dành cả chục năm qua như một kiểu trác táng tồi tệ nhất, nắm bắt lấy khoái lạc khi anh có thể. Bởi vì anh biết rất rõ, cuộc đời rất ngắn và chắc chắn nó có nghĩa là phải tận hưởng. Ô, anh chắc chắn là có một quy tắc về danh dự. Anh chưa bao giờ dây dưa với phụ nữ trẻ gia giáo. Bất cứ ai có quyền đòi hỏi một cuộc hôn nhân đều hoàn toàn ngoài giới hạn.

Với bốn em gái của anh, Anthony có một mức độ kính trọng lành mạnh cho danh tiếng tốt đẹp của những phụ nữ có giáo dục. Anh đã gần như đấu một cuộc đọ súng tay đôi vì một trong các cô em gái anh, chỉ vì sự coi thường danh dự của cô ấy. Và đối với ba cô khác... anh tự do thú nhận rằng anh đã chảy mồ hôi lạnh chỉ mới một tí ý nghĩ về việc họ có dính líu với một người đàn ông có danh tiếng như anh.

Không, anh chắc chắn sẽ không bắt đầu tước đoạt em gái của các quý ông khác.

Nhưng đối với các kiểu phụ nữ khác—những goá phụ và các diễn viên luôn biết những gì họ muốn và những gì mà họ đang dính dáng vào—anh tận hưởng sự bầu bạn của họ và tận hưởng nó rất tốt. Từ cái ngày anh rời Oxford và đi về hướng Tây tới Luân Đôn, anh đã luôn có một người tình.

Đôi lúc, anh nhăn nhó nghĩ, anh đã có tới hai.

Anh cưỡi ngựa trong gần như tất cả các cuộc đua mà xã hội dâng cho anh, anh đắm bốc tại câu lạc bộ Quý Ông Jackson's, và anh thắng trong các trò chơi bài nhiều hơn là anh có thể đếm. (Anh cũng thua một ít, nhưng anh không đếm xỉa đến chúng). Anh dành cả mười năm của những năm tháng tuổi đôi mươi trong một cuộc đeo đuổi đầy trí tuệ của hoan lạc, chỉ bị kiềm chế bởi ý thức trách nhiệm tràn ngập đối với gia đình anh.

Cái chết của Edmund Bridgerton đã vừa đột ngột và không đoán trước được; ông đã không có cơ hội nào để nói lời yêu cầu cuối cùng với đứa con trai đầu của ông trước khi qua đời. Nhưng nếu ông đã làm thế, Anthony chắc chắn rằng ông sẽ yêu cầu anh chăm sóc cho mẹ anh, và các em trai em gái anh với cùng một sự tận tâm và tình yêu thương mà Edmund đã thể hiện.

Và thế là xen giữa những loạt buổi party và những cuộc đua ngựa, anh đã gửi các em trai đến trường Eton và Oxford, đến dự một lượng làm tê liệt đầu óc các buổi độc tấu piano của các em gái anh (không phải là chiến công dễ dàng; ba trong số bốn đứa bị mù âm), và giữ một con mắt tỉ mỉ và thận trọng trên vấn đề tài chính của gia đình. Với bảy em trai và em gái, anh thấy đó là bốn phận của anh phải chắc chắn có đủ tiền để bảo đảm cho tương lai các em.

Khi anh ngày càng gần đến tuổi ba mươi, anh nhận ra anh đang dành nhiều và nhiều thời gian hơn chăm lo cho di sản của mình, của gia đình và ít và ít thời gian hơn cho những đeo đuổi cũ của suy đồi và hoan lạc. Và anh nhận ra anh thích như thế. Anh vẫn giữ một người tình, nhưng không còn hơn một người cùng một lúc nữa, và anh khám phá ra rằng anh không còn cảm thấy sự cần thiết phải đi vào mỗi cuộc đua ngựa, hoặc ở lại lâu ở một buổi tiệc chỉ để thắng ván bài cuối cùng.

Danh tiếng của anh, tất nhiên, vẫn ở lại với anh. Thật ra, anh đã không phiền lòng vì điều đó. Chắc chắn là có lợi ích trong việc được nghĩ đến như là kẻ ăn chơi trác táng đáng quở trách nhất nước Anh. Anh gần như là bị e ngại phổ thông, chẳng hạn.

Đó luôn luôn là một điều tốt.

Nhưng giờ là thời gian dành cho hôn nhân. Anh phải ổn định, có một đứa con trai. Anh có một

tước hiệu phải truyền lại, sau tất cả. Anh cũng cảm nhận thấy một sự nuối tiếc nhức nhối—và có thể một chút tội lỗi nữa—về sự thật là khó chắc chắn rằng anh sẽ sống để nhìn con trai anh trưởng thành. Nhưng anh có thể làm gì chứ? Anh là con đầu Bridgerton của một người con đầu Bridgerton của một người con đầu Bridgerton tám lần như thế. Anh có một trách nhiệm triều đại phải đơm quả và sinh sôi nảy nở.

Bên cạnh đó, anh có được một ít an ủi khi biết rằng anh sẽ để lại ba người em có khả năng và đầy quan tâm. Họ sẽ bảo đảm cho con trai anh lớn lên với tình yêu và danh dự mà mỗi người nhà Bridgerton đã được hưởng. Các em gái của anh sẽ chiều chuộng cậu bé, và mẹ anh có thể sẽ làm hư nó...

Anthony thực sự mỉm cười một tí khi anh nghĩ về gia đình lớn và thường xuyên âm ỉ của anh. Con trai anh sẽ không cần một người cha để được yêu thương chu đáo.

Và dù cho anh có sinh bao nhiêu con đi nữa—à, chúng chắc chắn là sẽ không nhớ về anh sau khi anh ra đi. Chúng sẽ còn nhỏ, chưa đủ trưởng thành. Anh nhận thấy rằng trong tất cả con cái nhà Bridgerton, anh, đứa con cả, là người bị tác động mạnh nhất bởi cái chết của cha họ.

Anthony uống cạn một ngụm của ly scotch của anh và nâng thẳng vai, đẩy những suy nghĩ không vui ra khỏi đầu. Anh cần phải tập trung vào việc quan trọng trước mắt, tên là, cuộc đeo đuổi một người vợ.

Là một người sáng suốt và biết tổ chức, anh đã làm một danh sách trong óc những yêu cầu phải có cho vị trí đó. Trước tiên, cô ấy phải hấp dẫn vừa phải. Cô ấy không cần phải là một người đẹp đến mê say (mặc dù điều đó sẽ tuyệt), nhưng nếu anh sẽ phải ngủ với cô, anh nghĩ rằng một chút hấp dẫn phải làm cho việc đó dễ chịu hơn.

Thứ hai, cô ấy không thể ngu ngốc. Cái này, Anthony trầm ngâm, có thể sẽ là yêu cầu khó thực hiện nhất. Anh không hoàn toàn bị ấn tượng bởi trình độ năng lực của các cô gái trẻ Luân Đôn. Lần cuối anh phạm sai lầm khi lôi kéo một cô gái trẻ vừa mới ra trường vào cuộc trò chuyện, cô ta đã không thể bàn luận gì khác ngoài thức ăn (cô ta có một đĩa dâu tươi trong tay vào lúc đó) và thời tiết (và cô ta còn không nói về nó đúng nữa; khi Anthony hỏi cô ta có nghĩ thời tiết cho trở nên khắc nghiệt không [turn inclement], cô ta đã trả lời, “Em chắc là em không biết. Em chưa bao giờ đến Clement.”)

Anh có thể tránh trò chuyện với một người vợ kém tài giỏi hơn, nhưng anh không muốn những đứa con ngu ngốc.

Thứ ba—và đây là điều quan trọng nhất—cô ấy không thể là một ai đó mà anh có thể thật sự yêu.

Sẽ không có trường hợp nào mà nguyên tắc này bị phá vỡ.

Anh không hoàn toàn là một kẻ hay nhạo báng; anh biết tình yêu thật sự có tồn tại. Bất cứ ai đã từng ở trong cùng một căn phòng với cha mẹ anh đều biết rằng tình yêu thật sự có tồn tại.

Nhưng tình yêu là một sự rầy rà mà anh muốn tránh. Anh không có mong muốn nào cho cuộc sống của anh bị viếng thăm bởi phép màu kỳ diệu đó.

Và bởi vì Anthony đã quen với việc có được những gì anh muốn, anh không có nghi ngờ gì rằng anh sẽ tìm được một người phụ nữ hấp dẫn, thông minh mà anh không bao giờ có thể yêu. Và có vấn đề gì với nó chứ? Nhiều cơ may là anh không thể tìm được tình yêu của đời anh ngay cả khi anh tìm kiếm cô ấy. Hầu hết đàn ông đều không.

“Lạy Chúa Lòng Lành, Anthony, cái gì làm anh nhản nhỏ đến thế? Không phải trái oliu đó. Em thấy nó rõ ràng và nó còn chưa đựng vào anh.”

Giọng của Benedict kéo anh ra khỏi sự mơ tưởng, và Anthony chớp mắt vài lần trước khi trả lời, “Không có gì. Không có gì hết.”

Anh đã không, tất nhiên, chia sẻ những suy nghĩ về sự tận số của anh với bất cứ ai, ngay cả với em trai anh. Đó không phải là loại chuyện mà một người muốn thông báo. Chết tiệt, nếu có ai đó đến và nói với anh điều tương tự, anh chắc chắn là sẽ cười hắc hắc ra khỏi cửa.

Nhưng không ai có thể hiểu được chiều sâu mối liên kết giữa anh và cha. Và không ai có thể hiểu được theo cái cách mà Anthony cảm nhận vào trong xương tuỷ của mình, làm thế nào anh biết được anh sẽ không thể sống lâu hơn cha anh. Edmund đã là tất cả đối với anh. Anh đã luôn luôn khao khát là một người đàn ông cừ khôi như cha, biết rằng điều đó là không thể, tuy nhiên anh vẫn cố gắng. Thật sự sống lâu hơn Edmund—trong mọi trường hợp—điều đó chẳng là gì ngoài không tưởng.

Cha của Anthony là, hoàn toàn đơn giản, người đàn ông vĩ đại nhất mà anh từng biết, có thể là người đàn ông vĩ đại nhất từng sống trên trái đất. Để nghĩ rằng anh có thể hơn được cha dường như là kiêu ngạo ở mức tột cùng.

Có điều gì đó đã xảy đến với anh vào cái đêm cha anh qua đời, khi anh ngồi lại trong phòng ngủ của cha mẹ với xác cha, chỉ ngồi đó hàng giờ liền, nhìn ngắm cha anh và cố gắng một cách tuyệt vọng để nhớ lại mọi thời khắc họ đã chia sẻ. Sẽ rất dễ dàng để quên đi những thứ nhỏ nhặt—như Edmund sẽ bóp cánh tay của Anthony khi anh cần sự động viên. Hoặc làm thế nào ông có thể thuật lại từ trí nhớ toàn bài hát “Không Thở Dài Nữa” của Balthazar trong Chẳng Có Chuyện Gì Cũng Làm Rối Lên, không phải bởi vì ông nghĩ nó thật ý nghĩa, mà chỉ bởi vì ông đã thích nó.

Và khi Anthony cuối cùng cũng ra khỏi căn phòng, ánh nắng bình minh đầu tiên tô hồng bầu trời, anh biết bằng cách nào đó rằng những ngày tháng của anh được đánh số, và được đánh số như cách ngày tháng của Edmund đã được đánh số.

“Phun nó ra đi.” Benedict nói, cắt dòng suy nghĩ của anh một lần nữa. “Em sẽ không đưa anh một đồng cho những suy nghĩ của anh đâu, bởi vì em biết chúng không thể đáng giá chừng đó được, nhưng mà anh đang nghĩ gì thế?”

Anthony đột nhiên ngồi thẳng hơn, quyết định buộc sự chú ý của anh vào vấn đề ngay trước mắt. Sau tất cả, anh có một cô dâu phải chọn, và đó là một công việc nghiêm túc. “Ai đang được xem là viên kim cương đắt giá của mùa vũ hội này vậy?” anh hỏi.

Các em trai anh ngừng một lúc để nghĩ về điều đó, và rồi Colin nói. “Edwina Sheffield. Chắc chắn là anh đã thấy cô ấy rồi. Hơi nhỏ nhắn, với mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Anh có thể thường xuyên thấy cô ấy ở đám đông như cừu những kẻ tán tỉnh theo đuổi cô ấy khắp nơi.”

Anthony ngó lơ ý đồ trò vui châm biếm của em trai anh. “Cô ta có nào chứ?”

Colin chớp mắt, như thể câu hỏi một người phụ nữ có một bộ não là một câu hỏi chưa bao giờ xảy đến với anh. “Vâng, em nghĩ cô ấy có. Em trong một lần đã nghe cô ấy bàn luận thần thoại với Middlethorpe, và nghe như là cô ấy nói đúng về nó.”

“Tốt.” Anthony nói, để cho ly rượu scotch của anh va vào cái bàn với một tiếng thụp. “Vậy anh sẽ cưới cô ta.”

Chương 2

Tại dạ hội Hartside vào tối Thứ Tư, Tử Tước Bridgerton đã bị nhìn thấy khiêu vũ với hơn một quý cô trẻ phù hợp. Thái độ này chỉ có thể được gọi là “làm sừng sốt” vì Bridgerton thường tránh những quý cô trẻ thích hợp với một sự kiên trì sẽ rất ấn tượng nếu nó không hoàn toàn làm vỡ mộng tất cả những Bà Mẹ với đầu-óc-hôn-nhân.

Có thể nào ngài Tử tước đã đọc cột báo mới đây của Bốn Tác Giả và, trong cách cư xử ngoan cố mà mọi giống đực của các loài đều có vẻ xác nhận, đã quyết định chứng minh Bốn Tác Giả sai?

Có thể Bốn Tác Giả đang tự gán cho mình nhiều tầm quan trọng hơn là Cô Ấy thực sự nắm giữ, nhưng nam giới chắc chắn đã ra những quyết định dựa trên ít, ít thứ hơn nhiều.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 22 tháng 4 năm 1814

Cho đến mười một giờ tối hôm đó, tất cả mọi nỗi sợ hãi của Kate đã trở thành hiện thực. Anthony Bridgerton đã mời Edwina khiêu vũ. Còn tệ hơn, Edwina đã đồng ý. Còn tệ hơn nữa, Mary đang ngấm cặp đôi đó như bà muốn đặt chỗ một nhà thờ ngay phút này. “Người ngừng nó đi được không?” Kate rít, thúc vào xương sườn mẹ kế cô. “Ngừng gì?” “Nhìn họ như thế!” Mary chớp mắt. “Như thế nào?” “Như người đang lên kế hoạch cho bữa tiệc cưới.” “Ồ.” Đôi má Mary chuyển màu hồng. Loại màu hồng tội lỗi. “Mary!” “Phải, ta có thể đã lên kế hoạch,” Mary thừa nhận. “Và có gì không đúng với điều đó chứ, ta muốn hỏi đấy? Ngài ấy là một cú chộp hoàn hảo cho Edwina đấy chứ.”

“Người đã không nghe những gì con nói trưa nay trong phòng khách sao? Đã đủ tệ khi Edwina có một số lượng những kẻ trác táng và những tên lêu lổng đánh hơi quanh con bé rồi. Người không thể hình dung được mất bao nhiêu thời gian cho con để có thể xếp loại những người theo đuổi từ tốt đến xấu đâu. Nhưng Bridgerton!” Kate rùng mình. “Anh ta hoàn toàn có thể là kẻ ăn chơi trác táng tồi tệ nhất trong toàn Luân Đôn. Người không thể muốn con bé cưới một người như anh ta được.”

“Đừng có dám nói với ta ta có thể làm gì và không thể làm gì, Katharine Grace Sheffield.” Mary nói sắc bén, dựng cột sống của bà lên đến khi bà đứng thẳng hết chiều cao của mình—vẫn còn thấp hơn Kate một cái đầu. “Ta vẫn là mẹ con đấy. À, mẹ kế của con. Và nó cũng được tính cho điều gì đó.”

Kate ngay lập tức cảm thấy như một kẻ đáng khinh. Mary là tất cả những gì cô biết về một người mẹ, và chưa bao giờ, dù chỉ một lần, khiến cho Kate cảm thấy ít giống một cô con gái hơn Edwina. Bà đã đưa cô vào giường buổi tối, kể chuyện cho cô nghe, hôn cô, ôm ấp cô, giúp cô vượt qua những năm tháng lúng túng giữa tuổi thơ và tuổi trưởng thành. Chỉ có một điều bà đã chưa làm đó là yêu cầu Kate gọi bà là “Mẹ”.

“Nó đáng kể chứ.” Kate nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, để tầm nhìn của mình rớt một cách đáng xấu hổ xuống chân cô. “Nó đáng kể rất nhiều. Và người là mẹ con. Trong tất cả mọi điều quan trọng.”

Mary nhìn chăm chăm vào cô trong một khoảng thời gian dài, sau đó bắt đầu chớp mắt hơi dữ dội. “Ôi, trời.” Bà ghen ngào, với tay vào trong giỏ xách của bà lấy một cái khăn tay. “Bây giờ con lại biến ta thành cái chậu nước.”

“Con xin lỗi.” Kate thì thầm. “Ôi, đây ạ, người quay đi để không ai có thể thấy. Được rồi, thế.”

Mary kéo ra một góc khăn nhỏ và chạm vào mắt bà, cùng một màu xanh như của Edwina. “Ta rất yêu con, Kate. Con biết thế, đúng không?”

“Tất nhiên ạ!” Kate thốt lên, sửng sốt vì Mary vẫn còn phải hỏi. “Và người biết... người biết là con...”

“Ta biết.” Mary vỗ vỗ vào cánh tay cô. “Tất nhiên ta biết. Chỉ là khi con đồng ý trở thành mẹ của một đứa trẻ mà con không sinh ra, trách nhiệm của con sẽ nặng hơn gấp đôi. Con phải làm việc cần mẫn hơn để bảo đảm cho hạnh phúc và sự bình an của đứa trẻ đó.”

“Ôi, Mary, con yêu người. Và con cũng yêu Edwina.”

Nhắc đến tên của Edwina, họ cùng quay lại và nhìn ra sàn khiêu vũ vào cô, khiêu vũ duyên dáng cùng với ngài tử tước. Như thường lệ, Edwina là một hình ảnh của sự đáng yêu nhỏ bé. Mái tóc vàng được vén lên cao, và dáng người là hình ảnh thu nhỏ của vẻ yêu kiều khi cô di chuyển theo những bước nhảy.

Ngài tử tước, Kate để ý với sự khó chịu, thì đẹp trai đến gây mù mắt. Phục trang hoàn toàn trong màu trắng và đen, anh ta đã kiêng cử những màu sắc lòe loẹt đang trở nên phổ biến trong những thành viên thích chưng diện của xã hội. Anh ta cao, đứng thẳng và kiêu hãnh, và có mái tóc dày màu hạt dẻ đang có xu hướng xỏa xuống trước cặp lông mày của anh ta.

Anh ta là, ít nhất thì ở vẻ ngoài, tất cả mọi thứ về một người đàn ông theo đúng nghĩa.

“Họ làm thành một đôi đẹp đó chứ, phải không?” Mary thì thầm.

Kate cắn lưỡi mình. Cô thực sự đã cắn lưỡi mình.

“Ngài ấy hơi cao đối với con bé, nhưng ta không thấy đó là một trở ngại không thể vượt qua, con thấy thế nào?”

Kate chấp tay lại và móng tay cô bầu vào da. Nó nói lên rất nhiều về sức mạnh cú nắm chặt nơi cô rằng cô cảm thấy nó lan đến tận đôi găng tay cô.

Mary mỉm cười. Một nụ cười hơi láu cá, Kate nghĩ. Cô đưa sang mẹ kế mình một cái nhìn đầy nghi ngờ.

“Ngài ấy khiêu vũ giỏi, con không nghĩ vậy sao?” Mary hỏi.

“Ngài ấy sẽ không cưới Edwina!” Kate bùng nổ.

Nụ cười mỉm của Mary chuyển ngay thành một cái cười toét miệng. “Ta đang tự hỏi con sẽ giữ im lặng trong bao lâu đây.”

“Lâu hơn rất nhiều so với sự nhún nhường tự nhiên của con,” Kate đáp lại, hầu như đay nghiến từng chữ một.

“Đúng, cái đó thì rõ quá rồi.”

“Mary, người biết rằng ngài ấy không phải loại chúng ta muốn cho Edwina.”

Mary hơi nghiêng đầu về một bên và nhướn cặp lông mày lên. “Ta tin là câu hỏi nhất định phải là có phải ngài ấy là loại *Edwina* muốn cho Edwina chứ.”

“Ngài ấy cũng không phải loại đó luôn!” Kate trả lời nóng nảy. “Chỉ mới chiều nay thôi con bé nói với con rằng, nó muốn kết hôn với một học giả. Một học giả!” Cô lắc đầu về phía gã ngu ngốc tóc sẫm màu đang khiêu vũ với em gái. “Ngài ấy trông có giống một học giả không?”

“Không, nhưng mà, con cũng đâu có trông hoàn toàn giống một nghệ sĩ vẽ màu thích hợp đâu, vậy mà ta biết con là như vậy đấy.” Mary mỉm cười hơi tự mãn một chút, khiến Kate cảm thấy bị châm chích không ngừng, và chờ cô trả lời.

“Con sẽ thừa nhận,” Kate nói qua hàm răng nghiến chặt, “rằng một người không nên đánh giá một người khác chỉ dựa vào vẻ ngoài, nhưng chắc chắn là người phải đồng ý. Từ tất cả những thứ con nghe về ngài ấy, thì ngài ấy không giống như người dành các buổi trưa của mình chăm chú vào những quyển sách cũ kỹ trong thư viện.”

“Có thể không.” Mary trầm ngâm. “Nhưng ta đã có buổi nói chuyện đáng yêu với mẹ ngài ấy tối nay.”

“Mẹ ngài ấy?” Kate chiến đấu để theo kịp cuộc trò chuyện. “Chuyện đó thì có liên quan gì đến mọi chuyện chứ?”

Mary nhún vai. “Ta thấy thật khó để có thể tin một quý bà duyên dáng và thông minh như thế có thể nuôi nấng bất cứ gì ngoài những quý ông tuyệt vời nhất, không kể đến danh tiếng của anh ta.”

“Nhưng mà Mary à—”

“Khi con làm một người mẹ,” bà nói kiêu ngạo, “con sẽ hiểu ý của ta.”

“Nhưng—”

“Ta đã nói với con,” Mary nói, giọng nói đầy ý nghĩa cho thấy bà có ý định cắt ngang, “rằng con trông đáng yêu thế nào trong màu xanh khói chưa? Ta thật vui vì chúng ta đã chọn nó.”

Kate nhìn ngó ngấn xuống chiếc váy của mình, tự hỏi tại sao Mary lại chuyển chủ đề đột ngột thế.

“Màu này rất hợp với con đấy. Lady Whistledown sẽ không thể gọi con là một cọng cỏ cháy sém trong tờ báo ngày Thứ Sáu được!”

Kate nhìn chăm chăm vào Mary mất tinh thần. Có thể mẹ kế của cô đã bị sốt. Mọi người làm thành một đám đông trong phòng dạ hội, và không khí thì hơi ngột ngạt.

Rồi cô cảm thấy ngón tay Mary chích thẳng vào xương vai trái của cô, và cô biết có gì đó hoàn toàn không ổn.

“Mr.Bridgerton!” Mary đột nhiên thốt lên, nghe như một cô gái trẻ hân hoan.

Kính hãi, Kate giật mạnh đầu lên và thấy một người đàn ông đẹp trai đến kinh ngạc đang đến gần họ. Một người đàn ông đẹp trai đến kinh ngạc trông giống ngài tử tước đến kinh ngạc, người đang khiêu vũ với em gái cô.

Cô nuốt xuống. Phải làm thế hoặc là để cảm cô rớt ra.

“Mr.Bridgerton!” Mary nói lần nữa. “Thật vui được gặp anh. Đây là con gái của ta Katharine.”

Anh cầm bàn tay đeo găng mềm oặt và phớt một nụ hôn gió lướt qua những khớp ngón tay cô. Rất nhẹ, thật sự nhẹ đến mức Kate nghi là anh ta còn chả hôn tay cô nữa.

“Miss Sheffield.” Anh thì thầm.

“Kate,” Mary tiếp tục, “đây là Mr. Colin Bridgerton. Ta đã gặp anh ấy vào tối nay khi ta đang nói chuyện với mẹ anh ấy, Lady Bridgerton.” Bà quay sang Colin và cười rạng rỡ. “Thật là một quý bà đáng yêu.”

Anh cười toét miệng đáp lại. “Chúng cháu cũng nghĩ thế đấy ạ.”

Mary cười khúc khích. Cười khúc khích! Kate nghĩ chắc cô sẽ ghen mất.

“Kate,” Mary lại nói, “Mr. Bridgerton đây là em trai của ngài tử tước. Người đang khiêu vũ với Edwina đấy.” Bà thêm một cách không cần thiết.

“Con đã suy ra rồi.” Kate trả lời.

Colin Bridgerton ném cho cô một cái liếc qua, và cô biết ngay lập tức rằng anh ta đã không bỏ lỡ sự châm biếm mập mờ trong giọng cô.

“Thật là một vinh hạnh được gặp cô, Miss Sheffield.” Anh nói lịch sự. “Tôi mong cô sẽ dành cho một trong những điệu khiêu vũ của cô tối nay.”

“Tôi—tất nhiên rồi.” Cô hắng giọng. “Tôi sẽ rất vinh hạnh.”

“Kate.” Mary nói, đẩy nhẹ cô. “Đưa cho anh ấy tắm thiếp khiêu vũ của con đi.”

“Ôi! Vâng, tất nhiên rồi.” Kate dò dẫm tắm thiếp khiêu vũ được buột rất đẹp vào cổ tay cô với một sợi dây ruy băng xanh. Việc cô phải dò dẫm tìm bất cứ thứ gì được cột vào người hơi đáng báo động, nhưng Kate quyết định đổ lỗi cho sự thiếu bình tĩnh ở mình vào sự xuất hiện đột ngột, và không đoán trước được của người em trai Bridgerton còn chưa được biết đến cho đến lúc này.

Điều đó, và sự thật không may là ngay cả khi ở trong tình huống tốt đẹp nhất, cô cũng không bao giờ là cô gái duyên dáng nhất trong căn phòng.

Colin điền tên anh vào một trong những điệu nhảy của buổi tối đó, rồi hỏi liệu cô có muốn một cuộc đi dạo với anh đến bàn nước chanh.

“Đi đi.” Mary nói, trước khi Kate có thể trả lời. “Đừng lo về ta. Ta sẽ ổn mà không có hai đứa.”

“Con có thể đem cho người một ly nước.” Kate tình nguyện, cố gắng hình dung ra liệu có thể không khi nhìn trừng trừng vào mẹ kế của cô mà không bị Mr.Bridgerton nhận thấy.

“Không cần thiết. Ta thực sự phải quay lại vị trí của ta cùng với các bà mẹ và những người hộ tống đây.” Mary quấy mạnh đầu bà dữ dội ra xung quanh cho đến khi bà do thám được một gương mặt quen thuộc. “Ôi, nhìn kìa, đó là Mrs.Featherington. Ta phải đi đây. Portia! Portia!”

Kate nhìn theo dáng người rút lui nhanh nhẹn của mẹ kế trong một lúc trước khi quay lại với Mr.Bridgerton. “Tôi nghĩ,” cô nói khô khan, “rằng bà không muốn một ly nước chanh nào cả.”

Một tia hài hước ánh lên trong đôi mắt xanh ngọc bích của anh. “Hoặc là thế hoặc là bà đang lên kế hoạch chạy đến tận Tây Ban Nha để tự hái chanh.”

Bất chấp chính mình, cô cười lớn. Cô không muốn thích Mr Colin Bridgerton. Cô chẳng hề muốn thích bất cứ người nhà Bridgerton nào cả sau tất cả những gì cô đọc được về ngài tử tước trong tờ tạp chí. Nhưng cô cho rằng nó có thể không công bằng khi đánh giá một người dựa trên những sai trái của anh trai anh ta, thế nên cô buộc mình phải thả lỏng một tí.

“Và anh có khát nước không,” cô hỏi, “hay anh chỉ lịch sự thôi?”

“Tôi luôn luôn lịch sự,” anh nói với nụ cười toe toét tinh quái, “nhưng tôi cũng khát nước nữa.”

Kate chỉ cần nhìn một cái vào nụ cười đó, bổ sung thêm với đôi mắt tàn phá kia, và gần như rên rỉ. “Anh cũng là một kẻ ăn chơi trác táng.” Cô nói với một cái thở dài.

Colin nghẹn—vì cái gì, cô không biết, nhưng anh ta vẫn nghẹn. “Tôi xin lỗi?”

Mặt Kate đỏ lên khi cô nhận ra với nỗi hãi hùng là cô đã nói to điều đó. “Không, là tôi phải xin lỗi. Xin thứ lỗi cho tôi. Điều đó thật là thô lỗ không thể tha thứ được.”

“Không, không,” anh nói nhanh chóng, trông thích thú kinh khủng và không có tí phỉnh phờ nào cả, “tiếp tục đi.”

Kate nuốt xuống. Đúng là không có cách nào ra khỏi chuyện này nữa. “Tôi chỉ là—” Cô hắng giọng. “Nếu tôi có thể thẳng thắn...”

Anh gật, cái cười toét lấu cá của anh nói cho cô biết rằng anh không thể hình dung cô có thể biểu hiện bất cứ điều gì *ngoài* thẳng thắn.

Kate hắng giọng một lần nữa. Thật đấy, chuyện này đang trở nên lố bịch. Cô đang bắt đầu nghe như cô đã nuốt một con cóc.

“Tôi vừa nhận ra là anh có thể hơi giống anh em trai của anh, chỉ có thể thôi.”

“Anh em trai của tôi?”

“Ngài tử tước.” cô nói, nghĩ rằng nó phải rõ rồi chứ.

“Tôi có ba anh em trai.” Anh giải thích.

“Ồ.” Giờ cô cảm thấy ngu ngốc. “Tôi rất lấy làm tiếc.”

“Tôi cũng lấy làm tiếc.” Anh nói với cảm xúc dồi dào. “Hầu hết thời gian bọn họ là mối phiền toái khủng khiếp.”

Kate phải ho để che dấu cái thở gấp nhỏ vì ngạc nhiên.

“Nhưng ít nhất cô đã không so sánh tôi với Gregory.” Anh nói với cái thở dài nhẹ nhõm đầy cảm xúc. Anh bắn cho cô một cái nhìn láu cá, xéo qua. “Nó mười ba tuổi.”

Kate bắt gặp nụ cười trong mắt anh và nhận ra anh đang bịp cô từ nãy tới giờ. Đây không phải là một người đàn ông mong muốn nhìn thấy anh mình bị làm thối. “Anh rất yêu gia đình mình, phải không?” cô hỏi.

Đôi mắt anh, vừa mới cười cợt trong cả cuộc trò chuyện, trở nên nghiêm túc chết người mà không có một cái nháy mắt. “Hoàn toàn.”

“Cũng như tôi vậy,” Kate nói đầy lý lẽ.

“Và điều đó có nghĩa là?”

“Nó có nghĩa,” cô nói, biết rằng cô nên giữ mồm nhưng vẫn nói, “rằng tôi sẽ không cho phép bất cứ ai làm tan vỡ trái tim em gái tôi.”

Colin giữ im lặng trong một lúc, chậm chạp xoay đầu để quan sát anh trai anh và Edwina mới vừa hoàn thành điệu khiêu vũ của họ. “Tôi hiểu rồi.” Anh thì thầm.

“Anh hiểu?”

“Ồ, tất nhiên.” Họ đã đến cái bàn nước chanh, và anh vói tới và lấy ra hai ly nước, đưa một ly cho cô. Cô đã uống ba ly nước chanh vào tối đó rồi, một sự thật mà cô chắc chắn Mary đã biết trước khi bà gợi ý Kate uống thêm. Nhưng căn phòng đang nóng—không khí luôn luôn nóng trong căn phòng vũ hội—và cô lại khát nước nữa.

Colin thong thả uống một ngụm, quan sát cô qua mép ly của anh, rồi nói, “Anh trai tôi đang có ý định ổn định vào năm này đấy.”

Hai người có thể tham gia cuộc chơi này mà, Kate nghĩ. Cô uống một ít nước chanh của mình—chậm rãi—trước khi nói. “Thật thế à?”

“Tôi chắc chắn là ở trong vị trí được biết điều đó.”

“Ngài ấy có danh tiếng của một kẻ ăn chơi trác táng.”

Colin nhìn cô chăm chú. “Cái đó thì đúng.”

“Thật khó để mà hình dung một kẻ lêu lổng nổi tiếng như thế ổn định với một người phụ nữ, và tìm thấy hạnh phúc trong hôn nhân.”

“Cô dường như đã nghĩ rất nhiều về cái kịch bản đó, Miss Sheffield.”

Cô chĩa cái nhìn thẳng thắn trực tiếp vào mặt anh. “Anh trai của anh không phải người đàn ông với nhân cách đáng ngờ đầu tiên tán tỉnh em gái tôi, Mr.Bridgerton. Và tôi xin bảo đảm với anh, tôi không xem nhẹ hạnh phúc của em gái tôi đâu.”

“Chắc chắn là bất cứ cô gái nào cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc trong hôn nhân với một quý ông có tước vị và giàu có. Chẳng phải đó là tất cả ý nghĩa của một mùa vũ hội ở Luân Đôn sao?”

“Có thể lắm,” Kate công nhận, “nhưng tôi sợ rằng hướng suy nghĩ đó không thật sự đề cập đến vấn đề trước mắt.”

“Vấn đề đó là?”

“Vấn đề đó là một người chồng có thể làm tan vỡ một trái tim mãnh liệt hơn nhiều so với chỉ một người tán tỉnh.” Cô cười—một nụ cười nhỏ đầy hiểu hiểu biết—và rồi cô nói thêm, “Anh không nghĩ vậy ư?”

“Chưa bao giờ kết hôn, tôi chắc chắn là không ở trong vị thế để mà suy đoán.”

“Thật xấu hổ, xấu hổ, Mr.Bridgerton. Đó là kiểu lảng tránh tệ nhất.”

“Thật sao? Tôi lại nghĩ nó có thể là kiểu tốt nhất đấy chứ. Tôi rõ ràng là đang đánh mất tầm ảnh hưởng của mình rồi.”

“Điều đó, tôi sợ, sẽ không bao giờ là một mối lo.” Kate kết thúc phần còn lại của ly nước chanh. Đó là một ly nước nhỏ; Lady Hartside, bà chủ tiệc của họ, nổi tiếng là bủn xỉn mà.

“Cô thật quá hào phóng,” anh nói.

Cô mỉm cười, lần này là một nụ cười thật sự. “Tôi hiếm khi bị buộc tội vì điều đó, Mr.Bridgerton.”

Anh cười. To ngay giữa căn phòng vũ hội. Kate nhận ra thiếu thoải mái rằng họ đột nhiên trở thành chủ đề của nhiều cái nhìn chăm chăm đầy tò mò.

“Cô,” anh nói, vẫn còn nghe như thích thú thật sự, “phải gặp người anh em của tôi.”

“Ngài tử tước sao?” Cô hỏi mà không tin được.

“À vâng, cô có thể cũng sẽ thích thú sự bầu bạn của Gregory nữa,” anh thừa nhận, “nhưng như tôi đã nói, nó chỉ mới mười ba tuổi thôi và dám chắc là nó sẽ quăng một con ếch lên ghế của cô.”

“Và ngài tử tước thì sao?”

“Không chắc sẽ quăng một con ếch lên ghế của cô,” anh nói với một bộ mặt hoàn toàn tỉnh bơ.

Làm sao mà Kate có thể kiềm chế để không cười thì cô cũng sẽ không bao giờ biết được. Giữ cho đôi môi hoàn toàn ngay ngắn và nghiêm túc, cô trả lời, “Tôi hiểu rồi. Anh có một ý định rõ ràng là tiến cử ngài ấy đây mà.”

Colin cười toét đến mang tai. “Anh ấy không hẳn là loại tệ đến vậy đâu.”

“Tôi thật nhẹ nhõm. Tôi sẽ bắt đầu lên kế hoạch cho bữa tiệc cưới ngay lập tức.”

Miệng Colin há ra. “Tôi không có ý—cô không nên—Đó là, một hành động như thế sẽ là vội vã—”

Kate rũ lòng thương hại anh và nói, “Tôi đang đùa đấy.”

Mặt anh hơi ửng đỏ. “Tất nhiên rồi.”

“Giờ, nếu anh thứ lỗi, tôi phải chào tạm biệt thôi.”

Anh nhướn một bên lông mày lên. “Không rời khỏi sớm thế chứ, phải không, Miss Sheffield?”

“Hoàn toàn không.” Nhưng cô sẽ không nói cho anh biết cô phải đi giải tỏa. Bốn ly nước chanh luôn có khuynh hướng gây ra điều đó cho một người. “Tôi đã hứa với một người bạn rằng tôi sẽ gặp cô ấy trong một lát.”

“Vừa rồi là một vinh hạnh.” Anh thực hành một cái cúi mình thông thái. “Liệu tôi có thể đưa cô đến nơi đó chứ?”

“Không, cảm ơn anh. Tôi sẽ hoàn toàn ổn khi đi một mình.” Và với một nụ cười qua vai, cô rút lui khỏi phòng dạ hội.

Colin Bridgerton nhìn cô rời khỏi một cách chăm chú với một vẻ mặt dăm chiêu, sau đó đi đến chỗ anh trai anh, người đang dựa vào bức tường, cánh tay khoanh trước ngực với một thái độ gần như tham chiến.

“Anthony!” Anh gọi to, đập vào lưng anh trai. “Điều khiêu vũ của anh với Miss Sheffield xinh đẹp thế nào rồi?”

“Cô ấy sẽ được.” là câu trả lời của Anthony. Họ đều biết đó có nghĩa là gì.

“Thật không?” Môi Colin hơi chúm lại. “Vậy thì anh nên gặp chị cô ấy.”

“Xin lỗi?”

“Chị gái cô ấy.” Colin lặp lại, bắt đầu cười to. “Anh nên đơn giản là gặp chị cô ấy.”

* * *

Hai mươi phút sau đó, Anthony tin chắc anh đã có toàn bộ câu chuyện về Edwina Sheffield từ Colin. Và dường như là con đường đến với trái tim và bàn tay của Edwina trong hôn nhân đứt khoát là thông qua cô chị.

Edwina Sheffield rõ ràng là sẽ không cưới mà không có sự tán thưởng của chị gái cô ấy. Theo

Colin, đây là kiến thức phổ thông, và đã được như thế ít nhất là một tuần rồi, kể từ khi Edwina có một tuyên bố với thánh giá của buổi hòa nhạc của nhà Smythe-Smyth. Những anh em nhà Bridgerton đã bỏ lỡ mất tất cả các tuyên bố khi đó, bởi vì họ đã tránh các buổi hoà nhạc Smythe-Smyth như tránh bệnh đậu mùa (cũng như bất cứ ai có một sự quý mến dành cho Bach, Mozart, hoặc âm nhạc trong bất cứ hình thức nào.)

Chị gái của Edwina, cái cô Katharine Sheffield, được mọi người biết đến với cái tên Kate, cũng bắt đầu mùa vũ hội đầu tiên vào năm nay, mặc dù cô có tiếng là đã ít nhất hai mươi mốt tuổi. Một thời điểm như thế làm cho Anthony tin rằng người nhà Sheffield phải thuộc tầng lớp ít giàu có trong xã hội, một sự kiện rất phù hợp với anh. Anh không cần một cô dâu với của hồi môn đồ sộ, và một cô dâu không có của hồi môn có thể cần anh nhiều hơn.

Anthony tin tưởng vào việc sử dụng tất cả mọi thế mạnh của anh. Không giống như Edwina, Miss Sheffield lớn đã không ngay lập tức cuốn công chúng đi như một cơn bão. Theo Colin, cô nhìn chung là được yêu thích, nhưng cô thiếu nhan sắc rực rỡ của Edwina. Cô cao trong khi Edwina thì nhỏ nhắn, và tóc sẫm trong khi Edwina tóc sáng màu. Cô cũng thiếu sự duyên dáng cực kỳ của Edwina. Một lần nữa, theo như Colin (người mà, dù chỉ mới đến Luân Đôn cho mùa vũ hội, thật sự là một nguồn của tin tức và tin đồn), nhiều hơn một quý ông đã tố cáo bị đau chân sau một điệu nhảy với Katharine Sheffield.

Toàn bộ tình thế đó nghe hơi vô lý đối với Anthony. Cuối cùng thì, ai đã từng nghe một cô gái cần phải có sự tán thành của chị gái cho một người chồng chứ? Một người cha, phải, một người anh, hoặc ngay cả một người mẹ, nhưng một người chị? Thật là không hiểu thấu được. Và hơn nữa, thật là lạ rằng Edwina sẽ trông cậy vào sự dẫn đường của Katharine khi mà Katharine rõ ràng chả biết cô ta sẽ làm gì trong những vấn đề quan trọng của công chúng.

Nhưng Anthony không hoàn toàn cảm thấy thích phải tìm kiếm thêm một ứng cử viên thích hợp khác để tán tỉnh, nên anh đã quyết định đây chỉ đơn giản có nghĩa là gia đình có ý nghĩa quan trọng đối với Edwina. Và bởi vì gia đình là tất cả những gì quan trọng đối với anh, nên đây là một dấu hiệu nữa cho thấy cô ấy sẽ trở thành một lựa chọn hoàn hảo cho một người vợ.

Vậy là giờ rõ ràng là tất cả những gì anh phải làm là mê hoặc cô chị. Và điều đó thì có thể khó khăn đến mức nào?

“Anh sẽ chẳng có tí rắc rối nào mà giành được cô ấy.” Colin báo trước, một nụ cười thành thật sáng lên trên gương mặt anh. “Không hề có tí rắc rối nào. Một cô gái già nhút nhát? Cô ấy chắc chắn chưa bao giờ nhận được sự quan tâm từ một người đàn ông như anh vậy. Cô ấy sẽ không bao giờ biết cái gì đã đập mình.”

“Anh chẳng muốn cô ta yêu anh đâu.” Anthony đập lại. “Anh chỉ muốn cô ta tiến cử anh với em gái cô ta.”

“Anh không thể thất bại được.” Colin nói. “Anh chỉ đơn giản là không thể thất bại. Tin em đi, em đã trải qua một vài phút trò chuyện với cô ấy vào tối nay, và cô ấy thì không thể nói đủ về anh.”

“Tốt.” Anthony đẩy mình rời khỏi bức tường và nhìn ra xa với một vẻ quyết tâm. “Giờ, cô ta đâu? Anh cần em giới thiệu bọn anh.”

Colin quét ánh nhìn khắp phòng trong một phút hoặc hơn, rồi nói, “A, cô ấy đây rồi. Cô ấy đang đi theo hướng này. Thật là một sự trùng hợp tuyệt vời.”

Anthony đang đi đến sự tin tưởng rằng chẳng có gì trong khoảng năm thước gần Colin có bao giờ là một sự trùng hợp, nhưng anh cũng vẫn dò theo hướng nhìn của em trai. “Cô ta là ai trong số đó vậy?”

“Trong bộ cánh màu xanh lá.” Colin nói, chỉ về hướng cô với một cái gật đầu khó nhận thấy.

Cô ấy không có gì giống với sự tưởng tượng của anh, Anthony nhận ra khi anh quan sát cô len lỏi qua đám đông. Cô chắc chắn không phải một nữ tướng dẫn đầu đàn khỉ; chỉ là khi so sánh với Edwina, người chưa đạt tới năm phút (khoảng 1,52m), thì cô ấy sẽ là quá cao. Thật ra, Miss Katharine Sheffield hoàn toàn trông được, với mái tóc dày, màu nâu trung bình và đôi mắt thẩm màu. Làn da cô trắng, đôi môi hồng, và cô có một vẻ tự tin mà anh không thể không cảm thấy thật thu hút.

Cô ấy hoàn toàn sẽ không bao giờ được xem là viên kim cương sáng giá như em gái, nhưng Anthony không hiểu tại sao cô lại không thể tìm được một người chồng cho mình. Có thể sau khi anh kết hôn với Edwina, anh sẽ chu cấp một món hồi môn cho cô. Có vẻ như đó là điều ít nhất mà một người đàn ông có thể làm.

Bên cạnh anh, Colin bước xăm xăm tới trước, chen lấn qua đám đông. “Miss Sheffield! Miss Sheffield!”

Anthony liền theo ngay sau Colin, chuẩn bị một cách trí tuệ để quyến rũ chị gái Edwina. Một cô gái già dưới mức tán dương, đúng không? Anh sẽ thuần hoá cô mà chẳng mất chút thời gian nào.

“Miss Sheffield,” Colin đang nói, “thật là hân hạnh được gặp cô lần nữa.”

Cô trông hơi bối rối, và Anthony thì không đổ lỗi cho cô. Colin đang làm nó nghe như họ đụng vào nhau một cách ngẫu nhiên, trong khi họ đều biết anh đã dẫm đạp lên ít nhất là cả tá người để đến bên cạnh cô ấy.

“Và rất vui được gặp anh lần nữa, sir.” Cô trả lời méo mó. “Và thật là sớm đến không thể ngờ được sau cuộc trò chuyện vừa rồi.”

Anthony cười với chính mình. Cô ấy có một trí tuệ sắc bén hơn là anh đã bị buộc phải tin.

Colin cười nhả răng đầy lời cuốn, và Anthony có một cảm giác rõ ràng và không ổn là em trai anh đang có ý đồ gì đó. “Tôi không thể giải thích tại sao,” Colin nói với Miss Sheffield, “nhưng việc tôi giới thiệu cô với anh trai tôi đột nhiên có vẻ khẩn thiết.”

Cô ngay lập tức nhìn sang bên phải Colin và cứng người khi ánh nhìn dừng lại ở Anthony. Thật ra, cô trông như thể vừa mới nuốt phải một cái bùa.

Điều này, Anthony nghĩ, thật là lạ.

“Anh thật tử tế.” Miss Sheffield thì thầm—qua kẽ răng.

“Miss Sheffield,” Colin tiếp tục hớn hở, chỉ vào Anthony, “anh trai Anthony của tôi, Tử Tước Bridgerton. Anh Anthony, Miss Sheffield. Em tin là anh đã làm quen với em gái cô ấy vào tối nay.”

“Đúng thế,” Anthony nói, dần nhận thấy một mong muốn tràn ngập—không, thèm muốn—bóp cổ em trai anh.

Miss Sheffield nhún gối nhanh và ngượng ngịu. “Lord Bridgerton,” cô nói, “thật là một vinh hạnh được làm quen với ngài.”

Colin làm một tiếng động nghe rất đáng ngờ như một cái khịt mũi. Hoặc có thể là một tiếng cười. Hoặc có thể là cả hai.

Và Anthony bỗng nhiên *hiếu*. Chỉ cần một cái nhìn vào mặt em trai thôi thì nó đã phải lộ ra rồi chứ. Đây không phải cô gái già nhút nhát, kín đáo, dưới mức tán dương nào cả. Và bất cứ thứ gì cô đã nói với Colin vào lúc trước, nó không chứa đựng lời khen nào dành cho Anthony.

Giết anh em là hợp pháp ở Anh, không phải sao? Nếu không, nó nên chết tiệt được hợp pháp hoá.

Anthony nhận ra muộn màng rằng Miss Sheffield đã đưa tay ra cho anh, chỉ là lịch sự thôi. Anh cầm lấy tay cô và phớt một nụ hôn nhẹ qua những đốt ngón tay đeo găng. “Miss Sheffield,” anh thì thầm không suy nghĩ, “cô cũng xinh đẹp như em gái vậy.”

Nếu cô đã không thoải mái từ trước, vẻ mặt cô chuyển hẳn sang thù địch. Và Anthony nhận ra với một cái tát vào ý thức rằng anh đã nói *chính xác* điều sai lầm. Tất nhiên anh không nên so sánh cô với em gái.

Đó là lời khen mà cô sẽ không thể nào tin được.

“Và ngài, Tử Tước Bridgerton,” cô trả lời bằng một giọng có thể làm đóng băng rượu sâm-banh, “gần như cũng đẹp như em trai ngài.”

Colin lại khịt mũi lần nữa, chỉ là lần này nó nghe như thể anh đang bị bóp cổ.

“Anh có ổn không?” Miss Sheffield hỏi.

“Nó ổn.” Anthony quát.

Cô ngó lơ anh, giữ nguyên sự chú ý vào Colin. “Anh có chắc không?”

Colin gật đầu mãnh liệt. “Ngựa rớt trong cuống họng thôi.”

“Hoặc có thể là một ý thức tội lỗi?” Anthony đoán.

Colin chủ ý rời khỏi anh trai và quay sang Kate. “Tôi nghĩ tôi chắc là cần một ly nước chanh khác.” Anh thở hắt ra.

“Hoặc có thể,” Anthony nói, “một thứ gì đó mạnh hơn. Chết độc cần, có thể?”

Miss Sheffield bịt một tay lên miệng, đoán chừng là để kiềm nén một trận cười khùng khiếp.

“Nước chanh sẽ thích hợp thôi.” Colin trả lời êm thấm.

“Anh có muốn tôi lấy cho một ly không?” Cô hỏi. Anthony để ý rằng cô đã bước ra với một chân rồi, cố tìm ra bất cứ lý do nào để chạy trốn.

Colin lắc đầu. “Không, không, tôi hoàn toàn có khả năng mà. Nhưng tôi tin là tôi đã xin phép trước điệu vũ sắp tới với cô, Miss Sheffield.”

“Tôi sẽ không giữ anh vì nó đâu.” Cô nói với một cái phẩy tay.

“Ồ, nhưng tôi sẽ không thể sống với chính mình nếu tôi rời khỏi bỏ mặc cô như thế.” Anh trả lời.

Anthony có thể thấy Miss Sheffield đang trở nên lo lắng với ánh nhìn ma quái trong mắt Colin. Anh thấy một niềm thích thú ác nghiệt ở điều đó. Phản ứng của anh là, anh biết, hơi có tí thái quá. Nhưng có một thứ gì đó về Quý Cô Katharine Sheffield làm loé lên sự cáu giận của anh, và làm cho anh tuyệt đối *ngứa ngáy* muốn một cuộc chiến với cô.

Và chiến thắng.

Điều đó thì không cần phải bàn.

“Anthony,” Colin nói, nghe ngây thơ và tha thiết như quý đến mức Anthony phải cố gắng lắm mới kiềm chế không giết em trai mình ngay tại chỗ, “anh đã không hẹn trước điệu vũ này với ai, phải không?”

Anthony không nói gì, chỉ nhìn trừng trừng vào em trai mình.

“Tuyệt. Vậy anh sẽ khiêu vũ với Miss Sheffield.”

“Tôi chắc chắn điều đó là không cần thiết.” Người phụ nữ đang được nói đến thốt ra.

Anthony nhìn trừng trừng vào em trai, sau đó để cho có chừng mực thì đến Miss Sheffield, người đang nhìn anh như thể anh vừa mới chiếm đoạt mười nghìn năm ngay trước sự có mặt của cô ta.

“Ôi, nhưng nó cần thiết chứ.” Colin nói với vẻ kịch cực kỳ, ngó lơ những luồng nhân đạo đang được phóng qua lại giữa ba người. “Tôi không thể nào mơ đến việc bỏ lại một quý cô trẻ trong lúc cô ấy cần. Thật là”—anh rùng mình—“không quý phái chút nào.”

Anthony suy nghĩ một cách nghiêm túc về việc theo đuổi một vài biểu hiện không quý phái của chính mình. Có thể là quăng nắm đấm vào mặt Colin.

“Tôi xin bảo đảm với anh,” Miss Sheffield nói nhanh chóng, “rằng bị bỏ mặc cho tự xoay sở sẽ còn dễ chịu hơn là khiêu—”

Đủ rồi, Anthony nghĩ gay gắt, thật sự là quá đủ. Em trai của anh đã chơi anh như một thằng ngu; anh sẽ không đứng yên trong khi anh bị sỉ nhục bởi cô chị gái lưỡi bén như dao của Edwina. Anh đặt một bàn tay nặng nề lên cánh tay của Miss Sheffield và nói, “Cho phép tôi được ngăn cô không mắc một sai lầm nghiêm trọng, Miss Sheffield.”

Cô cứng người lại. Làm thế nào, anh không biết, cái lưng cô ta đã thẳng đuồn đuột rồi. “Tôi xin thứ lỗi,” cô nói.

“Tôi tin,” anh nói trôi chảy, “rằng cô đang sắp nói một điều gì đó mà cô sẽ sớm hối hận.”

“Không,” cô nói, nghe trầm ngâm một cách cố ý, “tôi không nghĩ ân hận nằm trong tương lai của tôi.”

“Sẽ như thế.” Anh nói báo điềm gở. Và rồi anh chụp lấy cánh tay cô và hầu như kéo lê cô ra sàn khiêu vũ.

Chương 3

Ngài Tử Tước Bridgerton cũng đã bị nhìn thấy khiêu vũ với Miss Katharine Sheffield. Chị gái lớn của nàng Edwina xinh đẹp. Điều này chỉ có thể là một điều, cũng như nó đã không thoát khỏi sự để ý của Bốn Tác Giả rằng Quý Cô lớn nhà Sheffield đã được yêu cầu ra sàn khiêu vũ rất nhiều kể từ khi Quý Cô nhỏ nhà Sheffield làm một tuyên bố kinh khủng, và chưa từng nghe thấy tại buổi hoà nhạc Smythe-Smyth tuần trước.

Đã có ai từng nghe đến việc một cô gái cần được sự cho phép của các chị để chọn chồng? Và có thể quan trọng hơn là, ai đã từng quyết định rằng các từ “Smythe-Smyth” và “buổi hoà nhạc” có thể được dùng trong một câu? Bốn Tác Giả đã từng tham dự một trong các cuộc hội họp này, và chẳng nghe thấy gì có thể được gọi theo lẽ thường là “âm nhạc”.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 22 tháng 4 năm 1814

Thật sự là không có gì cô có thể làm, Kate kinh hãi nhận ra. Anh ta là một vị tử tước, và cô chỉ là một người không đáng kể đến từ Somerset, và họ đều ở chính giữa một phòng dạ hội đông nghẹt. Nó chẳng quan trọng rằng cô có không ưa anh ta ngay từ cái nhìn hay không. Cô *phải* khiêu vũ với anh ta.

“Không cần phải lôi tôi đi đâu.” Cô rít lên.

Anh ta làm một màn trình diễn rất tuyệt vời về việc thả lỏng vòng kim của mình.

Kate nghiêng rãnh và thề với chính mình rằng người đàn ông này sẽ không bao giờ có được em gái cô làm cô dâu. Thái độ anh ta quá lạnh lùng, quá trịch thượng. Anh ta, cô nghĩ hơi không công bằng, quá đẹp trai nữa chứ, với mắt nâu mượt như nhung hài hoà với mái tóc đến hoàn hảo. Anh ta cao, chắc chắn là trên sáu phút (*trên 1,82m*), mặc dù có lẽ chỉ hơn một inch (*gần 3 cm*), và đôi môi anh ta, mặc dù đẹp một cách cổ điển (Kate đã nghiên cứu khá nhiều về nghệ thuật để có thể tự nhận mình có đủ trình độ đưa ra lời nhận xét đó), lại mím lại ở khoé môi, như thể là anh ta chả biết làm thế nào để cười.

“Rồi, bây giờ,” anh ta nói, một khi chân họ đã bắt đầu di chuyển theo những bước nhảy quen thuộc, “tôi yêu cầu cô nói cho tôi biết vì sao cô căm ghét tôi.”

Kate đập lên chân anh ta. Chúa ơi, anh ta thật thẳng thắn. “Tôi xin lỗi?”

“Không cần phải làm thương tật tôi đâu, Miss Sheffield.”

“Nó là một tai nạn, tôi cam đoan với ngài.” Và nó *đã* là thế, ngay cả khi cô thật sự không phiền lòng cái ví dụ cụ thể này về sự thiếu duyên dáng của cô.

“Tại sao,” anh trầm ngâm, “tôi lại thấy khó mà tin cô vậy?”

Tính thành thật, Kate quyết định nhanh chóng, sẽ là phương pháp tốt nhất của cô. Nếu anh ta có thể thẳng thắn, thế thì, cô cũng có thể. “Có thể,” cô trả lời với một nụ cười tinh quái, “bởi vì ngài biết rằng nếu tôi có thể cố ý đạp lên chân ngài, tôi sẽ làm thế rồi.”

Anh ta ngửa đầu ra sau và cười. Đó không phải là một phản ứng mà cô hoặc trông đợi hoặc hy vọng. Nghĩ về điều đó, cô chẳng biết cô hy vọng loại phản ứng gì, nhưng cái này *chắc chắn* không phải những gì cô đã trông đợi.

“Ngài sẽ ngừng nó chứ, thưa ngài?” Cô thì thầm gấp gáp. “Mọi người đang bắt đầu nhìn chăm chăm kìa.”

“Mọi người đã bắt đầu nhìn chăm chăm từ hai phút trước rồi.” Anh ta đáp trả. “Không phải thường xuyên mà một người đàn ông như tôi khiêu vũ với một phụ nữ như cô.”

Như một lời nói chua cay được ném ra, cái này được nhắm rất tốt, nhưng thật buồn cho anh ta, cũng không chính xác. “Không đúng,” Cô trả lời về tự mãn. “Ngài chắc chắn không phải là kẻ ngốc đầu tiên của Edwina có ý định có được sự ưng thuận của con bé qua tôi đâu.”

Anh ta cười toét miệng. “Không phải người theo đuổi, mà là những kẻ ngốc sao?”

Cô gặp cái nhìn của anh ta, và ngạc nhiên khi tìm thấy có sự vui vẻ trong đó. “Chắc chắn là ngài sẽ không đưa cho tôi một miếng mồi nhử ngon lành thế chứ, thưa ngài?”

“Vậy mà cô lại không chớp lấy nó.” anh ta dăm chiêu.

Kate nhìn xuống để xem có cách nào cô có thể bí mật dẫm lên chân anh ta lần nữa được không.

“Tôi có đôi giày da dày lắm đấy, Miss Sheffield.” Anh ta nói. Đầu Kate giật ngược lên ngạc nhiên. Một bên khoé môi anh ta cong lên trong một nụ cười chế nhạo. “Và cũng nhanh mắt nữa.”

“Rõ ràng là thế. Tôi phải thận trọng khi ở quanh ngài rồi, cho chắc ăn.”

“Trời ời,” anh ta kéo dài giọng, “có phải đó là một lời khen không? Tôi chắc là sẽ tắt thở vì sướng sướng mất.”

“Nếu ngài muốn xem nó là một lời khen, tôi sẽ để cho ngài làm thế.” Cô nói ung dung. “Ngài hoàn toàn sẽ không được nhận thêm nữa đâu.”

“Cô làm tôi bị tổn thương đấy, Miss Sheffield.”

“Có phải nó có nghĩa là da ngài không dày như da giày của ngài không?”

“Ồ, không hẳn.”

Cô cảm thấy mình mỉm cười trước khi nhận ra cô đang thích thú. “Điều đó tôi thấy khó mà tin được.”

Anh ta chờ cho nụ cười của cô tan đi, rồi nói, “Cô đã không trả lời câu hỏi của tôi. Tại sao cô lại ghét tôi?”

Một luồng không khí trượt khỏi môi Kate. Cô đã không trông đợi anh ta lặp lại câu hỏi đó. Hoặc

ít nhất thì cô hy vọng anh ta sẽ không. “Tôi không ghét ngài, thưa ngài.” Cô trả lời, lựa chọn từ ngữ rất cẩn thận. “Tôi còn không biết ngài nữa.”

“Hiểu biết hiếm khi là điều kiện tiên quyết cho sự căm ghét.” Anh ta nói nhẹ nhàng, đôi mắt anh ta xoắn lấy mắt cô với sự kiên định chết người. “Thôi nào, Miss Sheffield, cô dường như không phải là một người nhát gan đối với tôi. Trả lời câu hỏi đó đi.”

Kate giữ im lặng trong đầy một phút. Nó là sự thật, cô đã không có ý thiên về yêu thích anh ta. Cô *chắc chắn* sẽ không đưa lời chúc phúc cho cuộc theo đuổi Edwina của anh ta. Cô đã không tin cho dù một giây rằng những kẻ ăn chơi trác táng đã được cải tạo là những ông chồng tốt nhất. Cô còn không chắc một kẻ ăn chơi trác táng trước hết có thể được cải tạo một cách đúng đắn hay không nữa.

Nhưng anh ta có thể đã có khả năng vượt qua được định kiến của cô. Anh ta có thể trở nên quyến rũ và thành thật và thẳng thắn, và có thể thuyết phục cô những câu chuyện về anh ta trong *Whistledown* chỉ là một sự thổi phồng, rằng anh ta không phải là kẻ lừa đảo tồi tệ nhất mà Luân Đôn đã từng thấy từ đầu thế kỷ. Anh ta có thể đã thuyết phục được cô rằng anh ta giữ mình ở một quy tắc danh dự, rằng anh ta là một người của các nguyên tắc và sự thành thật...

Nếu anh ta đã không so sánh cô với Edwina.

Bởi vì chẳng có thứ gì có thể rõ ràng là một lời nói dối hơn thế. Cô biết cô không phải là một hình mẫu lý tưởng; gương mặt cô và thân hình đủ ưa nhìn. Nhưng không có cách nào mà cô có thể được so sánh với Edwina trong phạm vi này, và sau đó được xem như một người ngang hàng với em gái. Edwina thật sự là viên kim cương sáng giá, và Kate không bao giờ có thể hơn được trung bình và không đặc biệt.

Và nếu người đàn ông này lại nói khác đi, thì anh ta có vài ý đồ không nói ra, bởi vì rõ ràng là anh ta không bị mù.

Anh ta có thể đã tặng cho cô bất cứ lời khen trống rỗng nào khác, và cô sẽ chấp nhận nó như là một sự giao tiếp lịch sự của một quý ông. Cô còn có thể bị phỉnh nịnh nếu những lời lẽ của anh ta đánh trúng bất cứ nơi nào gần sự thật. Nhưng để so sánh cô với Edwina...

Kate yêu quý em gái mình. Cô thật sự yêu quý cô ấy. Và cô hiểu rõ hơn bất cứ ai trái tim của Edwina cũng đẹp và rạng rỡ như khuôn mặt. Cô không thích nghĩ mình ghen tị, nhưng mà... bằng cách nào đó lời so sánh lại nhức nhối đến tận xương.

“Tôi không ghét ngài.” Cô cuối cùng cũng trả lời. Đôi mắt cô đang chĩa vào cằm anh ta, nhưng cô không có kiên nhẫn cho sự hèn nhát, đặc biệt là nơi cô, do đó cô buộc mình ngược lên gặp ánh nhìn anh ta khi cô nói thêm, “Nhưng tôi thấy rằng tôi không thể thích ngài được.”

Có điều gì đó trong mắt anh ta nói với cô rằng anh ta tán thưởng sự thành thật hoàn toàn của cô. “Và tại sao lại thế?” Anh ta hỏi nhẹ nhàng.

“Tôi có thể thẳng thắn chứ?”

Môi anh ta co lại. “Xin cứ tự nhiên.”

“Ngài đang khiêu vũ với tôi ngay bây giờ bởi vì ngài muốn theo đuổi em gái tôi. Việc này không làm phiền tôi.” Cô vội bảo đảm với anh ta. “Tôi đã rất quen với việc nhận được sự quan tâm từ những người theo đuổi Edwina.”

Trí óc của cô taro rằng là không ở chân mình. Anthony rút chân ra khỏi đường đi của chân cô,

trước khi cô có thể làm bị thương anh lần nữa. Anh để ý với sự thích thú rằng cô đã trở lại gọi họ là người theo đuổi chứ không còn là những tên ngốc nữa. “Xin hãy tiếp tục.” Anh thì thầm.

“Ngài không phải là kiểu người tôi mong em gái tôi sẽ kết hôn.” cô nói giản đơn. Thái độ của cô thẳng thắn, và đôi mắt nâu thông minh không hề rời khỏi mắt anh. “Ngài là một kẻ ăn chơi trác táng. Ngài là một kẻ lêu lổng. Ngài, sự thật là, nổi tiếng xấu vì là cả hai loại đó. Tôi sẽ không cho phép em gái tôi ở trong phạm vi mười foot (hơn 3 m) gần ngài.”

“VẬY MÀ,” anh nói với một nụ cười nhẹ tinh quái, “tôi đã khiêu vũ điệu valse với cô ấy vào tối nay đó thôi.”

“Một hành động không nên được lặp lại, tôi xin bảo đảm với ngài.”

“Và cô ở vị trí để định đoạt số phận của Edwina sao?”

“Edwina tin tưởng sự phán xét của tôi.” Cô nói nghiêm túc.

“Tôi hiểu rồi.” Anh nói trong một thái độ mà anh hy vọng là bí hiểm nhất. “Điều đó rất thú vị. Tôi đã nghĩ Edwina là một người trưởng thành chứ.”

“Edwina chỉ mới mười bảy tuổi!”

“Và cô đã rất cố lỗi rồi sao khi mà cô ở độ tuổi hai mươi?”

“Hai mươi mốt.” Cô phun ra.

“A, điều đó khiến cho cô trở thành một chuyên gia thật sự về đàn ông, và cụ thể là những đức ông chồng. Đặc biệt là vì cô đã kết hôn rồi, phải không?”

“Ngài biết tôi chưa kết hôn mà.” Cô nghiêng.

Anthony kiềm sự thôi thúc phải cười lại. Lạy Chúa lòng lành, nhưng nó thật hài hước khi trêu chọc Quý Cô lớn nhà Sheffield. “Tôi nghĩ,” anh nói, giữ cho lời lẽ của mình chậm chạp và rõ ràng, “rằng cô đã nhận mọi việc tương đối dễ dàng khi điều khiển hầu hết những người đàn ông đã đến gõ cửa nhà em gái cô. Điều đó đúng chứ?”

Cô giữ sự im lặng lạnh lùng.

“Có phải vậy không?”

Cuối cùng cô cũng đưa cho anh một cái gật đầu.

“Tôi đã nghĩ vậy.” Anh thì thầm. “Cô hình như là kiểu người sẽ làm thế.”

Cô ta nhìn anh trừng trừng với sự mạnh liệt đến mức anh đã phải rất cố gắng mới kiềm chế không cười to lên. Nếu anh không đang khiêu vũ, anh có thể sẽ vuốt cằm trong một điệu bộ giả vờ suy nghĩ sâu sắc. Nhưng vì đôi tay anh đang mắc bận, anh phải bằng lòng với một cái nghiêng đầu chậm chạp, kết hợp với một cái nhướn cong lông mày. “Nhưng tôi cũng nghĩ,” anh thêm, “rằng cô đã phạm một sai lầm nghiêm trọng khi cô nghĩ là có thể điều khiển *tôi*.”

Đôi môi Kate xếp lại thành một hàng thẳng và không lay chuyển được, nhưng cô vẫn cố để nói, “Tôi không tìm cách điều khiển ngài, Ngài Bridgerton. Tôi chỉ tìm cách giữ ngài ở xa em gái tôi thôi.”

“Điều đó sẽ chỉ thể hiện rằng, Miss Sheffield, cô biết rất ít về nam giới. Ít nhất thì cũng đối với dạng trác táng, lêu lổng.” Anh nghiêng người lại gần hơn, để cho hơi thở nóng của anh trượt qua má cô.

Cô rùng mình. Anh biết cô đã rùng mình.

Anh mỉm cười tinh quái. “Có rất ít thứ mà chúng tôi thích thú hơn một cuộc thách đố.”

Âm nhạc đến hồi kết thúc, để lại họ đứng đó giữa sàn phòng dạ hội, đối mặt với nhau. Anthony nắm cánh tay cô, nhưng trước khi anh đưa cô trở lại rìa căn phòng, anh đặt môi gần với tai cô và thì thầm, “Và cô, Miss Sheffield, đã đặt trước tôi một sự thách đố ngọt ngào nhất.”

Kate đạp lên chân anh ta. Mạnh. Đủ để cho anh ta bật ra một tiếng rít nhỏ, chắc chắn đó là một tiếng rít không trác táng, không lêu lổng.

Khi anh ta nhìn trừng trừng điên tiết vào cô, cô chỉ nhún vai và nói, “Đó là biện pháp tự vệ duy nhất của tôi.”

Đôi mắt anh ta thăm lại. “Cô, Miss Sheffield, là một mối đe dọa.”

“Và ngài, Lord Bridgerton, cần đôi giày da dày hơn.”

Cái siết của tay anh ta chặt hơn trên cánh tay cô. “Trước khi tôi đưa cô trở lại với nơi trú ẩn cùng với những người giám hộ và những bà cô, có một điều mà chúng ta phải làm rõ.”

Kate nén hơi thở của mình. Cô không ưa cái giọng nói khắc nghiệt của anh ta.

“Tôi sẽ theo đuổi em gái cô. Và nếu tôi quyết định là cô ấy sẽ là một Lady Bridgerton thích hợp, tôi sẽ làm cho cô ấy trở thành vợ tôi.”

Kate ngược đầu lên nhanh chóng để đối mặt với anh ta, lửa chớp lên trong mắt cô.

“Và tôi nghĩ rằng ngài nghĩ đó là vị trí *của ngài* để quyết định số phận của Edwina. Đừng quên, thưa ngài, rằng ngay cả khi ngài quyết định rằng con bé sẽ là một—” cô cười khinh bỉ cái từ này “Lady Bridgerton *thích hợp*, nó có thể sẽ chọn cái khác đấy.”

Anh ta nhìn xuống cô với sự tự tin của một người đàn ông không bao giờ bị qua mặt. “Nếu tôi quyết định cầu hôn Edwina, cô ấy sẽ không nói không.”

“Có phải ngài đang cố nói với tôi rằng chưa có người phụ nữ nào từng có khả năng từ chối ngài không?”

Anh ta không trả lời, chỉ nhướn một bên lông mày trịch thượng lên và để cho cô tự rút ra kết luận của mình.

Kate vùng cánh tay mình ra và lao tới chỗ mẹ kế cô, run rẩy với sự tức giận, phẫn uất, và chẳng có một tí sợ hãi nào.

Bởi vì cô có một cảm giác khủng khiếp là anh ta không nói dối. Và nếu như anh ta thật sự không thể cưỡng lại được...

Kate rùng mình. Cô và Edwina sẽ gặp vấn đề lớn, rất lớn.

Buổi chiều hôm sau giống như bất cứ buổi chiều nào sau một dạ hội lớn. Phòng khách của Nhà Sheffield bị lấp đầy đến bùng nổ với những bó hoa, mỗi bó có kèm theo một tấm thiệp trắng, “Edwina Sheffield.”

Một ngữ đơn giản “Miss Sheffield” sẽ phải đủ rồi, Kate nghĩ với cái nhăn mặt, nhưng cô nghĩ một người không thể thật sự bắt lỗi những người đeo đuổi Edwina, vì đã muốn chắc chắn những bông hoa đến đúng Miss Sheffield.

Không phải là có người sẽ mắc sai lầm trong trường hợp đó. Những bông hoa thông thường dành cho Edwina. Thật sự, chẳng có gì thông thường về nó hết; tất cả mọi bó hoa đến nhà Sheffield trong tháng vừa rồi đều dành cho Edwina.

Kate lại thích nghĩ cô có trò vui. Hầu hết các bông hoa khiến cho Edwina hắt hơi, cho nên chúng có khuynh hướng kết thúc trong phòng Kate.

“Này em xinh đẹp.” Cô nói, vuốt ve trùi mẩn một bông hoa lan. “Ta nghĩ em thuộc về cái kệ giường của ta. Và em”—cô nghiêng người tới trước và ngửi bó hoa hồng trắng hoàn hảo—“em sẽ nhìn rất cừ trên bàn trang điểm của ta.”

“Cô luôn luôn nói chuyện với hoa sao?”

Kate quay nhanh lại với âm thanh trầm của một giọng nam giới. Ôi trời ơi, đó là Lord Bridgerton, trông đẹp trai đầy tội lỗi trong một cái áo khoác ngoài buổi sáng màu xanh biển. Anh ta làm cái quỷ gì ở đây?

Chẳng có lý gì mà không hỏi.

“Cái qu—” Cô ngăn mình kịp lúc. Cô sẽ không để cho người đàn ông này khiến cô phải nguyên rủa thành tiếng, dù cho cô có thường xuyên làm thế trong đầu đến thế nào đi nữa. “*Ngài* đang làm gì ở đây?”

Anh ta nhướn một bên lông mày lên khi chỉnh lại bó hoa khổng lồ mà anh ta kẹp dưới cánh tay. Hoa hồng phấn, cô để ý. Những nụ hoa hoàn hảo. Chúng rất đáng yêu. Đơn giản và thanh lịch. Loại chính xác mà cô sẽ chọn cho chính mình.

“Tôi tin đó là lệ thường cho người đeo đuổi đến thăm phụ nữ trẻ, đúng không?” Anh ta thì thầm. “Hay là tôi đã đặt sai chỗ quyển sách quy cách xã hội của tôi rồi?”

“Ý tôi là,” Kate gầm gừ, “làm thế nào ngài vào được đây? Chẳng có ai báo cho tôi biết ngài tới cả.”

Anh ta hất đầu về phía đại sảnh. “Cách cư xử thông thường thôi. Tôi gõ vào cửa trước nhà cô.”

Cái nhìn khó chịu của Kate với lời mỉa mai của anh ta không ngăn anh ta tiếp tục với, “Thật là kỳ diệu, người quản gia của cô trả lời. Rồi tôi đưa cho anh ta tấm thiệp của tôi, anh ta nhìn một cái, và đưa tôi vào phòng khách. Mặc dù tôi muốn yêu cầu một sự lẩn tránh quanh co, lén lút,” anh ta tiếp, giữ vững một giọng hơi khinh khỉnh đầy ẩn tượng, “nó thật sự hoàn toàn thẳng thắn và không che đậy.”

“Quản gia quý quái.” Kate lầm bầm. “Ông ta phải xem nếu chúng tôi ‘có nhà’ không trước khi đưa ngài vào chứ.”

“Có lẽ ông ta đã được chỉ dẫn trước rằng các vị sẽ ‘có nhà’ đối với tôi trong bất kỳ trường hợp nào.”

Cô nhảy dựng lên. “Tôi không đưa cho ông ta chỉ dẫn gì như thế cả.”

“Không.” Lord Bridgerton nói với nụ cười rúc rích, “Tôi sẽ không nghĩ vậy đâu.”

“Và tôi biết Edwina cũng không.”

Anh ta cười. “Có thể là mẹ cô không?”

Tất nhiên. “Mary.” Cô rên rỉ, cả một thế giới buộc tội trong chỉ một chữ.

“Cô gọi bà bằng tên?” Anh ta hỏi lịch sự.

Cô gật đầu. “Bà thực ra là mẹ kế của tôi. Mặc dù bà là tất cả những gì tôi biết. Bà đã cưới cha tôi khi tôi chỉ mới ba tuổi. Tôi chẳng biết vì sao tôi vẫn gọi bà là Mary.” Cô lắc đầu một tí khi vai cô nâng lên trong một cái nhún vai khó hiểu. “Tôi chỉ làm thế thôi.”

Đôi mắt nâu của anh ta dừng lại cố định trên mặt cô, và cô nhận ra cô vừa mới để cho người đàn ông này—đối thủ của cô, thật đấy—vào một góc nhỏ trong cuộc đời cô. Cô cảm thấy ba chữ “Tôi xin lỗi” sôi lên trên lưỡi—một phản xạ có điều kiện, cô chắc vậy, vì đã nói chuyện quá tự do. Nhưng cô không muốn xin lỗi người đàn ông này vì bất cứ điều gì, cho nên thay vào đó cô chỉ nói, “Tôi sợ là Edwina đã ra ngoài rồi, cho nên ngài đã đến thăm mà chẳng được gì.”

“Ồ, tôi không biết về điều đó.” Anh ta trả lời. Anh ta chộp lấy bó hoa—đang được kẹp dưới cánh tay anh ta—bằng tay kia, và khi anh ta đem chúng ra phía trước thì Kate thấy rằng đó không phải là một bó hoa to, mà là ba bó hoa nhỏ hơn.

“Cái này,” anh ta nói, đặt một bó xuống bàn, “dành cho Edwina. Và cái này”—anh ta làm thế với bó thứ hai—“dành cho mẹ cô.”

Anh ta chỉ còn lại một bó. Kate đứng đống băng lại vì sửng sốt, không thể cất mắt khỏi những bông hoa hồng hoàn hảo. Cô biết anh ta có ý định gì, rằng lý do duy nhất cho việc anh ta tính luôn cô vào hành động này là để gây ấn tượng với Edwina, nhưng nguyên rửa nó đi, chưa bao giờ có ai mang hoa đến tặng cô trước đây cả, và cô đã không biết cho đến lúc này cô thật sự muốn có ai đó làm như thế đến mức nào.

“Những cái này,” cuối cùng anh ta nói, đưa bó hoa hồng cuối cùng ra, “dành cho cô.”

“Cám ơn ngài.” Cô nói ngập ngừng, đón chúng vào cánh tay. “Chúng thật đáng yêu.” Cô nghiêng người xuống và ngửi chúng, thở dài khoan khoái với mùi hương nồng nàn. Ngược nhìn lên, cô nói thêm, “Ngài thật chu đáo khi đã nghĩ về Mary và tôi.”

Anh ta gật đầu duyên dáng. “Là niềm vui của tôi. Tôi phải thú nhận, một người đeo đuổi em gái tôi một lần đã làm thế này cho mẹ tôi, và tôi không tin là tôi đã từng thấy ai hân hoan hơn thế.”

“Mẹ ngài hay em gái ngài?”

Anh ta cười với câu hỏi xác xược của cô. “Cả hai.”

“Và chuyện gì đã xảy ra cho người theo đuổi ấy?” Kate hỏi.

Nụ cười xé của Anthony trở nên cực kỳ quý giá. “Anh ta đã cưới em gái tôi.”

“Hmmp. Đừng nghĩ là lịch sử sẽ lặp lại. Nhưng—” Kate ho, không hoàn toàn muốn thành thật với anh ta nhưng thật sự không thể làm khác được. “Nhưng những bông hoa thật sự rất đáng yêu, và—và nó là một hành động tử tế từ phía ngài.” Cô nuốt xuống. Chuyện này thật sự không dễ dàng đối với cô. “Và tôi đánh giá cao chúng.”

Anh ta hơi nghiêng người về phía trước, đôi mắt tối tuyệt đối làm tan chảy. “Một câu nói tử tế.” Anh ta trầm ngâm. “Và lại hướng thẳng vào tôi, không ít hơn. Vậy giờ, chuyện đó cũng không khó lắm, phải không?”

Kate đi từ nghiêng người trồi mền trên những bông hoa đến đứng thẳng không thoải mái trong một lúc. “Ngài dường như có một biệt tài cho việc nói *chính xác* điều sai lầm.”

“Chỉ khi có cô dính dáng vào thôi, Miss Sheffield thân mền của tôi. Những phụ nữ khác, tôi bảo đảm với cô, bám riết lấy từng từ của tôi.”

“Thì cũng như tôi đã đọc thấy.” Cô lầm bầm.

Đôi mắt anh ta sáng lên. “Có phải đó là nơi cô rút ra ý kiến về tôi? Tất nhiên rồi! Lady Whistledown đáng mền đây mà. Tôi nên biết trước rồi mới phải. Quý thật, tôi rất muốn bóp cổ cô ta.”

“Tôi lại thấy cô ấy thông minh và có trình độ đó chứ.” Kate nói nghiêm nghị.

“Cô sẽ nghĩ thế.” anh ta trả lời.

“Lord Bridgerton.” Kate nghiêng rằng, “Tôi chắc chắn ngài không đến đây để xúc phạm tôi. Liệu tôi có thể để lại lời nhắn cho Edwina giúp ngài không?”

“Tôi nghĩ là không. Tôi không thật sự tin tưởng rằng nó sẽ đến tay cô ấy mà không bị xâm phạm.”

Điều này thì thật quá đáng. “Tôi sẽ *không bao giờ* hạ mình để can thiệp vào thư tín của người khác.” Kate bằng cách nào đó đã xoay sở để nói. Cả người cô run rẩy với sự giận dữ, và nếu cô là một người phụ nữ ít kiềm chế hơn, thì tay cô chắc chắn đã quăn quanh cuống họng anh ta rồi. “Sao ngài dám ngụ ý khác được.”

“Khi mà đã nói và làm, Miss Sheffield,” anh ta nói với sự bình tĩnh đáng ghét, “tôi thật sự không biết cô nhiều. Những gì tôi biết bao gồm sự thú nhận sốt sắng của cô rằng tôi sẽ không bao giờ thấy mình ở gần sự hiện diện của em gái cô trong khoảng cách mười phút. Cô nói với tôi đi, liệu cô có cảm thấy tin tưởng để lại một tin nhắn nếu cô là tôi không?”

“Nếu ngài đang cố dành được sự ưng thuận của em gái tôi thông qua tôi,” Kate trả lời lạnh băng, “ngài đang không hoàn thành tốt nó đấy.”

“Tôi biết điều đó chứ.” Anh ta nói. “Tôi thật sự không nên khiêu khích cô. Nó thật không tốt từ phía tôi, có phải không? Nhưng tôi sợ là tôi không thể ngăn mình lại được.” Anh ta cười xé lên về ranh ma và giờ một bàn tay lên trong một thái độ bất lực. “Tôi có thể nói gì đây? Cô tác động điều gì đó đến tôi, Miss Sheffield.”

Nụ cười của anh ta, Kate nhận ra với sự mất can đảm, thực sự là một sức mạnh đáng kể. Cô đột nhiên cảm thấy chóng mặt. Một chỗ ngồi... phải, nhưng gì cô cần bây giờ là ngồi xuống. “Xin mời ngồi xuống.” Cô nói, vẫy về phía ghế sofa thêu hoa khi cô trườn qua căn phòng đến một

chiếc ghế. Cô không thật sự muốn anh ta nấn ná thêm, nhưng cô cũng không thể ngồi mà không mời anh ta ngồi, và chân cô đang bắt đầu cảm thấy loạng choạng *khủng khiếp*.

Nếu ngài tử tước nghĩ lạ lùng về sự lịch sự thốt ra một cách đột ngột của cô, anh ta chẳng nói gì về điều đó. Thay vào đó anh ta lấy một cái túi đen dài ra khỏi ghế sofa rồi đặt nó lên bàn, sau đó ngồi vào chỗ vừa lấy cái túi. “Có phải đó là một nhạc cụ không?” Anh ta đoán, chỉ về hướng cái túi.

Kate gật đầu. “Một cây sáo.”

“Cô thổi sáo?”

Cô lắc đầu, rồi hơi nghiêng đầu và gật. “Tôi đang cố gắng học. Tôi vừa mới thử học nó vào năm nay.”

Anh ta gật đầu trả lời, và đó, rõ ràng, là dấu chấm hết của chủ đề này, bởi vì anh ta sau đó đã lịch sự hỏi, “Cô nghĩ Edwina khi nào thì về?”

“Không cho đến ít nhất là nửa giờ nữa, tôi nghĩ vậy. Mr.Berbrooke đưa con bé ra ngoài cho một cuộc cưỡi ngựa trong chiếc xe song mã của ngài ấy.”

“Nigel Berbrooke?” Anh ta thật sự đã ghen vì cái tên đó.

“Vâng, tại sao?”

“Người đàn ông đó có nhiều tóc hơn là trí tuệ. Nhiều hơn rất nhiều.”

“Nhưng anh ta sắp hói.” Cô không thể cưỡng lại mà chỉ ra.

Anh ta nhăn mặt. “Và nếu điều đó không chứng minh lập luận của tôi, tôi chẳng biết cái gì sẽ làm được.”

Kate đã đi đến cùng một kết luận về trí thông minh của Mr.Berbrooke (hoặc thiếu nó), nhưng cô nói, “Không phải sẽ bị coi là tệ khi xúc phạm đối thủ theo đuổi khác sao?”

Anthony để lộ một tiếng khịt mũi nhỏ. “Đó không phải là một sự sỉ nhục. Đó là sự thật. Anh ta đã theo đuổi em gái tôi vào năm ngoái. Hoặc cố gắng làm thế. Daphne đã cố gắng hết sức để làm anh ta nản lòng. Anh ta là một gã tốt, tôi công nhận với cô điều đó, nhưng không phải một người mà cô muốn anh ta dựng cho cô một con thuyền, nếu cô bị mắc cạn trên một hòn đảo hoang vắng.”

Kate có một hình ảnh kỳ lạ và không được chào đón về ngài tử tước mắc cạn trên một hòn đảo hoang vắng, quần áo tả tơi, da rám nắng. Nó làm cho cô cảm thấy ấm lên một cách không thoải mái.

Anthony nghiêng đầu, nhìn cô với một ánh nhìn trêu chọc. “Tôi nói này, Miss Sheffield, cô có ổn không?”

“Ổn!” Cô thật sự đã quát. “Chưa bao giờ tốt hơn. Ngài đang nói?”

“Cô trông hơi ửng đỏ.” Anh nghiêng tới, quan sát cô gần hơn. Cô thực sự trông không ổn chút nào.

Kate quạt vào mình. “Nó hơi nóng ở trong này, ngài có nghĩ vậy không?”

Anthony lắc đầu chậm chậm. “Không hề.”

Cô nhìn đầy khao khát ra ngoài cửa. “Tôi tự hỏi không biết Mary đang ở đâu.”

“Cô có trông đợi bà không?”

“Thật không giống bà khi để tôi không có ai hộ tống lâu thế này.” Cô giải thích.

Không ai hộ tống? Những khả năng đó thật là đáng sợ. Anthony có một ảo ảnh đột ngột bị mắc kẹt vào hôn nhân với Quý Cô lớn nhà Sheffield, và nó làm cho anh toát mồ hôi lạnh. Kate thực sự không giống với bất cứ cô gái trẻ nào mà anh đã gặp, đến mức anh hoàn toàn quên mất rằng họ cần có một người hộ tống. “Có thể bà không biết tôi ở đây.” Anh nói nhanh.

“Vâng, chắc phải thế.” Cô vụt đứng dậy và băng ngang qua phòng đến chỗ cái dây chuông. Giật mạnh nó, cô nói, “Tôi sẽ chỉ gọi một ai đó để thông báo cho bà. Tôi chắc bà sẽ không muốn bỏ lỡ ngài đâu.”

“Tốt. Có thể bà có thể bầu bạn với chúng ta trong khi chúng ta chờ em gái cô trở về.”

Kate cứng đờ lại trong nửa đường đi tới ghế của cô. “Ngài định chờ Edwina?”

Anh nhún vai, đang thưởng thức sự không thoải mái của cô. “Tôi không có kế hoạch nào khác cho buổi chiều.”

“Nhưng con bé có thể đi hàng tiếng đồng hồ!”

“Một tiếng đồng hồ là nhiều, tôi chắc chắn, và bên cạnh đó—” Anh ngừng lại, nhận thấy một cô hầu gái đã đến ở ngưỡng cửa.

“Cô đã rung chuông ư, thưa cô?” Cô hầu đoán.

“Vâng, cảm ơn cô, Annie,” Kate trả lời. “Cô sẽ vui lòng thông báo cho Mrs. Sheffield rằng chúng ta có khách chứ?”

Người hầu gái cúi chào và rời khỏi.

“Tôi chắc chắn Mary sẽ xuống vào bất cứ lúc nào.” Kate nói, hoàn toàn không thể ngừng nhịp chân. “Bất cứ lúc nào. Tôi chắc chắn.”

Anh ta chỉ mỉm cười trong thái độ gây khó chịu đó, trông thoải mái và thanh thoi khủng khiếp trên ghế sofa.

Một sự im lặng ngưng ngịu rơi ngang căn phòng. Kate tặng anh ta một nụ cười cứng ngắt. Anh ta chỉ nhướn một bên lông mày lên đáp trả.

“Tôi chắc chắn bà sẽ xuống đây—”

“Bất cứ lúc nào.” Anh ta kết thúc giùm cho cô, nghe thật cực kì vui vẻ.

Cô ngồi sụm lại vào ghế, cố gắng không nhăn mặt. Cô chắc chắn là không thành công.

Vừa lúc đó một sự rối loạn bùng nổ trong đại sảnh—một vài tiếng chó sủa, theo sau bởi một tiếng thét the thé của “Newton! Newton! Ngừng ngay lập tức!”

“Newton?” Ngài tử tước dò hỏi.

“Con chó của tôi.” Kate giải thích, thở dài khi cô đứng dậy. “Nó không—”

"NEWTON!"

“—hoà hợp tốt với Mary, tôi e là vậy.” Kate di chuyển tới cánh cửa. "Mary? Mary?"

Anthony đứng lên khi Kate đứng, nhăn mặt khi con chó sủa ba tiếng rách màng nhĩ khác, và được theo sau ngay lập tức bởi một tiếng thét khủng khiếp khác từ Mary. “Nó là giống gì thế,” anh lầm bầm, “một con chó mastiff sao?” Nó nhất định phải là một con mastiff. Miss Sheffield lớn dường như chính xác là loại sẽ giữ một con mastiff ăn thịt người bên cạnh để sai bảo.

"Không." Kate nói, bước vội ra đại sảnh khi Mary lại thét lên lần nữa. “Nó là—”

Nhưng Anthony bỏ lỡ mất lời của cô. Chẳng quan trọng nhiều, dù sao đi nữa, bởi vì một giây sau, một con chó corgi mập béo nhất mà anh từng thấy đi lạch bạch vào phòng, với một lớp lông dày màu caramel và một cái bụng gần như lê trên sàn nhà.

Anthony sững lại vì ngạc nhiên. Đây là sinh vật gieo rắc sự hãi hùng từ đại sảnh sao? “Ngày tốt lành, chó.” Anh nói nghiêm nghị.

Con chó dừng lại, ngồi ngay xuống, và...

Mỉm cười?

Chương 4

Bổn Tác Giả, thật buồn là không thể tóm lược hết mọi sự kiện, nhưng đã có một sự huyền ảo đáng chú ý vào Thứ Năm vừa rồi gần khúc quanh trong Hyde Park dính dáng đến Tử Tước Bridgerton, Mr.Nigel Berbrooke, cả hai Quý Cô nhà Sheffield, và một chú chó không tên thuộc giống không thể xác định.

Bổn Tác Giả không phải là một nhân chứng tận mắt, nhưng tất cả lời tường thuật dường như đều ngụ ý rằng chú chó không tên thoát khỏi vụ rắc rối là người thắng cuộc.

Tạp chí của LadyWhistledown, ngày 25 tháng tư năm 1814

Kate vấp chân trong phòng khách, đâm sầm vào Mary khi họ cùng chen qua cánh cửa cùng một lúc. Newton đang ngồi sung sướng giữa căn phòng, làm vương vãi lông trên tấm thảm xanh trắng và cười toe toét lên ngài tử tước.

“Ta nghĩ nó thích ngài đấy.” Mary nói, hơi có ý buộc tội.

“Nó cũng thích người nữa, Mary.” Kate nói. “Vấn đề là *người* không thích nó.”

“Ta sẽ thích nó hơn nếu nó đừng có cố gắng nín vào ta mỗi lần ta đi qua đại sảnh.”

“Tôi nghĩ cô đã nói Mrs.Sheffield và con chó không hoà hợp.” Lord Bridgerton nói.

“Họ không hòa hợp.” Kate trả lời. “À, họ có. À thì, họ không và họ có.”

“Câu đó làm sáng tỏ vấn đề đến không thể ngờ được.” Anh thì thầm.

Kate làm ngơ lời châm biếm kín đáo của anh ta. “Newton yêu mến Mary,” cô giải thích, “nhưng Mary không yêu mến Newton.”

“Ta sẽ yêu mến nó hơn một chút,” Mary ngắt lời, “nếu nó yêu mến ta ít đi một chút.”

“Vây là,” Kate tiếp tục giải thích một cách kiên quyết, “Newton tội nghiệp xem Mary như là một sự thách đố. Cho nên khi nó nhìn thấy bà...” Cô nhún vai bất lực. “À, tôi sợ là nó chỉ đơn giản là yêu mến *bà* hơn.”

Giống như được gợi ý, con chó thấy Mary và nhảy bật đến chân bà. “Kate!” Mary thốt lên.

Kate vội đến bên cạnh mẹ kế cô, vừa kịp lúc Newton đứng trên hai chân sau và cào bộ móng trước vừa đến trên đầu gối của Mary. “Newton, xuống ngay!” Kate mắng. “Chó hư. Chó hư.”

Con chó ngồi ngay lại với một tiếng ư ử.

“Kate.” Mary nói trong một giọng cực kỳ có lý. “Con chó đó *phải* được dẫn đi dạo. Ngay bây giờ.”

“Con đã lên kế hoạch như thế khi ngài tử tước đến.” Kate trả lời, chỉ về hướng người đàn ông ở bên kia căn phòng. Thật đấy, số lượng những thứ mà cô có thể đổ lỗi cho người đàn ông không thể chịu được này là rất đáng kể, nếu cô chú tâm vào việc đó.

“Ôi!” Mary la lên. “Ta xin ngài thứ lỗi, thưa ngài. Thật là thô lỗ khi ta đã không chào ngài.”

“Chẳng có gì đáng lo ngại cả.” Anh ta nói trợn tru. “Bà đã hơi bận rộn khi bà vào đây mà.”

“Vâng,” Mary lầm bầm, “con chó quái vật đó... Ôi, nhưng mà lễ độ của ta ở đâu chứ? Ta có thể mời ngài uống trà không? Thứ gì đó để ăn? Ngài thật là tử tế khi đến thăm chúng tôi.”

“Không, cảm ơn thưa bà. Cháu vừa mới chỉ tận hưởng sự bầu bạn rất gây phấn chấn của con gái bà trong khi cháu chờ Miss Edwina trở về.”

“À, vâng.” Mary trả lời. “Edwina đã ra ngoài với Mr.Berbrooke, ta tin thế. Có phải thế không Kate?”

Kate lạnh lùng gật đầu, không chắc là cô thích bị gọi “làm phấn chấn”.

“Ngài có biết Mr.Berbooke không, Lord Bridgerton?” Mary hỏi.

“À, vâng.” Anh ta nói, với một vẻ mà Kate nghĩ là tính dè dặt kín đáo đáng ngạc nhiên. “Vâng, cháu có biết.”

“Ta đã không chắc liệu ta có nên cho phép Edwina ra ngoài với anh ta để cưới ngựa không nữa. Những chiếc xe song mã đó khó lái khủng khiếp, không phải sao?”

“Cháu tin rằng Mr.Berbrooke có một bàn tay chắc chắn với những con ngựa của anh ta.” Anthony trả lời.

“Ồ, tốt.” Mary trả lời, thở một hơi dài nhẹ nhõm. “Ngài chắc chắn là đã làm cho ta thấy nhẹ nhõm.”

Newton sửa một tiếng ngắt âm, đơn giản chỉ để nhắc nhở mọi người về sự hiện diện của nó.

“Con nên kiểm dây dắt và dẫn nó đi dạo thôi.” Kate nói với. Cô chắc chắn muốn sử dụng tí không khí trong lành. Và nó sẽ thật tuyệt khi chạy thoát được sự bầu bạn của ngài tử tước quý sứ. “Nếu hai người thứ lỗi...”

“Nhưng khoan đã, Kate!” Mary gọi với ra. “Con không thể bỏ lại Lord Bridgerton ở đây với ta được. Ta chắc chắn ta sẽ làm ngài ấy buồn chán đến chảy nước mắt mất.”

Kate chậm chậm quay lại, kinh sợ những lời tiếp theo của Mary.

“Bà không bao giờ có thể làm cháu chán ngấy được, Mrs.Sheffield.” Ngài tử tước nói, đúng là kẻ chơi bời lêu lổng vui tính.

“Ồ, nhưng ta có thể chứ.” Bà bảo đảm với anh ta. “Ngài đã chưa từng bị mắc kẹt trong một cuộc chuyện trò với ta trong một giờ mà. Sẽ gần như đúng khoảng thời gian đó trước khi Edwina về đến nhà.”

Kate nhìn chăm chăm vào mẹ kế của cô, hàm cô thực sự đã rơi ra vì sửng sốt. Mary nghĩ bà đang làm cái quỷ gì chứ?

“Sao ngài không cùng với Kate dẫn Newton đi dạo?” Mary gợi ý.

“Ôi, nhưng con sẽ không bao giờ có thể đòi hỏi Lord Bridgerton hộ tống con trong một việc vặt như thế.” Kate nói nhanh chóng. “Nó sẽ còn hơn là thô lỗ ấy chứ, và cuối cùng thì, ngài ấy là vị khách được trông đợi của chúng ta.”

“Đừng có ngu ngốc thế.” Mary trả lời, trước khi ngài tử tước có thể ngay cả xem vào được nửa từ. “Ta chắc ngài tử tước sẽ không xem nó như một việc vặt. Phải không, thưa ngài?”

“Tất nhiên là không.” Anh ta thì thầm, trông hoàn toàn thành thật. Nhưng mà thật sự thì, anh ta còn có thể nói gì nữa?

“Thế. Thế là mọi chuyện đã được dàn xếp.” Mary nói, nghe như tự hài lòng quá mức về bản thân. “Và ai mà biết được? Các con có thể gặp Edwina trong chuyến du ngoạn ấy chứ. Không phải là nó sẽ thật tiện lợi sao?”

“Tất nhiên.” Kate nói thầm. Sẽ đáng yêu khi được rảnh tay khỏi ngài tử tước, nhưng điều cuối cùng cô muốn làm là giao lại Edwina trong nanh vuốt của anh ta. Em gái cô vẫn còn trẻ và dễ xúc cảm. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu con bé không thể cưỡng lại được một trong những nụ cười

của anh ta? Hay cái lưỡi trơn tru của anh ta?

Ngay cả Kate mà còn phải tự thú nhận rằng Lord Bridgerton tiết ra một sức hấp dẫn đáng kể, và cô lại còn không thích người đàn ông đó nữa! Edwina, với con người ít đa nghi hơn, chắc chắn sẽ không thể chống cự được.

Cô quay sang ngài tử tước. “Ngài đừng nên cảm thấy phải hộ tống tôi trong khi tôi dắt Newton đi dạo, thưa ngài.”

“Tôi sẽ rất vui sướng.” Anh ta nói với một nụ cười tinh quái, và Kate có một cảm giác rõ ràng là anh ta đã đồng ý điều đó chỉ vì ý định xấu xa muốn chọc giận cô. “Bên cạnh đó,” anh ta tiếp, “như mẹ cô đã nói, chúng ta có thể sẽ gặp Edwina, và không phải nó sẽ là một sự trùng hợp thích thú sao?”

“Thật thích thú,” Kate đáp lại ngang phè. Thật là thích thú.”

“Tuyệt!” Mary nói, vỗ tay với sự hân hoan. “Ta đã thấy dây dắt của Newton ở trên bàn trong đại sảnh. Đây, ta sẽ đi lấy nó cho các con.”

Anthony nhìn Mary đi ra, sau đó quay lại với Kate và nói, “Nó được hoàn thành rất khéo.”

“Tôi sẽ nói thế.” Kate lầm bầm.

“Cô có nghĩ,” anh ta thì thầm, nghiêng người về phía cô, “rằng việc mai mối của bà nhắm vào Edwina không, hay là vào cô?”

“Tôi ư?” Kate rên rỉ. “Chắc ngài đùa.”

Anthony vượt cảm đăm chiêu, nhìn ra cánh cửa nơi Mary vừa rút lui, “Tôi không chắc chắn,” anh ta trầm ngâm, “nhưng—” Anh ta đóng miệng lại khi nghe tiếng bước chân của Mary quay trở lại gần.

“Các con đây rồi.” Mary nói, đưa cái dây dẫn cho Kate. Newton sửa hăng hái và giật ngược ra sau như thể chuẩn bị nhảy bổ tới Mary—không nghi ngờ gì là để chứng minh cho bà thấy tất cả các kiểu tình yêu không thể chấp nhận được—nhưng Kate đã giữ một tay quả quyết ở cổ nó.

“Đây.” Mary nhanh chóng sửa lại, đưa cái dây dẫn cho Anthony. “Tại sao ngài không đưa cái này cho Kate? Ta thà không đến quá gần còn hơn.”

Newton sửa và nhìn đầy khao khát lên Mary, người đang nhích dần ra xa.

“Ngươi.” Anthony nói mạnh mẽ với con chó. “Ngồi xuống và im lặng.”

Thật ngạc nhiên cho Kate, Newton vâng lời, ổn định cái mông béo mạp của nó trên tấm thảm với gần như là một sự nhanh nhẩu đến buồn cười.

“Thế.” Anthony nói, nghe thật là hài lòng với chính mình. Anh đưa dây dẫn cho Kate. “Cô sẽ làm việc vinh dự này hay là để tôi?”

“Ôi, cứ làm đi.” Cô trả lời. “Ngài dường như có một sức hấp dẫn đối với các giống chó đấy.”

“Rõ ràng rồi,” anh ta đốp lại, giữ cho giọng mình thật nhỏ để Mary không thể nghe, “chúng không khác nhiều so với phụ nữ. Cả hai loài đều bám riết lấy từng lời của tôi.”

Kate giẫm lên tay anh ta khi anh ta quỳ xuống để cột dây dẫn vào cổ Newton. “Ôi.” Cô nói, hơi không thành thật. “Tôi thật rất xin lỗi.”

“Thái độ lo lắng của cô hoàn toàn khiến tôi trở nên yếu đuối.” Anh ta trả lời, đứng trở lại. “Tôi chắc sẽ khóc mất.”

Đầu Mary gật qua gật lại giữa Kate và Anthony. Bà không thể nghe những gì họ đang nói nhưng rõ ràng là bị mê hoặc. “Có gì không ổn sao?” Bà hỏi dò.

“Không hề.” Anthony trả lời, vừa lúc Kate đưa ra một từ “Không” mạnh mẽ.

“Tốt.” Mary nói nhanh nhẹn. “Vậy ta sẽ đưa các con ra cửa.” Khi Newton sửa một tiếng đầy nhiệt tình, bà thêm, “Vậy mà thôi, có thể không. Ta thật sự không muốn đến trong phạm vi mười phút gần con chó đó. Nhưng ta sẽ vẫy các con.”

“Con sẽ làm gì đây,” Kate nói với Mary khi cô đi ngang qua bà, “khi không có người để vẫy tay cho con?”

Mary cười tinh nghịch. “Ta chắc chắn là không biết, Kate. Ta chắc chắn không biết.”

Điều đó để lại cho Kate một cảm giác sôi sục trong bụng và một cơn nghi ngờ là Lord Brdigerton có thể đã đúng. Có thể Mary đang chơi trò mai mối không chỉ cho Edwina lần này. Đó là một ý nghĩ khủng khiếp.

Với Mary đứng trong đại sảnh, Kate và Anthony rời khỏi cánh cửa cổng và hướng đến Milner Street. “Tôi thường đi ở những con đường nhỏ hơn và sau đó đi đến Brompton Road,” Kate giải thích, nghĩ rằng anh ta có thể không rành về khu vực này trong thành phố, “sau đó đi đến Hyde Park. Nhưng chúng ta có thể đi thẳng đến Sloane Street, nếu ngài muốn.”

“Bất cứ thứ gì cô muốn.” Anh ta bác bỏ. “Tôi sẽ đi theo hướng đi của cô.”

“Được thôi.” Kate trả lời, đi bộ quả quyết đến Milner Street theo hướng Lenox Gardens. Có thể nếu cô giữ cho mắt mình thẳng về phía trước và di chuyển nhanh chóng, anh ta có thể bị nản lòng mà không trò chuyện nữa. Những buổi đi dạo hằng ngày của cô với Newton được xem là thời gian cho những suy nghĩ cá nhân. Cô không tán thưởng việc phải lồi anh ta theo.

Phương pháp của cô hiệu quả rất tốt trong vài phút. Họ đi trong yên lặng mãi cho đến góc rẽ Hans Crescent và Brompton Road, và rồi anh ta đột nhiên nói, “Em trai tôi đã biến chúng ta thành những kẻ ngốc vào tối qua.”

Điều đó làm cô dừng lại. “Tôi xin lỗi?”

“Cô có biết nó đã nói gì với tôi về cô trước khi nó giới thiệu chúng ta không?”

Kate vấp chân trước khi lắc đầu, không. Newton thì không *dừng lại*, và nó đang giật theo sợi dây dẫn như điên.

“Nó nói với tôi rằng cô không thể nói đủ về tôi.”

“À vâng,” Kate nói lảng, “nếu một người không muốn nói quá nhiều về nó, thì điều đó không hoàn toàn không đúng.”

“Nó đã ngụ ý,” Anthony thêm, “rằng cô không thể nói đủ *điều tốt* về tôi.”

Cô đã không nên cười. “Điều đó thì không đúng.”

Anh ta chắc là cũng không nên cười luôn, nhưng Kate vui vì anh ta đã làm thế. “Tôi đã không nghĩ vậy.” Anh ta trả lời.

Họ rẽ vào Brompton Road về phía Knightsbridge và Hyde Park, và Kate hỏi, “Tại sao anh ta lại làm một việc như vậy?”

Anthony bắn vào cô ta một cái nhún xéo qua. “Cô không có anh em trai, phải không?”

“Không, chỉ có Edwina thôi. Và con bé thì chắc chắn là nữ.”

“Nó làm thế,” Anthony giải thích, “chỉ đơn giản là để hành hạ tôi.”

“Một theo đuổi cao thượng.” Kate nói thầm nhỏ.

“Tôi đã nghe thấy rồi đấy.”

“Tôi thà nghĩ ngài sẽ nghe thấy.” Cô thêm.

“Và tôi mong,” anh thêm, “rằng nó cũng muốn hành hạ cô luôn.”

“Tôi?” Cô thốt lên. “Tại sao lại thế? Tôi đã làm gì với anh ta chứ?”

“Cô có thể đã khiêu khích nó một tí khi cô chê bai người anh trai yêu dấu của nó.” anh gợi ý.

Đôi lông mày cô uốn cong lên. “Yêu dấu?”

“Rất được ngưỡng mộ?” Anh cố.

Cô lắc đầu. “Cái từ đó cũng chả giữ sạch được đâu.”

Anthony cười toe toét. Quý Cô lớn nhà Sheffield, với tất cả những trò điều khiển gây khó chịu của cô ta, quả là có một trí tuệ đáng ngưỡng mộ. Họ đã đến Knightsbridge, nên anh nắm cánh tay cô khi họ vượt qua đường lớn và đi theo một trong những con đường nhỏ hơn dẫn đến South Carriage Road trong lòng Hyde Park. Newton, rõ ràng là một chú chó nông thôn từ trong máu, tăng tốc khi họ đi vào những vùng phụ cận xanh ngắt, mặc dù sẽ khó khăn khi tưởng tượng chú chó béo ịch di chuyển với bất cứ điều gì có thể gọi chính xác là tốc độ.

Vậy mà, chú chó dường như ngà ngà say và chắc chắn là thích thú với mọi bông hoa, mọi con vật nhỏ, hoặc bất cứ ai ngang qua đường đi của họ. Không khí mùa xuân thật mát mẻ, nhưng mặt trời lại ấm áp, và bầu trời thì xanh trong đến kinh ngạc sau nhiều ngày mưa đặc trưng kiểu Luân Đôn. Và khi mà người phụ nữ bên cạnh anh không phải là người mà anh định lấy làm vợ, và sự thật thì cũng không phải là người mà anh muốn lấy làm bất cứ thứ gì, Anthony cảm thấy một sự thoải mái đầy hài lòng tràn qua người anh.

“Chúng ta đi bằng qua Rotten Row chứ?” Anh hỏi Kate.

“Hmmm?” là câu trả lời lơ đãng của cô. Cô đang ngửa mặt lên và sưởi trong ánh ấm áp của mặt trời. Và trong một khoảnh khắc hết sức bối rối, Anthony cảm thấy một cú đâm bén gót của...
điều gì đó.

Điều gì đó? Anh lắc nhẹ đầu. Nó không thể có khả năng là khao khát được. Không dành cho người phụ nữ này.

“Có phải ngài vừa nói gì không?” Cô thì thầm.

Anh hắng giọng và hít một hơi thở sâu, hy vọng nó sẽ làm tỉnh táo đầu óc. Thay vào đó, anh chỉ đơn giản là ngửi được một hương thơm nhẹ làm say đắm của cô, một mùi hương kỳ lạ pha trộn giữa hoa ly ngoại lai và xà phòng thơm tinh tế. “Cô dường như thích thú tận hưởng ánh nắng mặt trời.” Anh nói.

Cô mỉm cười, xoay sang đối mặt anh với một ánh nhìn trong vắt. “Tôi biết đó không phải là những gì ngài đã nói, nhưng vâng, tôi thích thú điều đó. Dạo này trời mưa dầm khủng khiếp mà.”

“Tôi đã nghĩ những quý cô trẻ không được để nắng chiếu lên mặt họ chứ.” Anh trêu.

Cô nhún vai, trông hơi có một tí bẽn lẽn khi trả lời, “Họ không được. Thật ra là, chúng tôi không được. Nhưng thật sự việc ấy cảm nhận như thiên đường vậy.” Cô nhẹ thở dài, và một cái nhìn đầy khao khát lướt qua mặt cô, thật mãnh liệt đến mức Anthony gần như nhúc nhối. “Tôi thật sự mong muốn có thể cởi bỏ chiếc mũ của tôi.” Cô nói nhanh chóng.

Anthony gật đầu đồng ý, cũng cảm thấy như cô về cái mũ của anh. “Cô có thể đẩy nó về phía sau một tí mà chẳng có ai nhận ra.” Anh gợi ý.

“Ngài nghĩ vậy sao?” Cả gương mặt cô bừng sáng lên bởi lời gợi ý, và cú đâm kỳ lạ của *điều gì đó* lại nhúc nhút vào ruột gan anh lần nữa.

“Tất nhiên.” Anh thì thầm, đưa tay lên chỉnh lại vành mũ cho cô. Nó là một trong những đồ trang sức kinh khủng mà phụ nữ dường như yêu thích, với tất cả ruy-băng và lụa, và cột lại theo một kiểu mà không người đàn ông có lý trí nào có thể hiểu được ý nghĩa của nó. “Đây, giữ yên một lát thôi. Tôi sẽ chỉnh nó.”

Kate giữ yên, như anh vừa nhẹ nhàng ra lệnh, nhưng khi những ngón tay anh tình cờ lướt qua làn da nơi thái dương cô, thì cô cũng ngừng thở. Anh ta ở quá gần, và có một điều gì đó lạ lùng về việc ấy. Cô có thể cảm thấy hơi nóng từ người anh ta, và ngửi được hương xà phòng sạch sẽ của anh ta.

Và nó làm nảy lên một cảm giác như kim châm thẳng qua người cô.

Cô ghét anh ta, hoặc ít nhất thì cô cũng hết sức không ưa và không tán đồng anh ta, vậy mà cô lại có một mong muốn vô lý là hơi nghiêng người tới trước, cho đến khi khoảng cách giữa hai cơ thể họ chỉ còn là hư không, và...

Cô nuốt xuống và buộc mình phải tỉnh lại. Lạy Chúa Lòng Lạnh, cái gì đã xảy ra với cô thế?

“Giữ thêm một tí nữa.” Anh ta nói. “Tôi vẫn chưa xong.”

Kate vói lên với những ngón tay điên cuồng để chỉnh lại cái mũ của cô. “Tôi chắc chắn là nó ổn rồi. Ngài không cần phải—ngài không cần phải bận tâm đâu.”

“Cô có thể cảm thấy ánh nắng nhiều hơn không?” Anh ta hỏi.

Cô gật đầu, ngay cả khi quá bối rối đến mức cô còn không chắc là nó đúng hay không. “Vâng, cảm ơn ngài. Nó đáng yêu. Tôi—Ồi!”

Newton buông ra một tràng tiếng sủa và giật sợi dây dẫn. Mạnh.

“Newton!” Cô gọi to, bị giật mạnh tới trước cùng với sợi dây dẫn. Nhưng con chó đã có gì đó lọt vào mắt xanh của nó—Kate chẳng biết đó là gì—và nó đang hăng hái lao vút tới trước, kéo lê theo cô đằng sau cho đến khi cô vấp chân, cả người bị kéo giãn trong một đường xiên, với cái vai hầu như ở đối diện với cả người cô. “Newton!” Cô lại gọi to lần nữa, lần này trong sự bất lực. “Newton! Dừng lại!”

Anthony nhìn thích thú khi con chó lúi tới trước, di chuyển với một tốc độ hơn bất cứ điều gì mà anh có thể đoán những cái chân ngắn, mập của nó của thể thu xếp được.

Kate đang làm một cố gắng can đảm khi cố giữ sợi dây dẫn, nhưng Newton giờ đang sủa như điên, và chạy với một sự nhiệt tình rõ ràng.

“Miss Sheffied, cho phép tôi điều khiển sợi dây dẫn.” Anh nói oang oang, sải bước tới để giúp cô. Nó không hẳn là cách cư xử đẹp quyến rũ nhất để làm một anh hùng, nhưng bất cứ thứ gì cũng sẽ ổn khi một người đang cố gắng gây ấn tượng với người chị của cô dâu tương lai của người đó.

Nhưng khi Anthony vừa bắt kịp cô, Newton đã giật mạnh vào sợi dây dẫn, và nó văng ra khỏi tay cô. Kate thét lên và sấn tới trước, nhưng con chó đã đi mất và chạy như bay, cái dây dẫn mắc cạn trên bãi cỏ phía sau nó.

Anthony không biết nên cười hay rên rỉ. Newton rõ ràng là không có ý định để bị bắt lại.

Kate đứng sững trong một lúc, một bàn tay bịt trên miệng. Rồi đôi mắt cô bắt gặp mắt Anthony, và anh có một kiểu cảm giác tồi tệ nhất là anh đã biết trước cô định làm gì.

“Miss Sheffield,” anh nói nhanh, “ôi chắc chắn—”

Nhưng cô đã đi và chạy mất, hét to “Newton!” thiếu trang nhã. Anthony bật ra tiếng thở dài mệt mỏi và bắt đầu chạy theo cô. Anh không thể để cô rượt theo con chó một mình và vẫn còn nhận mình là một quý ông.

Cô ở hơi cách xa anh, và khi anh bắt kịp cô ở góc cửa, cô đã ngừng lại. Cô đang thở gấp, đôi tay đặt trên hông khi nhìn xung quanh.

“Nó đã đi đâu?” Anthony hỏi, cố gắng quên đi rằng có một điều gì đó làm khuấy động khi một người phụ nữ đang thở hổn hển.

“Tôi không biết nữa.” Cô ngừng lại để lấy hơi. “Tôi nghĩ nó đang đuổi theo một con thỏ.”

“Ồ, được rồi, giờ thì việc đó sẽ dễ hơn để bắt nó.” Anh nói. “Bởi vì những con thỏ thường lúi vào những đường mọi người thường đi.”

Cô cau có bởi lời châm biếm của anh. “Chúng ta sẽ làm gì đây?”

Anthony có một nửa ý định là trả lời, “Về nhà và mua một con chó *thật sự*.” nhưng cô trông quá lo lắng nên anh cần lười mình. Thật ra, khi xem xét kỹ hơn thì cô có vẻ khó chịu hơn là lo lắng, nhưng chắc chắn là có một tí lo lắng lẫn trong đó.

Cho nên thay vào đó anh nói, “Tôi đề nghị chúng ta chờ cho đến khi nghe thấy ai đó thét lên. Bất cứ lúc nào bây giờ nó sẽ phóng ngang tới chân một quý cô trẻ nào đó và làm cho cô ấy sợ rớt óc.”

“Ngài nghĩ vậy sao?” Cô trông không bị thuyết phục. “Bởi vì nó không phải là con chó dữ tợn nhất khi nhìn thấy. Nó nghĩ là nó như thế, và thật ra điều đó thật sự rất đáng yêu, nhưng sự thật là, nó—”

"Eeeeeeeeeeeeeeeeeaaaaaaaahhhhhk!"

“Tôi tin chúng ta đã có câu trả lời của mình.” Anthony nói khô khan, và anh đi về hướng tiếng thét của quý cô vô danh.

Kate vội đi theo sau anh, băng ngang qua bãi cỏ tới Rotten Row. Ngài tử tước đang chạy trước cô, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là anh ta thật sự muốn cưới Edwina, bởi vì mặc dù sự thật là anh ta chắc chắn là một vận động viên tuyệt vời, anh ta trông không đường bệ tí nào khi xông qua công viên đuổi theo một con corgi tròn trĩnh. Và còn tệ hơn nữa, họ sẽ phải chạy ngang qua Rotten Row, vị trí yêu thích của mọi người trong việc cưỡi ngựa và lái xe.

Tất cả mọi người sẽ thấy họ. Một người đàn ông ít quyết đoán hơn sẽ từ bỏ từ lâu rồi.

Kate vẫn chạy tiếp sau, nhưng cô đang bị rút lại phía sau. Cô đã không dành nhiều thời gian cho quần dài, nhưng cô dám chắc chắn là sẽ dễ chạy với quần dài hơn là với váy. Đặc biệt là khi một người đang ở nơi công cộng và không thể vén nó lên cao hơn mắt cá chân được.

Cô vòng qua Rotten Row, từ chối tiếp xúc bằng mắt với bất cứ quý bà và quý ông hợp thời nào trên những con ngựa của họ. Luôn luôn có cơ may cho cô sẽ không bị nhận ra như một quý cô nghịch phá chạy đua quanh công viên cứ như có ai đó đốt giày cô. Không nhiều hơn một, nhưng vẫn là cơ may.

Khi cô băng ngang qua bãi cỏ lần nữa, cô trượt chân một giây và phải dừng lại để lấy hơi sâu. Rồi một sự khựng khiếp kéo tới. Họ đã gần như ở The Serpentine.

Ôi, *không*.

Không có gì mà Newton thích hơn là nhảy vào một cái hồ. Và mặt trời thì ấm áp quá nên nó sẽ trông rất cảm dỗ, đặc biệt là đối với một sinh vật bao phủ bởi một lớp lông dày, nặng, một sinh vật đã chạy với tốc độ gây cổ trong năm phút vừa qua. À thì, tốc độ gây cổ đối với một con corgi béo phệ.

Mà tốc độ đó vẫn, Kate để ý với sự thích thú, đủ nhanh để bỏ lại một ngài tử tước cao-sáu-feet lại đằng sau.

Kate nhấc váy lên một inch hoặc hơn—treo cổ những kẻ ngồi nhìn đi, cô không có đủ khả năng để kiểu cách vào lúc này—và lại chạy tiếp. Sẽ không có cách nào cho cô bắt kịp Newton, nhưng có thể cô sẽ bắt kịp Lord Bridgerton trước khi anh ta giết Newton.

Sát hại *phải* là ý trong đầu anh ta bây giờ. Người đàn ông đó sẽ phải là một vị thánh để không muốn giết con chó.

Và nếu một phần trăm những gì được viết về anh ta trong *Whistledown* là sự thật, thì anh ta không phải là một vị thánh.

Kate nuốt đánh ực. “Lord Bridgerton!” Cô gọi to, định sẽ gọi anh ta từ bỏ cuộc săn. Cô đơn giản là chỉ phải đợi cho Newton tự làm mình kiệt sức. Với đôi chân cao-bốn-inch, điều đó sẽ đến sớm hay muộn thôi. “Lord Bridgerton! Chúng ta chỉ có thể—”

Kate vấp chân. Có phải đó là Edwina đang ở đó trên The Serpentine? Cô liếc nhìn. Đó là

Edwina, đang đứng duyên dáng với đôi tay khép lại phía trước. Và Mr.Berbrooke không may dường như đang cố sửa chữa chiếc xe song mã của mình.

Newton chỉ dừng lại một khắc, do thám được Edwina cùng lúc với Kate, sau đó đột ngột thay đổi hướng đi, sửa súng sừng khi nó chạy đến với người yêu dấu của nó.

“Lord Bridgerton!” Kate gọi to lần nữa. “Thấy không, nhìn đi! Ở đó—”

Anthony quay lại theo tiếng cô, rồi hướng theo ngón tay cô đang chỉ về phía Edwina. Vậy đó là lí do vì sao con chó đáng nguyên rửa dậm gót chân và quay chín mươi độ đổi góc. Anthony gần như là trượt trên bùn và ngã đập mông khi cố gắng diễn tập cú xoay đột ngột đó.

Anh sẽ giết con chó đó.

Không, anh sẽ giết Kate Sheffield.

Không, có lẽ—

Những suy nghĩ hân hoan về trả thù của Anthony bị ngắt ngang bởi tiếng thét bất thành linh của Edwina, “Newton!”

Anthony thích nghĩ mình là một người đàn ông hành động quả quyết, nhưng khi anh thấy con chó đó quăng mình vào không trung và tung về phía Edwina, anh hoàn toàn đóng băng lại vì sửng sốt.

Shakespeare ông ta cũng không thể nghĩ ra một hồi kết đáng tán dương hơn cho vở hài kịch này, và nó lại diễn ra ngay trước mắt Anthony như được quay chậm.

Và chẳng có gì anh có thể làm về việc đó.

Con chó sẽ đập vào Edwina thẳng trước ngực. Edwina sẽ rơi ngược ra sau.

Thẳng vào The Serpentine.

“Khôôôôôông!” Anh hét lên, lao vụt tới trước ngay cả khi đã biết mọi cố gắng trở nên anh hùng của anh đều vô ích.

Bôm!

“Chúa ơi!” Berbrooke thốt lên. “Cô ấy ướt hết rồi!”

“Thế thì, đừng có chỉ đứng đó!” Anthony quát, bắt kịp màn diễn về tai nạn này và lao tới trước vào trong hồ. “Làm gì đó để giúp đỡ đi!”

Berbrooke rõ ràng là không hoàn toàn hiểu nó nghĩa là gì, bởi vì anh ta chỉ đứng đó, mắt lờ ra, khi Anthony cúi xuống, nắm tay Edwina, và kéo cô đứng lên.

“Cô có ổn không?” Anh hỏi cộc cằn.

Cô gật đầu, vừa thở phì phì vừa hắt hơi quá mạnh để mà trả lời.

“Miss Sheffield.” Anh gầm lên, thấy Kate đã ngừng lại trên bờ. “Không, không phải cô.” Anh thêm vào, khi anh cảm thấy Edwina giật mình chú ý bên cạnh anh. “Chị cô đấy.”

“Chị Kate?” Cô hỏi, chớp mắt với nước bắn còn đọng trong mắt cô. “Chị Kate ở đâu?”

“Khô ráo như một khúc xương ở trên bờ.” Anh lăm bằm, tiếp sau là một cái la ó về phía Kate, “Thằng con chó chết tiệt của cô lại!”

Newton đã nhảy lại sung sướng ra khỏi hồ Serpentine và bây giờ đang ngồi trên thảm cỏ, lưỡi nó thè một cách vui mừng ra khỏi miệng. Kate vội tới bên cạnh và nắm lấy dây dẫn. Anthony nhận thấy cô đã không chậm trễ khi thực hiện mệnh lệnh được rống lên của anh. Tốt, anh nghĩ xấu xa. Anh không nghĩ người phụ nữ chết tiệt đó sẽ có lí trí để giữ miệng cô ta đóng lại.

Anh quay sang Edwina, người mà, thật kinh ngạc, vẫn có thể thu xếp để trông xinh đẹp mặc dù đang nhỏ giọt với nước bắn. “Để tôi đem cô ra khỏi đây.” Anh nói thô lỗ, và trước khi cô có cơ hội để phản ứng, anh nâng cô lên trong hai cánh tay và bế cô lên đất khô.

“Tôi chưa bao giờ thấy thứ gì như thế.” Berbrooke nói, lắc đầu.

Anthony không trả lời. Anh không nghĩ anh có thể nói mà không quăng gã ngốc này vào nước. Anh ta đang nghĩ gì chứ, chỉ đứng đó trong khi Edwina bị chìm bởi cái thứ đáng tiếc bị đất so với một con chó đó?

“Edwina?” Kate hỏi, đi tới đủ xa mà chiều dài sợi dây dẫn cho phép. “Em có ổn không?”

“Tôi nghĩ cô đã làm đủ rồi đấy.” Anthony đáp lại, dồn cô cho đến khi họ chỉ còn cách nhau có một bước chân.

“Tôi?” Cô thở gấp.

“Nhìn cô ấy đi.” Anh quát, chĩa một ngón tay vào hướng Edwina, ngay cả khi toàn bộ sự chú ý của anh đều tập trung ở Kate. “Chỉ cần nhìn cô ấy đi!”

“Nhưng đó là một tai nạn!”

“Tôi thật sự ổn mà!” Edwina gọi với đến, nghe hơi có chút sợ hãi bởi mức độ giận dữ toát ra từ chị cô và ngài tử tước. “Lạnh, nhưng ổn!”

“Thấy không?” Kate đáp trả, nuốt xuống một cách rối loạn khi cô quan sát bề ngoài xác xơ của em gái. “Nó là một tai nạn.”

Anh chỉ khoanh tay và nhướng một bên lông mày lên.

“Ngài không tin tôi.” Cô thở ra. “Tôi không thể tin được là ngài không tin tôi.”

Anthony không nói gì. Việc Kate Sheffield, với tất cả trí tuệ và sự thông minh của cô ta, có thể *không* ghen tị với em gái thật không thể thuyết phục được anh. Và ngay cả khi chẳng có gì cô ta có thể làm để ngăn chặn sự rủi ro này, chắc chắn cô ta phải có một tí khoái trá trong việc khô ráo và thoải mái trong khi Edwina thì trông như một con chuột chết chìm. Một con chuột hấp dẫn, cho chắc, nhưng mà bảo đảm là một con chuột chết chìm.

Nhưng Kate rõ ràng là chưa kết thúc buổi trò chuyện. “Bên cạnh sự thật,” cô khinh miệt, “rằng tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì hại đến Edwina, sao ngài dám đề xuất rằng tôi đã dàn xếp kỳ công hết sức kinh ngạc này?” Cô đập một bàn tay không bận nắm dây dẫn lên má cô trong một vẻ khâm phá mỉa mai. “Ồ, vâng, tôi biết ngôn ngữ bí mật của loài corgi. Tôi đã ra lệnh cho con chó giật sợi dây dẫn ra khỏi tay tôi và rồi, bởi vì tôi có khả năng nhìn xuyên sự vật, tôi đã biết Edwina đang đứng ngay đây bên cạnh hồ Serpentine, cho nên tôi nói với con

chó—xuyên qua mỗi liên hệ tâm linh quyền lực của chúng tôi, bởi vì nó quá xa để có thể nghe được giọng tôi nói—thay đổi hướng đi, hướng thẳng đến Edwina, và xô con bé ngã thẳng vào hồ.”

“Sự mỉa mai không hợp với cô đâu, Miss Sheffield.”

“*Chẳng có gì* hợp với ngài đâu, Lord Bridgerton.”

Anthony nghiêng người tới trước, cầm anh hất ra trong một vẻ đe dọa. “Phụ nữ không nên nuôi thú cưng nếu họ không thể quản lý được chúng.”

“Và đàn ông không nên đem phụ nữ với thú cưng ra ngoài đi dạo trong công viên nếu họ cũng không quản lý nổi.” Cô bắn trả.

Anthony có thể thật sự cảm thấy tai mình chuyển sang màu đỏ trong một cơn thịnh nộ khó kiềm chế. “Cô, thưa cô, là một mối đe dọa cho xã hội.”

Cô mở miệng ra như thể để độp lại lời sỉ nhục đó, nhưng thay vào đó cô chỉ tặng cho anh một nụ cười xấu xa gần như đáng sợ và quay sang con chó và nói, “Lắc, Newton.”

Newton nhìn lên ngón tay của cô, chỉ thẳng vào Anthony, và vâng lời đi nước kiệu vài bước đến chỗ anh trước khi cho phép nó một cái lắc nguyên-người, bơm nước bắn ra khắp nơi.

Anthony nhắm đến cuống họng cô. “Tôi... sẽ... GIẾT CÔ!” Anh gầm lên.

Kate nhanh trí cúi người tránh khỏi đường đi, lao tới bên cạnh Edwina. “Nào, nào, Lord Bridgerton.” Cô chế nhạo, tìm kiếm sự an toàn sau hình dáng đang nhiều nước của em gái cô. “Sẽ không thích hợp khi ngài thả rong sự cáu giận của ngài ra trước mặt người đẹp Edwina đâu.”

“Chị Kate?” Edwina thì thầm gấp gấp. “Chị đang làm gì thế? Sao chị lại ác ý với ngài ấy vậy?”

“Tại sao anh ta lại ác ý với chị?” Kate rít lại.

“Tôi nói này,” Mr.Berbrooke đột nhiên nói, “con chó đó làm tôi ướt rồi.”

“Nó đã làm tất cả chúng ta bị ướt.” Kate trả lời. Kể cả cô. Nhưng nó thật đáng như thế. Ôi, nó thật xứng đáng để thấy cái vẻ ngạc nhiên và thịnh nộ trên mặt gã quý tộc kiêu căng đó.

“Cô!” Anthony rống, xía một ngón tay giận dữ điên cuồng vào Kate. “Im lặng.”

Kate giữ im lặng. Cô không ngu ngốc đến mức khiêu khích anh ta thêm nữa. Anh ta trông như thể đầu có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Và chắc chắn là đã đánh mất bất cứ sự kiềm giữ và phẩm giá nào mà anh ta đã có vào đầu ngày. Cánh tay áo phải đang sưng nước khi anh ta bế Edwina ra khỏi nước, đôi giày trông như bị tàn phá mãi mãi, và phần còn lại của anh ta thì đầm nước, cảm ơn năng khiếu lắc người tuyệt vời của Newton.

“Tôi sẽ nói với các vị những gì chúng ta sẽ làm.” Anh ta tiếp trong một giọng nhỏ, chết người.

“Những gì mà tôi cần làm,” Mr.Berbrooke nói vui tính, rõ ràng là không biết rằng Lord Bridgerton gần như sẽ sát hại người đầu tiên mở miệng, “là hoàn thành việc sửa chữa chiếc xe song mã của tôi. Sau đó tôi sẽ có thể đưa Miss Sheffield về nhà.” Anh ta chỉ về phía Edwina, chỉ ngửa trường hợp có ai không hiểu anh ta đang đề cập đến Miss Sheffield nào.

“Mr.Berbrooke,” Anthony nghiêng rằng, “anh có biết làm thế nào để sửa một chiếc xe song mã không?”

Mr.Berbrooke chớp mắt vài lần.

“Anh có biết có cái gì *không ổn* với cái xe song mã của mình không?”

Miệng của Berbrooke mở và đóng vài lần nữa, và rồi anh ta nói, “Tôi có một vài ý tưởng. Nó sẽ không quá lâu để tôi có thể tìm ra vấn đề thực sự là gì.”

Kate nhìn chăm chăm vào Anthony, bị mê hoặc bởi một đường gân đang nổi lên ở họng anh ta. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông rõ ràng là bị đẩy đến giới hạn như thế bao giờ. Cảm thấy không một chút nào e sợ hãi bởi sự bùng nổ sắp đến, cô bước một nửa bước thận trọng ra sau Edwina.

Cô không muốn nghĩ mình là kẻ hèn nhát, nhưng mà tự phòng vệ là một vấn đề quan trọng khác.

Nhưng ngài tử tước đã bằng cách nào đó kiềm chế được bản thân, và giọng nghe bình thản khủng khiếp khi anh ta nói, “Đây là những gì chúng ta sẽ làm.”

Ba cặp mắt mở to chờ đợi.

“Tôi sẽ đi bộ lại đằng kia”—anh ta chỉ về một quý bà và quý ông khoảng hai mươi thước xa đang cố gắng không nhìn chăm chăm vào họ nhưng không thành công—“và hỏi Montrose liệu tôi có thể mượn cỗ xe ngựa của anh ta trong một lát hay không.”

“Tôi nói này,” Berbrooke nói, ngẩng cổ ra, “có phải đó là Geoffrey Montrose? Đã không gặp anh ta cả năm trời rồi.”

Một đường gân thứ hai nổi lên, lần này trên thái dương của Lord Bridgerton. Kate nắm lấy tay Edwina cho sự ủng hộ về tinh thần và nắm chặt.

Nhưng Bridgerton, như uy tín của anh ta, làm ngơ câu ngắt lời không được chào đón của Berbrooke và tiếp tục với, “Bởi vì anh ta sẽ nói vâng—”

“Ngài có chắc không?” Kate thốt ra.

Làm cách nào đó mà đôi mắt nâu của anh ta trông như khối băng. “Tôi có chắc về chuyện gì?” Anh ta đắp lại.

“Không có gì.” Cô làu bàu, sẵn sàng tự đá mình. “Xin cứ tiếp tục.”

“Như tôi đang nói, bởi vì như một người bạn và một quý ông”—anh ta nhìn trừng trừng vào Kate—“Anh ta sẽ nói vâng, tôi sẽ đưa Miss Sheffield về nhà và sau đó tôi sẽ về nhà tôi, và một trong những người của tôi sẽ hoàn trả cỗ xe ngựa cho Montrose.”

Chẳng có ai bận lòng hỏi Miss Sheffield nào mà anh ta đề cập.

“Thế chị Kate thì thế nào?” Edwina hỏi. Cuối cùng thì, cỗ xe đó chỉ có hai chỗ ngồi.

Kate bóp nhẹ tay Edwina. Edwina ngọt ngào, đáng mến.

Anthony nhìn thẳng vào Edwina. “Mr.Berbrooke sẽ hộ tống chị cô về nhà.”

“Nhưng tôi không thể.” Berbrooke nói. “Tôi phải hoàn thành việc sửa chữa cái xe của tôi đã, ngài biết đấy.”

“Anh sống ở đâu?” Anthony quát.

Berbrooke chớp mắt ngạc nhiên nhưng cũng đưa địa chỉ của mình.

“Tôi sẽ ghé qua nhà anh và đưa một người hầu đến trông cổ xe của anh trong khi anh hộ tống Miss Sheffield về nhà cô ấy. Đã rõ chưa?” Anh dừng lại và nhìn tất cả mọi người—kể cả con chó—với một vẻ hơi nghiêm khắc. Ngoại trừ với Edwina, tất nhiên, người duy nhất hiện diện đã không châm một ngòi nổ vào tính cáu giận của anh.

“Đã rõ chưa?” Anh lặp lại.

Mọi người gật đầu, và kế hoạch được thi hành. Nhiều phút sau, Kate nhận ra mình đang nhìn theo Lord Bridgerton và Edwina cưỡi ngựa đi mất—hai người mà cô đã thề sẽ không bao giờ nên có mặt ở trong cùng một căn phòng.

Còn tệ hơn nữa là, cô bị bỏ lại với Mr.Berbrooke và Newton.

Và chỉ cần hai phút để suy luận, giữa hai người, Newton rõ ràng là người trò chuyện tốt hơn.

Chương 5

Theo sự chú ý của Bốn Tác Giả thì Miss Katharine Sheffield lấy làm phiền vì nhãn hiệu của thú cưng yêu dấu của nàng, “một chú chó không tên thuộc giống không thể xác định”.

Bốn Tác Giả, để cho chắc, lật nhào với sự xấu hổ bởi sai sót tai hại và xuất sắc này và xin các vị độc giả thân mến, hãy chấp nhận lời xin lỗi khốn khổ và hãy chú ý đến việc chỉnh lỗi đầu tiên trong lịch sử của cột báo.

Chú chó của Quý Cô Katharine Sheffield là một con corgi. Nó được gọi là Newton, mặc dù thật khó để hình dung một nhà phát minh và nhà vật lý học vĩ đại mà nước Anh đã từng ca ngợi được lưu danh muôn thuở trong hình dạng một chú chó mập lùn với cách cư xử tầm thường như thế.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 27 tháng 4 năm 1814

Tối tối hôm đó, Edwina rõ ràng đã không vượt qua được cuộc thử thách cam go của cô (mặc dù gần thôi) mà không bị thương tổn. Mũi cô trở nên đỏ, đôi mắt mọng nước, và bất cứ ai bắt gặp khuôn mặt đỏ ửng lên của cô dù chỉ một giây, cũng sẽ kết luận rằng dù không bị bệnh gì trầm trọng, cô chắc chắn là đã bị cảm lạnh.

Nhưng ngay cả khi Edwina được đặt vào giường với một lọ nước nóng giữa hai bàn chân, và một phần thuốc chữa bệnh được chuẩn bị bởi người đầu bếp trong một cái chén đầy trên bàn cạnh giường, thì Kate vẫn quyết định có một cuộc trò chuyện với cô.

“Anh ta đã nói gì với em trên đường về nhà?” Kate hỏi, ngồi trên mép giường em gái.

“Ai cơ?” Edwina trả lời, ngửi một cách sợ sệt cốc thuốc. “Nhìn vào cái này mà xem.” Cô nói, đưa nó ra trước. “Nó bốc khói.”

“Ngài tử tước.” Kate nghiêng rằng. “Còn ai vào đây đã nói chuyện với em trên đường về nhà chứ? Và đừng có làm một con ngốc. Đó không phải bốc khói. Mà là bốc hơi.”

“Ồi.” Edwina ngửi một lần nữa và nhăn mặt. “Nó không có mùi như hơi nước.”

“Nó là *hơi nước*.” Kate nghiêng rằng, nắm chặt tấm trải giường cho đến khi những khớp ngón tay của cô đau. “Anh ta đã nói gì?”

“Lord Bridgerton à?” Edwina hỏi vui vẻ. “Ồ, chỉ là mấy chuyện bình thường thôi. Chị hiểu ý em mà. Trò chuyện lịch sự và chỉ có thế thôi.”

“Anh ta trò chuyện lịch sự trong khi em ướt rũ ra à?” Kate hỏi nghi ngờ.

Edwina ngập ngừng uống một ngụm, và gần như nôn ra. “Có cái gì trong này thế?”

Kate nghiêng người tới trước và ngửi thứ thuốc đó. “Nó có mùi hơi giống cam thảo. Và chị nghĩ là chị thấy một quả nho ở dưới đáy.” Nhưng khi cô ngửi, cô đã nghĩ cô nghe thấy mưa đang đập rào rào vào kính cửa sổ, và thế là cô ngồi dậy. “Trời đang mưa sao?”

“Em không biết nữa,” Edwina nói. “Trời có thể đang mưa. Có hơi nhiều mây khi mặt trời lặn.” Cô nhìn vào cái cốc ngò vục, rồi đặt nó trở lại lên bàn. “Nếu em mà uống cái đó, em *biết* nó sẽ làm em bệnh nặng hơn.” Cô tuyên bố.

“Nhưng anh ta còn nói gì nữa?” Kate gặng hỏi, đứng dậy để kiểm tra cửa sổ. Cô đẩy màn cửa qua một bên và nhìn ra. Trời đang mưa, nhưng chỉ ít thôi, và còn quá sớm để mà nói trước nó có kéo theo sấm và chớp không.

“Ai cơ, ngài tử tước?”

Kate nghĩ cô là một vị thánh vì đã không lắc em gái đến bất tỉnh. “Phải, ngài tử tước.”

Edwina nhún vai, rõ ràng không quan tâm vào cuộc trò chuyện nhiều như Kate. “Không nhiều. Anh ta hỏi về sức khỏe của em, tất nhiên. Cũng có lý thôi, vì em vừa mới bị tung vào The Serpentine mà. Việc đó, em sẽ thêm là, thật là khốn khổ. Bên cạnh việc bị lạnh, nước hồ còn không được sạch nữa.”

Kate hắng giọng và ngồi xuống trở lại, chuẩn bị để hỏi một câu khá xúc phạm, nhưng mà, theo ý kiến của cô, đơn giản là phải hỏi. Cố gắng giữ cho giọng mình không có chút gì dính đến sự say sưa hoàn toàn đang chảy trong mạch máu cô, cô hỏi, “Anh ta có hành động gì khiếm nhã không?”

Edwina giật người lại, đôi mắt cô tròn xoe lên sững sốt. “Tất nhiên là không!” Cô thốt lên. “Ngài ấy hoàn toàn là một quý ông. Thật sự đấy, em không biết có gì mà chị lại hứng thú như thế. Nó không phải là một cuộc chuyện trò gì thú vị. Em còn không nhớ nổi một nửa những gì đã nói.”

Kate chỉ nhìn chăm chăm vào em gái, không thể tin được rằng cô ấy có thể bị kẹt trong cuộc chuyện trò với tên trác táng ghê tởm đó trong vòng mười phút và nó *đã không* tác động một cảm xúc không thể tẩy sạch nào lên cô ấy. Vậy mà với sự mất cảm đảm vĩnh viễn của cô, tất cả mọi từ kinh khủng mà anh ta đã nói đã khắc sâu mãi mãi vào não cô.

“Nhân tiện,” Edwina thêm, “Mr.Berbrooke thế nào rồi? Chị và anh ta mất gần cả tiếng đồng hồ mới quay về.”

Kate rùng mình có thể thấy được.

“Tệ đến thế cơ à?”

“Chị chắc là anh ta sẽ là người chồng tốt của một phụ nữ nào đó.” Kate nói. “Chỉ là không đối với một phụ nữ có bộ não.”

Edwina cười khúc khích nhỏ. “Ôi, Kate, chị thật khủng khiếp.”

Kate thở dài. “Chị biết. Chị biết. Nó thật là nhấn tâm về phía chị. Người đàn ông tội nghiệp đó không hề có một khúc xương không tốt nào trong người. Chỉ là—”

“Anh ta cũng không có khúc xương thông mình nào cả.” Edwina kết thúc.

Kate nhướn mày. Thật chẳng giống Edwina tí nào khi bình luận một lời như thế.

“Em biết.” Edwina nói với một nụ cười ngượng ngịu. “Bây giờ thì em là người không tốt. Em thật sự không nên nói một từ nào, nhưng mà thật ra, em nghĩ em sẽ bỏ mạng ngay trong cái cổ xe của bọn em.”

Kate ngồi thẳng lại đầy lo lắng. “Anh ta là người lái xe cầu thả thế à?”

“Không hề. Đó là cuộc trò chuyện với anh ta.”

“Chán ngắt?”

Edwina gật đầu, đôi mắt xanh của cô hơi có vẻ ngạc nhiên. “Anh ta rất khó để theo kịp, thật gần như mê hoặc khi cố hình dung đầu óc anh ta làm việc thế nào.” Cô ho vài cái, rồi nói thêm, “Nhưng nó làm cho óc em nhức nhối.”

“Vậy là anh ta sẽ không là người chồng-học giả hoàn hảo của em?” Kate nói một nụ cười khoan dung.

Edwina ho thêm vài cái. “Em e là không.”

“Có lẽ em nên thử một ít thuốc đó đi,” Kate gợi ý, chỉ vào cái cốc duy nhất trên bàn Edwina. “Người đầu bếp tỏ ra rất đáng tin cậy về nó.”

Edwina lắc đầu mạnh mẽ. “Vị nó như chết vậy.”

Kate đợi thêm một lát, rồi lại phải hỏi, “Ngài tử tước có nói gì về chị không?”

“Chị?”

“Không, ai đó ngoài chị,” Kate hầu như quát. “Tất nhiên là chị. Có bao nhiêu người mà chị có thể nói đến chính xác bằng từ ‘chị’ (me)?”

“Không cần phải phiền lòng về nó.”

“Chị không phiền lòng—”

“Nhưng thật ra, không, ngài ấy không nhắc đến chị.”

Kate bỗng nhiên thấy phiền lòng.

“VẬY mà anh ta lại nói rất nhiều về Newton.”

Miệng Kate há ra mất tinh thần. Không bao giờ có thể được tặng bốc khi bị một con chó qua mặt.

“Em bảo đảm với ngài ấy rằng Newton thật sự là một thú cưng hoàn hảo, và rằng em không hề tức giận gì với ngài ấy, nhưng ngài ấy lại hơi buồn phiền một cách duyên dáng vì em.”

“Thật là duyên dáng quá.” Kate lầm bầm.

Edwina giật lấy một cái khăn tay và hỉ mũi. “Em nói này, chị Kate, chị có vẻ hơi quan tâm đến ngài tử tước.”

“Chị đã hầu như trải qua cả buổi chiều mắc kẹt trong cuộc trò chuyện với anh ta mà.” Kate trả lời, cứ như là điều đó thì có thể giải thích được mọi chuyện vậy.

“Tốt. Vậy chị đã có một cơ hội để thấy ngài ấy có thể lịch sự và duyên dáng thế nào rồi. Ngài ấy cũng giàu có nữa.” Edwina hít mũi ầm ĩ, rồi mò mẫm xung quanh cho một cái khăn khác. “Và trong khi em không nghĩ rằng một người có thể chọn chồng hoàn toàn dựa trên tài chính, xét về việc túng thiếu của chúng ta, em sẽ bị xem là thiếu sót nếu không xét đến điều đó, chị không nghĩ vậy sao?”

“À...” Kate rào đón, biết rằng Edwina hoàn toàn đúng nhưng không muốn nói bất cứ điều gì có thể xem như là tán thưởng Lord Bridgerton.

Edwina đưa cái khăn lên mặt và hỉ mũi không nữ tính chút nào. “Em nghĩ chúng ta nên thêm ngài ấy vào danh sách.” Cô nói, khụt khịt trên từng chữ.

“Danh sách.” Kate lặp lại, giọng cô như bị bóp cổ.

“Vâng, về những mối có khả năng. Em nghĩ ngài ấy và em sẽ thích hợp với nhau.”

“Nhưng chị nghĩ em muốn một học giả cơ mà!”

“Em đã muốn. Em vẫn muốn thế. Nhưng chính chị đã chỉ ra là khó mà tìm được một học giả thật sự. Ngài Bridgerton có vẻ thông minh. Em chỉ cần nghĩ ra một cách để khám phá ra xem ngài ấy có thích đọc không.”

“Chị sẽ ngạc nhiên nếu tên đàn đó *có thể* đọc được.” Kate lầm bầm.

“Kate Sheffield!” Edwina thốt lên với một tràng cười. “Có phải chị vừa nói điều em nghĩ chị đã nói không?”

“Không.” Kate nói trơ tráo, bởi vì tất nhiên ngài tử tước có thể đọc. Nhưng anh ta thật kinh khiếp trong những thứ khác.

“Chị đã nói.” Edwina buộc tội. “Chị là người *tệ nhất*, Kate” Cô cười. “Nhưng chị cũng làm em cười.”

Một tiếng nổ ầm ầm của sấm từ phía xa vọng lại trong đêm, và Kate buộc mình phải giữ một nụ cười trên mặt, cố gắng không nao núng. Cô thường vẫn ổn khi sấm và chớp cách xa nhau. Chỉ khi chúng đến cùng với nhau, và cả hai dường như ở ngay trên đầu, thì cô mới cảm giác như cô sắp sửa nổ tung.

“Edwina,” Kate nói, cần có cuộc trò chuyện này với em gái và cũng cần phải nói gì đó để không chú ý đến cơn giông, “em phải đẩy ngài tử tước ra khỏi đầu đi. Anh ta tuyệt đối không phải là người chồng sẽ làm cho em hạnh phúc. Bên cạnh sự thật là anh ta là loại ăn chơi trác táng tồi tệ nhất và sẽ chắc chắn là ném cả tá người tình vào mặt em—”

Khi Edwina cau mày, Kate ngừng lại câu nói cuối của mình và quyết định sẽ lập luận theo điểm ấy. “Anh ta nhất định sẽ như thế!” Cô nói với tính kịch cực độ. “Em đã chẳng đọc Whistledown hay lắng nghe những gì mà những bà mẹ các quý cô nói sao? Những người đã ở trong xã hội trong nhiều năm rồi và biết điều gì ra điều nấy. Họ đều nói anh ta là một kẻ trác táng kinh khủng. Rằng điều cuối cùng cứu vớt linh hồn anh ta là việc anh ta đã đối xử rất tốt với gia đình mình.”

“Chà, đó sẽ là một sự đánh dấu vào lợi thế của ngài ấy,” Edwina chỉ ra. “Bởi vì một người vợ sẽ là gia đình, phải không?”

Kate gần như rên rỉ. “Một người vợ không giống như người ruột thịt. Những người đàn ông sẽ không bao giờ mơ đến việc nói một từ báng bổ trước mặt mẹ anh ta, nhưng lại chà đạp lên tình cảm của những người vợ hằng ngày.”

“Và làm sao mà chị biết điều đó?” Edwina hỏi.

Miệng Kate há ra. Cô không thể nhớ ra được lần cuối cùng mà Edwina đã đặt câu hỏi về sự đánh giá của cô trong một việc quan trọng, và thật không may, câu trả lời duy nhất mà cô có thể nghĩ đến trong một thời gian ngắn là “Chị chỉ biết thế.”

Câu này, ngay cả cô cũng phải thừa nhận, còn không hơn được một câu nói nhảm.

“Edwina,” cô nói trong một giọng nghiêm nghị, quyết định đưa chủ đề theo một hướng khác, “bên cạnh tất cả những việc đó, chị không nghĩ em sẽ thích ngài tử tước đâu nếu em biết anh ta rõ hơn.”

“Ngài ấy có vẻ đáng mến khi chở em về nhà mà.”

“Nhưng anh ta đang ở trong thái độ tốt nhất của anh ta!” Kate dai dẳng. “Tất nhiên là anh ta có vẻ tốt bụng. Anh ta muốn em yêu anh ta.”

Edwina chớp mắt. “Vậy chị nghĩ tất cả chỉ là đóng kịch.”

“Chính xác!” Kate thốt lên. “Edwina, giữa tối qua và chiều hôm nay, chị đã trải qua hàng giờ bên cạnh anh ta, và chị có thể đảm bảo với em, anh ta *không* ở trong thái độ tốt nhất với chị.”

Edwina thở gấp với sự kinh hãi và có lẽ một chút buồn cười. “Anh ta đã hôn chị sao?” Cô nói trong hơi thở.

“Không!” Kate la lên. “Tất nhiên là không! Em lấy ở đâu cái ý tưởng đó vậy?”

“Chị đã nói nói là anh ta không ở trong thái độ tốt nhất của anh ta.”

“Chị có ý,” Kate nghiêng rằng, “rằng anh ta không hề lịch sự. Mà anh ta cũng không hề tốt bụng. Thật ra, anh ta kiêu căng không chịu được và thô lỗ khủng khiếp và luôn sỉ nhục.”

“Thú vị đây.” Edwina thì thầm.

“Nó chả có chút gì thú vị cả. Nó khủng khiếp!”

“Không, đó không phải ý của em.” Edwina nói, gãi cằm dăm chiêu. “Thật là lạ là ngài ấy lại cư xử thô lỗ với chị. Ngài ấy phải được nghe rằng em sẽ dựa vào sự phán xét của chị để chọn một người chồng chứ. Một người sẽ nghĩ ngài ấy phải cố gắng đối xử tốt với chị. Tại sao,” cô trầm ngâm, “ngài ấy lại biểu hiện như kẻ lỗ mãng vậy?”

Mặt Kate đỏ lựng lên—may mắn là không dễ thấy lắm trong ánh nến—khi cô lầm bầm. “Anh ta nói anh ta không thể ngăn mình được.”

Miệng Edwina há hốc, rồi trong một giây như bị đóng băng, như là bị treo lơ lửng trong thời gian. Rồi cô ngã ra gối, ré lên vì cười. “Ôi, Kate!” Cô thở hỗn hển. “Nó thật tuyệt! Ôi, thật là một mớ lộn xộn. Ôi, em thích nó quá!”

Kate nhìn trừng trừng vào cô. “Nó không đáng cười.”

Edwina chùi mắt. “Nó có thể là chuyện đáng cười nhất mà em được nghe trong cả tháng. Cả năm! Ôi, trời ơi.” Cô ho một tràng ngắn vì đã cười quá nhiều. “Ôi, chị Kate, em tin là chị có thể đã vắt sạch mũi em rồi.”

“Edwina, kinh tởm quá.”

Edwina đưa khăn lên mặt và hỉ mũi. “Nhưng mà đúng.” Cô nói đắc thắng.

“Nó không như thế mãi đâu.” Kate lầm bầm. “Em sẽ bị bệnh như quỷ vào buổi sáng thôi.”

“Chị có thể đúng,” Edwina đồng ý, “nhưng ôi, hài hước làm sao. Ngài ấy nói ngài ấy không thể ngăn mình được? Ôi, chị Kate, điều đó thật tuyệt.”

“Chẳng cần phải chăm chăm vào điều đó đâu.” Kate làu bàu.

“Chị có biết không, nhưng ngài ấy có thể là quý ông đầu tiên chúng ta đã gặp suốt mùa vũ hội mà chị đã không thể điều khiển được đấy.”

Môi Kate co lại thành cái nhăn mặt. Ngài tử tước cũng đã dùng đúng những từ này, và họ đều đã đúng. Cô chắc chắn đã trải qua cả mùa vũ hội điều khiển các quý ông—điều khiển họ vì Edwina. Và cô chợt không chắc là cô có thích cái vai trò của một bà mẹ lằng xằng mà cô bị đẩy vào không.

Hoặc có thể cô tự đẩy mình vào đó.

Edwina nhận thấy những cảm xúc lướt qua mặt chị cô và lập tức trở nên hối lỗi. “Ôi, trời.” Cô thì thầm. “Em xin lỗi, chị Kate. Em không có ý trêu chọc đâu.”

Kate nhướn một bên lông mày lên.

“Ôi, được thôi, em đã có ý trêu chị đấy, nhưng không bao giờ để làm tổn thương chị cả. Em không hề biết Ngài Bridgerton đã làm chị phiền lòng đến thế.”

“Edwina, chị chỉ không thích anh ta. Và chị không nghĩ em nên xem xét việc kết hôn với anh ta. Chị không quan tâm anh ta đeo đuổi em hăng hái như thế nào. Anh ta sẽ không là một người chồng tốt đâu.”

Edwina im lặng trong một lúc, đôi mắt tuyệt đẹp của cô trở nên khiêm tốn. Rồi cô nói, “Vậy thì, nếu chị nói thế, nó phải là sự thật. Em chắc chắn chưa bao giờ sai lầm khi nghe theo sự phán xét của chị trước đây. Và, như chị đã nói, chị đã trải qua nhiều thời gian với ngài ấy hơn là em, vậy thì chị sẽ hiểu rõ hơn.”

Kate thở dài nhẹ nhõm. “Tốt.” Cô nói cứng rắn. “Và khi em cảm thấy chín chắn hơn, chúng ta sẽ xem xét những người đeo đuổi hiện thời của em xem có một sự kết hợp nào tốt hơn không.”

“Và có thể chị có thể cũng tìm một người chồng nữa.” Edwina gợi ý.

“Đương nhiên là chị luôn tìm kiếm.” Kate khẳng định. “Một mùa vũ hội ở Luân Đôn có ý nghĩa gì nếu chị không tìm kiếm chứ?”

Edwina trông ngờ vực. “Em không nghĩ chị đang tìm, chị Kate. Em nghĩ rằng tất cả những gì chị làm vào mùa vũ hội này là phỏng vấn các mối cho em. Và không có lý do gì mà chị lại không nên tìm một người chồng. Chị cần một gia đình của riêng mình. Em chắc chắn không thể hình dung ai đó thích hợp làm mẹ hơn chị.”

Kate cắn môi, không muốn trả lời thẳng vào điều mà Edwina đang nói tới. Bởi vì đằng sau đôi mắt xanh xinh đẹp và khuôn mặt hoàn hảo đó, Edwina hoàn toàn là người cảm thụ nhạy nhất mà cô biết. Và Edwina đã đúng. Kate đã không tìm một người chồng. Nhưng tại sao cô lại phải làm thế? Vì cũng không có ai xem xét cô cho hôn nhân cả.

Cô thở dài, nhìn thoáng về phía cửa sổ. Con bão dường như đã đi qua mà không tấn công vào khu vực cô đang ở tại Luân Đôn. Cô nghĩ cô phải biết ơn những sự ưu ái nhỏ này.

“Sao chúng ta không lo cho em trước.” Kate cuối cùng cũng nói. “Bởi vì chị nghĩ chúng ta đều đồng ý rằng em chắc chắn có thể nhận được một lời cầu hôn trước chị, và sau đó chúng ta sẽ nghĩ về những khả năng của chị?”

Edwina nhún vai, và Kate biết là sự im lặng cố ý của cô có nghĩa là cô không đồng ý.

“Được rồi.” Kate nói, đứng dậy. “Chị sẽ để em nghỉ ngơi. Chị chắc là em sẽ cần nó.”

Edwina ho như một câu trả lời.

“Và uống thứ thuốc đó đi!” Kate vừa nói vừa cười lớn, đi về phía cửa.

Khi cô đóng cánh cửa lại sau lưng mình, cô nghe Edwina lầm bầm, “Mình thà chết còn hơn.”

Bốn ngày sau, Edwina vẫn đang ngoan ngoãn uống thuốc của người đầu bếp, mặc dù không phải là không có mấy lời cầu nhàu và than phiền to tát. Sức khoẻ của cô đang cải thiện, nhưng chỉ đến mức gần như khoẻ hơn. Cô vẫn nằm lại giường, vẫn còn ho, và rất khó chịu.

Mary đã tuyên bố rằng Edwina không thể tham dự các buổi lễ cho đến Thứ Ba là sớm nhất. Kate cho rằng điều đó có nghĩa là họ sẽ có một thời gian nghỉ ngơi (bởi vì thật sự, có ý nghĩa gì khi tham dự một buổi dạ hội mà không có Edwina?), nhưng sau khi Kate trải qua các ngày Thứ Sáu, Thứ Bảy và Chủ Nhật rảnh rang mà không có việc gì để làm ngoài đọc sách và đưa Newton đi dạo, Mary đột ngột tuyên bố rằng hai người họ sẽ tham dự buổi hoà nhạc của Lady Bridgerton tối Thứ Hai, và—(Kate đã cố làm một tranh luận kịch liệt về việc tại sao đó không phải là một ý tưởng hay vào lúc này.) —điều đó là *dứt khoát*...

Kate chịu thua hơi nhanh chóng. Thật sự không có lý lẽ gì để mà cãi thêm nữa, đặc biệt là bởi vì Mary quay gót và đi khỏi ngay sau từ, “dứt khoát”.

Kate thật sự có một vài nguyên tắc, và chúng bao gồm không cãi lý với những cánh cửa đã đóng.

Và thế là buổi tối Thứ Hai cô thấy mình mặc bộ váy lụa xanh nhạt, quạt trong tay, khi cô và Mary đi qua những con đường của Luân Đôn trong cỗ xe ngựa rẻ tiền của họ, trên con đường đến Bridgerton House ở Grosvenor Square.

“Mọi người sẽ rất ngạc nhiên vì không thấy Edwina đi cùng chúng ta.” Kate nói, bàn tay trái nghịch nghịch với lớp vải sa đen của chiếc áo choàng.

“Con cũng đang tìm một người chồng đấy.” Mary trả lời.

Kate giữ yên lặng trong một lúc. Cô không thể tranh cãi cái lý lẽ đó được, bởi vì, cuối cùng thì, nó được cho là có thật.

“Và đừng có vò nhàu cái áo choàng của con nữa.” Mary nói thêm. “Nó sẽ bị nhàu suốt buổi tối.”

Bàn tay Kate rũ xuống. Sau đó cô vỗ vỗ bàn tay phải nhịp nhàng trên cái ghế trong vài giây, cho đến khi Mary thốt ra, “Trời ơi, Kate, con không thể ngồi yên sao?”

“Người biết là con không thể mà.” Kate nói.

Mary chỉ thở dài.

Sau một lúc yên lặng dài khác, chỉ xen kẽ bởi những cái nhịp chân của cô, Kate nói, “Edwina sẽ rất cô đơn khi thiếu chúng ta.”

Mary còn chẳng buồn nhìn vào cô khi trả lời. “Edwina có một cuốn tiểu thuyết để đọc. Cuốn mới nhất từ người phụ nữ Austen đó. Nó sẽ còn không nhận ra là chúng ta đã đi khỏi nữa.”

Điều này thì cũng đúng. Edwina có thể sẽ chẳng nhận ra nếu giường cô không bị bắt lửa trong khi cô đang đọc một cuốn sách.

Cho nên Kate nói, “Buổi hoà nhạc nhất định sẽ kinh khủng lắm. Sau phi vụ với nhà Smythe-Smyth...”

“Buổi hoà nhạc nhà Smythe-Smyth được biểu diễn bởi các cô con gái nhà Smythe-Smyth,”

Mary trả lời, giọng bà bắt đầu có một vẻ đến giới hạn của mất kiên nhẫn. “Lady Bridgerton đã cho thuê một ca sĩ opera chuyên nghiệp, đến từ Ý. Chúng ta rất vinh dự vì nhận được một lời mời.”

Kate không nghi ngờ gì là lời mời dành cho Edwina; cô và Mary chắc chắn là được bao gồm chỉ vì lịch sự. Nhưng rằng của Mary đang nghiêng chặt lại, và thế là Kate thề sẽ giữ im lặng cho đến khi tới nơi.

Điều đó thì không khó lắm, sau tất cả, vì họ đang đến trước cửa của Bridgerton House.

Miệng Kate há ra khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Nó khổng lồ.” Cô nói ngơ ngẩn.

“Thế sao?” Mary trả lời, cầm lấy những đồ vật của bà. “Ta biết là Lord Bridgerton không sống ở đây. Ngay cả khi nó thuộc về ngài ấy, ngài ấy vẫn sống ở tại căn hộ độc thân của mình để cho mẹ ngài và các em trai em gái cư ngụ tại Bridgerton House. Không phải ngài ấy thật chu đáo sao?”

Chu đáo và Ngài Bridgerton không phải là hai ngữ mà Kate sẽ dùng trong cùng một vế câu, nhưng cô vẫn gật đầu, quá kinh sợ bởi kích thước và vẻ duyên dáng của cơ ngơi này để có thể đưa ra một bình luận thông minh.

Cỗ xe dừng lại, và Mary cùng Kate được đỡ xuống bởi một trong những người hầu nhà Bridgerton, người vội bước tới mở cửa. Một người quản gia nhận tấm thiệp mời và xác nhận họ, cầm lấy áo choàng của họ và chỉ họ về hướng phòng nhạc, chỉ ở cuối đại sảnh.

Kate đã ở trong rất nhiều ngôi nhà lớn ở Luân Đôn đủ để không há hốc miệng kinh ngạc trước mọi người vì sự giàu có hiển nhiên và vẻ đẹp của đồ nội thất, nhưng ngay cả cô cũng bị ấn tượng bởi những thứ trong ngôi nhà này, được trang hoàng với sự tinh tế và có chừng mực theo phong cách Adam.

Ngay cả trần nhà cũng là những tác phẩm nghệ thuật—được tô chuyển màu giữa xanh dương và trắng, các màu sắc được phân tách bởi những tác phẩm thạch cao trắng phức tạp đến mức nó gần như có vẻ như một tấm lụa thể thuần nhất.

Phòng nhạc cũng đẹp không kém, những bức tường được sơn vẽ trong một màu vàng chanh thân thiện. Những hàng ghế đã được xếp sẵn cho những người tham dự, và Kate nhanh chóng kéo mẹ kể cô về cuối phòng. Thật sự mà nói, nó chẳng có lý do gì mà cô lại muốn đẩy mình vào một vị trí dễ nhận thấy. Ngài Bridgerton chắc chắn là sẽ tham dự—nếu tất cả những câu chuyện về lòng tận tụy của anh ta với gia đình là đúng—và nếu Kate may mắn, có lẽ anh ta sẽ còn không nhận thấy sự có mặt của cô nữa.

* * *

Hoàn toàn ngược lại, Anthony biết chính xác khi nào Kate bước ra khỏi cỗ xe và đi vào nhà anh. Anh đã ở trong phòng làm việc, đang uống rượu một mình trước khi đi xuống tham dự buổi hoà nhạc của mẹ. Để có được một chút riêng tư, anh đã chọn không sống ở Bridgerton House trong khi còn là một người độc thân, nhưng anh đã giữ phòng làm việc của mình ở đây. Vị trí người trụ cột của gia đình Bridgerton đi cùng với nó là những trách nhiệm nghiêm chỉnh, và Anthony hoàn toàn nhận thấy nó sẽ dễ thực hiện những trách nhiệm đó khi ở gần với gia đình anh.

Dù thế nào đi nữa thì những khung cửa sổ của phòng làm việc nhìn ra Grosvenor Square, và do đó anh đã thích thú ngắm những cỗ xe đi tới và những vị khách bước xuống. Khi Kate Sheffield đã bước xuống, cô nhìn lên bề mặt của Bridgerton House, ngược mắt lên trong cùng thái độ như khi cô đang thưởng thức ánh nắng ấm áp của mặt trời tại Hyde Park. Ánh sáng từ chân đèn ở hai bên cánh cửa trước thấm vào làn da cô, tắm cô trong một vàng sáng rực rỡ lung linh.

Và hơi thở của Anthony bị hút ra khỏi người anh.

Ly rượu của anh hạ xuống đập cánh trên khung cửa sổ rộng với một tiếng thụp mạnh. Chuyện này đang trở nên lố bịch. Anh không tự lừa bịp đến mức làm lẫn sự căng thẳng trong những cơ bắp của anh với bất cứ thứ gì khác ngoài sự khao khát.

Chết tiệt. Anh còn không thích người phụ nữ đó nữa. Cô ta quá hống hách, quá ngoan cố, quá vội nhảy đến kết luận. Cô ta còn không cả đẹp—ít nhất thì không thể so sánh được với một vài quý cô đi đứng nhẹ nhàng trong mùa vũ hội ở Luân Đôn, đặc biệt bao gồm cả em gái cô ta.

Gương mặt của Kate hơi dài, cằm hơi nhọn, đôi mắt hơi quá to. Tất cả mọi thứ về cô ta đều hơi quá *cái gì đó*. Ngay cả miệng cô ta, thứ làm cho anh bức mình không chịu được với những tràng sỉ nhục và ý kiến không ngớt, cũng quá mọng. Thật là hiếm có dịp mà cô ta lại đóng miệng và đối xử với anh một khoảnh khắc im lặng ban phước, nhưng nếu anh có dịp nhìn vào cô ta trong tích tắc đó (vì chắc chắn là cô ta không thể giữ yên lặng lâu hơn thế) tất cả những gì anh thấy là đôi môi cô ta, đầy đặn và bĩu ra, và—cứ cho rằng cô ta đang ngậm miệng lại và không thật sự đang nói—cực kỳ đáng để hôn.

Đáng để hôn?

Anthony rùng mình. Ý nghĩ hôn Kate Sheffield thật khủng khiếp. Thật ra, chỉ một chút cái điều rằng anh lại còn nghĩ đến việc đó nhất định phải đủ để anh bị nhốt vào một nhà thương điên.

Vậy mà...

Anthony đổ sụm xuống một chiếc ghế.

Vậy mà anh đã mơ về cô ta.

Nó xảy ra sau sự thất bại tại The Serpentine. Anh đã quá tức giận với cô ta đến mức khó mà nói chuyện được. Nó thật là một kỳ công khi anh đã sắp xếp để nói bất cứ thứ gì với Edwina trên chuyến đi ngắn về nhà cô. Trò chuyện lịch sự là tất cả những gì anh có thể nặn ra được—những từ ngữ vô thức đã quá quen thuộc cứ trượt khỏi lưỡi anh cứ như đã được học vẹt.

Tất nhiên là một sự ban phước, bởi vì tâm trí anh nhất định là gần như chẳng ở nơi mà nó nên ở: nơi Edwina, người vợ tương lai của anh.

Ồ, cô ấy chưa đồng ý lấy anh. Anh còn chưa hỏi cưới cô ấy nữa mà. Nhưng cô ấy phù hợp với những yêu cầu về một người vợ của anh trong tất cả mọi thứ có thể; anh đã quyết định rằng cô sẽ là người mà cuối cùng anh sẽ cầu hôn. Cô ấy xinh đẹp, thông minh, và diêm dâm. Hấp dẫn mà không làm cho máu anh sôi lên. Họ sẽ trải qua những năm tháng có thể tận hưởng bên nhau, nhưng anh sẽ không bao giờ yêu cô. Cô chính xác là những gì anh cần. Vậy mà...

Anthony với lấy ly rượu của mình và uống cạn chỗ còn lại chỉ trong một ngụm. Vậy mà anh lại mơ về chị cô ấy. Anh đã cố gắng để không nhớ lại. Anh đã cố gắng để không nhớ lại tất cả mọi chi tiết của giấc mơ đó—hơi nóng và đầm mồ hôi—nhưng anh chỉ mới có một ly rượu này tối nay, chắc chắn là không đủ để làm hỏng trí nhớ anh. Và mặc dù anh chẳng có ý định nào sẽ uống nhiều hơn một ly này, ý tưởng về việc rơi vào hoàn cảnh mất trí nhớ hoàn toàn đang bắt

đầu nghe thật hấp dẫn.

Bất cứ thứ gì nghe sẽ hấp dẫn nếu nó có nghĩa là anh sẽ không nhớ lại.

Nhưng anh chẳng cảm thấy đã uống say tí nào. Anh đã chẳng còn say xỉn từ nhiều năm rồi. Nó dường như là trò chơi của một người đàn ông trẻ, chẳng hề hấp dẫn với một người đã gần ba mươi. Bên cạnh đó, ngay cả khi anh quyết định tìm kiếm chứng mất trí tạm thời trong một hủ rượu, nó sẽ không đến nhanh đủ để làm cho ký ức về cô ta biến đi.

Ký ức? Ha. Nó còn không phải là một ký ức thật sự. Chỉ là một giấc mơ, anh nhắc nhở mình. Chỉ là một giấc mơ.

Anh đã thiếp đi nhanh chóng khi về đến nhà vào tối đó. Anh cởi hết quần áo và ngâm mình trong một bồn tắm nước nóng trong gần một tiếng đồng hồ, cố gắng loại bỏ những cơn lạnh thấm vào trong xương. Anh đã không hoàn toàn bị ngập trong The Serpentine như Edwina đã bị, nhưng đôi chân anh bị ướt hết cả, cũng như một bên cánh tay áo anh, và cái lắc người chiến lược của Newton đã bảo đảm rằng không một mẩu nhỏ nào trên người anh còn ẩm trên đường về đầy gió trong cỗ xe được mượn.

Sau khi tắm anh bò vào giường, không thật sự quan tâm rằng trời vẫn còn sáng bên ngoài, và sẽ còn như thế trong ít nhất là một giờ nữa. Anh đã kiệt sức, và anh có mọi ý định là sẽ rơi vào một giấc ngủ sâu, không mộng mị, không bị đánh thức cho đến khi những ánh nắng đầu tiên của bình minh ló dạng.

Nhưng vào lúc nào đó trong đêm, cơ thể anh đã trở nên bồn chồn và đói khát. Và trí óc phản bội của anh đã tràn ngập những hình ảnh kinh khủng nhất. Anh nhìn mọi thứ như thể đang bay lên gần đụng trần nhà, vậy mà anh lại cảm thấy chúng—cơ thể anh, trần truồng, chuyển động trên một cơ thể phụ nữ mềm mại; bàn tay anh vuốt ve và nắn bóp thịt da ấm áp. Sự quẩn quýt tuyệt vời của tay và chân, mùi hương nồng nàn của hai cơ thể đang làm tình—tất cả đều có ở đó, nóng bỏng và sống động trong tâm trí anh.

Và rồi anh nhích người. Chỉ một chút xíu thôi, có thể là để hôn lên tai người phụ nữ không có gương mặt. Ngoại trừ khi anh di chuyển qua một bên, cô ấy không còn không có gương mặt nữa. Trước tiên xuất hiện một lọn tóc dày màu nâu sẫm, nhẹ nhàng uốn cong và cù vào vai anh. Rồi anh di chuyển xa hơn...

Và anh đã thấy cô ta.

Kate Sheffield.

Anh thức tỉnh trong một giây, ngồi thẳng lên trên giường và run rẩy bởi nỗi kinh hãi về nó. Nó đã là giấc mơ kêu gọi sống động nhất mà anh đã từng trải nghiệm.

Và ác mộng tồi tệ nhất của anh.

Anh sờ diên cuồng khắp tấm nệm với một bàn tay, sợ rằng anh sẽ tìm thấy bằng chứng nơi sự đam mê anh. Chúa cứu anh nếu anh đã thật sự giải phóng mình trong khi mơ về người phụ nữ chắc chắn là kinh khủng nhất mà anh từng gặp.

Thật may mắn, tấm trải giường của anh sạch sẽ, và thế là, với trái tim đập mạnh và hơi thở nặng nhọc, anh dựa người vào những chiếc gối, những chuyển động nơi anh chậm chạp và cẩn thận, như thể điều đó sẽ phần nào ngăn được sự tái diễn một giấc mơ.

Anh đã nhìn chăm chăm vào trần nhà hằng tiếng đồng hồ, đầu tiên là chia động từ tiếng Latinh,

rồi đếm đến một ngàn, tất cả chỉ để cố gắng giữ cho bộ não của anh ở bất cứ thứ gì khác ngoài Kate Sheffield.

Và thật kì diệu, anh đã xua được hình ảnh cô ta ra khỏi não anh và rơi vào giấc ngủ.

Nhưng giờ cô ta đã trở lại. Ở đây. Trong nhà anh.

Đó là một ý nghĩ thất kinh.

Và Edwina thì đang ở chỗ quái nào? Tại sao cô ấy lại không tháp tùng mẹ và chị gái?

Những điều đầu tiên của bộ tứ đàn dây trôi qua dưới cánh cửa của anh, chói tai và lộn xộn. Không nghi ngờ gì là khúc dạo đầu của những nhạc công mà mẹ anh đã thuê tháp tùng Maria Rosso, giọng ca nữ nổi tiếng mới đây này sẽ cuốn Luân Đôn vào cơn bão.

Anthony chắc chắn chưa nói với mẹ anh, nhưng anh và Maria đã từng tận hưởng một thời gian thú vị lẫn vừa rồi mà cô đã ở trong thành phố. Có lẽ anh phải làm mới lại tình bạn của họ. Nếu người đẹp nóng bỏng của Ý không chữa được chứng bệnh của anh, thì chẳng có gì có thể.

Anthony đứng dậy và ưỡn thẳng vai, nhận thức được rằng anh có thể trông như đang chuẩn bị bản thân để ra chiến trường. Chết tiệt, đó chính xác là thứ anh đang cảm thấy. Có lẽ, nếu anh may mắn, anh có thể ngó lơ Kate Sheffield hoàn toàn. Anh chẳng thể tưởng tượng được cô tới và bắt chuyện với anh. Cô ta đã làm rõ là cô ta quý trọng anh cũng nhiều như mức độ anh quý trọng cô ta.

Phải, đó chính xác là những gì mà anh sẽ làm. Tránh mặt cô ta. Điều đó thì khó khăn đến thế nào chứ?

Chương 6

Buổi hoà nhạc của Lady Bridgerton đã chứng tỏ thực sự là một sự kiện âm nhạc (nhưng không, Bốn Tác Giả bảo đảm với các bạn, phải luôn luôn theo tiêu chuẩn của những buổi hoà nhạc). Nghệ sĩ khách mời trình diễn không ai khác hơn là Maria Rosso, nữ danh ca người Ý này đã ra mắt tại Luân Đôn vào hai năm trước, và đã trở lại sau một phần việc ngắn ngủi trên sân khấu Vienne.

Cùng với mái tóc dày, đen mượt và đôi mắt thăm lấp lánh, Miss Rosso đã chứng tỏ là cô tuyệt đẹp trong vóc dáng cũng như trong giọng hát, và đã có nhiều hơn một (tất nhiên, nhiều hơn cả tá) những kẻ tự nhận là quý ông trong xã hội thấy thật khó khăn để rời mắt khỏi người cô, ngay cả sau khi buổi trình diễn đã kết thúc.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 27 tháng 4 năm 1814

Kate biết phút nào anh ta bước vào căn phòng.

Cô cố gắng tự nói với mình rằng chẳng có gì liên quan đến ý thức của cô về anh ta. Anh ta đẹp trai đến mức gây đau đớn; đó là một sự thật, không phải một ý kiến cá nhân. Cô không thể hình dung rằng mọi phụ nữ đều không nhận thấy anh ta ngay lập tức.

Anh ta đã đến muộn. Không quá muộn—nữ danh ca chắc còn chưa hát hết mười hai nhịp trong phần trình diễn của cô nữa. Nhưng đủ trễ để anh ta phải cố mà giữ yên lặng khi trượt vào một cái ghế về hướng đối diện sân khấu gần gia đình anh ta. Kate giữ không nhúc nhích tại vị trí của cô ở cuối phòng, hoàn toàn chắc chắn là anh ta đã không thấy cô khi anh ta ổn định chỗ ngồi cho vở diễn. Anh ta không nhìn về hướng cô, và bên cạnh đó, một vài cây nến đã bị thổi tắt, để lại căn phòng tắm trong một quầng sáng nhẹ, lãng mạn. Bóng tối chắc chắn là đã che phủ gương mặt cô.

Kate đã cố để giữ cho mắt cô nơi Miss Rosso trong suốt cả buổi diễn. Tính khí của Kate đã không được cải thiện, dù vậy, bởi sự thật là cô ca sĩ không thể rời mắt khỏi Lord Bridgerton. Đầu tiên Kate tưởng cô chắc là đã tưởng tượng sự say mê của Miss Rosso đối với Lord Bridgerton, nhưng cho đến khi nữ danh ca đã gần hoàn thành vở diễn của cô ta, thì không còn nghi ngờ gì nữa. Maria Rosso đang phát tín hiệu mời mọc với đôi mắt cô ta.

Tại sao điều này lại làm cho Kate buồn phiền đến thế, cô cũng chẳng biết. Cuối cùng thì, điều này chỉ là một mảnh ghép nhỏ nữa trong các bằng chứng rằng anh ta là một tên trác táng phóng đảng mà cô đã luôn biết anh ta như thế. Cô nên cảm thấy tự mãn. Cô nên cảm thấy đã được chứng minh là đúng.

Thay vào đó, tất cả những gì cô cảm thấy là sự thất vọng. Đó là một cảm giác nặng nề, khó chịu quanh trái tim cô, để lại cô hơi sụp xuống chiếc ghế cô đang ngồi.

Khi màn trình diễn kết thúc, cô không thể ngăn mình nhận thấy cô nữ danh ca, sau khi duyên dáng nhận tràng vỗ tay tán thưởng dành cho mình, đi thẳng tới chỗ ngài tử tước và tặng cho anh ta một trong những nụ cười quyến rũ—loại mà Kate sẽ chẳng bao giờ học được cho dù có cả tá những cô ca sĩ opera cổ chỉ cho cô. Chẳng có gì nghi ngờ về ý của cô ta trong nụ cười đó.

Trời ơi, người đàn ông đó còn không cần phải săn đuổi phụ nữ nữa. Họ thật sự đã tự rơi rụng đến chân anh ta.

Nó thật là ghê tởm. Thật đấy, cực kỳ đáng ghê tởm.

Vậy mà Kate không thể ngừng quan sát được.

Lord Bridgerton tặng cho nữ danh ca opera một nụ cười nửa miệng bí hiểm. Rồi anh ta vươn tới và thật sự đã vén một lọn tóc của cô ta ra sau tai.

Kate rùng mình.

Giờ anh ta đang nghiêng người tới trước, thì thầm điều gì đó vào tai cô ta. Kate cảm thấy tai cô nhướn tới phía họ, ngay cả khi hoàn toàn là cô không thể nghe được dù chỉ một từ ở khoảng cách xa thế này.

Nhưng mà, có thật nó là một tội lỗi khi quá tò mò? Và—

Trời ơi, có phải anh ta vừa hôn lên cổ cô ta không? Chắc chắn anh ta sẽ không làm thế trong nhà mẹ anh ta chứ. Well, cô cho rằng Bridgerton House về lý thuyết là nhà anh ta, nhưng mẹ anh ta sống ở đây, cũng như các em của anh ta. Thật đấy, người đàn ông này cần phải hiểu rõ hơn thế chứ. Một tí phẩm giá khi có sự hiện diện của gia đình sẽ không bị coi là tắc trách.

“Kate? Kate?”

Nó có thể là một nụ hôn nhỏ, chỉ một cái phớt nhẹ như lông hồng của môi anh ta trên làn da của nữ ca sĩ, nhưng nó vẫn là một nụ hôn.

"Kate!"

“Đúng! Vâng?” Kate gần như nhảy lên cả nửa thước khi cô quay vụt sang đối diện với Mary, người đang chăm chú nhìn cô với một vẻ chắc chắn là khó chịu.

“Ngừng quan sát ngài tử tước đi.” Mary rít lên.

“Con không—à, được thôi, con đang nhìn, nhưng người có vừa thấy anh ta không?” Kate thì thầm gấp gáp. “Anh ta thật không biết xấu hổ.”

Cô nhìn lại vào anh ta. Anh ta vẫn đang ve vãn cùng Maria Rosso, và rõ ràng là không quan tâm ai thấy họ.

Đôi môi của Mary mím chặt thành một đường trước khi bà nói, “Ta chắc chắn là cách cư xử của ngài ấy không phải là việc của chúng ta.”

“Tất nhiên nó là việc của chúng ta. Anh ta muốn kết hôn với Edwina.”

“Chúng ta không biết chắc về điều đó.”

Kate nghĩ lại những lần đối thoại với Lord Bridgerton. “Con sẽ nói đó là một vụ cá cược rất, rất

chắc.”

“Nào, ngừng quan sát ngài ấy đi. Ta chắc chắn ngài ấy chẳng muốn dính dáng gì đến con sau vụ ở Hyde Park ấy. Và bên cạnh đó, có rất nhiều quý ông thích hợp ở đây. Con tốt hơn là nên ngừng nghĩ đến Edwina mọi lúc mọi nơi, và bắt đầu tìm kiếm cho con đi.”

Kate cảm thấy đôi vai cô rũ xuống. Chỉ cái ý nghĩ cố gắng hấp dẫn một người đeo đuổi đã kiệt sức rồi. Tất cả đều chỉ quan tâm đến Edwina thôi. Và ngay cả khi cô không muốn dính dáng gì đến ngài tử tước, nó vẫn nhức nhối khi Mary nói bà chắc chắn anh ta không muốn dính dáng gì đến cô.

Mary nắm lấy cánh tay cô với một lực ám chỉ không được phản đối. “Thôi nào, Kate.” Bà nói điềm đạm. “Hãy đến chào nữ chủ nhà của chúng ta nào.”

Kate nuốt xuống. Lady Bridgerton? Cô phải gặp Lady Bridgerton? Mẹ của ngài tử tước? Nó đã đủ khó để mà tưởng tượng rằng một sinh vật như anh ta cũng có một người mẹ.

Nhưng phép cư xử vẫn cứ là phép cư xử, và dù cho Kate có muốn lĩnh ra đại sảnh và đi về đến bao nhiêu đi nữa, thì cô vẫn biết cô phải cảm ơn nữ chủ nhà của cô vì đã cho trình diễn một vở diễn đáng yêu như thế.

Và nó đã đáng yêu đấy chứ. Mặc dù Kate miễn cưỡng phải thú nhận nó, đặc biệt là khi người phụ nữ đó đang bám riết lấy ngài tử tước, Maria Rosso thực sự sở hữu một chất giọng thiên thần.

Với cánh tay của Mary dắt cô đi một cách vững chãi, Kate đến mặt trước căn phòng và chờ đến lượt cô được gặp tử tước phu nhân. Bà có vẻ là một phụ nữ đáng yêu, với mái tóc sáng màu và đôi mắt trong, và hơi nhỏ nhắn để có thể làm mẹ của những đứa con trai to lớn như thế. Ngài tử tước quá cổ phải là một người đàn ông cao to, Kate suy luận.

Cuối cùng thì họ đến đầu của đám đông, và nữ tử tước nắm lấy tay của Mary. “Mrs. Sheffield.” Bà nói ấm áp. “Thật là vui khi được gặp lại bà. Ta đã rất thích thú với cuộc gặp gỡ của chúng ta tại dạ hội ở Hartside tuần trước. Ta rất vui vì bà đã chấp nhận lời mời của ta.”

“Chúng tôi sẽ không dám mơ đến việc trải qua buổi tối ở bất cứ nơi nào khác,” Mary trả lời, “và liệu tôi có thể giới thiệu con gái của tôi chứ?” Bà chỉ về phía Kate, người đang bước tới trước và nhún gối chào ngoan ngoãn.

“Thật vui được gặp cháu, Miss Sheffield.” Lady Bridgerton nói.

“Và cháu cũng rất lấy làm vinh hạnh.” Kate trả lời.

Lady Bridgerton chỉ vào một quý cô trẻ ở bên cạnh bà. “Và đây là con gái ta, Eloise.”

Kate cười ấm áp với cô gái, người trông gần như cùng độ tuổi với Edwina. Eloise Bridgerton có cùng màu tóc với các anh trai cô, và khuôn mặt cô được thắp sáng bởi một nụ cười rộng thân thiện. Kate thích cô ngay lập tức.

“Cô khỏe chứ, Miss Bridgerton.” Kate nói. “Có phải đây là mùa vũ hội đầu tiên của cô?”

Eloise gật đầu. “Thật ra, chị gái Daphne của tôi đã ra mắt vào hai năm trước, và chị ấy luôn luôn miêu tả mọi người và mọi thứ cho tôi rất chi tiết, tôi cảm thấy như mình đã nhận ra gần như tất cả mọi người.”

“Daphne là con gái lớn nhất của phu nhân sao?” Mary hỏi Lady Bridgerton.

Nữ tử tước gật đầu. “Con bé kết hôn với ngài Công tước của Hastings vào năm ngoái.”

Mary mỉm cười. “Phu nhân chắc phải rất vui.”

“Tất nhiên. Ngài ấy là một công tước, và quan trọng hơn, là một người đàn ông tốt và yêu con gái tôi. Tôi chỉ hy vọng những đứa trẻ còn lại cũng có được những đám tuyệt vời như thế.” Lady Bridgerton hơi nghiêng đầu sang một bên và quay sang Kate. “Ta được biết, Miss Sheffield, rằng em gái của cháu không thể tham dự vào tối nay.”

Kate chiến đấu chống lại một cái rên rỉ. Rõ ràng là Lady Bridgerton đã ghép đôi Anthony và Edwina trên con đường trái thảm rồi. “Cháu sợ là em ấy đã bị cảm lạnh vào tuần trước.”

“Không có gì nghiêm trọng chứ, ta hy vọng thế?” Nữ tử tước nói với Mary, trong một giọng kiểu các-bà-mẹ-với-nhau.

“Không, không hề.” Mary trả lời. “Thật ra, con bé đã gần như khoẻ hẳn rồi. Nhưng tôi nghĩ nó nên có thêm một ngày nghỉ ngơi trước khi ra ngoài. Sẽ không tốt cho con bé nếu nó lại tái phát.”

“Không, tất nhiên không.” Lady Bridgerton ngừng lại, rồi cười. “Chà, thế thì tệ thật. Ta đang mong được gặp tiểu thư ấy. Edwina là tên cô ấy, phải không?”

Kate và Mary cùng gật đầu.

“Ta đã nghe rằng tiểu thư ấy rất đáng yêu.” Nhưng ngay cả khi Lady Bridgerton nói những lời đó, bà lại liếc về hướng con trai của mình—người đang ve vãn điên cuồng với ca sĩ opera người Ý—và cau mày.

Kate cảm thấy điều gì đó không ổn trong bụng cô. Theo như những gì viết trong *Whistledown*, Lady Bridgerton đang có một sứ mệnh là gả vợ cho con trai bà. Và trong khi ngài tử tước không phải thuộc kiểu chiều theo ý mẹ (hoặc bất cứ ai), Kate có một cảm giác là Lady Bridgerton sẽ có khả năng tạo ra một áp lực đáng kể nếu bà quyết định như vậy.

Sau thêm một hồi trò chuyện lịch sự, Mary và Kate rời Lady Bridgerton để chào hỏi những vị khách còn lại. Họ sớm được tham gia thêm bởi Mrs. Featherington, với cương vị là mẹ của ba cô gái chưa kết hôn, luôn luôn có cả đồng thứ để nói với Mary về rất nhiều chủ đề. Nhưng khi người đàn bà béo mập soi vào họ, đôi mắt bà tập trung hoàn toàn vào Kate.

Kate ngay lập tức tìm vài đường chạy trốn có thể.

“Kate!” Mrs. Featherington nói oang oang. Bà từ lâu đã tuyên bố mình ở mức độ sử dụng tên với người nhà Sheffield. “Thật là ngạc nhiên khi thấy cháu ở đây.”

“Và tại sao lại thế, Mrs. Featherington?” Kate hỏi, bị khó hiểu.

“Chắc là cháu đã đọc *Whistledown* sáng nay.”

Kate cười yếu ớt. Nó hoặc là thế hoặc là nhăn mặt. “Ôi, ý bà là về cái sự cố nhỏ liên quan đến chú chó của cháu.”

Lông mày Mrs. Featherington nhướng lên nửa inch. “Từ những mà ta đã nghe, nó hơn là ‘cái sự cố nhỏ’.”

“Nó gây ra hậu quả nhỏ,” Kate nói vững chắc, mặc dù thật ra mà nói, cô đang gặp khó khăn khi không găm gù với người phụ nữ nhiều chuyện này. “Và cháu phải nói là cháu không ưa Lady Whistledown đề cập đến Newton như một chú chó không xác định được giống. Cháu cho bà biết rằng nó là một chú corgi thuần chủng.”

“Thực sự nó không quan trọng.” Mary nói, cuối cùng cũng bảo vệ Kate. “Tôi ngạc nhiên khi nó còn được đề cập đến trong cột báo.”

Kate tặng cho Mrs. Featherington một nụ cười lễ phép nhất của cô, hoàn toàn nhận thức rõ rằng cả cô và Mary đang nói dối tinh bợ. Nhận chìm Edwina (và gần như nhận chìm Lord Bridgerton) vào The Serpentine không phải là một sự cố với “hậu quả nhỏ”, nhưng nếu Lady Whistledown đã không thấy cần thiết phải thuật lại toàn bộ chi tiết, Kate chắc chắn là sẽ không lấp đầy khoảng trống này.

Mrs. Featherington mở miệng, một cái hít lấy hơi sắc bén nói cho Kate biết rằng bà đang chuẩn bị cho một bài độc thoại dài dòng về chủ đề của sự quan trọng của thái độ tốt (hoặc phép cư xử lễ độ, hoặc được giáo dục tốt, hoặc bất cứ cái gì tốt mà chủ đề ngày hôm nay đề cập), thế là Kate nhanh chóng thốt ra, “Cháu có thể lấy cho hai người nước chanh không?”

Cả hai người đều nói có và cảm ơn cô, và Kate lần đi. Khi cô trở về, cô cười ngây thơ và nói, “Nhưng cháu chỉ có hai tay, và giờ cháu phải quay lại để lấy một ly cho cháu đây.”

Và với câu nói đó, cô rời đi.

Cô dừng một chút tại bàn nước chanh, chỉ đề phòng Mary đang nhìn, và rời đi ra khỏi phòng và vào đại sảnh, nơi cô ngồi sụp vào một cái ghế dài cách phòng nhạc khoảng mười mét, háo hức cho một tí không khí trong lành. Lady Bridgerton đã để những cánh cửa Pháp của phòng nhạc mở ra về hướng một khu vườn nhỏ đằng sau ngôi nhà, nhưng phòng quá đông đến mức không khí trở nên ngột ngạt, ngay cả với cơn gió nhẹ lùa vào từ bên ngoài.

Cô ngồi lại đó trong nhiều phút, còn hơn cả hài lòng vì những người khách khác đã không chọn cách tràn ra đại sảnh. Nhưng rồi cô nghe một giọng đặc biệt nổi lên khỏi tiếng lẩm rầm của đám đông, theo sau là một tràng cười du dương, và Kate nhận ra với nỗi kinh hãi rằng Lord Bridgerton và người tình tương-lai của anh ta đang rời khỏi phòng nhạc và đi vào đại sảnh.

“Ôi, không.” Cô rên rỉ, cố gắng giữ giọng mình nhỏ chỉ cho mình cô nghe. Điều cuối cùng cô muốn là cho ngài tử tước vấp vào cô khi cô đang ngồi một mình trong đại sảnh. Cô biết ngồi đây vì lựa chọn của cô, nhưng anh ta chắc chắn là sẽ nghĩ cô bỏ trốn khỏi đám đông vì cô là một sự thất bại của xã hội và cả công chúng đều chia sẻ ý kiến của anh ta về cô—rằng cô là một mối đe dọa xấu láo, khó ưa cho xã hội.

Mối đe dọa cho xã hội? Rằng Kate nghiêng chặt lại. Sẽ rất, rất lâu trước khi cô tha thứ cho anh ta vì lời sỉ nhục đó.

Nhưng mà, cô đang mệt mỏi, và cô không cảm thấy muốn đối mặt anh ta lúc này, thế là cô nhấc váy lên cả vài inch để cứu cô khỏi bị trượt chân và lẩn vào cánh cửa bên cạnh chiếc ghế của cô. Nếu may mắn, anh ta và người tình sẽ đi ngang qua, và cô có thể chuồn vào phòng nhạc trở lại, không có ai có thể biết được cả.

Kate nhanh chóng nhìn quanh khi cô đóng cánh cửa. Có một cái đèn lồng trên một chiếc bàn, và khi mắt cô đã quen với ánh lờ mờ, cô nhận ra cô đang ở trong phòng làm việc của ai đó. Những bức tường được xếp với những hàng giá sách, mặc dù không đủ để đây có thể là thư viện của Lady Bridgerton, và căn phòng được thống trị bởi một cái bàn gỗ sồi to nặng. Những

giấy tờ được sắp xếp thành chồng ngăn nắp, và một cây bút lông và lọ mực vẫn còn ở trên bàn thắm.

Rõ ràng phòng làm việc này không chỉ để phô trương. Có ai đó thật sự đã làm việc ở đây.

Kate đi thò thân đến chiếc bàn, sự tò mò của cô đã chiến thắng, và lướt những ngón tay dọc theo đường viền bằng gỗ. Không khí vẫn còn phảng phất mùi mực, và có lẽ là một tí mùi khói của tẩu thuốc.

Tổng thể, cô quyết định, đó là một căn phòng dễ thương. Tiện nghi và thiết thực. Một người có thể trải qua hàng giờ ở đây trong sự trầm ngâm uể oải.

Nhưng khi Kate vừa mới dựa vào chiếc bàn, thưởng thức sự cô đơn tĩnh lặng của mình, cô nghe một âm thanh *khủng khiếp*.

Tiếng tách của cái nắm cửa.

Với một cái thở gấp điên cuồng, cô chui xuống gầm bàn, thu mình lại vào khối khổng gian trống và cảm ơn trời rằng cái bàn thật sự vững chắc, thay vì những chiếc bàn với bốn chân thon nhỏ.

Hít thở vừa đủ, cô lắng nghe.

“Nhưng em đã nghe đây sẽ là năm mà chúng tôi cuối cùng sẽ thấy Lord Bridgerton nổi tiếng rơi vào chiếc bẫy chuột của người mục sư.” thốt lên một giọng nữ du dương với một âm vực của Ý.

“Và em đã nghe được ở đâu?” Một giọng không thể nhầm lẫn được là của ngài tử tước, theo sau là một âm thanh khủng khiếp tách của cái nắm cửa.

Kate nhắm mắt trong sự thống khổ. Cô bị kẹt trong phòng làm việc với một cặp tình nhân. Cuộc đời không thể trở nên tệ hơn được.

Chà, cô có thể bị phát hiện. Việc đó có thể tệ hơn. Thật hài hước làm sao mà điều đó chẳng làm cho cô cảm thấy khá hơn về hoàn cảnh của cô hiện tại.

“Ở khắp nơi trong thành phố, thưa ngài.” Maria trả lời. “Tất cả mọi người đang nói rằng ngài đã quyết định ổn định và chọn một cô dâu.”

Có một quãng im lặng, nhưng Kate có thể thề cô *nghe được* anh ta nhún vai.

Vài tiếng bước chân, gần như chắc chắn là đang đem những người tình đến gần nhau, rồi Bridgerton thì thầm. “Nó chắc chắn chỉ là thời gian rảnh rỗi thôi.”

“Ngài đang làm tan vỡ trái tim em, ngài có biết không?”

Kate nghĩ cô có thể nôn mất.

“Thôi nào, signorina[1] đáng yêu của ta” —tiếng động của môi trên da—“chúng ta đều biết rằng trái tim của em cứ trơ ra với mọi mưu đồ của ta mà.”

Sau đó là tiếng sột soạt, mà Kate cho rằng Maria rút ra làm dáng, theo sau là, “Nhưng em không có ý muốn cho một sự đùa giỡn, thưa ngài. Em không tìm kiếm hôn nhân, tất nhiên—điều đó sẽ là ngu ngốc nhất. Nhưng khi em chọn một người bảo hộ mới, thì phải là, chúng ta có thể nói rằng, một mối quan hệ lâu dài.”

Tiếng bước chân. Có lẽ Bridgerton đang thu hẹp khoảng cách giữa họ lần nữa?

Giọng anh ta trở nên nhỏ và khàn khàn khi anh ta nói, “Ta chẳng thấy vấn đề gì cả.”

“Vợ của ngài có thể thấy vấn đề đấy.”

Bridgerton cười nhỏ. “Lý do duy nhất để một người từ bỏ nhân tình là nếu người đó yêu vợ kia. Và vì ta đã có ý chọn một người mà ta không yêu, ta không thấy có lý do gì để mà từ chối mình niềm vui với một phụ nữ đáng yêu như em.”

Và người muốn kết hôn với Edwina? Kate phải cố lắm mới không thét lên. Thật sự, nếu cô không đang ngồi xổm như một con ếch với đôi tay quấn quanh cổ chân, cô chắc chắn đã lướt ra như một Vị Thần Báo Thù và cố giết người đàn ông đó.

Sau đó là một vài tiếng động khó hiểu, mà Kate cầu nguyện rằng đó không phải là màn dạo đầu của điều gì đó thân mật hơn. Sau một lúc, giọng ngài tử tước thoát ra rõ ràng. “Em có muốn thử gì để uống chứ?”

Mary thì thầm lời tán thành, và những dải dài mảnh mẽ của Bridgerton vang vọng khắp sàn nhà, đến gần hơn và gần hơn, cho đến khi...

Ôi, không.

Kate do thám cái bình rượu, đang ngồi chễm chệ trên khung cửa sổ, trực tiếp đối diện với chỗ trốn của cô dưới cái bàn. Nếu anh ta chỉ giữ mặt mình vào cái cửa sổ khi anh ta rót, cô có thể thoát khỏi bị phát hiện, nhưng nếu anh ta quay chỉ nửa góc thôi...

Kate đóng băng. Thật sự đóng băng. Hoàn toàn ngừng thở.

Đôi mắt mở to và không chớp (liệu mi mắt có thể gây ra tiếng động không?) cô nhìn với nỗi kinh khiếp hoàn toàn khi Bridgerton đi vào tầm mắt, dáng người vận động viên phô ra trong màn biểu diễn đầy kinh ngạc từ góc nhìn của cô ở trên sàn.

Hai chiếc cốc va nhẹ vào nhau khi anh ta để chúng xuống, rồi anh ta giật nút chai ra khỏi bình rượu và rót hai đốt chất lỏng nâu đỏ vào mỗi cốc.

Đừng quay lại. Đừng quay lại.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Maria gọi với đến.

“Hoàn hảo.” Bridgerton trả lời, mặc dù anh ta trông hơi mất tập trung. Anh ta nâng hai cái cốc lên, ngân nga nhẹ khi cơ thể bắt đầu chậm chạp xoay lại.

Đi tiếp. Đi tiếp. Nếu anh ta đi khỏi trong khi anh ta xoay, anh ta sẽ quay trở lại với Maria và cô sẽ được an toàn. Nhưng nếu anh ta xoay lại, và rồi bước đi, Kate chẳng khác gì đã chết.

Và cô không nghi ngờ gì là anh ta sẽ giết cô. Thành thật mà nói, cô đã ngạc nhiên khi anh ta đã không cố làm điều đó tuần trước tại The Serpentine.

Chậm chạp, anh ta xoay. Và xoay. Và không bước đi.

Và Kate cố gắng để nghĩ về tất cả những lý do tại sao chết ở tuổi hai mươi một không thật sự là một điều tồi tệ.

Anthony biết rất rõ tại sao anh lại đem Maria Rosso vào lại phòng làm việc của anh. Chắc chắn không người đàn ông máu nóng nào có thể thờ ơ trước sức hấp dẫn của cô. Thân hình cô ấy đầy đặn, giọng cô khiêu gợi, và anh biết từ kinh nghiệm rằng sự đụng chạm của cô cũng có sức ảnh hưởng như thế.

Nhưng ngay cả khi anh ngẩng nhìn mái tóc đen mượt mà đó và đôi môi đầy, mọng, ngay cả khi những thớ thịt của anh thắt lại với ký ức về những phần đầy đặn, chín mọng khác của cô, anh biết anh đang sử dụng cô.

Anh chẳng cảm thấy tội lỗi gì rằng anh đang sử dụng cô ấy cho khoái lạc của anh. Nhìn theo cách đó, cô ấy cũng sử dụng anh. Và cô ít nhất sẽ được đền bù vì điều đó, nếu anh đưa ra vài món nữ trang, một phần tiền trợ cấp, và một căn nhà thuê trong một vùng thời thượng (nhưng không quá thời thượng) ở thành phố.

Không, nếu anh có cảm thấy mất bình tĩnh, nếu anh cảm thấy bị thất bại, nếu anh cảm thấy muốn vệt nấm đấm chết tiệt của anh xuyên qua một bức tường gạch, nó là bởi vì anh đang sử dụng Maria để gạt bỏ cơn ác mộng là Kate Sheffield trong trí anh. Anh không bao giờ muốn thức dậy căng cứng và bị tra tấn nữa, biết rằng Kate Sheffield là nguyên do. Anh muốn nhấn chìm mình trong một phụ nữ khác cho đến khi ký ức về giấc mơ đó tan biến vào hư không.

Bởi vì có Chúa mới biết anh sẽ không bao giờ diễn như trong giấc mơ khiêu gợi đặc biệt đó. Anh còn không *thích* Kate Sheffield. Ý nghĩ về việc ngủ với cô làm cho anh toát mồ hôi lạnh, ngay cả khi nó xoáy một đợt sóng thêm khát xuyên qua ruột gan anh.

Không, chỉ có một cách mà giấc mơ đó sẽ trở thành hiện thực, đó là nếu anh đang mê sảng vì lên cơn sốt... và có thể cô ta cũng phải bị mê sảng nữa... và có lẽ họ sẽ phải cùng bị mắc kẹt trên một hòn đảo hoang vắng, hoặc bị nhốt chung để tử hình vào sáng hôm sau, hoặc...

Anthony rùng mình. Điều đó đơn giản là sẽ không xảy ra.

Nhưng chết tiệt, người phụ nữ đó nhất định phải bỏ bùa anh rồi. Chẳng có cách giải thích nào khác cho giấc mơ—không, coi nó như một ác mộng đi—và bên cạnh đó, ngay cả bây giờ anh cũng có thể thề là anh có thể *ngửi thấy* cô ta. Đó là sự pha trộn điên loạn giữa hoa ly ly và xà phòng, cái mùi hương đánh lừa trực giác đã ngấm khắp người anh khi họ đi ra ngoài ở Hyde Park tuần trước.

Anh đang ở đây, rót một ly rượu whiskey hảo hạng cho Maria Rosso, một trong ít những người phụ nữ anh quen biết cách làm thế nào để tán dương một thứ rượu whiskey hảo hạng và cả sự say sưa quý quái theo sau đó, và tất cả những gì anh có thể ngửi là cái mùi hương chết tiệt của Kate Sheffield. Anh biết cô ta đang ở trong ngôi nhà—và anh đã gần như sẵn sàng giết mẹ anh vì điều đó—nhưng điều ấy thật lố bịch.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Maria gọi với ra.

“Hoàn hảo.” Anthony nói, giọng anh nghe cứng nhắc trong tai anh. Anh bắt đầu ngân nga, một thứ gì đó anh luôn làm để thả lỏng bản thân.

Anh xoay người và bắt đầu bước một bước tới trước. Cuối cùng thì, Maria đang đợi anh.

Nhưng lại là cái mùi hương chết tiệt đó nữa. Hoa ly ly. Anh có thể thề là đó là hoa ly ly. Và xà phòng. Hoa ly ly rất kích thích, nhưng xà phòng thì có thể hiểu được. Một phụ nữ thực tế như Kate Sheffield sẽ chà sạch mình với xà phòng.

Chân của anh ngập ngừng ở giữa chừng, và bước đi tới trước của anh trở thành một bước nhỏ thay vì một bước dài thông thường của anh. Anh không thể hoàn toàn thoát khỏi cái mùi hương này được, và anh tiếp tục xoay, mũi anh theo bản năng kéo cặp mắt anh đến hướng mà anh biết chẳng có hoa ly ly nào, vậy mà mùi hương, không thể tin được, đang ở đó.

Và rồi anh thấy cô ta.

Dưới bàn làm việc của anh.

Nó là điều không thể.

Chắc chắn đây là một cơn ác mộng. Chắc chắn là nếu anh nhắm mắt lại và mở chúng ra một lần nữa, cô ta sẽ biến mất.

Anh chớp mắt. Cô ta vẫn ở đó.

Kate Sheffield, người phụ nữ điên khùng nhất, gây khó chịu nhất, hiểm ác nhất trong toàn nước Anh, đang ngồi xổm như một con ếch dưới bàn của anh.

Thật là một kỳ tích anh đã không thả rơi ly whiskey.

Đôi mắt họ gặp nhau, và anh thấy mắt cô ta mở to với sợ hãi và kinh hoàng. Tốt, anh nghĩ man rợ. Cô ta nên bị kinh hoàng. Anh sẽ đập cái móng chết tiệt của cô ta cho đến khi nó bật máu.

Cô ta đang làm cái quái gì ở đây? Chẳng phải dội nước bẩn của The Serpentine vào anh đã đủ cho tâm hồn khát máu của cô ta rồi sao? Chẳng phải cô ta đã thoả mãn với những cô gắng của cô ta để phá hỏng những đeo đuổi của anh với em gái cô ta? Cô ta có cần phải do thám anh nữa không?

“Maria.” Anh nói trơn tru, di chuyển về phía chiếc bàn cho đến khi anh dậm lên tay Kate. Anh không dậm mạnh, nhưng anh nghe cô ta kêu chút lên.

Điều này làm cho anh vô cùng hài lòng.

“Maria,” anh lặp lại, “ta vừa chợt nhớ ra một công việc quan trọng cần được giải quyết gấp ngay lập tức.”

“Ngay tối nay?” Cô hỏi, nghe hoàn toàn ngờ vực.

“Ta e là thế. Arg!”

Maria chớp mắt. “Có phải ngài mới vừa gầm gừ không?”

“Không.” Anthony trả lời, cố gắng không mắc nghẹn vì từ này. Kate đã gỡ bỏ găng tay của cô ta và quần tay cô ta quanh đầu gối anh, bầu móng tay cô ta xuyên thẳng qua lần vải quần anh và vào da anh. Mạnh.

Ít nhất thì anh hy vọng đó là móng tay cô ta. Đó có thể là răng của cô ta.

“Ngài có chắc là không có gì không ổn chứ?” Mary hỏi.

“Không...” —dù cho có là phần nào của người Kate đang cắm ngập vào chân anh ngập sâu hơn một tí nữa—“hề!” Chữ cuối cùng thốt ra nghe như một tiếng hú, và anh đá chân anh tới trước, tiếp xúc với thứ gì đó mà anh có một nghi ngờ là bụng của cô ta.

Bình thường, Anthony thà chết trước khi đánh một phụ nữ, nhưng đây thực sự là một trường hợp ngoại lệ. Thật ra, anh có một tí khoái trá khi đá cô ta lúc cô ta đang bò dưới đất.

Cô ta đang cắn chân anh mà.

“Cho phép ta tiễn em ra cửa.” Anh nói với Maria, giữ Kate khỏi cổ chân anh.

Nhưng cặp mắt của Maria đang tò mò, và cô bước một vài bước tới trước. “Anthony, có phải có một con thú dưới bàn của ngài không?”

Anthony để lọt một tiếng ho cười cợt. “Em có thể nói thế.”

Nắm đấm của Kate động xuống chân anh.

“Đó có phải là một con chó không?”

Anthony thật sự nghiêm túc trả lời câu hỏi đó với một câu xác nhận. Nhưng ngay cả anh cũng không đến mức tàn ác như thế. Kate rõ ràng là tán thưởng hành động chưa thực hiện của anh, bởi vì cô thả chân anh ra.

Anthony lợi dụng tình thế và bước nhanh ra khỏi chiếc bàn. “Ta có quá thô lỗ không,” anh hỏi, sải bước tới chỗ Maria và nắm lấy cánh tay cô, “nếu ta chỉ tiễn em đến cánh cửa và không đến tận phòng nhạc?”

Cô cười, một âm thanh trầm, kêu gọi mà đáng ra đã quyến rũ được anh. “Em là một phụ nữ trưởng thành, thưa ngài. Em tin là em có thể thu xếp được khoảng cách ngắn đó.”

“Thứ lỗi cho ta chứ?”

Cô bước ra ngoài cánh cửa mà anh mở cho cô. “Em tin là không có một phụ nữ còn sống nào có thể từ chối tha thứ cho ngài cho nụ cười đó.”

“Em là một phụ nữ hiếm có, Maria Rosso.”

Cô cười lần nữa. “Nhưng rõ ràng là không đủ hiếm có.”

Cô lướt ra, và Anthony đóng cánh cửa với một tiếng tách chắc chắn. Và rồi, con quỷ nào đó ở trên vai anh nhất định là đã xúi giục anh, anh xoay chìa khoá trong ổ và bỏ vào túi.

“Cô.” Anh nói oang oang, thu hẹp khoảng cách đến cái bàn trong bốn bước sải dài. “Ra ngay.”

Khi Kate không chui ra đủ nhanh, anh cúi xuống, kẹp chặt tay anh quanh cánh tay của cô ta, và kéo mạnh cô ta đứng lên.

“Giải thích đi.” Anh rít.

Đôi chân Kate gần như oằn lại khi máu chảy tràn lại vào đầu gối cô đã bị uốn cong trong gần mười lăm phút. “Đó là một tai nạn.” Cô nói, chụp lấy mép bàn làm chỗ dựa.

“Thật buồn cười khi những từ đó cứ thoát ra khỏi miệng cô với sự thường xuyên đến kinh ngạc.”

“Nó là sự thật!” Cô phản đối. “Tôi đang ngồi trong đại sảnh, và—” Cô nuốt xuống. Anh ta đã bước tới trước và giờ đang ở rất, rất gần. “Tôi đang ngồi trong đại sảnh,” cô nói lần nữa, giọng cô nghe nứt ra và khản đặc, “và tôi nghe hai người đang đi tới. Tôi chỉ cố tránh mặt ngài thôi.”

“Và thế là cô xâm lược phòng làm việc riêng tư của tôi?”

“Tôi đã không biết nó là phòng làm việc của ngài. Tôi—” Kate hít một hơi thở sâu. Anh ta di chuyển đến còn gần hơn nữa, ve áo rộng, bảnh bao của anh ta giờ chỉ cách bộ váy của cô có vài inch. Cô biết sự gần kề của anh ta là có chủ ý, rằng anh ta tìm cách dọa dẫm hơn là quyến rũ, nhưng nó cũng không có ích gì cho trái tim đang đập điên cuồng của cô.

“Tôi nghĩ có thể cô đã biết rằng đây là phòng làm việc của tôi.” Anh ta thì thầm, để cho ngón trỏ lướt dọc xuống một bên má cô. “Có lẽ cô không hề tìm cách tránh mặt tôi.” Kate run rẩy nuốt xuống, đã qua khỏi mức cố gắng giữ nguyên sự điềm tĩnh của mình từ lâu rồi.

“Mmmm?” Ngón tay anh ta trượt theo quai hàm cô. “Cô nói gì về điều đó?”

Đôi môi Kate há ra, nhưng cô chẳng thể thốt lên được một từ cho dù cuộc sống của cô có phụ thuộc vào điều đó đi nữa. Anh ta không mang găng tay—anh ta nhất định là đã gỡ bỏ nó trong cuộc hẹn hò với Maria—và cái đụng chạm của da anh trên da cô thật đầy quyền năng đến mức nó dường như kiểm soát cô. Cô thở khi anh ta ngừng, và ngừng thở khi anh ta di chuyển. Cô không nghi ngờ rằng trái tim cô đang đập cùng lúc với mạch đập của anh ta.

“Có lẽ,” anh ta thì thầm, giờ đã ở rất gần đến mức hơi thở của anh ta hôn lên đôi môi cô, “cô đã mong muốn điều gì đó khác.”

Kate cố lắc đầu, nhưng những cơ bắp trong người cô từ chối vâng lời.

“Cô có chắc không?”

Lần này, cái đầu cô đã phản bội cô và lắc đầu nhẹ. Anh ta cười, và cả hai đều biết rằng anh ta đã thắng.

Chương 7

Cũng tham gia vào buổi hoà nhạc của Lady Bridgerton: Mrs. Featherington và ba cô con gái lớn nhà Featherington (Prudence, Philippa, và Penelope, chẳng có ai trong số ba người này mặc những bộ đồ có màu sắc phù hợp với dáng vẻ của họ); Mr Nigel Berbrooke (người, thông thường, có rất nhiều thứ để nói, mặc dù chẳng có ai ngoại trừ Philippa Featherington có vẻ hứng thú); và, tất nhiên, Mrs. Sheffield và Miss Katharine Sheffield.

Bổn Tác Giả cho rằng lời mời những người nhà Sheffield cũng bao gồm cả Miss Edwina Sheffield, nhưng cô lại không xuất hiện. Lord Bridgerton dường như vẫn trong tâm trạng tốt mặc dù có sự vắng mặt của Miss Sheffield nhỏ, nhưng thế đấy, mẹ của ngài lại có vẻ thất vọng.

Nhưng một lần nữa, những khuynh hướng mai mối của Lady Bridgerton là huyền thoại, và chắc chắn là bà đang nhàn rỗi sau khi con gái bà đã kết hôn với ngài Công tước của Hastings.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 27 tháng 4 năm 1814

Anthony biết anh nhất định là bị điên. Chẳng có lời giải thích nào khác cả. Anh đã có ý định làm cho cô ta sợ hãi, làm cho cô ta hoảng hốt, làm cho cô ta hiểu rằng cô ta không bao giờ có thể hy vọng chen ngang vào việc của anh và thắng được, và thay vào đó.

Anh đã hôn cô ta.

Đe dọa đã là ý định của anh, và thế là anh tiến đến gần hơn và gần hơn cho đến khi cô, một cô gái ngây thơ, chỉ có thể bị dọa nạt bởi sự hiện diện của anh. Cô sẽ không biết được cảm giác có một người đàn ông ở quá gần đến mức hơi nóng của người anh ta len lỏi qua lớp vải áo của cô, thật gần đến mức cô không thể nói được nơi nào hơi thở của anh ngừng và hơi thở cô bắt đầu.

Cô sẽ không thể nhận ra được những làn sóng đầu tiên của sự thèm khát, mà cô cũng không thể hiểu được hơi nóng chậm chạp, lan toả vào tận bản thể của con người cô.

Và hơi nóng chậm chạp, lan toả đó đang ở đây. Anh có thể nhìn thấy nó trên mặt cô.

Nhưng cô, một người hoàn toàn ngây thơ, sẽ không thể hiểu được những gì mà anh có thể thấy chỉ với một cái nhìn từ cặp mắt đầy kinh nghiệm của anh. Tất cả những gì mà cô sẽ biết là anh đang lù lù ở trên cô, rằng anh mạnh hơn, đầy quyền lực, và rằng cô đã mắc một sai lầm khủng khiếp khi xâm phạm nơi trú ẩn riêng tư của anh.

Anh sẽ dừng ngay tại đó và để cô lo lắng và khó thở. Nhưng khi chỉ còn một khoảng cách nhỏ giữa họ, lực kéo lại quá mạnh. Hương thơm cô quá quyến rũ, hơi thở cô quá khuấy động. Những làn sóng khát khao mà anh có ý khơi lên trong cô đột nhiên phản chiếu lại vào trong anh, khuấy lên một thèm muốn lan đến tận đầu ngón chân anh. Và ngón tay anh đang vuốt dọc theo má cô—chỉ là để tra tấn cô ta thôi, anh nói với mình như vậy—đột nhiên trở thành một bàn tay ôm lấy sau đầu cô khi môi anh hôn cô trong một sự bùng nổ của giận dữ và dục vọng.

Cô thở hổn hển bên môi anh, và anh lợi dụng đôi môi đang hé mở của cô để trượt lưỡi anh vào. Cô cứng ngắc trong vòng tay anh, nhưng có vẻ là kinh ngạc hơn bất cứ điều gì khác, và thế là Anthony thúc đẩy cuộc rượt đuổi của anh hơn nữa bằng cách cho phép một trong những bàn tay của anh trượt dọc xuống lưng cô và khum lấy đường cong dịu dàng của mông cô.

“Điều này thật điên rồ.” anh thì thầm bên tai cô. Nhưng anh không làm gì để thả cô ra.

Câu trả lời của cô là một tiếng rên rỉ khó hiểu, bối rối, và cơ thể cô trở nên mềm mại hơn trong vòng tay anh, để cho anh ép sát cô hơn vào người anh. Anh biết anh nên dừng lại, biết rõ chết tiệt rằng anh đã không nên bắt đầu, nhưng máu anh đang dồn dập với khao khát, và cô cảm nhận thật... thật...

Thật tuyệt.

Anh rên rỉ, đôi môi anh rời môi cô để nếm vị hơi mặn ở làn da nơi cổ cô. Có điều gì đó về cô phù hợp với anh hơn bất cứ người đàn bà nào trước đó, như thể cơ thể anh đã khám phá ra điều mà trí óc anh từ chối thừa nhận.

Có điều gì đó về cô thật... đúng.

Cảm giác về cô đúng. Mùi hương của cô đúng. Vị của cô đúng. Và anh biết rằng nếu anh cởi bỏ hết quần áo của cô và làm tình với cô ngay tại đó trên tấm thảm trong căn phòng làm việc của anh, cô sẽ vừa khít bên dưới anh, vừa khít xung quanh anh—chỉ là đúng.

Anthony nhận ra khi cô không cãi cọ với anh, Kate Sheffield có thể, chết tiệt, là người phụ nữ tuyệt vời nhất trong toàn nước Anh.

Đôi cánh tay cô, bị cầm tù trong vòng tay anh, chậm chậm lướt lên, cho đến khi hai bàn tay cô đặt ngập ngừng trên lưng anh. Và rồi đôi môi cô chuyển động. Nó là một chuyển động nhỏ, khó mà cảm thấy trên làn da mảnh của trán anh, nhưng cô thật sự đang hôn trả lại anh.

Một tiếng gầm gừ thấp, đặc thẳng thoát ra khỏi miệng Anthony khi anh di chuyển môi anh trở lại với môi cô, hôn cô dữ dội, thách cô tiếp tục những gì cô đã bắt đầu. “Ôi, Kate.” Anh rên rỉ, đẩy cô lùi lại cho đến khi cô nghiêng người dựa vào mép bàn. “Chúa ơi, em có vị thật tuyệt.”

“Bridgerton?” Giọng cô hơi run, từ đó có vẻ là một câu hỏi hơn bất cứ thứ gì khác.

“Đừng nói gì cả.” Anh thì thầm. “Bất cứ em làm gì, đừng nói gì cả.”

“Nhưng—”

“Không một từ nào.” Anh ngắt ngang, ép một ngón tay vào đôi môi cô. Điều cuối cùng anh muốn bây giờ là để cho cô phá hỏng khoảnh khắc hoàn hảo một cách tuyệt vời này khi cô mở miệng và cãi.

“Nhưng tôi—” Cô đẩy hai tay vào ngực anh và rút ra xa khỏi anh, để lại anh mất thăng bằng và thở hổn hển.

Anthony để lọt một lời nguyên rủa, và không phải là một lời nguyên rủa êm dịu.

Kate chạy gấp đi chỗ khác, không đến hết đầu kia của căn phòng, nhưng đến một chiếc ghế cao, đủ xa để cô không còn ở trong tầm tay của anh nữa. Cô bấu vào lưng ghế cứng ngắt rồi đi vòng qua nó, nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu có một đồ vật vững chắc ở giữa họ.

Ngài tử tước trông không đang ở trong cơn cáu giận tốt nhất của anh ta.

“Tại sao ngài lại làm thế?” Cô nói, giọng thấp đến nỗi nó gần như là một lời thì thầm.

Anh ta nhún vai, đột nhiên trông ít tức giận hơn và có một tí bất cần. “Bởi vì tôi muốn thế.”

Kate chỉ há hốc miệng nhìn anh ta, trong một lúc cô chẳng thể tin rằng anh ta có một câu trả lời đơn giản như thế cho một câu hỏi mà, mặc dù được đặt câu đơn giản, là một câu hỏi phức tạp. Cuối cùng, cô thốt lên, “Nhưng ngài không thể.”

Anh ta mỉm cười. Chậm chạp. “Nhưng tôi đã làm đấy.”

“Nhưng ngài không thích tôi!”

“Đúng.” Anh ta thừa nhận.

“Và tôi không thích ngài.”

“Cũng như cô đang nói với tôi.” Anh ta nói trơn tru. “Tôi phải lấy lời cô làm bằng chứng thôi, bởi vì nó đã không thật sự rõ ràng cho lắm một vài giây trước.”

Kate cảm thấy má cô đỏ lên vì xấu hổ. Cô đã đáp ứng lại nụ hôn tội lỗi của anh ta, và cô căm ghét bản thân vì điều đó, gần nhiều như cô căm ghét anh ta vì đã khởi đầu sự thân mật đó.

Nhưng anh ta không cần phải chế nhạo cô vì điều ấy. Đó là hành động của một kẻ ti tiện. Cô nắm chặt lưng ghế cho đến khi những đốt tay trắng bệch ra, chẳng còn chắc chắn có phải cô đang sử dụng nó như một sự tự vệ lại Bridgerton, hay là như một ý định ngăn chặn bản thân không phóng tới trước và bóp cổ anh ta.

“Tôi sẽ không để anh kết hôn với Edwina.” Cô nói trong một giọng thấp.

“Không.” Anh ta thì thầm, di chuyển chậm chậm đến trước cho đến khi anh ta đứng ở một bên chiếc ghế. “Tôi không nghĩ cô sẽ.”

Cầm cô hếch lên. “Và tôi chắc chắn là sẽ không kết hôn với ngài.”

Anh ta đặt hai tay lên cánh tay dựa và nghiêng người tới trước cho đến khi mặt anh ta chỉ ở cách mặt cô có vài inch. “Tôi không nhớ rằng đã hỏi.”

Cô giật người về đằng sau. “Nhưng ngài vừa mới hôn tôi!”

Anh ta cười to. “Nếu tôi mà có đề nghị kết hôn với mọi phụ nữ tôi đã hôn, tôi đã bị tổng vào tù vì tội đa thê từ lâu rồi.”

Kate có thể cảm thấy mình bắt đầu run rẩy, và cô bám hết sức vào lưng ghế. “Ngài, thưa ngài,” cô gần như phun ra, “không có danh dự.”

Đôi mắt anh ta sáng rực lên và một bàn tay vụt ra nắm chặt lấy cầm cô. Anh ta giữ cô như thế trong vài giây, bắt cô phải gặp cái nhìn của anh ta. “Điều đó,” anh ta nói trong một giọng chết người, “là không đúng, và nếu cô là một người đàn ông, thì tôi đã gọi cô ra ngoài đấu tay đôi rồi.”

Kate giữ yên trong một khoảng thời gian dường như rất dài, đôi mắt cô khoá lại trên mắt anh ta, làn da trên má cô bỗng rất nơi những ngón tay mạnh mẽ của anh ta giữ cô. Cuối cùng thì cô làm một việc mà cô đã thề sẽ không bao giờ làm với người đàn ông này.

Cô van xin.

“Xin ngài,” cô thì thầm, “để cho tôi đi.”

Anh ta đã làm, bàn tay anh ta thả cô ra với sự đột ngột đáng ngạc nhiên. “Những lời xin lỗi của tôi.” Anh ta nói, nghe hơi có một chút... kinh ngạc?

Không, điều đó là không thể. Chẳng có gì có thể làm cho người đàn ông này kinh ngạc.

“Tôi không có ý làm tổn thương cô,” anh ta nói thêm nhẹ nhàng.

“Ngài không sao?”

Anh ta lắc nhẹ đầu. “Không. Để dọa cô, có thể. Nhưng không phải để tổn thương cô.”

Kate bước lùi lại trên đôi chân run rẩy. “Ngài không là gì khác hơn ngoài một kẻ ăn chơi trác táng.” Cô nói, ước gì giọng cô thoát ra một cách khinh bỉ hơn và ít run rẩy hơn.

“Tôi biết.” Anh ta nói với một cái nhún vai, ngọn lửa trong mắt dịu lại thành ánh thích thú. “Nó ở trong máu của tôi.”

Kate lùi lại thêm một bước. Cô không còn đủ sức để theo kịp với sự thay đổi thái độ đột ngột của anh ta. “Tôi rời đi đây.”

“Đi đi.” Anh ta nói ân cần, vẫy về phía cửa.

“Ngài không thể ngăn tôi được.”

Anh ta mỉm cười. “Tôi sẽ không mơ đến điều đó.”

Cô bắt đầu bước đi, đi chậm chậm về phía sau, sợ rằng nếu cô rời mắt khỏi anh ta trong một giây anh ta sẽ vồ. “Tôi đi đây.” Cô nói lần nữa, một cách không cần thiết.

Nhưng khi tay cô còn cách cái nắm cửa một inch, anh ta nói, “Tôi cho rằng tôi sẽ gặp cô vào lần tới tôi đến gặp Edwina.”

Kate trở nên trắng bệch. Không phải là cô có thể thực sự thấy được mắt mình, tất nhiên, nhưng lần đầu tiên trong đời, cô thực sự cảm thấy máu rời khỏi da cô. “Ngài đã nói rằng ngài sẽ để con bé yên.” Cô nói buộc tội.

“Không.” Anh ta trả lời, nghiêng người dựa hẳn vào một bên ghế. “Tôi đã nói rằng tôi không nghĩ cô sẽ ‘để’ tôi kết hôn với cô ấy. Điều đó thì chẳng có nghĩa gì, bởi vì tôi không có ý định để cô thu xếp cuộc đời tôi.”

Kate đột nhiên cảm thấy như có một viên đạn đại bác mắc kẹt trong cổ họng cô. “Nhưng ngài không thể còn muốn kết hôn với em tôi sau khi ngài—sau khi tôi—”

Anh ta bước tới một bước, chuyển động của anh ta chậm rãi và khéo léo như một con mèo. “Sau khi cô đã hôn tôi?”

“Tôi đã không—” Nhưng những lời lẽ bỗng rất trong cổ họng cô, bởi vì chúng thật sự là một lời nói dối. Cô đã không khởi đầu vụ hôn, nhưng cô đã, vào lúc cuối, tham gia vào nó.

“Ôi, thôi nào, Miss Sheffield.” Anh ta nói, đứng thẳng dậy và khoanh tay. “Đừng đi vào con đường đó. Chúng ta đều không thích nhau, điều đó đúng, nhưng tôi cũng tôn trọng cô theo một kiểu kỳ lạ và không theo cách thông thường, và tôi biết cô không phải là một kẻ nói dối.”

Cô không nói gì. Thật ra thì, cô có thể nói gì chứ? Làm sao mà một người có thể trả lời câu nhận xét vừa có cả ‘tôn trọng’ và ‘không theo lẽ thường’?

“Cô đã hôn trả lại tôi.” Anh ta nói với một nụ cười nhỏ, thoả mãn. “Không với một sự hăng hái nhiều, tôi sẽ thừa nhận thế, nhưng nó sẽ chỉ là một vấn đề thời gian thôi.”

Cô lắc đầu, không thể tin được những gì cô đang nghe. “Làm thế nào mà ngài có thể nói những điều như thế chỉ sau một phút ngài tuyên bố theo đuổi em gái tôi?”

“Điều này có cản trở một ít vào những kế hoạch của tôi, điều đó đúng.” Anh ta bình luận, giọng nhẹ đầy suy ngẫm, như thể anh ta đang xem xét việc mua một căn nhà mới, hoặc có thể đang quyết định cái cổ áo nào để mặc.

Có thể đó là do dáng vẻ vô ý tứ của anh ta, có lẽ là do cách anh ta vuốt cằm như thể giả vờ suy nghĩ về vấn đề đó. Nhưng có gì đó đã châm ngòi thuốc nổ trong Kate, và không hề suy nghĩ, cô phóng tới trước, tất cả sự giận dữ trong vũ trụ dồn vào người cô khi cô quăng mình vào anh ta, đập liên tục vào ngực anh ta với những nắm đấm của cô. “Ngài sẽ không cưới em gái tôi!” Cô hét lên. “Không bao giờ! Ngài có nghe tôi nói không?”

Anh ta đưa một cánh tay lên đỡ một cú đấm vào mặt. “Tôi phải bị điếc mới không nghe.” Rồi anh ta kiềm giữ cổ tay cô một cách thành thạo, giữ cánh tay cô bất động trong khi cơ thể cô phập phồng và run rẩy vì giận điên cuồng.

“Tôi sẽ không để ngài khiến con bé đau khổ. Tôi sẽ không để ngài phá hoại cuộc đời em tôi” Cô nói, những từ ngữ nghen lại trong họng. “Con bé là tất cả những gì tốt đẹp và ngay thẳng và trong sáng. Và em tôi xứng đáng điều tốt đẹp hơn ngài.”

Anthony nắm cô rất kỹ, đôi mắt anh hướng vào mặt cô, trở nên xinh đẹp bởi sức mạnh của sự tức giận của cô. Đôi má cô đỏ bừng, cặp mắt cô ánh lên những giọt nước mắt mà cô đang cố chống cự để không rơi xuống, và anh bắt đầu cảm thấy như một kẻ đáng khinh nhất.

“Miss Sheffield,” anh nói dịu dàng, “tôi nghĩ cô thật sự yêu em gái cô.”

“Tất nhiên tôi yêu em gái tôi!” Cô thốt ra. “Ngài nghĩ tại sao tôi lại cố gắng đến thế này để giữ *con bé ở cách xa ngài*? Ngài nghĩ tôi làm thế để giải trí sao? Bởi vì tôi đảm bảo với ngài, thưa ngài, rằng tôi có thể nghĩ đến nhiều thứ thích thú hơn là bị cầm giữ ở đây trong phòng làm việc của ngài.”

Đột ngột, anh thả cổ tay cô ra.

“Tôi nên nghĩ,” cô nói với một tiếng khụt khịt, vuốt làn da đang đỏ lên vì bị nắm chặt, “rằng tình yêu của tôi dành cho Edwina sẽ là một điều về tôi mà ngài có thể hiểu rõ nhất. Ngài, người được cho là yêu thương và tận tụy vì gia đình mình.”

Anthony không nói gì, chỉ nhìn vào cô, và tự hỏi cỡ lẽ có rất nhiều điều về người phụ nữ này hơn là anh tưởng.

“Nếu ngài là anh trai của Edwina,” Kate nói với lý lẽ chết người, “ngài sẽ cho phép em gái lấy một người như ngài chứ?”

Anh không nói gì trong suốt một lúc lâu, đủ lâu để sự im lặng rung lên ngượng ngịu ngay cả đối với tai anh. Cuối cùng anh nói, “Đó không phải là vấn đề.”

Cô đã không cười. Cô không reo lên chiến thắng, cũng không chế nhạo. Khi cô nói, những lời của cô điềm đạm và đúng. “Tôi nghĩ tôi đã có câu trả lời của mình.” Rồi cô quay gót và bắt đầu bước đi.

“Em gái tôi,” anh nói, đủ to để ngừng cô lại trước khi đi đến cửa, “đã kết hôn với Công tước của Hastings. Cô đã nghe về dang tiếng của anh ta chưa?”

Cô dừng lại, nhưng cô không xoay người. “Ngài ấy nổi tiếng là yêu vợ của mình.”

Anthony cười nhẹ. “Vậy là cô chưa nghe về tiếng tăm của anh ta rồi. Ít nhất là tiếng tăm trước

khi anh ta kết hôn.”

Kate chậm chậm quay lại. “Nếu ngài đang cố gắng thuyết phục tôi rằng những người kẻ ăn chơi trác táng đã tu tâm dưỡng tính là những người chồng tốt nhất, thì ngài sẽ không thành công đâu. Ở ngay trong phòng này, chưa đến mười lăm phút trước, ngài đã nói với cô Rosso rằng ngài không thấy có lý do gì để từ bỏ người tình vì một người vợ.”

“Tôi tin rằng tôi đã nói đó là trong trường hợp chỉ khi một người không yêu vợ anh ta.”

Một tiếng động buồn cười thoát khỏi mũi cô—không hoàn toàn là một cái khịt mũi, nhưng còn hơn là một hơi thở, và nó rất rõ ràng, ít nhất là vào lúc này, cô không có tí tôn trọng nào dành cho anh. Với một ánh thích thú trong mắt cô, cô hỏi, “Và ngài có yêu em gái tôi không, Lord bridgerton?”

“Tất nhiên là không.” Anh trả lời. “Và tôi sẽ không bao giờ sỉ nhục sự thông minh của cô bằng cách nói khác đi. *Nhưng*,” anh nói to, ngăn sự chen ngang mà anh biết chắc chắn là sắp bật ra, “tôi chỉ mới biết em gái cô trong một tuần. Tôi không có lý do gì mà tin rằng tôi sẽ không bắt đầu yêu cô ấy nếu chúng tôi cùng trải qua nhiều năm tháng của hôn nhân thiêng liêng.”

Cô khoanh tay lại. “Tại sao tôi lại thấy nó khó tin dù chỉ là một từ từ miệng ngài vậy?”

Anh nhún vai. “Tôi chắc là tôi không biết.” Nhưng anh có biết. Lý do chính mà anh chọn Edwina làm vợ chính là anh biết anh sẽ không bao giờ yêu cô. Anh thích cô, anh tôn trọng cô, và anh tự tin rằng cô sẽ là một người mẹ tuyệt vời cho những đứa con của anh, nhưng anh sẽ không bao giờ yêu cô. Tia sáng đơn giản là không loé lên ở đó.

Cô lắc đầu, sự thất vọng trong đôi mắt. Sự thất vọng mà bằng một cách nào đó làm cho anh cảm thấy ít giống một người đàn ông. “Tôi cũng đã không nghĩ ngài là một kẻ nói dối.” Cô nói nhẹ nhàng. “Một kẻ trác táng và một kẻ lêu lổng, và có thể là rất nhiều thứ khác, nhưng không phải một kẻ dối trá.”

Anthony cảm thấy những lời của cô như những cú đấm. Có thứ gì đó khó chịu bóp chặt quanh trái tim anh—điều gì đó làm cho anh muốn xông tới, để làm tổn thương cô, hoặc ít nhất là để chứng minh cho cô thấy cô không có được quyền lực có thể làm tổn thương được anh. “Ồ, Miss Sheffield,” anh gọi to, giọng anh nghe như một câu lè nhè độc ác, “cô sẽ không đi xa được nếu không có *cái này* đâu.”

Trước khi cô có cơ hội để phản ứng, anh đã cho tay vào túi, rút ra chiếc chìa khoá phòng làm việc, và thấy nó về phía cô, hoàn toàn nhắm vào chân cô. Không có lời cảnh báo nào, phản ứng của cô không được sắc bén, và khi cô đưa tay ra để bắt chiếc chìa khoá, cô bắt trượt nó hoàn toàn. Đôi tay cô gây ra một tiếng vỗ trống rỗng khi chúng tiếp xúc, theo sau là một tiếng thụp ầm ầm của chiếc chìa khoá đập vào tấm thảm.

Cô đứng đó trong một lúc, nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khoá, và anh có thể nói chắc khoanh khắc cô nhận ra anh đã không có ý định để cho cô chụp được nó. Cô giữ yên, và rồi cô ngược mắt lên. Đôi mắt cô sáng rực lên sự căm ghét, và điều gì đó còn tồi tệ hơn.

Sự khinh bỉ.

Anthony cảm thấy như anh bị thui một cú vào ruột. Anh chống lại một thôi thúc lỗ bịch nhất là lao vút tới trước và lượm chiếc chìa khoá từ tấm thảm, quỳ xuống trên một chân và đưa nó cho cô, để xin lỗi về cách cư xử của anh và cầu xin cô tha thứ.

Nhưng anh sẽ không làm bất cứ thứ gì như thế. Anh không muốn hàn gắn vết nứt này; anh

không muốn ý kiến tốt của cô về anh.

Bởi vì tia sáng khó nắm bắt đó—không hiện diện với em gái cô, người anh có ý định kết hôn—vỡ ra và thiêu đốt thật mạnh mẽ nó dường như làm căn phòng sáng như ban ngày.

Và chẳng có gì có thể làm anh kinh hãi hơn được.

Kate vẫn không cử động trong một lúc lâu hơn là anh nghĩ, rõ ràng là ghê tởm phải quỳ xuống trước anh, ngay cả khi nó là để lấy chiếc chìa khoá sẽ giúp cô thoát khỏi như cô rõ ràng rất mong muốn.

Anthony chỉ nặn ra một nụ cười, chiếu ánh nhìn xuống tấm thảm rồi trở lại đến mặt cô. “Cô không muốn rời khỏi sao, Miss Sheffield?” Anh hỏi, quá trợn trư.

Anh nhìn khi cảm cô run rẩy, và cổ họng cô cố thực hiện một cái nuốt xuống co giật. Và rồi, đột nhiên, cô cúi mình xuống và chụp lấy cái chìa khoá. “Ngài sẽ không bao giờ kết hôn với em gái tôi.” Cô thề, giọng nói thấp, dữ dội của cô vụt những luồng lạnh lẽo vào tận xương tủy anh. “Không bao giờ.”

Và rồi, với một tiếng tách quả quyết của ổ khoá, cô đi khỏi.

* * *

Hai ngày sau, Kate vẫn rất tức giận. Nó chẳng giúp ích gì hơn khi vào buổi chiều sau buổi hoà nhạc, một bó hoa lớn được gửi tới cho Edwina, một tấm thiệp viết, “Những mong ước của tôi cho một sự hồi phục nhanh chóng. Đêm qua thật là buồn tẻ khi thiếu vắng sự hiện diện của cô. —Bridgerton.”

Mary đã thốt ra ôi và a về tấm thiệp đó—thật là lãng mạn, bà thở dài, thật là đáng yêu, thật rõ ràng là những lời lẽ của một người đã thật sự bị mê hoặc. Nhưng Kate biết sự thật. Tấm danh thiếp đó là lời sỉ nhục dành cho cô hơn là một lời khen cho Edwina.

Tẻ ngắt tất nhiên, cô bốc khói, liếc tấm danh thiếp—được trân trọng cất giữ trên một cái bàn trong phòng nghỉ—và tự hỏi làm sao cô có thể làm cho nó như là một tai nạn nếu nó được tìm thấy bị xé thành từng mảnh. Cô có thể không biết nhiều về những việc xảy ra giữa phụ nữ và nam giới, nhưng cô chắc chắn là bất cứ thứ gì mà anh ta cảm thấy tối đó, nó không phải là sự chán ngán.

Anh ta lại không đến viếng thăm. Kate không thể tưởng tượng được tại sao, bởi vì đưa Edwina đi ra ngoài cưỡi ngựa sẽ còn là một cái tát thẳng vào mặt hơn là tấm thiệp. Trong những lúc tưởng tượng nhất của cô, cô thích tự phỉnh nịnh mình rằng anh ta đã không ghé qua vì sợ phải đối mặt với cô, nhưng cô biết nó hiển nhiên là không đúng.

Người đàn ông đó chẳng sợ cái gì cả. Ít nhất là đối với một cô gái già tầm thường mà anh ta chắc chắn đã hôn trong một khoảnh khắc pha lẫn giữa tò mò, giận dữ và thương hại.

Kate đi đến cửa sổ và nhìn ra ngoài Milner Street; không phải là tầm nhìn tuyệt nhất ở Luân Đôn, nhưng ít nhất nó ngăn cô không nhìn chăm chăm vào tờ danh thiếp. Chính là phần thương hại đang thực sự ăn sống cô. Cô cầu nguyện là bất cứ thứ gì ở trong nụ hôn đó, sự tò mò và tức giận đã thắng thế lòng thương hại.

Cô không nghĩ là cô có thể chịu được nếu anh ta thương hại cô. Nhưng Kate lại không có thời

gian để ám ảnh về nộ hôn và những gì mà nó có thể hoặc không có ý nghĩa gì, bởi vì ngay chiều đó—buổi chiều sau những bông hoa—một thiệp mời đã được gửi đến còn làm xáo trộn nhiều hơn bất cứ thứ gì Lord Bridgerton có thể làm được.

Sự hiện diện của nhà Sheffield, nó có vẻ, được mong chờ tại một buổi party ở vùng quê hơi tự phát được tổ chức trong một tuần lễ bởi Lady Bridgerton.

Mẹ của chính tên quý đó.

Và không có cách nào mà Kate có thể từ chối không đi. Không có thứ gì như động đất kết hợp một trận bão tố với một cơn lốc—không có thứ nào có thể xảy ra ở nước Anh, mặc dù Kate vẫn hy vọng cho một cơn bão, chừng nào mà nó không có kèm sấm và chớp—có thể ngăn Mary khỏi xuất hiện ở trước cửa nhà Bridgerton cùng với Edwina. Và Mary chắc chắn là sẽ không cho phép Kate được ở lại một mình ở Luân Đôn, bị bỏ lại tự lo liệu. Còn chưa kể đến sự thật là không bao giờ mà Kate có thể cho phép Edwina đi mà không có cô.

Ngài tử tước chẳng có sự ngại ngùng nào cả. Anh ta chắc chắn là sẽ hôn Edwina như đã hôn Kate, và Kate không thể hình dung được Edwina sẽ có đủ tỉnh táo để chống lại. Cô nhất định là sẽ nghĩ nó thật sự lãng mạn và yêu anh ta ngay lập tức.

Ngay cả Kate còn khó khăn để giữ đầu óc mình khi môi anh ta đang ở trên môi cô. Trong một khoảnh khắc hạnh phúc, cô đã quên hết tất cả mọi thứ. Cô không biết gì khác ngoài một cảm giác được yêu thương và được mong muốn—không, được cần đến—và nó đã làm cô say đắm, tất nhiên.

Gần như đủ để khiến cho một quý cô quên rằng người đàn ông thực hiện nộ hôn đó là một kẻ ti tiện đáng khinh.

Gần như... nhưng không hoàn toàn.

Chương 8

Cũng như bất cứ người đọc thường xuyên nào của tờ báo này biết rằng, có hai lực lượng tại Luân Đôn sẽ vẫn mãi là hai thế lực đối lập: Những Bà Mẹ Tham Vọng và Những Chàng Độc Thân Đã Được Xác Định.

Những Bà Mẹ Tham Vọng có những cô con gái ở tuổi cập kê. Những Chàng Độc Thân Đã Được Xác Định thì không muốn một người vợ. Vấn đề nan giải của cuộc đối đầu này phải đã rõ ràng đối với những người có một nửa bộ não, hoặc, một từ khác, có được khả năng năm mươi phần trăm tình độc giả của Bốn Tác Giả.

Bốn Tác Giả còn chưa được nhìn thấy danh sách khách mời cho bữa tiệc tại ngôi nhà ở đồng quê của Lady Bridgerton, nhưng đã được thông tin từ những nguồn đáng tin cậy rằng gần như tất cả

mọi quý cô ở độ tuổi cập kê đều được tự hợp tại Kent tuần tới.

Việc này chẳng làm ai ngạc nhiên. Lady Bridgerton chưa bao giờ giữ bí mật về mong muốn của bà được thấy các con trai kết hôn hạnh phúc. Tình cảm này đã khiến cho bà trở thành người được yêu thích nhất trong khu vực Những Bà Mẹ Tham Vọng, những người xem anh em nhà Bridgerton như những Chàng Độc Thân Đã Được Xác Định tột tệ nhất.

Nếu có một người đáng tin trong những quyển sổ cá cược, thì ít nhất một trong những anh em nhà Bridgerton sẽ được làm chứng dưới chuông nhà thờ trước khi năm nay kết thúc.

Mặc dù Bốn Tác Giả rất đau lòng phải đồng ý với những quyển sổ cá cược (chúng được viết bởi đàn ông, và vì vậy vốn là không hoàn thiện), Bốn Tác Giả vẫn phải nhất trí với lời tiên đoán này.

Lady Bridgerton sẽ sớm có cô con dâu của bà. Nhưng ai sẽ là cô dâu này—và với người anh em nào mà cô ấy sẽ kết hôn—à, Bạn Đọc Thân Mến, đó vẫn còn là suy đoán của mọi người.

Tạp chí của Lady Whistlown, ngày 29 tháng 4 năm 1814

Một tuần sau, Anthony đang ở Kent—trong phòng làm việc riêng tư của anh, cho cụ thể hơn—chờ sự bắt đầu của buổi tiệc tại căn nhà nơi đồng quê của mẹ anh.

Anh đã thấy danh sách khách mời. Không có nghi ngờ gì là mẹ anh đã quyết định tổ chức buổi tiệc này cho một lý do và một lý do duy nhất: để gả một trong những con trai của bà, có vẻ là anh thì đúng hơn. Aubrey Hall, ngôi nhà tổ tiên của nhà Bridgerton, sẽ tràn đầy những quý cô trẻ, mỗi người lại xinh hơn và đầu rỗng hơn người kia.

Để giữ cho số lượng cân bằng, Lady Bridgerton đã phải mời một lượng các quý ông, cho chắc chắn, nhưng không có ai giàu có và có quan hệ tốt như những con trai của bà, trừ một số người đã kết hôn.

Mẹ anh, Anthony nghĩ rằng quơ, đã chưa bao giờ được biết đến bởi sự quý quyết của bà. Ít nhất là không khi mà hạnh phúc (định nghĩa của bà về hạnh phúc) của các con bà đáng đáng đến.

Anh đã không ngạc nhiên khi thấy một thiệp mời đã được đề tên những quý cô nhà Sheffield. Mẹ của anh đã đề cập—nhiều lần—rằng bà rất thích Mrs. Sheffield như thế nào. Và anh đã bị buộc phải ngồi nghe câu “Những Cha Mẹ Tốt Sinh Ra Những Đứa Con Tốt” của bà quá nhiều lần đến mức không thể không hiểu điều đó nghĩa là gì.

Anh thật sự đã cảm thấy một sự cam chịu hài lòng khi thấy tên của Edwina trong danh sách. Anh đang mong được cầu hôn cô cho xong. Anh cảm thấy một tí mất bình tĩnh về những gì đã xảy ra với Kate, nhưng dường như có rất ít thứ có thể làm bây giờ trừ khi anh muốn gặp rắc rối tìm một ứng cử viên khác cho một người vợ.

Mà anh lại không có ý định đó. Một khi Anthony đã ra một quyết định—trong trường hợp này là kết hôn—anh không thấy có lý do gì trong việc hoãn lại sự theo đuổi. Sự ngập ngừng là dành cho những kẻ có thời gian để sống đến hết cuộc đời họ. Anthony có thể đã tránh được cái bẫy chuột của mục sư trong gần cả mười năm, nhưng giờ khi anh đã quyết định giờ là thời gian cho một cô dâu, chẳng có nghĩa gì khi chần chừ.

Kết hôn, sinh con, và chết đi. Đó là cuộc đời của một người Anh cao quý, ngay cả một người mà cha và chú đã không rơi vào cái chết một cách không thể ngờ được ở độ tuổi ba mươi tám và ba mươi bốn, một cách đáng trân trọng.

Rõ ràng, tất cả những gì mà anh có thể làm bây giờ là tránh mặt Kate Sheffield. Một lời xin lỗi sẽ chắc chắn là được yêu cầu. Nó sẽ không dễ dàng gì, bởi vì điều cuối cùng mà anh muốn làm là hạ mình trước người phụ nữ đó, nhưng những lời thì thầm về ý thức của anh đã dâng lên mức một tiếng gào thán ngắt, và anh biết là cô xứng đáng với những từ, “Tôi xin lỗi.”

Cô chắc chắn là xứng đáng nhiều hơn, nhưng Anthony không muốn xem xét đó có thể là gì.

Chưa kể đến là trừ khi anh đến và nói chuyện với cô, cô sẽ chắc chắn là ngăn chặn một cuộc đoàn tụ giữa anh và Edwina cho đến hơi thở cuối cùng.

Bây giờ rõ ràng là lúc để hành động. Nếu có nơi nào là một vị trí lãng mạn để cầu hôn, đó là Aubrey Hall. Được xây dựng vào đầu những năm 1700 bởi những phiến đá vàng ấm áp, ngự trị thoải mái trên một đồi cỏ rộng, bao quanh bởi sáu mươi mẫu đất được dùng làm công viên, cả mười khu vườn đầy hoa ở trong đó. Vào cuối hè những bông hoa hồng sẽ nở rộ, nhưng giờ cả vùng đất đang được lợp bởi những bông tử đinh hương và những bông tulip rạng rỡ mà mẹ anh đã phải nhập về từ Hà Lan.

Anthony nhìn ngang qua căn phòng và ra ngoài cửa sổ, nơi những cây du cổ xưa mọc quanh ngôi nhà. Chúng rợp bóng con đường và, anh thích nghĩ thế, khiến cho đại sảnh có một vẻ gì đó tự nhiên hơn và ít giống với những ngôi nhà thôn quê điển hình của những người quý tộc—những công trình nhân tạo dành cho sự giàu có, vị thế và quyền lực. Ở đây có vài cây cầu, một nhánh sông, và rất nhiều những sườn đồi và thung lũng, mỗi thứ đều lưu giữ những kỷ niệm tuổi thơ quý giá của anh.

Và cha anh.

Anthony nhắm mắt lại và thở ra. Anh yêu việc về nhà ở Aubrey Hall, nhưng những quang cảnh và mùi hương quen thuộc đem hình ảnh cha anh đến với một sự rõ ràng sống động gần như đau đớn. Ngay cả đến bây giờ, gần mười hai năm sau cái chết của Edmund Bridgerton, Anthony vẫn còn mong được thấy cha anh chạy lao quanh góc cua, một đứa trẻ nhỏ nhất của nhà Bridgerton hét lên với niềm hân hoan khi nó cưỡi trên đôi vai cha.

Hình ảnh đó làm cho Anthony cười toe toét. Đứa trẻ trên đôi vai cha anh có thể là con trai hay con gái; Edmund đã không bao giờ phân biệt đối xử giữa những đứa con của ông khi đó là trò chơi cưỡi ngựa. Nhưng dù cho có là ai được chễm chệ trên vị trí đỉnh cao của thế giới đó, họ vẫn chắc chắn là bị đuổi theo bởi một vú nuôi, mong muốn họ dừng trò vô nghĩa này lại, và rằng vị trí của một đứa trẻ là ở trong phòng trẻ và chắc chắn là *không phải* trên vai cha chúng.

“Ôi, Cha ời,” Anthony thì thầm, nhìn lên bức chân dung của Edmund được treo trên lò sưởi, “làm sao mà con có thể sánh được với những kỳ công của cha?”

Và đó chắc chắn phải là kỳ công tuyệt vời nhất của Edmund Bridgerton—tận tụy với một gia đình tràn ngập tình yêu và nụ cười và tất cả mọi thứ đã thường xuyên thiếu vắng trong đời sống thường lưu.

Anthony quay đi khỏi bức chân dung của cha anh và sải bước tới cánh cửa sổ, ngắm những cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa. Buổi chiều đã kéo theo một dãy những vị khách đến nơi, và mỗi cỗ xe lại có vẻ mang theo thêm một quý cô trẻ xinh xắn khác, đôi mắt sáng rỡ với hạnh phúc vì được ban tặng món quà là lời mời đến buổi tiệc của nhà Bridgerton.

Lady Bridgerton không thường lấp đầy ngôi nhà thôn quê của bà với khách khứa. Khi bà làm thế, thì nó luôn luôn là một sự kiện của mùa vũ hội.

Mặc dù, thật ra mà nói, không có người nhà Bridgerton nào trải qua nhiều thời gian ở Aubrey Hall nữa. Anthony nghĩ rằng mẹ anh cũng chịu căn bệnh như anh—kỷ ức về Edmund ở khắp nơi. Những đứa trẻ khác có ít kỷ ức về nơi này, vì đã được nuôi dạy tại Luân Đôn. Chúng có thể không nhớ những buổi tán bộ qua những cánh đồng, hoặc những buổi câu cá, hoặc ngôi nhà trên cây.

Hyacinth, người mới mười một tuổi, đã chưa bao giờ được cha cô ôm ấp trong tay. Anthony đã cố lấp đầy khoảng trống đó hết mức có thể, nhưng anh biết anh không thể so sánh với cha anh được.

Với một cái thở dài mệt mỏi, Anthony dựa nặng nề vào khung cửa sổ, cố gắng quyết định liệu anh có muốn rót cho mình một ly hay không. Anh đang nhìn chăm chăm ra bãi cỏ, đôi mắt không tập trung vào bất cứ thứ gì, khi một cỗ xe sồn cũ hơn những cỗ xe khác lăn tới. Không phải là cỗ gì tồi tàn về nó, nó rõ ràng là được chế tạo tốt và chắc chắn. Nhưng nó thiếu những gia huy trang hoàng như các cỗ xe khác, và nó có vẻ nhún nhiều hơn các cỗ xe khác, cứ như là nó không đủ lò xo cho sự tiện nghi.

Đây sẽ là nhà Sheffield, Anthony nhận ra. Tất cả những người khác trên danh sách khách mời đều sở hữu một tài sản đáng kể. Chỉ có nhà Sheffield là sẽ phải thuê một cỗ xe cho mùa vũ hội.

Chắc chắn rồi, khi một trong những người gác cửa nhà Bridgerton, mặc bộ đồ theo xu hướng thời trang xanh phấn, lao tới trước và mở cửa, Edwina Sheffield bước ra, trông như một ảo ảnh trong bộ váy đi đường màu hồng phớt và chiếc mũ đồng bộ. Anthony không ở đủ gần để thấy rõ được gương mặt cô, nhưng nó rất dễ hình dung. Đôi má cô sẽ mịn màng và hơi ửng hồng, và đôi mắt xinh đẹp của cô sẽ phản chiếu như bầu trời không mây.

Tiếp đến là Mrs. Sheffield. Chỉ đến khi bà đến bên cạnh Edwina thì anh mới nhận ra họ giống nhau đến mức nào. Cả hai đều yêu kiều duyên dáng và nhỏ nhắn, và khi họ nói chuyện, anh có thể thấy họ giữ cùng một thái độ. Cái nghiêng đầu cũng giống nhau, cũng như dáng vẻ và dáng đứng của họ.

Edwina sẽ không mai một đi nhan sắc của cô. Đây rõ ràng sẽ là một đặc tính của một người vợ, mặc dù—Anthony ném một cái nhìn lơ đãng đến bức chân dung của cha anh—anh không thể ở quanh để thấy cô bước vào tuổi già.

Cuối cùng, Kate bước xuống.

Và Anthony nhận ra anh đang nín thở.

Cô không di chuyển như hai người phụ nữ khác nhà Sheffield. Họ đều thanh nhã, dựa vào người giữ cửa, đặt tay họ vào tay anh ta với một sự uốn cong duyên dáng của cổ tay.

Kate, mặt khác, gần như nhảy thẳng xuống. Cô giữ cánh tay của người giữ cửa, nhưng cô chắc chắn là không có vẻ cần đến sự giúp đỡ của anh ta. Khi chân cô vừa tiếp đất, cô đứng thẳng và ngược khuôn mặt nhìn lên mặt tiền của Aubrey Hall. Tất cả mọi thứ về cô đều thẳng thắn và trực tiếp, và Anthony không nghi ngờ gì rằng nếu anh ở gần đủ để nhìn vào mắt cô, anh sẽ thấy chúng hoàn toàn trung thực.

Một khi cô nhìn thấy anh, chúng sẽ tràn đầy sự khinh bỉ, và có thể là một chút căm ghét nữa.

Thật đó là tất cả những gì mà anh xứng đáng được nhận. Một quý ông không thể đối xử với một

quý cô như anh đã đối xử với Kate Sheffield và rồi trông đợi ý kiến tốt từ cô.

Kate quay sang mẹ cô và em gái và nói điều gì đó, làm cho Edwina cười to và Mary phải mỉm cười khoan dung. Anthony nhận ra anh đã không có nhiều cơ hội quan sát ba người họ bên nhau trước đây. Họ là một gia đình thật sự, vui vẻ bên nhau, và có một nét ấm áp trên gương mặt họ khi họ trò chuyện. Nó thật sự gây mê hoặc bởi vì anh biết Mary và Kate không phải là ruột thịt.

Có một vài kết nối, anh đang nhận ra, còn mạnh hơn cả những kết nối ruột thịt. Đây là những kết nối mà anh đã không có chỗ trong cuộc đời.

Đó là lý do vì sao, khi anh kết hôn, gương mặt sau tấm mạng phải là của Edwina Sheffield.

* * *

Kate đã trông chờ bị gây ấn tượng bởi Aubrey Hall. Cô đã không trông chờ bị làm cho say mê.

Ngôi nhà nhỏ hơn là cô tưởng. Ôi, nó vẫn to hơn rất, rất nhiều bất cứ thứ gì mà cô có vinh hạnh được gọi là nhà, nhưng trang viên ở thôn quê này không phải là một con vật kéch xù vụng về nổi lên trên nền phong cảnh như một toà lâu đài thời trung cổ bị sắp đặt sai vị trí.

Aubrey Hall lại có vẻ gần như ấm cúng. Đó dường như là một từ khủng khiếp để miêu tả một ngôi nhà với chắc chắn là năm mươi phòng ngủ, nhưng những tháp cao kỳ lạ gần như khiến ngôi nhà như một thứ gì đó bước ra từ truyện cổ tích, đặc biệt là với mặt trời buổi chiều muộn khiến cho những phiến đá vàng như được nhuộm trong quầng sáng đỏ. Chẳng có gì khắc khổ hay đường bệ về Aubrey Hall, và Kate thích nó ngay lập tức.

“Không phải nó rất đáng yêu sao?” Edwina thì thầm.

Kate gật đầu. “Đáng yêu đủ để một tuần trải qua bên cạnh người đàn ông khủng khiếp đó gần như có thể chịu đựng được.”

Edwina cười to và Mary mắng, nhưng ngay cả Mary cũng không thể cưỡng lại một nụ cười khoan dung. Nhưng bà cũng nói, liếc một cái về phía người giữ công, người đã đi vòng lại đến phía sau cỗ xe để đỡ hành lý, “Con không nên nói những điều như thế, Kate. Một người sẽ chẳng biết là ai đang lắng nghe, và sẽ không tốt khi con nói không tôn trọng về chủ nhà của chúng ta.”

“Đừng có lo lắng gì, anh ta không nghe thấy con đâu.” Kate trả lời. “Và bên cạnh đó, con đã nghĩ Lady Bridgerton mới là chủ nhà của chúng ta chứ. Bà đã phát thư mời mà.”

“Ngài tử tước sở hữu căn nhà.” Mary đáp trả.

“Được rồi,” Kate chịu thua, chỉ về hướng Aubrey Hall với một cái vẫy tay rất kịch. “Khoảnh khắc mà con bước vào những đại sảnh thiêng liêng này, con sẽ không là gì khác ngoài ngọt ngào và hiểu biết.”

Edwina khịt mũi. “Đó chắc chắn là một hình ảnh để chiêm ngưỡng.”

Mary bắn vào Kate một cái nhìn hiểu biết. “‘Ngọt ngào và hiểu biết’ cũng áp dụng ở những khu vườn đấy.” Bà nói.

Kate chỉ mỉm cười. “Thật đấy, Mary, con sẽ ở thái độ cư xử tốt nhất của con. Con hứa mà.”

“Chỉ cần cố gắng hết sức mà tránh mặt ngài tử tước thôi.”

“Con sẽ làm thế.” Kate hứa. *Chừng nào mà anh ta còn cố gắng hết sức mà tránh mặt Edwina.*

Một người giữ cửa xuất hiện bên cạnh cô, cánh tay anh ta vung về phía đại sảnh trong một vòng cung đẹp mắt. “Nếu các vị bước vào trong,” anh ta nói, “Lady bridgerton đang rất mong ngóng chào đón những vị khách của bà.”

Cả ba người nhà Sheffield ngay lập tức quay lại và đi đến cánh cửa trước. Khi họ bước lên những bậc thang, Edwina quay sang Kate với một cái cười toe toét lấu cá và thì thầm, “Ngọt ngào và hiểu biết bắt đầu từ đây đấy, chị gái của em.”

“Nếu chúng ta không ở nơi công cộng,” Kate trả lời, giọng cô cũng thì thầm như thế, “chị có thể phải đập em.”

Lady Bridgerton đang ở trong sảnh chính khi họ bước vào, và Kate có thể thấy gấu váy ruy-băng của những bộ váy áo biến mất trên cầu thang khi những người khách tới trước đi đến phòng của họ.

“Mrs.Sheffield!” Lady Bridgerton gọi to, bước vội tới chỗ họ. “Thật là vui khi gặp bà. Và Miss Sheffield,” bà thêm, quay sang Kate, “ta đã rất mừng là các vị có thể đến tham gia với chúng tôi.”

“Phu nhân thật tốt bụng khi mời chúng cháu.” Kate trả lời. “Và thật sự là một niềm vui khi thoát khỏi thành phố trong một tuần.”

Lady Bridgerton mỉm cười. “Vậy cháu là một cô gái nông thôn từ trong tim?”

“Cháu e là thế. Luân Đôn rất tuyệt vời, và luôn luôn xứng đáng cho một chuyến du lịch, nhưng cháu thích những cánh đồng xanh và không khí trong lành ở vùng quê hơn.”

“Con trai ta cũng như thế,” Lady Bridgerton nói. “Ôi, nó dành thời gian của nó ở thành phố, nhưng một người mẹ thì biết sự thật.”

“Ngài tử tước?” Kate hỏi nghi ngờ. Anh ta dường như là một kẻ trác táng cực kỳ, và mọi người đều biết nơi cư ngụ của một kẻ trác táng là ở thành phố.

“Phải, Anthony. Chúng ta đã sống ở đây gần như hầu hết thời gian khi nó còn là một đứa trẻ. Chúng ta đến Luân Đôn trong mùa vũ hội, tất nhiên, bởi vì ta rất thích những buổi tiệc và vũ hội, nhưng chưa bao giờ nhiều hơn vài tuần. Chỉ là sau khi chồng ta mất thì chúng ta đã chuyển đến cư ngụ ở thành phố.”

“Cháu rất tiếc cho sự mất mát của phu nhân.” Kate thì thầm.

Nữ tử tước quay sang cô với một vẻ đăm chiêu trong mắt bà. “Cháu thật là ngọt ngào. Ông ấy đã qua đời nhiều năm rồi, nhưng ta vẫn còn nhớ ông vào mỗi ngày.”

Kate cảm thấy một cái gì đó trong cổ họng cô. Cô còn nhớ rất rõ Mary và cha cô đã yêu nhau như thế nào, và cô biết cô đang đứng trước một người phụ nữ khác, người đã trải qua tình yêu thật sự. Và đột nhiên cô cảm thấy thật buồn. Bởi vì Mary đã mất chồng bà và nữ tử tước cũng vậy, và...

Và có lẽ bởi vì cô có thể sẽ không bao giờ được biết niềm hạnh phúc của tình yêu thật sự.

“Nhưng chúng ta đang trở nên quá suốt mướt,” Lady Bridgerton đột nhiên nói, cười hơi quá rạng rỡ khi bà quay sang Mary, “và tôi nghĩ là tôi chưa được gặp người con gái kia của bà.”

“Phu nhân chưa gặp sao?” Mary hỏi, đôi lông mày bà kéo lại với nhau. “Tôi cho rằng đó là sự thật. Edwina đã không thể tham dự buổi hoà nhạc của phu nhân.”

“Ta đã, tất nhiên, nhìn thấy cháu từ xa.” Lady Bridgerton nói với Edwina, chiếu rọi vào cô một nụ cười sáng chói.

Mary giới thiệu họ, và Kate không thể ngăn mình nhận ra thái độ tán thưởng của Lady Bridgerton dành cho Edwina. Không còn nghi ngờ gì nữa. Bà đã quyết định rằng Edwina sẽ là một phép cộng hoàn hảo vào gia đình bà.

Sau một lúc nói chuyện băng quơ, Lady Bridgerton mời họ uống trà trong khi những hành lý của họ được đem về phòng, nhưng họ từ chối, vì Mary đang mệt và muốn nằm nghỉ.

“Như ý của bà.” Lady Bridgerton nói, ra hiệu cho một cô hầu gái. “Ta sẽ cho Rose dẫn các vị tới phòng mình. Bữa ăn tối sẽ vào lúc tám giờ. Có điều gì khác mà ta có thể làm cho các vị trước khi mọi người đi nghỉ chứ?”

Mary và Edwina đều lắc đầu, và Kate đang bắt đầu làm theo, nhưng đến phút cuối cô thốt ra, “Thật ra, liệu cháu có thể hỏi một câu được không.”

Lady Bridgerton cười ấm áp. “Tất nhiên.”

“Cháu đã để ý khi chúng cháu đến nơi rằng người có những khu vườn đầy hoa rất đẹp. Liệu cháu có thể khám phá chúng không?”

“Vậy cháu cũng là một người làm vườn sao?” Lady Bridgerton hỏi dò.

“Không phải là một người làm vườn giỏi.” Kate thừa nhận. “Nhưng cháu rất ngưỡng mộ một chuyên gia.”

Nữ tử tước đỏ mặt. “Ta sẽ rất vinh hạnh nếu cháu tham quan khu vườn. Chúng là niềm tự hào và niềm vui của ta. Ta không có đóng góp gì nhiều vào chúng hiện tại, nhưng khi Edmund còn s —” Bà ngừng lại và hắng giọng. “Đó là, khi ta còn trải qua nhiều thời gian ở đây, ta luôn làm bẩn đến tận khuỷu tay. Nó thường làm cho mẹ ta nổi điên lên.”

“Và cả người làm vườn nữa, cháu nghĩ vậy.” Kate nói.

Nụ cười của Lady Bridgerton chuyển thành một tràng cười. “Ôi, tất nhiên! Ông ta là loại khủng khiếp nhất. Luôn luôn nói rằng việc duy nhất mà phụ nữ biết về những bông hoa là làm thế nào để nhận chúng như một món quà. Nhưng ông ta có bàn tay tuyệt vời nhất mà ta có thể tưởng tượng được, thế là ta học cách để hoà hợp với ông ta.”

“Và ông ta học cách hoà hợp với người?”

Lady Bridgerton cười tinh quái. “Không, ông ta không bao giờ học được. Nhưng ta không để điều đó ngăn cản ta.”

Kate cười toét miệng, bản thân bị cuốn theo người phụ nữ này.

“Nhưng đừng để ta giữ các vị thêm nữa.” Lady Bridgerton nói. “Hãy để Rose đưa các vị lên và ổn định các thứ cho mọi người, Và Miss Sheffield,” bà nói với Kate, “nếu cháu thích, ta sẽ rất vui dẫn cháu tham quan một vòng quanh khu vườn vào lúc này. Ta e là ta đang bận rộn đón tiếp khách khứa bây giờ, nhưng ta sẽ rất hân hạnh dành thời gian cho cháu vào một ngày gần đây.”

“Cháu rất thích, cảm ơn phu nhân.” Kate nói, và rồi cô và Mary cùng Edwina đi theo cô hầu lên lầu.

Anthony xuất hiện từ vị trí của anh đằng sau cánh cửa hơi hé-rất-nhỏ và sải bước tới đại sảnh xuống chỗ mẹ anh. “Có phải đó là nhà Sheffield mà con thấy mẹ vừa đón tiếp không?” Anh hỏi, ngay cả khi anh biết rất rõ đúng thế. Nhưng phòng làm việc của anh ở quá xa để anh có thể nghe thấy bất cứ thứ gì mà nhóm phụ nữ này đã nói, thế là anh quyết định làm một buổi chất vấn ngắn.

“Tất nhiên rồi.” Violet trả lời. “Thật là một gia đình đáng yêu, con không nghĩ vậy ư?”

Anthony chỉ lầu bầu.

“Mẹ rất vui vì đã mời họ.”

Anthony không nói gì, mặc dù anh thực sự đã xem xét việc lầu bầu lần nữa.

“Họ là những vị khách được thêm vào phút chót.”

“Con đã không nhận ra.” Anh thì thầm.

Violet gật đầu. “Ta đã phải xoáy cho được ba quý ông từ ngôi làng cho cân bằng số lượng.”

“Vậy là chúng ta có thể trông đợi ngài mục sư ở bàn ăn vào chiều nay?”

“Và anh của ông ta, người đang viếng thăm trong một thời gian ngắn, và con trai ông ta.”

“Chẳng phải là John trẻ tuổi mới chỉ mười sáu sao?”

Violet nhún vai. “Ta đã tuyệt vọng mà.”

Anthony xem xét việc này. Mẹ anh chắc phải thật sự tuyệt vọng lắm để cho nhà Sheffield tham gia buổi tiệc, nếu nó có nghĩa là mời một đứa mười-sáu-tuổi mặt-mụn đến ăn tối. Không phải là bà sẽ không mời anh ta trong một bữa ăn gia đình; khi không tiếp đãi khách khứa, nhà Bridgerton phá vỡ những lễ thói thông thường và tất cả những đứa trẻ đều ăn trong phòng ăn, chẳng quan trọng tuổi tác. Đúng thế, lần đầu tiên Anthony đến nhà một người bạn, anh đã bị sững sốt khi biết anh phải ăn ở phòng trẻ.

Nhưng mà, một bữa tiệc tại gia vẫn là một bữa tiệc tại gia, và ngay cả Violet Bridgerton cũng không cho phép những đứa trẻ tại bàn ăn.

“Ta biết là con đã làm quen với cả hai cô gái nhà Sheffield.” Violet nói.

Anthony gật đầu.

“Ta thấy cả hai đều đáng yêu cả.” Bà tiếp tục. “Họ không có nhiều của cải, nhưng ta luôn nghĩ rằng khi chọn một người vợ, tài sản không phải là một thứ quan trọng, tất nhiên, với điều kiện một người không đang ở trong tình trạng túng quẫn tuyệt vọng.”

“Như là con,” Anthony lè nhè, “như con biết là mẹ sẽ nói thế, không ở trong tình trạng đó.”

Violet hít mũi và bắn vào anh một cái nhìn ngạo mạn. “Con không nên nhanh chóng chế nhạo mẹ như thế, con trai của ta. Mẹ chỉ là chỉ ra một sự thật thôi. Con nên quỳ xuống trên đầu gối và hai tay để mà cảm ơn đấng tạo hoá của con vào mỗi ngày rằng con không cần phải kết hôn một người thừa kế. Hầu hết những người đàn ông không có sự xa hoa được lựa chọn trong hôn nhân đâu, con biết đấy.”

Anthony chỉ mỉm cười. “Con nên cảm ơn đấng tạo hoá của con? Hay mẹ của con đây?”

“Con là một con quái vật.”

Anh cù nhẹ ở dưới cằm bà. “Một con quái vật mà mẹ đã nuôi lớn.”

“Và nó không phải là một việc dễ dàng đâu.” Bà lầm bầm. “Mẹ có thể đảm bảo với con.”

Anh nghiêng người tới trước và hôn lên má bà. “Chúc mẹ vui vẻ đón tiếp những vị khách của mẹ.”

Bà cau có nhìn anh, nhưng rõ ràng bà không có để tâm vào nó. “Con đi đâu đấy?” Bà hỏi khi anh bắt đầu đi khỏi.

“Cho một cuộc đi dạo.”

“Thật không?”

Anh quay lại, hơi có tí ngạc nhiên về sự thích thú của bà. “Vâng, thật đấy. Có vấn đề gì với nó sao mẹ?”

“Không hề.” Bà trả lời. “Chỉ là con đã không đi dạo—chỉ bởi vì niềm vui được đi dạo—from nhiều năm rồi.”

“Con đã không ở thôn quê nhiều năm rồi.” Anh bình luận.

“Đúng.” Bà thừa nhận. “Trong trường hợp đó, con nên đi đến khu vườn hoa. Những loài hoa đầu mùa đang bắt đầu nở hoa đấy, và nó đơn giản là rất đẹp mắt. Chẳng giống với điều gì mà con có thể thấy ở Luân Đôn đâu.”

Anthony gật đầu. “Con sẽ gặp mẹ vào bữa ăn tối.” Violet cười tươi và vẫy anh đi, nhìn theo anh khi anh biến mất vào phòng làm việc trở lại, nó được đặt ngay cạnh góc cua của Aubrey Hall và có những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra bãi cỏ bên cạnh.

Sự quan tâm của con trai lớn của bà đối với nhà Sheffield thật thú vị. Bây giờ, bà chỉ cần tìm ra cô Sheffield nào mà nó quan tâm thôi...

* * *

Khoảng mười lăm phút sau, Anthony đang ở ngoài tản bộ qua vườn hoa của mẹ anh, tận hưởng sự đối lập của mặt trời ấm áp và cơn gió mát lạnh, khi anh nghe tiếng động nhẹ của một bước chân trên bậc thềm ở lối đi gần đó. Nó kéo theo sự tò mò của anh. Những vị khách đều đang được ổn định vào phòng của họ, và đây là ngày nghỉ của người làm vườn. Thẳng thắn mà nói,

anh đã liệu trước sự cô độc này.

Anh quay lại theo hướng tiếng bước chân, di chuyển không tiếng động cho đến khi anh đến cuối lối đi. Anh nhìn sang phải, rồi sang trái, và rồi anh thấy...

Cô ấy.

Tại sao, anh tự hỏi, mà anh lại kinh ngạc?

Kate Sheffield, mặc một chiếc váy dài màu hoa oải hương nhạt, hòa hợp màu sắc một cách hấp dẫn với những hoa iris và những chùm lan dạ hương. Cô đang đứng bên cạnh một vòm gỗ được trang hoàng, mà vào thời gian muộn hơn trong năm, sẽ được bao phủ bởi những hoa hồng leo đỏ và trắng.

Anh quan sát trong một lúc khi cô vuốt những ngón tay dọc theo một vài cây mà anh chẳng bao giờ có thể nhớ tên, và rồi nghiêng người xuống ngửi một bông tulip của Đức.

“Chúng không có hương.” Anh nói to, chậm chậm di chuyển đến phía cô.

Cô đứng thẳng người ngay lập tức, cả người cô phản ứng trước cả khi cô quay lại nhìn anh. Anh có thể nói là cô nhận ra giọng anh, điều đó làm cho anh có một cảm giác hài lòng kỳ lạ.

Cô trả lời lâu hơn là anh mong đợi, rồi cô nói, “Tôi chưa bao giờ thấy một cây hoa tulip trước đây.”

Điều gì đó về câu nói này khiến anh mỉm cười. “Chưa bao giờ?”

“Chà, không ở trên đất,” cô giải thích. “Edwina đã nhận rất nhiều bó hoa, và những bông hoa dạng búp đang rất thịnh hành vào thời gian này trong năm. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy chúng thật sự đang lớn lên.”

“Chúng là những cây được yêu thích nhất của mẹ tôi.” Anthony nói, cúi xuống và ngắt một bông. “Chúng và hoa dạ lan hương, tất nhiên.”

Cô cười tò mò. “Tất nhiên?” Cô lặp lại.

“Em gái út của tôi được đặt tên là Hyacinth[2].” Anh nói, đưa bông hoa cho cô. “Hay cô không biết điều đó?”

Cô lắc đầu. “Tôi không biết.”

“Tôi hiểu rồi.” Anh thì thầm. “Chúng tôi hoàn toàn nổi tiếng vì được đặt tên theo trình tự alphabet, từ Anthony cho đến Hyacinth. Nhưng mà, có lẽ tôi biết nhiều về cô hơn là cô biết về tôi.”

Đôi mắt Kate mở to vì ngạc nhiên bởi câu nói khó hiểu của anh, nhưng tất cả những gì mà cô nói là, “Điều đó có thể là sự thật.”

Anthony nhướng một bên lông mày lên. “Tôi bị sốc đấy, Miss Sheffield. Tôi đã sử dụng hết mọi vũ khí và đang mong chờ cô đáp trả với một câu ‘tôi biết đủ rồi’.”

Kate cố gắng không nhăn mặt khi anh nhái giọng cô. Nhưng vẻ mặt cô cực kỳ méo mó khi cô nói, “Tôi đã hứa với Mary rằng tôi sẽ ở trong thái độ cư xử tốt nhất của tôi.”

Anthony huýt to một tiếng cười cợt.

“Lạ thật,” Kate lầm bầm, “Edwina cũng có một phản ứng tương tự.”

Anh dựa một bàn tay vào mái vòm, cẩn thận tránh những gai nhọn của những dây hoa hồng leo. “Tôi thấy mình tò mò đến loạn trí vì cái điều được xem là thái độ cư xử tốt đây.”

Cô nhún vai và nghịch với bông hoa tulip trong tay. “Tôi mong là tôi sẽ hiểu ra được khi tôi thực hành.”

“Nhưng cô được cho là không được cãi lý với người chủ nhà của cô, đúng không?”

Kate bắn vào anh một cái nhìn láu lỉnh. “Có một vài bàn cãi xung quanh việc ngài có phải là chủ nhà của chúng tôi không, thưa ngài. Cuối cùng thì, chính mẹ ngài là người gửi thiệp mời.”

“Đúng,” anh thừa nhận, “nhưng tôi sở hữu ngôi nhà.”

“Vâng,” cô lầm bầm, “Mary cũng nói thế.”

Anh cười toét miệng. “Nó đang giết cô, đúng không?”

“Phải tử tế với ngài?”

Anh gật đầu.

“Nó không phải là điều dễ nhất mà tôi đã từng làm.”

Vẻ mặt anh hơi thay đổi, cứ như là anh đã xong với việc trêu chọc cô rồi. Cứ như là anh có điều gì đó khác trong đầu anh. “Nhưng nó cũng không phải là việc khó nhất, đúng không?” Anh thì thầm.

“Tôi không thích ngài, thưa ngài.” Cô thốt lên.

“Không.” Anh nói với một nụ cười thích thú. “Tôi không nghĩ cô thích.”

Kate bắt đầu cảm thấy rất lạ, cứ như là cô đang ở trong phòng làm việc của anh, ngay trước khi anh hôn cô. Cổ họng cô đột nhiên cảm giác hơi chật chội, và lòng bàn tay cô trở nên rất ẩm. Và bên trong người cô—à, chẳng có gì có thể miêu tả được cảm giác căng thẳng, nhoi nhói như kim châm đang ép chặt vào bụng cô. Theo bản năng, và có thể là sự tự phòng vệ, cô bước một bước về phía sau.

Anh trông có vẻ thích thú, cứ như thể anh biết chính xác cô đang nghĩ gì vậy.

Cô nghịch cái bông hoa thêm một tí, rồi thốt ra. “Ngài không nên ngắt bông hoa này.”

“Cô nên có một bông tulip.” Anh nói theo kiểu sự-thật-là-thế. “Thật không đúng khi Edwina nhận hết các bông hoa.”

Bụng Kate, đã căng thẳng và nhoi nhói, làm một cái búng nhẹ. “Dù vậy,” cô cố nói, “người làm vườn của ngài chắc chắn sẽ không tán thành việc phá hoại này đâu.”

Anh mỉm cười tinh quái. “Ông ta sẽ đổ lỗi cho những đứa em của tôi.”

Cô không thể ngăn mình nở nụ cười. “Tôi *nên* nghĩ xấu hơn về ngài vì một trò như thế.” Cô nói.

“Nhưng cô lại không?”

Cô lắc đầu. “Thì cũng thế thôi, cứ như là ý kiến của tôi về ngài còn có thể xuống thấp hơn được nữa vậy.”

“Ouch.” Anh lúc lắc một ngón tay vào cô. “Tôi đã nghĩ là cô phải ở thái độ cư xử tốt nhất chứ.”

Kate nhìn xung quanh. “Nó không tính nếu như xung quanh không có ai đủ gần để nghe thấy tôi, đúng chứ?”

“Tôi có thể nghe thấy cô.”

“Ngài chắc chắn là không tính rồi.”

Đầu anh cúi xuống gần hơn về phía cô. “Tôi nên nghĩ tôi là người duy nhất tính đến chứ.”

Kate không nói gì, không muốn nhìn vào mắt anh ta. Mỗi khi cô cho phép mình nhìn một cái vào đôi mắt nhưng mướt mà đó, bụng cô lại bắt đầu búng nhẹ.

“Miss Sheffield?” Anh thì thầm.

Cô nhìn lên. Sai lầm lớn. Bụng cô búng lần nữa.

“Tại sao ngài lại tìm tôi?” Cô hỏi.

Anthony rời khỏi vị trí và đứng thẳng lại. “Thật ra, tôi đã không làm thế. Tôi cũng ngạc nhiên như cô khi cô thấy tôi.” Mặc dù, anh nghĩ chưa chắc, anh không nên ngạc nhiên. Anh nên nhận ra mẹ anh đang có ý gì đó khi bà đã thật sự gợi ý nơi anh đi tản bộ.

Nhưng có thể là bà đang kéo anh vào nhằm Miss Sheffield không? Chắc chắn bà sẽ không chọn Kate thay vì Edwina cho một ứng cử viên con-dâu chứ.

“Nhưng giờ khi tôi đã tìm thấy cô,” anh nói, “có vài điều tôi muốn nói.”

“Điều gì đó mà ngài chưa nói sao?” Cô châm biếm. “Tôi không thể tưởng tượng được.”

Anh ngó lơ lời chế nhạo của cô. “Tôi muốn xin lỗi.”

Điều đó làm cho cô chú ý. Đôi môi cô hé ra vì sửng sốt, và đôi mắt cô trở nên tròn xoe. “Tôi xin ngài thứ lỗi?” Cô nói. Anthony nghĩ giọng cô nghe hơi giống một con ếch.

“Tôi nợ cô một lời xin lỗi vì biểu hiện của tôi vào tối đó.” Snh nói. “Tôi đã cư xử với cô thật thô lỗ.”

“Ngài xin lỗi vì nộ hôn?” Cô hỏi, vẫn còn trông hơi choáng váng.

Nộ hôn? Anh còn không xem xét đến xin lỗi cho nộ hôn. Anh chưa bao giờ xin lỗi vì nộ hôn, chưa bao giờ hôn ai mà cần thiết phải có một lời xin lỗi. Anh thật sự đã nghĩ nhiều hơn về những thứ khó chịu mà anh đã nói với cô sau nộ hôn. “À, vâng,” anh nói dối, “nộ hôn. Và vì những gì tôi đã nói nữa.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô thì thầm. “Tôi đã không nghĩ những kẻ trác táng lại đi xin lỗi.”

Tay anh giãn ra, rồi co lại thành nắm đấm. Nó thật khó chịu chết tiệt, thói quen đó của cô luôn nhảy đến kết luận về anh. “Kẻ trác táng này thì có.” Anh nói trong một giọng như bị bóp cổ.

Cô hít một hơi thở sâu, rồi thở ra một hơi dài, điềm tĩnh. “Vậy tôi chấp nhận lời xin lỗi của ngài.”

“Tuyệt.” Anh nói, tặng cô nụ cười quyến rũ nhất của anh. “Liệu tôi có thể hộ tống cô vào nhà chứ?”

Cô gật đầu. “Nhưng đừng nghĩ nó có nghĩa là tôi sẽ đột nhiên thay đổi ý kiến về ngài và Edwina.”

“Tôi sẽ không bao giờ mơ rằng cô lại dễ lung lay như thế.” Anh nói, hoàn toàn thành thật.

Cô quay sang anh, đôi mắt cô thẳng thắn đến giật mình, ngay cả với chính cô. “Sự thật là ngài đã hôn tôi.” Cô nói không ý tứ.

“Và cô đã hôn tôi.” Anh không thể cưỡng lại phải đáp trả.

Đôi má cô chuyển sang một màu hồng đáng yêu. “Sự thật là,” cô quả quyết nhắc lại, “nó đã xảy ra. Và nếu ngài kết hôn với Edwina—không xét đến tiếng tăm của ngài, mà tôi không xem là không quan trọng—”

“Không,” anh thì thầm, ngắt ngang cô với giọng nhẹ nhàng mượt như nhung, “tôi không nghĩ cô sẽ làm thế.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Khổng kể đến tiếng tăm của ngài, nó sẽ luôn luôn ở giữa chúng ta. Một khi điều gì đó đã xảy ra, ngài không thể xoá nó đi được.”

Con quỷ trong Anthony gần như đã thuyết phục được anh kéo dài chữ “Nó?” bắt cô phải nhắc lại “nụ hôn,” nhưng thay vào đó anh thấy thương hại cô và để nó qua đi. Bên cạnh đó, cô có một lý lẽ. Nụ hôn sẽ luôn ở giữa họ. Ngay cả bây giờ, với đôi má cô hồng lên vì ngượng ngập và đôi môi cô bĩu ra vì khó chịu, anh thấy mình vẫn tự hỏi cô sẽ cảm giác như thế nào nếu anh ôm cô vào vòng tay anh, cô sẽ có vị thế nào nếu anh lướt dọc theo đường viền môi của cô với lưỡi anh.

Cô sẽ có mùi hương như khu vườn? Hay hương hoa ly ly và xà phòng diên cuồng đó vẫn còn vương lại trên làn da cô?

Cô sẽ tan chảy vào vòng tay anh không? Hay cô sẽ đẩy anh ra và chạy vào nhà?

Chỉ có một cách để biết được, và làm thế thì có thể sẽ phá hoại mọi cơ may của anh với Edwina mãi mãi.

Nhưng như Kate đã chỉ ra, có lẽ kết hôn với Edwina sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Nó sẽ không ổn khi thêm muốn chị của vợ mình.

Có lẽ đã đến lúc đi tìm một cô dâu khác, mặc dù việc đó thật kinh khủng.

Có lẽ đã đến lúc hôn Kate Sheffield lần nữa, ở đây trong vẻ đẹp hoàn hảo của khu vườn ở Aubrey Hall, với những bông hoa quăn quýt lấy chân họ và mùi thơm hoa tử đinh hương phảng phất trong không trung.

Có lẽ...

Có lẽ...

Chương 9

Đàn ông là những sinh vật mâu thuẫn. Đầu họ và trái tim họ không bao giờ đồng ý với nhau. Và như phụ nữ chúng ta biết quá rõ, những hành động của họ lại thường được chi phối bởi một khía cạnh hoàn toàn khác biệt.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 29 tháng 4 năm 1814

Hoặc có lẽ không.

Chỉ vừa lúc Anthony đang mưu tính cho cuộc chạy đua tốt nhất đến đôi môi cô, anh nghe một âm thanh đáng ghét một cách hoàn hảo là giọng nói của em trai anh.

“Anthony!” Colin gào lên. “Anh đây rồi.”

Miss Sheffield, có may mắn là không biết cô đã gần đến mức bị hôn đến hoàn toàn bất tỉnh, quay lại nhìn Colin đi tới.

“Một ngày nào đó,” Anthony lầm bầm, “mình sẽ phải giết nó.”

Kate quay lại. “Có phải ngài mới nói gì không, thưa ngài?”

Anthony làm ngơ cô. Đó chắc chắn là lựa chọn tốt nhất của anh, bởi vì không ngó lơ cô có nghĩa là sẽ khiến cho anh thêm muốn cô đến tuyệt vọng, mà điều này, như anh đã biết rõ, là một con đường ngắn, thẳng đến thảm họa.

Thật ra, anh có lẽ phải cảm ơn Colin vì sự xen ngang không đúng lúc đó. Một vài giây nữa thôi, và anh sẽ hôn Kate Sheffield, đó sẽ là sai lầm lớn nhất của đời anh.

Một nụ hôn với Kate có thể được thứ lỗi, đặc biệt là khi xem xét cô đã khiêu khích anh như thế nào trong phòng làm việc của anh vào tối đó. Nhưng hai thì... chà, hai thì sẽ buộc bất cứ người đàn ông trọng danh dự phải rút lại sự theo đuổi của mình đối với Edwina Sheffield.

Và Anthony thì vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng từ bỏ danh dự của mình.

Anh không thể tin được anh đã gần kề đến mức từ bỏ kế hoạch của anh với Edwina. Anh đang nghĩ gì chứ? Cô ấy là cô dâu hoàn hảo cho những ý định của anh. Chỉ là khi cô chị gái nhiều chuyện của cô ấy ở quanh thì não của anh trở nên rối loạn.

“Anthony,” Colin nói lần nữa khi anh đến gần, “và Miss Sheffield.” Anh nhìn họ một cách hiếu kỳ, biết rõ là họ không hoà hợp với nhau. “Thật là một ngạc nhiên.”

“Tôi chỉ vừa đang khám phá khu vườn của mẹ anh,” Kate nói, “và tôi lại chạm trán với anh trai anh.”

Anthony gật đầu một cái xác nhận.

“Daphne và Simon đang ở đây.” Colin nói.

Anthony quay sang Kate và giải thích. “Em gái tôi và chồng của nó.”

“Ngài công tước?” Cô hỏi lịch sự.

“Đúng là anh ta.” Anh làu bàu.

Colin cười to trước sự cáu bẳn của anh trai anh. “Anh ấy chống đối cuộc hôn nhân đó.” Anh nói với Kate. “Nó đang giết anh ấy vì họ hạnh phúc.”

“Ôi, vì tình yêu của—” Anthony quát, kiềm mình lại trước khi anh nguyên rủa ngay trước mặt Kate. “Tôi rất hạnh phúc vì em gái tôi hạnh phúc.” Anh nghiêng rằng, nghe không giống đang thật sự hạnh phúc. “Chỉ là vì tôi nên có thêm một cơ hội để đánh vọt hắc ín ra khỏi gã con h— gã bất lịch sự đó trước khi họ bắt tay vào ‘sống hạnh phúc mãi mãi’.”

Kate ghen để che một tràng cười. “Tôi hiểu rồi.” Cô nói, hoàn toàn chắc chắn rằng đã không giữ được bộ mặt tỉnh bơ mà cô đang nhắm tới.

Colin hướng vào cô một cái cười toét miệng trước khi quay lại phía anh trai.

“Daff gợi ý chúng ta chơi Pall Mall. Anh nói gì nào? Chúng ta đã không chơi trong nhiều năm rồi. Và, nếu chúng ta chuẩn bị sớm, chúng ta có thể thoát được những quý cô bùng ra sữa mà mẹ đã mời cho chúng ta đấy.” Anh quay lại sang Kate với kiểu cười xếch có thể giành được sự tha thứ cho bất cứ điều gì. “Trừ người hiện diện ngay lúc này, tất nhiên.”

“Tất nhiên.” Cô thì thầm.

Colin nghiêng người tới trước, đôi mắt xanh lục của anh sáng lên với sự tinh nghịch. “Không ai sẽ mắc sai lầm khi gọi cô là một quý cô bùng ra sữa.” Anh thêm vào.

“Có phải đó là một lời khen?” Cô hỏi gay gắt.

“Không nghi ngờ gì.”

“Vậy thì tôi sẽ chấp nhận nó với sự duyên dáng và thiện ý.”

Colin cười to và nói với Anthony. “Em thích cô ấy.”

Anthony trông không lấy gì làm vui.

“Cô đã bao giờ chơi Pall Mall chưa, Miss Sheffield?” Colin hỏi.

“Tôi e là chưa. Tôi còn không chắc nó là gì nữa.”

“Nó là một trò chơi trên cỏ. Rất vui. Phổ biến ở Pháp hơn là ở đây, mặc dù họ gọi nó là Faille Maille.”

“Người ta chơi như thế nào?” Kate hỏi.

“Chúng tôi sắp xếp những cửa xoay theo một lộ trình,” Colin giải thích, “rồi đập vào những quả

banh bằng gỗ xuyên qua chúng với những cái vọt[3].”

“Nó nghe đơn giản đấy.” Kate trầm ngâm.

“Không,” anh nói với một tròng cười, “khi cô chơi cùng những người nhà Bridgerton.”

“Và điều đó thì có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa,” Anthony chêm vào, “là chúng tôi không bao giờ thấy cần thiết phải sắp đặt một lộ trình theo quy tắc nhất định. Colin đặt cửa xoay trên những rễ cây—”

“Và anh thì nhắm những cái cửa xoay của anh về phía hồ.” Colin ngắt ngang. “Chúng ta chẳng bao giờ tìm thấy trái banh đỏ từ khi Daphne đánh chìm nó.”

Kate biết cô không nên gắn mình vào một buổi chiều bên cạnh Ngài tử tước Bridgerton, nhưng kệ xác nó đi, Pall Mall nghe vui thật. “Liệu có chỗ cho một người chơi nữa không?” Cô hỏi dò. “Bởi vì chúng ta đã loại trừ tôi ra khỏi hàng ngũ những người bung ra sữa rồi?”

“Tất nhiên!” Colin nói. “Tôi cho rằng cô sẽ phù hợp với những kẻ mưu mô và gian lận như chúng tôi thôi.”

“Đến từ anh,” Kate nói và cười to, “tôi *hiếu* đó là một lời khen.”

“Ôi, chắc chắn rồi. Danh dự và tính thật thà có những thời gian và địa điểm của nó, nhưng *không* có trong một trò chơi như Pall Mall.”

“Và,” Anthony thêm vào, một vẻ ngạo mạn trên mặt anh, “chúng ta cũng phải mời em gái cô nữa.”

“Edwina?” Kate nheo mắt. Chết tiệt. Cô vừa mới rơi vào tròng của anh ta. Cô đã cố gắng hết sức để giữ hai người họ ở xa nhau, và giờ cô thật sự đang sắp xếp một buổi chiều ngoại lệ. Chẳng có cách gì mà cô có thể loại trừ Edwina ra mà lại tự mời mình vào trò chơi này.

“Cô có một em gái khác sao?” Anh hỏi ân cần.

Cô chỉ cau có nhìn anh. “Em ấy có thể không muốn tham gia. Tôi nghĩ em gái tôi đang nghỉ ngơi trong phòng.”

“Tôi sẽ cử một cô hầu lên gõ rất nhẹ vào cửa phòng cô ấy.” Anthony nói, rõ ràng là đang nói dối.

“Tuyệt!” Colin nói rạng rỡ. “Chúng ta sẽ tương quan lực lượng. Ba người đàn ông và ba phụ nữ.”

“Người ta có chơi theo đội không?” Kate hỏi.

“Không,” anh trả lời, “nhưng mẹ tôi luôn rất cứng rắn về việc một người phải cân xứng ngang bằng trong mọi việc. Bà sẽ hoàn toàn bị phiền lòng nếu chúng ta ở số lẻ.”

Kate không thể hình dung được người phụ nữ đáng yêu và duyên dáng mà cô vừa trò chuyện chỉ một giờ trước có thể phiền lòng về một trò chơi Pall Mall, nhưng cô suy ra đó không phải là vị trí của cô để mà bình phẩm.

“Tôi sẽ đi mời Miss Sheffield.” Anthony thì thầm, trông kiêu căng không chịu được. “Colin, tại sao em không dẫn Miss Sheffield này đi xuống đồng cỏ và anh sẽ gặp hai người ở đó trong nửa

tiếng nữa?”

Kate mở miệng để phản đối sự sắp đặt đó vì nó sẽ để Edwina một mình bên cạnh ngai tử tước, ngay cả khi đó là một quãng thời gian ngắn như một cuộc dạo bộ xuống cánh đồng, nhưng cuối cùng thì cô chỉ giữ im lặng. Chẳng có lý do hợp lý nào mà cô có thể đưa ra để ngăn chặn việc này, và cô biết điều đó.

Anthony bắt gặp cái vẻ như cá ngáp của cô và cong một bên mép lên trong một thái độ đáng ghét trước khi anh nói, “Tôi vui khi thấy cô đồng ý với tôi, Miss Sheffield.”

Cô chỉ làu bàu. Nếu cô mà phát ra thành từ ngữ, chúng sẽ không là những từ ngữ lịch sự.

”Tuyệt.” Colin nói. “Chúng em sẽ gặp anh sau.”

Và rồi anh khoác tay cô và dẫn cô đi, để lại Anthony cười tự mãn đằng sau họ.

Colin và Kate đi bộ trong khoảng một phần tư dặm từ ngôi nhà đến phần bờ không được sạch sẽ cho lắm ở một bên của cái hồ.

”Điểm đến của trái banh đỏ bị hoang phí đây, tôi đoán vậy?” Kate hỏi, chỉ về hướng nước hồ.

Colin cười to và gật đầu. “Thật là đáng thương, bởi vì chúng tôi thường có đủ cho tám người chơi; Mẹ đã yêu cầu mua một trò chơi mà có thể bao gồm tất cả các con của bà.”

Kate không chắc có nên cười hay nên cau mày. “Gia đình của anh là một gia đình gần bó, có đúng không?”

“Gia đình gần bó tuyệt nhất.” Colin nói đơn giản, bước tới một túp lều gần đó.

Kate đi theo sau anh, gõ tay vu vơ vào đùi. “Anh có biết mấy giờ rồi không?” Cô gọi với theo.

Anh dừng lại, rút cái đồng hồ trong túi ra, và bật mở nó. “Ba giờ mười phút.”

“Cám ơn.” Kate trả lời, gật đầu. Họ có thể đã bỏ lại Anthony từ lúc ba giờ kém năm phút, và anh ta đã hứa là sẽ dẫn Edwina đến trong vòng ba mươi phút, thế là họ sẽ xuống đến đây vào lúc ba giờ hai mươi lăm phút.

Trễ quá nửa tiếng là muộn nhất. Kate có thể sẵn lòng hào phóng cho phép một sự trễ nãi không thể tránh khỏi. Nếu ngai tử tước dẫn Edwina xuống vào lúc ba giờ rưỡi, cô sẽ không lý sự cùn.

Colin tiếp tục đi đến túp lều, Kate thích thú nhìn anh mở cánh cửa. “Nó nghe như bị sét rỉ rồi.” Cô bình luận.

“Cũng đã lâu rồi từ khi chúng tôi chơi ở đây.” Anh nói.

“Thật sao? Nếu tôi có một ngôi nhà như Aubrey Hall, tôi sẽ không bao giờ đến Luân Đôn.”

Colin quay lại, đôi bàn tay anh vẫn đang mở hé cánh cửa vào lều. “Cô rất giống Anthony, cô có biết điều đó không?”

Cô thở gấp. “Anh chắc là đang đùa.”

Anh lắc đầu, một nụ cười nhỏ kỳ lạ trên môi. “Có lẽ bởi vì cả hai đều là con cả. Có Chúa mới biết tôi luôn biết ơn vào mỗi ngày vì tôi đã không sinh ra ở vị trí của Anthony.”

“Anh có ý gì?”

Colin nhún vai. “Tôi đơn giản là sẽ không muốn những trách nhiệm của anh ấy, thế thôi. Tước vị, gia đình, gia sản—nó quá nặng để đặt lên vai một người đàn ông.”

Kate không hoàn toàn muốn nghe về ngài tử tước đã thực hiện bốn phận của mình tốt như thế nào; cô không muốn nghe bất cứ điều gì có thể làm thay đổi cách nhìn của cô về anh ta, mặc dù cô phải thừa nhận rằng cô đã bị ấn tượng bởi sự thành thật trong lời xin lỗi của anh ta chiều nay. “Điều đó thì có liên quan gì đến Aubrey Hall?” Cô dò hỏi.

Colin nhìn chằm chằm trống rỗng vào cô một lúc, như thể anh đã quên rằng cuộc nói chuyện đã bắt đầu bằng câu nhận xét ngây thơ của cô về ngôi nhà ở thôn quê của anh đáng yêu như thế nào. “Không có gì, tôi nghĩ vậy.” Cuối cùng anh nói. “Và tất cả mọi thứ. Anthony yêu mọi thứ ở đây.”

“Nhưng ngài ấy dành tất cả thời gian ở Luân Đôn mà.” Kate nói. “Không phải sao?”

“Tôi biết.” Colin nhún vai. “Lạ lùng, đúng không?”

Kate chẳng có câu trả lời nào, thế là cô chỉ nhìn anh kéo cánh cửa mở rộng. “Chúng ta tới rồi.” Anh nói, kéo ra một cái xe đẩy được thiết kế đã cho vừa với tám cái vọt và bánh gỗ. “Hơi có mùi mốc một tí, nhưng không có cái nào quá tệ đến mức không sử dụng được.”

“Trừ quả bánh đỏ bị mất.” Kate nói với một nụ cười.

“Tôi đổ lỗi hoàn toàn cho Daphne.” Colin trả lời. “Tôi đổ lỗi tất cả mọi thứ lên Daphne. Nó khiến cho cuộc đời tôi đơn giản hơn rất nhiều.”

“Em đã nghe thấy rồi đấy!”

Kate quay lại và thấy một cặp đôi trẻ quyến rũ đang đi tới. Người đàn ông đẹp trai kinh khủng, với mái tóc sẫm, sẫm màu và đôi mắt sáng, sáng màu. Người phụ nữ chỉ có thể là một Bridgerton, cùng mái tóc màu hạt dẻ như Anthony và Colin. Chưa kể đến cùng cấu trúc xương và nụ cười. Kate đã nghe rằng tất cả mọi người nhà Bridgerton đều trông khá giống nhau, nhưng cô chưa bao giờ thật sự tin vào điều đó cho đến lúc này.

“Daff!” Colin gọi to. “Em đến vừa đúng lúc để giúp bọn anh lấy những cái cửa xoay ra đây.”

Cô tặng anh một nụ cười tinh nghịch. “Anh đã không nghĩ em sẽ để anh sắp đặt lộ trình đây chứ?” Cô quay sang chồng cô. “Em không tin tưởng anh ấy như việc em có thể vật ngã được anh ấy vậy.”

“Đừng nghe con bé ấy nói.” Colin nói với Kate. “Nó rất khỏe. Tôi cá là nó có thể quăng tôi thẳng vào cái hồ.”

Daphne đảo tròn mắt và quay sang Kate. “Bởi vì tôi chắc chắn rằng anh trai khốn khổ của tôi sẽ không thực hiện vinh dự này, tôi sẽ tự giới thiệu. Tôi là Daphne, Nữ Công Tước của Hastings, và đây là chồng tôi Simon.”

Kate nhún gối chào. “Đức bà,” cô thì thầm, rồi quay sang ngài công tước và nói lần nữa, “Đức ông.”

Colin vẫy tay về phía cô khi anh cúi người để lấy những cái cửa xoay từ cái xe Pall Mall. “Đây là

Miss Sheffield.”

Daphne trông bối rối. “Em vừa mới đi ngang qua anh Anthony ở trong nhà. Em đã nghĩ là anh ấy đang trên đường đi đón Miss Sheffield chứ.”

“Em gái tôi,” Kate giải thích. “Edwina. Tôi là Katharine. Kate dành cho các bạn của tôi.”

“Chà, nếu cô có đủ dũng khí để chơi trò Pall Mall với người nhà Bridgerton, tôi chắc chắn là thích cô như một người bạn.” Daphne nói với một nụ cười rộng. “Cho nên cậu nên gọi mình là Daphne. Và chồng mình là Simon. Anh Simon?”

“Ồ, tất nhiên.” Anh nói, và Kate có cảm giác rất đặc biệt là anh cũng sẽ nói như thế nếu cô có vừa tuyên bố bầu trời màu cam đi chẳng nữa. Không phải vì anh không lắng nghe cô, chỉ là vì rõ ràng là anh quá yêu cô đến mất tập trung.

Điều này là, Kate nghĩ, những gì cô mong muốn cho Edwina.

“Để em cầm nửa số này cho.” Daphne nói, với tới những cái cửa xoay trong tay anh trai cô. “Miss Sheffield và em... đó là, Kate và em,”—cô chớp một nụ cười toét miệng thân thiện về phía Kate—“sẽ đặt chỗ cho ba cái cửa trong số chúng, và anh và Simon có thể tiếp tục phần còn lại.”

Trước khi Kate có thể đưa ra ý kiến, Daphne đã nắm cánh tay cô và đang dẫn cô về phía hồ.

“Chúng ta phải làm cho chắc chắn là Anthony sẽ mất trái banh của anh ấy vào cái hồ.” Daphne lầm bầm. “Mình vẫn chưa tha thứ cho anh ấy lần trước. Mình đã nghĩ anh Benedict và anh Colin sẽ chết vì cười. Và Anthony là kẻ tệ nhất. Anh ấy chỉ đứng đó cười tự mãn. Cười tự mãn!” Cô quay sang Kate với một vẻ như bị bao vây. “Không ai cười tự mãn mà có thể giống được anh trai cả của mình.”

“Mình biết.” Kate lầm bầm dưới hơi thở của cô.

May mắn là, nữ công tước không nghe thấy cô. “Nếu mình có thể giết anh ấy, mình thề là mình sẽ làm.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra một khi tất cả các trái banh đều rơi vào hồ?” Kate không thể ngăn mình không hỏi. “Mình chưa chơi với các cậu, nhưng các cậu có vẻ hơi ganh đua, và có vẻ...”

“Rằng nó chắc chắn sẽ xảy ra?” Daphne kết thúc cho cô. Cô cười toe toét. “Cậu có thể đúng. Chúng mình không có tinh thần thượng võ khi tham gia vào trò Pall Mall. Khi một người nhà Bridgerton cầm một cái vợt lên, chúng mình trở thành những kẻ gian lận và dối trá tồi tệ nhất. Thật ra, trò chơi ít nghiêng về việc chiến thắng hơn là bảo đảm những người chơi khác sẽ thua.”

Kate chiến đấu với từ ngữ. “Nó nghe như là...”

“Khủng khiếp?” Daphne toét miệng cười. “Không đâu. Cậu sẽ không bao giờ có gì vui hơn được đâu, mình chắc đấy. Cứ cái đà mà chúng mình đang theo, cả trò chơi sẽ kết thúc ở cái hồ mất thôi. Mình cho rằng chúng mình phải gửi tới Pháp đặt mua một bộ mới.” Cô đập mạnh một cái cửa xoay vào nền đất. “Nó có vẻ lãng phí, mình biết, nhưng xứng đáng để làm nhục các anh trai của mình.”

Kate cố để *không* cười, nhưng cô không thành công.

“Cậu có anh em trai nào không, Miss Sheffield?” Daphne hỏi.

Bởi vì nữ công tước đã quên không sử dụng tên của cô, Kate cho rằng tốt nhất là cô cũng trở về cách cư xử hình thức. “Không có ai, thưa đức bà.” Cô trả lời. “Edwina là em gái duy nhất.”

Daphne che mắt với tay cô và quan sát xung quanh cho một vị trí đặt cửa xoay tinh ranh. Khi cô do thám được một nơi—ngay trên một cái rễ cây—cô đi khỏi, để lại Kate không có lựa chọn nào khác ngoài việc theo sau.

“Bốn người anh em trai,” Daphne nói, ấn cái cửa xoay vào đất, “lo liệu một sự giáo dục tuyệt diệu.”

“Những thứ mà cậu nhất định đã học.” Kate nói, hoàn toàn bị ấn tượng. “Liệu cậu có thể làm bầm mắt một người đàn ông không? Vật anh ta xuống đất?”

Daphne toét miệng cười láu cá. “Hỏi chồng mình ấy.”

“Hỏi anh cái gì?” ngài công tước gọi to từ nơi anh và Colin đang đặt một cái cửa xoay trên một cái rễ cây ở phía đối diện nó.

“Không có gì.” Nữ công tước gọi với lại một cách ngây thơ. “Mình cũng đã học được,” cô thì thầm với Kate, “khi nào thì tốt nhất là nên giữ miệng đóng lại. Đàn ông dễ điều khiển hơn một khi cậu hiểu một vài sự thật nền tảng về bản chất của họ.”

“Đó là?” Kate giục.

Daphne nghiêng người tới trước và thì thầm sau bàn tay khum lại của cô, “Họ không thông minh như chúng ta, họ không có trực giác như chúng ta, và họ chắc chắn là không cần biết năm mươi phần trăm những gì mà chúng ta làm.” Cô nhìn quanh. “Anh ấy không nghe thấy điều đó, đúng không?”

Simon bước ra từ đằng sau cái cây. “Mọi từ.”

Kate ghen trên một tràng cười khi Daphne nháy lên cả thước. “Nhưng nó là sự thật.” Daphne nói láu cá.

Simon khoanh tay. “Anh sẽ để em nghĩ thế.” Anh quay sang Kate. “Tôi đã học được một hai điều về phụ nữ sau nhiều năm.”

“Thật sao?” Kate hỏi, bị mê hoặc.

Anh gật đầu và cúi người tới trước, như thể đang chia sẻ một bí mật lớn. “Họ dễ điều khiển hơn nếu một người để cho họ tin rằng họ thông minh và có trực giác tốt hơn đàn ông. Và,” anh thêm với một cái liếc ngạo mạn về phía vợ anh, “cuộc sống của chúng tôi sẽ bình lặng hơn nhiều nếu chúng tôi giả vờ chỉ biết có năm mươi phần trăm những việc mà họ làm.”

Colin đi đến, vung cái vợt thành một đường vòng cung. “Họ đang có một cuộc cãi vã vặt à?” Anh hỏi Kate

“Một cuộc trao đổi.” Daphne sửa lại.

“Chúa cứu tôi khỏi những cuộc trao đổi kiểu này.” Colin lầm bầm. “Hãy chọn màu thôi.”

Kate đi theo anh trở lại bộ trò chơi Pall Mall, những ngón tay cô gõ nhịp trên đùi. “Anh có giờ

không?” Cô hỏi anh.

Colin rút cái đồng hồ bỏ túi ra. “Hơi quá ba giờ rưỡi một tí, tại sao?”

“Tôi chỉ nghĩ là Edwina và ngài tử tước phải xuống vào lúc này rồi, thế thôi.” Cô nói, cố để trông không quá lo lắng.

Colin nhún vai. “Họ nên thế.” Rồi, rõ ràng là không biết đến những lo lắng của cô, anh chỉ vào cái giỏ Pall Mall. “Đây. Cô là khách. Cô chọn trước. Cô muốn màu gì?”

Không nghĩ nhiều, Kate thò tay vào và chụp lấy một cái vợt. Chỉ khi nó đã ở trong tay cô thì cô mới nhận ra nó màu đen.

“Cây vợt của tử thần.” Colin nói tán thưởng. “Tôi đã biết là cô sẽ là một người chơi tốt mà.”

“Để màu hồng lại cho anh Anthony,” Daphne nói, với lấy cái vợt màu xanh lá cây.

Ngài công tước kéo ra một cái màu cam, quay sang Kate khi anh nói, “Cô là người làm chứng cho tôi rằng tôi không có liên quan gì đến cái vợt màu hồng của Anthony, đúng chứ?”

Kate mỉm cười láu lỉnh. “Tôi để ý rằng *ngài* đã không chọn cái vợt màu hồng.”

“Tất nhiên là không.” Anh đáp trả, nụ cười toe toét của anh còn quý quai hơn cả cô. “Vợt tôi đã chọn nó cho cậu ấy rồi. Tôi không thể làm trái ý cô ấy được, phải không nào?”

“Màu vàng cho tôi,” Colin nói. “và màu xanh lục cho Miss Edwina, cô nghĩ vậy chứ?”

“Ôi, vâng.” Kate trả lời. “Edwina thích màu xanh lục.”

Cả bốn người nhìn chằm chằm xuống hai cái vợt còn lại: màu hồng và màu tím.

“Anh ấy cũng sẽ không thích cái kia đâu.” Daphne nói.

Colin gật đầu. “Nhưng anh ấy còn ít thích cái màu hồng hơn.” Và với câu đó, anh cầm cái vợt màu tím lên và quăng nó vào trong lều, rồi cúi xuống và quăng trái banh tím theo sau.

“Anh nói này,” ngài công tước nói, “Anthony đâu rồi?”

“Đó là một câu hỏi hay.” Kate lăm bằm, gõ bàn tay vào đùi.

“Tôi cho rằng cô đang muốn biết mấy giờ rồi,” Colin nói láu cá.

Kate đỏ ửng mặt. Cô đã hỏi anh xem giờ cả hai lần rồi. “Tôi ổn, cảm ơn anh.” Cô trả lời, không có khả năng cho một câu đáp trả thông minh.

“Tốt thôi. Chỉ là vì tôi đã học được rằng khi cô bắt đầu chuyển động tay cô như thế—”

Tay Kate đông cứng lại.

“—cô thường sắp hỏi tôi mấy giờ rồi.”

“Anh đã học được nhiều điều về tôi trong một giờ qua nhỉ.” Kate nói khô khan.

Anh cười toe toét. “Tôi là một gã hay quan sát mà.”

“Rõ ràng rồi.” Cô lầm bầm.

“Nhưng đề phòng trường hợp cô muốn biết, đã là bốn giờ kém mười lăm.”

“Họ đã quá hạn.” Kate nói.

Colin nghiêng người tới trước và thì thầm, “Tôi rất nghi ngờ là anh trai tôi đang chiếm đoạt em gái cô.”

Kate giật người ra sau. “Mr.Bridgerton!”

“Cả hai người đang nói chuyện gì thế?” Daphne hỏi.

Colin toét miệng cười. “Miss Sheffield đang lo lắng rằng Anthony đang làm tổn hại đến Miss Sheffield kia.”

“Anh Colin!” Daphne thốt lên. “Nó không có một tí gì hài hước cả.”

“Và chắc chắn không phải là sự thật.” Kate phản đối. Chà, gần như không phải là sự thật. Cô không nghĩ ngài tử tước đang làm hại Edwina, nhưng anh ta có thể đang cố gắng hết sức để quyến rũ em cô đến mù mị. Và *điều đó* cũng đủ nguy hiểm rồi.

Kate cân nhắc cái vọt trong tay cô và cố gắng hình dung ra làm thế nào mà cô có thể đập nó vào đầu ngài tử tước và khiến nó trông như một tai nạn.

Cây vọt của tử thần[4], đúng lắm.

* * *

Anthony kiểm tra đồng hồ treo tường trong phòng làm việc của anh. Gần ba giờ rưỡi. Họ sẽ bị muộn.

Anh cười toét miệng. Ôi, chắc, chẳng thể làm gì về việc đó.

Bình thường thì anh là một người khắt khe về đúng giờ giấc, nhưng khi sự chậm trễ có kết quả là tra tấn Kate Sheffield, anh không phiền lòng khi đến muộn.

Và Kate Sheffield chắc chắn là đang quẩn quại khổ sở rồi, kinh hãi với ý nghĩ em gái quý báu của mình ở trong những móng vuốt xấu xa của anh.

Anthony nhìn xuống những móng vuốt xấu xa của anh—bàn tay, anh nhắc nhở chính mình, bàn tay—và anh cười toét thêm lần nữa. Anh đã chẳng được vui như thế này từ nhiều năm rồi, và tất cả những gì anh đang làm là lãng vãng ở trong phòng làm việc của anh, tưởng tượng ra Kate Sheffield với cái hàm nghiền chặt lại, hơi nước bốc ra từ tai cô.

Đó là một hình ảnh cực kỳ thú vị.

Không phải, tất nhiên, rằng đây là lỗi của anh. Anh sẽ đi đúng giờ nếu anh không phải đợi Edwina. Cô nhả với anh qua cô hầu rằng cô sẽ xuống gặp anh trong vòng mười phút nữa. Đó là hai mươi phút trước. Anh không thể làm gì được nếu cô ấy xuống trễ.

Anthony đột nhiên có một hình ảnh về quãng đời còn lại của anh—chờ đợi Edwina. Có phải cô là kiểu đi trễ kinh niên? Điều đó có thể trở nên khó chịu sau một thời gian.

Cứ như là một tín hiệu, anh nghe thấy tiếng bước chân trong đại sảnh, và khi anh nhìn lên, dáng người xinh đẹp của Edwina được lồng trong khung cửa.

Cô là, anh nghĩ không xúc động, một ảo ảnh. Hoàn toàn đáng yêu về mọi thứ. Gương mặt cô là sự hoàn hảo, dáng đứng của cô là hình tượng của duyên dáng, và đôi mắt cô là một màu xanh lục rực rỡ nhất, thật sống động đến mức một người không thể ngăn mình bị kinh ngạc vì màu sắc của chúng mỗi lần cô chớp mắt.

Anthony chờ cho vài kiểu phản ứng nào đó dâng lên trong anh. Chắc chắn là không người đàn ông nào có thể thờ ơ với vẻ đẹp của cô.

Chẳng có gì. Chẳng có dù chỉ là một mong muốn hôn cô. Nó gần như là một tội lỗi chống lại tự nhiên.

Nhưng có lẽ đó là một điều tốt. Cuối cùng thì, anh đã không muốn một người vợ mà anh có thể yêu. Sự khát khao sẽ rất tuyệt, nhưng khát khao có thể nguy hiểm. Khát khao chắc chắn là một cơ may lớn chuyển thành tình yêu nhiều hơn là không hứng thú.

“Tôi rất xin lỗi vì đã đến muộn, thưa ngài.” Edwina nói duyên dáng.

“Nó chẳng có rắc rối gì.” Anh trả lời, cảm thấy hân hoan hơn một tí bởi sự sắp đặt hợp lý của anh. Cô vẫn là một cô dâu tốt. Không cần phải tìm ở đâu khác. “Nhưng chúng ta nên đi thôi. Những người khác có thể đã sắp đặt lộ trình rồi.”

Anh khoác tay cô và họ tản bộ ra khỏi ngôi nhà. Anh nhận xét về thời tiết. Cô nhận xét về thời tiết. Anh nhận xét về thời tiết của ngày hôm qua. Cô đồng ý với bất cứ thứ gì anh nói (anh còn không thể nhớ nổi, dù chỉ một phút sau).

Sau khi tàn phá tất cả mọi chủ đề có liên quan đến thời tiết, họ rơi vào im lặng, và cuối cùng thì, sau ba phút mà không ai trong số họ có gì để nói, Edwina thốt ra, “Ngài đã nghiên cứu gì ở trường đại học?”

Anthony nhìn cô lạ lẫm. Anh chẳng thể nhớ được có bao giờ bị hỏi một câu như thế bởi một quý cô trẻ. “Ồ, bình thường thôi.” Anh trả lời.

“Nhưng cái gì,” cô cố nài, trông rất mất kiên nhẫn, “là bình thường?”

“Lịch sử, hầu hết. Một ít văn học.”

“Ồi.” Cô cân nhắc điều đó trong một lúc. “Tôi rất thích đọc.”

“Thật sao?” Anh nhìn cô chăm chú với sự quan tâm được làm mới lại. Anh đã không nghĩ cô là một nữ học giả. “Cô thích đọc gì?”

Cô trông có vẻ thả lỏng người khi cô trả lời. “Tiểu thuyết nếu tôi cảm thấy mơ mộng. Triết học nếu tôi ở trong tâm trạng tự cải thiện bản thân.”

“Triết học sao?” Anthony hỏi. “Tôi không bao giờ có thể tiêu hoá nổi chúng.”

Edwina thốt ra một tràng cười du dương. “Chị Kate cũng y chang như thế. Chị ấy luôn luôn nói với tôi rằng chị ấy biết rất rõ làm thế nào để sống cuộc sống của chị và không cần đến một

người chết chỉ dẫn cho chị ấy.”

Anthony nghĩ về những trải nghiệm của anh khi đọc Aristote, Bentham, và Descartes ở trường đại học. Rồi anh nghĩ về những trải nghiệm của anh khi *tránh* đọc Aristote, Bentham và Descartes tại trường đại học. “Tôi nghĩ,” anh thì thầm, “rằng tôi sẽ phải đồng ý với chị gái cô.”

Edwina cười toe toét. “Ngài, đồng ý với chị Kate? Tôi cảm thấy tôi nên tìm một cuốn vở và ghi chép kỷ lục này lại. Chắc chắn đây phải là lần đầu tiên.”

Anh liếc nhìn cô ước định. “Cô xấu xược hơn là cô tỏ ra, đúng không?”

“Không bằng một nửa của chị Kate đâu.”

“Điều đó thì chưa bao giờ bị nghi ngờ.”

Anh nghe Edwina cười khúc khích nhỏ, và khi anh nhìn lại cô, cô có vẻ đang cố gắng hết sức để giữ một gương mặt tỉnh rụi. Họ quanh qua góc cua cuối cùng của cánh đồng, và khi họ đến chỗ gò cao, họ thấy những người còn lại của bữa tiệc Pall Mall đang chờ họ, thơ thẩn vút những cái vợt sau ra trước trong khi chờ đợi.

“Ôi, quỷ tha ma bắt.” Anthony chửi thề, hoàn toàn quên mất anh đang đi bên cạnh người phụ nữ anh định lấy làm vợ. “Cô ta đã có được cây vợt tử thần.”

Chương 10

Bữa tiệc ở điền trang là một sự kiện nguy hiểm. Những người đã kết hôn thường thấy mình đang tận hưởng sự gần gũi của một người không phải là vợ hay chồng của mình, và những người chưa kết hôn thường trở về thành phố như những người đã vội vàng làm lễ đính ước.

Tất nhiên, những lễ đính ước đáng ngạc nhiên nhất được thông báo sát gót những quãng thời gian nghỉ ngơi của cuộc sống nơi thôn dã như thế này.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 2 tháng 5 năm 1814

“Hai người chắc chắn là đã sử dụng thời gian để đến đây.” Colin nhận xét khi Anthony và Edwina đến chỗ nhóm người. “Đây, chúng ta đã sẵn sàng rồi. Edwina, cô lấy màu xanh lục.” Anh đưa cô cây vợt. “Anthony, anh màu hồng.”

“Anh màu hồng và *cô ta*”—anh chọt một ngón tay về phía Kate—“được giữ cây vợt của tử thần?”

“Em đã cho cô ấy lựa đầu tiên.” Colin nói. “Cuối cùng thì, cô ấy là khách của chúng ta.”

“Anthony luôn luôn lấy màu đen.” Daphne giải thích. “Thật ra, chính anh ấy là người đặt tên cho nó.”

“Ngài không nên lấy màu hồng,” Edwina nói với Anthony. “Nó không hợp với ngài chút nào. Đây”—cô đưa cái vợt của cô ra—“tại sao chúng ta không đổi?”

“Đừng có ngu ngốc thế,” Colin chen vào. “Chúng ta đặc biệt quyết định cô nên lấy màu xanh. Cho hài hoà với màu mắt cô.”

Kate nghĩ cô nghe Anthony rên rỉ.

“Anh sẽ lấy màu hồng,” Anthony tuyên bố, chộp lấy cây vợt đáng ghét hơi mạnh bạo từ tay Colin, “và anh sẽ vẫn chiến thắng. Bắt đầu thôi, được chứ?”

Sau khi sự giới thiệu cần thiết được thực hiện giữa ngài công tước, nữ công tước và Edwina, họ đều thả tằm những quả banh gỗ của họ xuống gần điểm bắt đầu và chuẩn bị chơi.

“Liệu chúng ta có nên chơi từ người trẻ nhất đến người lớn tuổi nhất không?” Colin đề nghị, với một cái cúi mình đầy hào hiệp về phía Edwina.

Cô lắc đầu. “Tôi nên tham gia cuối, để tôi có thể có cơ hội quan sát những người khác có kinh nghiệm hơn tôi.”

“Một phụ nữ khôn ngoan.” Colin thì thầm. “Vậy chúng ta sẽ bắt đầu từ người lớn tuổi nhất đến người trẻ nhất. Anthony, em tin anh là người cổ lỗ nhất trong chúng ta.”

“Xin lỗi, em trai yêu quý, nhưng Hastings hơn anh vài tháng.”

“Tại sao,” Edwina thì thầm vào tai của Kate, “em lại có cảm giác là em đang ở trong một trận cãi vã gia đình nhỉ?”

“Chị nghĩ những người nhà Bridgerton xem Pall Mall rất nghiêm túc.” Kate thì thầm lại. Cả ba người nhà Bridgerton đã khoác lấy vẻ mặt của những con chó bun[5], và họ đều có vẻ chỉ-một-ý-định trong đầu là phải thắng.

“Ê ê ê!” Colin mắng, lúc lắc một ngón tay vào họ. “Không cho phép bất kỳ sự câu kết nào.”

“Chúng tôi còn không biết được nên bắt đầu câu kết từ đâu,” Kate bình phẩm, “vì không có ai đã thấy cần phải giải thích luật chơi cho chúng tôi.”

“Chỉ cần theo sát thôi.” Daphne nói nhanh nhẩu. “Cậu sẽ hiểu ra khi cậu bắt đầu.”

“Chị nghĩ,” Kate thì thầm với Edwina, “rằng mục đích chính là nhấn chìm những quả banh của những người khác vào cái hồ.”

“Thật sao?”

“Không. Nhưng chị nghĩ đó là cách mà người nhà Bridgerton nhìn nhận trò chơi này.”

“Hai người vẫn đang thì thầm kìa!” Colin gọi to mà không liếc một cái về phía họ. Rồi, với ngài công tước, anh quát. “Hastings, đập trái banh chết tiệt đi. Chúng ta không có cả ngày đâu.”

“Anh Colin,” Daphne chêm vào, “đừng có nguyên rửa. Có các quý cô ở đây.”

“Em thì không tính.”

“Có hai quý cô ở đây không phải là em kìa.” Cô nghiêng rằng.

Colin chớp mắt, rồi quay sang chị em nhà Sheffield. “Hai người có phiền không?”

“Không hề.” Kate trả lời, hoàn toàn bị mê hoặc. Edwina chỉ lắc đầu.

“Tốt.” Colin quay lại sang ngài công tước. “Hastings, anh di chuyển đi.”

Ngài công tước đẩy trái banh của anh về phía trước một tí khỏi những trái banh khác. “Mọi người cũng biết,” anh nói mà chẳng nhằm vào ai cụ thể, “rằng tôi chưa bao giờ chơi Pall Mall trước đây chứ?”

“Chỉ cần đánh mạnh vào trái banh theo hướng đó, anh yêu.” Daphne nói, chỉ về hướng cái cửa xoay đầu tiên.

“Chẳng phải đó là cánh cửa cuối sao?” Anthony hỏi.

“Nó là cánh cửa đầu.”

“Nó *phải* là cánh cửa cuối.”

Cầm Daphne chĩa ra. “Em đã sắp đặt lộ trình, và nó là cánh cửa đầu.”

“Em nghĩ chuyện này có thể đổ máu.” Edwina thì thầm với Kate.

Ngài công tước quay sang Anthony và chớp vào anh một nụ cười méo mó. “Tôi tin là tôi sẽ nghe theo lời Daphne thôi.”

“Cô ấy thật sự đã sắp đặt lộ trình mà.” Kate chêm vào.

Anthony, Colin, Simon và Daphne đều nhìn cô sững sốt, cứ như thể họ không thể tin được cô có đủ can đảm để mà tham gia vào cuộc trò chuyện.

“À, cô ấy đã làm thế.” Kate nói.

Daphne khoác tay cô. “Mình tin là mình rất thích cậu, Kate Sheffield.” Cô tuyên bố.

“Chúa cứu giúp con.” Anthony lầm bầm.

Ngài công tước đưa cây vợt về phía sau, quật mạnh, và trái banh màu cam bị húc băng qua thảm cỏ.

“Đánh hay lắm, anh Simon!” Daphne hét lên.

Colin quay lại và nhìn vào em gái với sự coi thường. “Một người không bao giờ cổ vũ đối thủ trong Pall Mall.” Anh nói lầu cẩu.

“Anh ấy chưa bao giờ chơi trước đây.” Cô nói. “Anh ấy chắc chắn là sẽ không thắng.”

“Không quan trọng.”

Daphne quay sang Kate và Edwina rồi giải thích. “Tinh thần phi thể thao là một yêu cầu của trò chơi Pall Mall nhân hiệu Bridgerton, mình e là thế.”

“Mình cũng đoán thế.” Kate nói khô khan.

“Đến lượt của tôi.” Anthony quát lên. Anh liếc nhìn trái banh hồng đầy khinh bỉ, rồi đập mạnh vào nó. Nó lăn rất đẹp qua bãi cỏ, chỉ để húc vào một cái cây và rớt như một cục đá xuống nền đất.

“Tuyệt quá!” Colin thốt lên, chuẩn bị cho lượt của anh.

Anthony lăm bằm vài thứ gì đó dưới hơi thở, chẳng có điều nào trong đó phù hợp với những đôi tai nhạy cảm.

Colin đẩy quả bóng vàng đi về hướng cánh cửa xoay đầu tiên, rồi đứng sang một bên để Kate thử tay nghề.

“Liệu tôi có thể đánh thử không?” Cô hỏi dò.

“Không.” Nó là một từ không rất to, đến từ ba cái miệng.

“Tốt thôi.” Cô càu nhàu. “Đứng lùi lại, mọi người. Tôi không muốn phải chịu trách nhiệm nếu tôi làm ai đó bị thương vào lần thử đầu đầu.” Cô vung cây vợt ra sau với tất cả sức lực của mình, thúc mạnh vào quả banh. Nó băng qua không trung trong một vòng cung đầy ấn tượng, rồi đập vào đúng cái cây đã phá hoại Anthony và rơi tõm xuống đất ngay bên cạnh banh của anh.

“Ôi, thôi rồi.” Daphne nói, nhắm vào trái banh của cô bằng cách giương cây vợt ra sau vài lần mà không thật sự đánh vào trái banh.

“Tại sao lại ‘ôi, thôi rồi’?” Kate hỏi đầy lo lắng, không được làm an lòng bởi nụ cười thương hại của nữ công tước.

“Cậu sẽ thấy.” Daphne sử dụng lượt đánh của mình, rồi đi thẳng về hướng trái banh của cô.

Kate nhìn sang Anthony. Anh trông rất, rất hài lòng với diễn biến của sự việc.

“Ngài sẽ làm gì với tôi?” Cô hỏi.

Anh nghiêng người tới trước vẻ quỷ quái. “Tôi sẽ *không* làm gì với cô mới có thể là một câu hỏi đúng.”

“Em tin rằng đến lượt em.” Edwina nói, bước tới điểm xuất phát. Cô đập vào quả banh một cú đánh yếu ớt, rồi rên rỉ khi nó chỉ đi được một phần ba chặng đường của những quả banh khác.

“Thêm một chút sức lực vào lần tới.” Anthony nói trước khi hiên ngang đi đến chỗ trái banh của anh.

“Đúng rồi,” Edwina lăm bằm sau lưng anh. “Tôi sẽ không bao giờ hiểu ra được điều đó.”

“Hastings!” Anthony la lên. “Tới lượt cậu.”

Trong khi ngài công tước đập quả banh của anh đến cánh cửa xoay tiếp theo, Anthony dựa vào cái cây với đôi cánh tay khoanh lại, cây vợt màu hồng lơ bịch của anh trong một bàn tay, và chờ Kate.

“Ồ, Miss Sheffield.” Cuối cùng anh gọi to. “Chơi trò chơi này đòi hỏi phải đi theo trái banh của mình!”

Anh ngẩng cô cuộc bộ đến bên cạnh anh. “Đấy.” Cô lườm bàu. “Giờ thì sao nào?”

“Cô thật sự nên đối xử với tôi tôn trọng hơn.” Anh nói, tặng cho cô một nụ cười chậm chạp, lấu cá.

“Sau khi ngài chậm trễ với Edwina?” Cô đáp lại. “Những gì mà tôi nên làm là moi ruột và phanh thây ngài ra.”

“Đúng là một cô ả khát máu.” Anh trầm ngâm. “Cô sẽ phù hợp với Pall Mall... đến lúc cuối.”

Anh ngẩng, hoàn toàn thích thú, khi mặt cô trở nên đỏ, rồi trắng bệch. “Ngài có ý gì?” Cô hỏi.

“Vì tình yêu của Chúa, Anthony,” Colin la lên. “Sử dụng lượt đánh chết tiệt của anh đi.”

Anthony nhìn xuống chỗ những trái banh nằm hôn lên bãi cỏ, của cô màu đen, của anh màu hồng. “Đúng rồi.” Anh thì thầm. “Không muốn Colin yêu quý, ngọt ngào phải chờ.” Và với câu đó, anh đặt chân lên trái banh của anh, vùng cái vợt ra sau—

“Ngài đang làm gì thế?” Kate hét lên.

—và vọt tới trước. Trái banh của anh vẫn nằm tại chỗ dưới chân anh. Trái banh của cô lăn như bay xuống đồi tới khoảng vài dặm.

“Ngài, đồ độc ác.” Cô gầm gừ.

“Tất cả đều công bằng trong tình yêu và chiến tranh.” Anh châm chích.

“Tôi sẽ *giết* ngài.”

“Cô có thể thử,” anh chế nhạo, “nhưng cô sẽ phải bắt kịp với tôi trước.”

Kate xem xét cây vợt tử thần, rồi cân nhắc chân anh.

“Đừng có mà nghĩ về chuyện đó.” Anthony cảnh báo.

“Nó rất, rất khiêu khích.” Cô gầm gừ.

Anh nghiêng người tới trước đầy đe dọa. “Chúng ta có nhân chứng.”

“Và đó là điều duy nhất cứu mạng ngài bây giờ đấy.”

Anh chỉ mỉm cười. “Tôi tin là banh của cô ở dưới đồi, Miss Sheffield. Tôi chắc chúng tôi sẽ gặp cô trong khoảng nửa tiếng nữa, khi cô theo kịp.”

Chỉ vừa lúc đó Daphne đi ngang qua, theo banh của cô, vừa băng ngang qua chân họ mà không biết. “Đó là tại sao mình lại nói ‘ôi, thôi rồi!’” Cô nói—hơi không cần thiết, theo ý kiến của Kate.

“Ngài sẽ phải trả giá vì điều này.” Kate rít lên với Anthony.

Nụ cười tự mãn của anh nói nhiều hơn là từ ngữ có thể.

Và rồi cô đi xuống đồi, bật ra một tiếng nguyên rửa to và không hề quý phái chút nào khi nhận ra trái banh của cô bị kẹt dưới một bờ giậu.

* * *

Nửa tiếng đồng hồ sau, Kate vẫn ở sau người chơi cuối hai cửa xoay. Anthony đang thắng, làm cô thấy khó ưa không chịu được. Cứu cánh duy nhất vào lúc này là cô đã ở quá xa đằng sau cô không thể thấy khuôn mặt hả hê của anh.

Rồi khi cô đang nghịch ngón cái của mình và chờ đến lượt cô (chẳng có gì quý báu để làm trong khi chờ đến lượt cô, vì chẳng có người chơi nào đang ở gần cô), cô nghe Anthony thốt ra một tiếng la to khổ sở.

Điều này ngay lập tức thu hút sự chú ý của cô.

Cười rạn vỡ với sự hân hoan về cái chết có thể xảy ra của anh, cô nhìn háo hức xung quanh cho đến khi cô thấy một trái banh hồng bay qua bãi cỏ, thẳng vào cô.

“Oái!” Kate nói líu ríu, nhảy lên và tránh sang một bên nhanh chóng trước khi cô mất một ngón chân.

Nhìn lên lại, cô thấy Colin nhảy lên trên không trung, cây vợt của anh vung vẩy hoang dã trên đầu, khi anh hét lên đắc chí, “Ú-hú!”

Anthony trông như thể anh sẽ mổ bụng em trai ngay tại chỗ.

Kate sẽ nhảy một điệu chiến thắng—nếu cô không thể thắng, điều tuyệt nhất sẽ là biết được *anh ta* cũng sẽ không thắng—chỉ trừ là giờ khi anh bị kẹt lại đằng sau với cô trong vài lượt. Và trong khi sự cô độc của cô không quá gây hứng thú, nó sẽ tốt hơn là phải trò chuyện với *anh ta*.

Dù vậy, vẫn thật khó để mà trông không có dù chỉ một tí ngạo mạn khi anh đi nặng nề tới phía cô, cầu có như là một cơn giông bão vừa mới trú trong náo vậy.

“Không may mắn đấy, thưa ngài.” Kate thì thầm.

Anh trừng mắt nhìn cô.

Cô thở dài—chỉ là để có hiệu ứng, tất nhiên. “Tôi chắc là ngài vẫn còn có thể xếp hạng hai hoặc ba.”

Anh nghiêng người tới trước đầy đe dọa và làm một âm thanh mà nghe cứ như một tiếng gầm gừ.

“Miss Sheffield!” Tiếng la mất kiên nhẫn của Colin có thể nghe được từ trên đồi. “Đến lượt cô!”

“Thế đấy.” Kate nói, phân tích những khả năng của cô. Cô có thể nhắm vào cánh cửa xoay tiếp theo hoặc cô có thể phá hoại Anthony thêm nữa. Không may, trái banh của anh không chạm vào trái banh của cô, nên cô không thể dùng chiêu chân-trên-banh như anh đã dùng được. Mà lại là điều tốt nhất. Với sự may mắn của cô, cô sẽ kết thúc là đánh trượt hoàn toàn quả banh và thay vào đó làm gãy ngón chân cô.

“Quyết định, quyết định.” Cô thì thầm.

Anthony khoanh tay. “Cách duy nhất mà cô có thể phá huỷ cuộc chơi của tôi là cô cũng phải phá huỷ cuộc chơi của chính mình.”

“Đúng vậy.” Cô thừa nhận. Nếu cô đẩy anh vào thảm bại, cô cũng phải đẩy cô đến đó luôn, bởi vì cô phải đánh banh của cô đập vào banh của anh với tất cả sức mạnh để cho nó di chuyển. Và bởi vì cô không thể giữ banh của cô ở nguyên vị trí, có trời mới biết cô sẽ kết thúc ở đâu.

“Nhưng,” cô nói, nhìn lên anh và cười ngây thơ, “tôi thật sự không có cơ hội nào để thắng cả.”

“Cô có thể về hạng nhì hoặc ba.” Anh cố thử.

Cô lắc đầu. “Không thể, ngài không nghĩ vậy sao? Tôi ở quá xa phía sau, và chúng ta đang gần kết thúc cuộc chơi.”

“Cô không muốn làm thế này đâu, Miss Sheffield.” Anh cảnh cáo.

“Ôi.” Cô nói với cảm giác tuyệt vời nhất. “Tôi có. Tôi thật sự, thật sự có.” Và rồi, với cái cười toét miệng ma quái nhất mà môi cô từng làm được, cô vung cây vợt ra sau và đập mạnh banh cô với tất cả mọi cảm xúc dâng tràn. Nó tung vào banh của anh với sức mạnh đến sững sốt, làm nó văng đi còn xa hơn là xuống đồi.

Xa hơn...

Xa hơn.

Thăng vào cái hồ nước.

Há hốc miệng ra với sự hân hoan, Kate chỉ nhìn chăm chăm trong một lúc khi trái banh hồng chìm vào hồ. Rồi có gì đó dâng lên trong cô, một cảm xúc kỳ lạ và nguyên thủy, và trước khi cô biết cô đang định làm gì, cô đã nhảy lên nhảy xuống như một người điên, hét lên, “Vâng! Vâng! Tôi thắng rồi!”

“Cô không thắng.” Anthony quát.

“Ôi, nó cảm giác như tôi đã thắng.” Cô say sưa.

Colin và Daphne, vừa lao xuống từ ngọn đồi, ngừng lại ngay trước họ. “Làm tốt lắm, Miss Sheffield!” Colin thốt lên. “Tôi đã biết là cô sẽ xứng đáng với cây vợt của tử thần mà.”

“Tài giỏi thật.” Daphne đồng ý. “Tuyệt đối tài giỏi.”

Anthony, tất nhiên, không có lựa chọn nào khác ngoài khoanh tay và cau có hết sức.

Colin đập cô một cái tâm đắc vào lưng. “Cô có chắc cô không phải là một người Bridgerton cải trang không? Cô thật sự đã sống với tinh thần của trò chơi này đấy.”

“Tôi đã không thể làm thế nếu không có anh.” Kate nói duyên dáng. “Nếu anh đã không đánh banh của ngài ấy xuống ngọn đồi...”

“Tôi đã hy vọng cô sẽ cầm lấy dây cương cho sự huỷ diệt của anh ấy.” Colin nói.

Ngài công tước cuối cùng cũng đi đến, Edwina đi bên cạnh. “Một kết thúc rất choáng váng cho trò chơi này.” Anh bình luận.

“Nó chưa kết thúc mà.” Daphne nói.

Chồng cô liếc nhìn cô thích thú. “Tiếp tục chơi bây giờ sẽ là tụt dốc từ cực điểm, em không nghĩ vậy sao?”

Ngạc nhiên làm sao, Colin đồng ý. “Tôi chắc chắn là không thể hình dung được điều gì có thể vượt qua được nó.”

Kate cười rạng rỡ.

Ngài công tước liếc nhìn lên trời. “Hơn nữa, trời bắt đầu kéo mây rồi. Tôi muốn đưa Daphne vào nhà trước khi bắt đầu mưa. Tình trạng tế nhị, mọi người biết đấy.”

Kate nhìn ngạc nhiên vào Daphne, người đang bắt đầu đỏ mặt. Cô ấy trông chẳng có chút gì là đang mang thai cả.

“Được thôi.” Colin nói. “Chúng ta kết thúc trò chơi và tuyên bố Miss Sheffield người thắng cuộc.”

“Tôi ở sau mọi người mà.” Kate bác bỏ.

“Dù vậy,” Colin nói. “bất cứ đấu thủ thực sự nào của trò Pall Mall nhãn hiệu Bridgerton đều hiểu rằng quăng Anthony vào hồ còn quan trọng hơn là thật sự tung banh của mình qua hết tất cả các cửa xoay. Điều đó làm cho cô trở thành người thắng cuộc của chúng ta, Miss Sheffield.” Anh nhìn xung quanh, rồi thẳng vào Anthony. “Có ai không đồng ý không?”

Không có ai, mặc dù Anthony trông gần đến mức sử dụng bạo lực.

“Tuyệt.” Colin nói. “Trong trường hợp đó, Miss Sheffield là người thắng cuộc của chúng ta, và Anthony, *anh* là người thua cuộc.”

Một tiếng động lạ, bị bóp nghẹt thoát khỏi miệng Kate, nửa cười nửa ghen.

“À, ai đó phải thua thôi.” Colin nói mà cười toe toét. “Nó là truyền thống mà.”

“Đúng vậy.” Daphne đồng ý. “Chúng tôi là một lũ khát máu, nhưng chúng tôi thích tiếp nối truyền thống.”

“Các người đều bị điên trong đầu hết cả rồi.” Ngài công tước nói nhã nhặn. “Và giờ, Daphne và tôi phải chào tạm biệt thôi. Tôi rất muốn đưa cô ấy vào trong trước khi trời mưa. Tôi tin không có ai phiền lòng nếu chúng tôi đi mà không phụ dọn dẹp chứ?”

Không ai phiền lòng, tất nhiên, và ngài công tước cùng nữ công tước lên đường quay về Aubrey Hall.

Edwina, người nãy giờ giữ yên lặng (mặc dù cô đã nhìn từng người Bridgerton cứ như họ vừa

trốn khỏi trai điên), bỗng nhiên hắng giọng. “Mọi người có nghĩ là chúng ta nên thử vớt trái banh không?” Cô hỏi, liếc về phía cái hồ.

Những người còn lại chỉ nhìn chăm chăm vào làn nước yên ắng cứ như là họ chưa bao giờ xem xét vấn đề kinh khủng đó.

“Nó không phải đang ở giữa hồ.” Cô thêm. “Nó chỉ lặn vào thôi. Chắc chắn là nó chỉ ở bên mép hồ.”

Colin gãi đầu. Anthony chỉ tiếp tục gằm gù.

“Chắc chắn các ngài không muốn mất thêm một trái banh nữa chứ.” Edwina cứ dai dẳng. Khi không có ai trả lời, cô vút cây vọt xuống và vung tay lên trời, nói, “Được rồi! Tôi sẽ lấy cái quả banh cũ kỹ ngu ngốc đó.”

Điều đó chắc chắn là đánh thức họ khỏi trạng thái sững sờ, và họ nhảy tới để giúp cô.

“Đừng có ngu ngốc thế, Miss Sheffield.” Colin nói hào hiệp khi anh bắt đầu đi bộ xuống ngọn đồi. “Tôi sẽ lấy nó.”

“Vì tình yêu của Chúa.” Anthony lầm bầm. “Tôi sẽ lấy trái banh chết tiệt đó.” Anh sai chân xuống đồi, nhanh chóng vượt khỏi em trai. Trong tất cả sự giận dữ của mình, anh không thể đổ lỗi cho Kate vì những hành động của cô được. Anh cũng sẽ làm điều như thế, mặc dù anh sẽ đánh nó đủ mạnh để nhấn chìm trái banh của cô vào giữa hồ.

Dù vậy thật là nhục nhã khi bị đánh bại bởi một người phụ nữ, đặc biệt là cô.

Anh đến mép hồ và nhìn vào. Trái banh hồng quá sáng nó phải nhìn thấy được từ trong hồ, với điều kiện là nó nằm ở một chỗ không quá sâu.

“Anh có thấy nó không?” Colin hỏi, ngừng lại bên cạnh anh.

Anthony lắc đầu. “Nó là một màu ngu ngốc. Chẳng có ai muốn lấy màu hồng cả.”

Colin gật đầu đồng ý.

“Ngay cả màu tím còn tốt hơn.” Anthony tiếp tục, di chuyển vài bước sang phải để anh có thể nhìn một vùng khác của đáy hồ. Anh ngược lên đột ngột, nhìn trừng trừng vào em trai. “Cái quái quỷ gì đã xảy ra với trái banh tím vậy?”

Colin nhún vai. “Em chắc là em không biết.”

“Và anh chắc,” Anthony lầm bầm, “là nó sẽ xuất hiện lại một cách thần kỳ trong giỏ Pall Mall vào tối mai.”

“Anh rất có thể đúng.” Colin nói hân hoan, di chuyển hơi vượt qua Anthony một tí, giữ cho mắt anh ở trên mặt nước. “Có thể ngay vào chiều nay, nếu chúng ta may mắn.”

“Một ngày nào đó,” Anthony nói kiểu sự-thật-là-thế, “anh sẽ giết em.”

“Về việc đó thì em không nghi ngờ gì.” Colin nhìn lướt khắp mặt nước, và đột nhiên chỉ bằng ngón trỏ. “Em nói mà! Nó đây rồi.”

Đúng vậy, trái banh hồng đang nằm ở mực nước nông, khoảng hơn nửa mét từ mép hồ. Nó

trông như chỉ sâu một tất hoặc hơn. Anthony chửi thề dưới hơi thở của anh. Anh phải gỡ bỏ giày và lợi vào. Có vẻ như Kate Sheffield luôn buộc anh phải cởi giày và lợi vào trong nước.

Không, anh nghĩ mệt mỏi, anh đã không có thời gian để cởi bỏ giày khi anh lao vào hồ The Serpentine để cứu Edwina. Đôi giày da đã bị hư vĩnh viễn. Người hầu của anh đã gần như ngất xỉu vì kinh hãi.

Với một cái rên rĩ anh ngồi xuống phiến đá và cởi bỏ giày. Để cứu Edwina anh nghĩ nó xứng đáng với một đôi giày tốt. Để cứu một trái banh Pall Mall hồng ngu ngốc—thành thật mà nói, nó còn chẳng đáng để anh ướt chân.

“Anh có vẻ đang làm tốt,” Colin nói, “vậy em sẽ đi giúp Miss Sheffield gỡ những cái cửa xoay.”

Anthony chỉ lắc đầu cam chịu và lợi vào nước.

“Nó có lạnh không?” Một giọng nữ hỏi.

Lạy Chúa lòng lành, đó là cô ta. Anh quay lại. Kate Sheffield đang đứng ở bên bờ.

“Tôi nghĩ là cô đang gỡ những cánh cửa.” Anh nói, hơi có tí cáu kỉnh.

“Đó là Edwina.”

“Quá nhiều Miss Sheffield đáng nguyên rửa.” Anh lăm bằm dưới hơi thở. Nhất định phải có một điều luật chống lại việc để cho chị em gái cùng ra mắt vào một mùa vũ hội.

“Tôi xin thứ lỗi?” Cô hỏi, nghiêng đầu về một bên.

“Tôi nói nó lạnh cóng.” Anh nói dối.

“Ôi, tôi rất tiếc.”

Điều đó thu hút sự chú ý của anh. “Không, cô không tiếc.” Anh nói.

“Well, không,” cô thừa nhận. “Không vì sự thua cuộc của ngài. Nhưng tôi không có ý định để cho ngài lạnh cóng chân đâu.”

Anthony bỗng nhiên bị cầm giữ bởi một mong ước điên loạn là nhìn thấy ngón chân của cô. Nó là một suy nghĩ kinh khủng. Anh không có việc gì mà khao khát người phụ nữ này. Anh còn không thích cô ta.

Anh thở dài. Điều đó không đúng. Anh cho rằng anh thật sự thích cô ấy ở một khía cạnh kỳ lạ và không bình thường nào đó. Và anh nghĩ, thật lạ lùng, rằng cô có thể đang bắt đầu thích anh cũng trong cùng thái độ đó.

“Ngài cũng sẽ làm thế nếu ngài là tôi.” Cô gọi to.

Anh không nói gì, chỉ tiếp tục lợi chậm chậm.

“Ngài sẽ làm thế!” Cô dai dẳng.

Anh nghiêng tới trước và lượm trái banh lên, làm cho tay áo anh bị ướt. Khỉ thật. “Tôi biết.” Anh trả lời.

“Ồ.” Cô nói, nghe kinh ngạc, cứ như là cô đã không mong anh thừa nhận điều đó.

Anh lội vào bờ trở lại, thầm biết ơn nền đất được nện cứng, và bụi sẽ không dính vào chân anh được.

“Đây.” Cô nói, đưa ra một cái gì trông như cái khăn. “Nó nằm trong túp lều. Tôi đã ghé qua trên đường xuống đây. Tôi đã nghĩ là ngài sẽ có thể cần đến thứ gì đó để lau khô chân.”

Anthony mở miệng, nhưng thật kỳ lạ, chẳng có âm thanh nào thoát ra. Cuối cùng, anh cũng thu xếp được, “Cám ơn cô,” và lấy cái khăn từ tay cô.

“Tôi không phải là một người kinh khủng, ngài biết đấy.” Cô nói với một nụ cười.

“Tôi cũng thế.”

“Có thể,” cô thừa nhận. “nhưng ngài không nên trễ nãi với Edwina lâu như thế. Tôi biết ngài làm thế để làm tôi khó chịu.”

Anh nhướn một bên lông mày lên khi ngồi trên phiến đá để có thể lau khô chân, thả trái banh xuống đất bên cạnh anh. “Cô không nghĩ là có thể tôi đến trễ vì tôi muốn dành thời gian bên cạnh người phụ nữ tôi đang xem xét sẽ kết hôn sao?”

Cô hơi đỏ mặt, nhưng rồi lầm bầm. “Đây phải là điều kهن kiệu nhất mà tôi từng nói, nhưng không, tôi nghĩ ngài chỉ muốn làm tôi khó chịu.”

Cô đứng, tất nhiên, nhưng anh sẽ không nói với cô điều đó. “Thật ra,” anh nói, “Edwina đã chậm trễ. Tại sao thì tôi không biết. Tôi nghĩ sẽ là bất lịch sự khi tìm cô ấy trong phòng và yêu cầu cô ấy nhanh lên, nên tôi đã chờ trong phòng làm việc của tôi cho đến khi cô ấy sẵn sàng.”

Có một quãng im lặng dài, sau đó cô nói. “Cám ơn ngài vì đã nói với tôi điều đó.”

Anh mỉm cười tinh quái. “Tôi không phải là một người quá khủng khiếp, cô biết đấy.”

Cô thở dài. “Tôi biết.”

Có điều gì đó về vẻ cam chịu của cô làm anh cười toét miệng. “Nhưng có lẽ là một tí khủng khiếp?” Anh trêu.

Cô tươi tỉnh lên, sự trở lại không khách sáo của chủ đề rõ ràng là làm cho cô thoải mái hơn. “Ồi, chắc chắn rồi.”

“Tốt. Tôi rất ghét nếu làm cho mọi người nhàm chán.”

Kate mỉm cười, quan sát anh mang lại tất và giày. Cô cúi xuống và cầm trái banh hồng lên. “Tôi nên đem cái này vào túp lều lại.”

“Phòng trường hợp tôi bị thôi thúc quăng nó lại vào hồ?”

Cô gật đầu. “Điều gì đó tương tự như thế.”

“Được thôi.” Anh đứng dậy. “Tôi sẽ cầm cái khăn vậy.”

“Một cuộc trao đổi công bằng.” Cô quay người để đi lên ngọn đồi, rồi bỗng thấy Colin và Edwina biến mất về phía xa. “Ồi!”

Anthony nhanh chóng quay lại. “Cái gì thế?Ồ, tôi thấy rồi. Có vẻ như em gái cô và em trai tôi đã quyết định đi về mà không có chúng ta.”

Kate cau mày với những đứa em không xứng đáng của họ, rồi nhún vai nhẩn nhin khi cô bắt đầu leo lên đồi. “Tôi cho rằng tôi có thể khoan thứ cho sự bầu bạn của ngài trong vài phút, nếu ngài có thể khoan thứ cho sự hiện diện của tôi.”

Anh không nói gì, làm cho cô ngạc nhiên. Nó có vẻ như là một lời bình luận mà anh sẽ có một câu đáp trả rất thông minh. Cô ngược nhìn lên, rồi giật người ra sau ngạc nhiên. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô trong một thái độ kỳ lạ nhất...

“Mọi—mọi thứ vẫn ổn chứ, thưa ngài?” Cô hỏi ngập ngừng.

Anh gật đầu. “Ổn.” Nhưng anh nghe hơi có vẻ lơ đãnh.

Phần còn lại của chuyến đi chìm trong yên lặng. Kate đặt trái banh hồng vào giỏ đựng Pall Mall, để ý rằng Colin và Edwina đã dọn sạch lộ trình và bỏ mọi thứ vào giỏ, kể cả trái banh và cây vợt màu tím. Cô liếc trộm qua Anthony và phải mỉm cười. Rõ ràng là anh cũng nhận thấy điều đó vì anh đang cau mày khó chịu.

“Cái khăn ở chỗ này, thưa ngài.” Cô nói với một nụ cười toét miệng được che dấu, bước tránh sang một bên.

Anthony nhún vai. “Tôi sẽ đem nó vào nhà. Nó cần được giặt sạch.”

Cô gật đầu đồng ý, và họ đóng cánh cửa rồi đi khỏi.

Chương 11

Chẳng có điều gì như một cuộc thi có thể gọi lên điều tồi tệ nhất ở một người đàn ông—hay điều tốt đẹp nhất ở một người phụ nữ.

Tạp chí của Lady Whistledown, tháng 5 năm 1814

Anthony huýt sáo khi họ đi theo con đường quay lại ngôi nhà, liếc trộm sang Kate khi cô không nhìn thấy. Cô thật sự là một phụ nữ hấp dẫn. Anh không biết tại sao điều này luôn làm anh ngạc nhiên, nhưng thật sự là thế. Ký ức của anh về cô không bao giờ hoàn toàn sánh được với sự mê hoặc thật sự của gương mặt cô. Cô luôn ở trong sự vận động, luôn luôn mỉm cười hoặc cau mày

hoặc bấu môi. Cô không bao giờ biểu lộ vẻ mặt bình thản mà những quý cô trẻ bị buộc phải làm.

Anh cũng rơi vào cái bẫy như mọi người khác trong xã hội—vì đã chỉ nghĩ về cô trong sự so sánh với em gái của cô. Và Edwina thật quá xinh đẹp, quá hoàn hảo đến mức tất cả mọi người ở gần cô đều phải trở thành cái nền cho cô. Thật là khó, Anthony thừa nhận, có thể nhìn vào bất cứ ai khác khi Edwina đang ở trong căn phòng.

Vậy mà...

Anh cau mày. Vậy mà anh chỉ liếc qua Edwina một cái suốt cả buổi chơi Pall Mall. Điều đó có thể hiểu được vì đó là trò chơi Pall Mall của nhà Bridgerton, và nó làm cho bất cứ ai mang họ Bridgerton trở nên tồi tệ; Chết tiệt, anh chắc chắn là sẽ không liếc nhìn lấy một cái về phía Prince Regent nếu ông ta tham gia vào trò chơi đó.

Nhưng sự giải thích đó không trôi được, bởi vì tâm trí anh ngập đầy những hình ảnh khác. Kate nghiêng người trên cây vọt của cô, gương mặt cô căng thẳng vì tập trung. Kate cười khúc khích khi ai đó đánh trượt. Kate cổ vũ Edwina khi trái banh của cô lăn qua cánh cửa xoay—một nét rất không-giống-người-nhà-Bridgerton. Và tất nhiên, Kate cười tinh quái vài giây cuối trước khi cô đánh văng trái banh của anh vào hồ.

Rõ ràng, ngay cả khi nếu anh không thể liếc một cái về phía Edwina, anh lại liếc nhìn quá nhiều vào Kate.

Điều đó phải khiến anh bối rối.

Anh lại liếc nhìn về phía cô. Lần này khuôn mặt cô hơi ngửa lên trời, và cô đang cau mày.

“Có gì không ổn sao?” Anh hỏi lịch sự.

Cô lắc đầu. “Chỉ tự hỏi liệu trời có mưa không thôi.”

Anh nhìn lên. “Không sớm lắm đâu, tôi nghĩ vậy.”

Cô gật đầu đồng ý. “Tôi ghét trời mưa.”

Có điều gì đó về vẻ mặt cô—hơi giống một đứa trẻ ba tuổi đang hờn dỗi—khiến anh cười thành tiếng. “Cô đang sống nhằm đất nước đấy, Miss Sheffield.”

Cô quay sang anh và mỉm cười bên lên. “Tôi không ngại một cơn mưa rào. Chỉ khi nó trở nên dữ dội thì tôi mới không ưa nó.”

“Tôi luôn luôn thích thú những cơn giông bão.” Anh thì thầm.

Cô liếc sang anh một cái nhìn sững sờ nhưng không nói gì, rồi nhìn xuống lại hòn sỏi dưới chân. Cô đang đá nó dọc theo con đường họ đi, đôi khi ngừng những bước sải của cô lại và bước sang một bên để cô có thể đá nó và giữ nó bay lên đằng trước cô. Có điều gì đó hấp dẫn về việc này, điều gì đó ngọt ngào khi đôi giày của cô hấp hé ra khỏi gấu váy ở một góc nghiêng và tiếp xúc với hòn sỏi.

Anthony ngấm cô đầy tò mò, quên dứt mắt anh khỏi gương mặt cô khi cô nhìn lên.

“Ngài có nghĩ—Tại sao ngài lại nhìn tôi như thế?” Cô hỏi.

“Tôi có nghĩ gì?” Anh đáp lại, cố ý làm lơ phần sau câu hỏi của cô.

Đôi môi cô mím lại thành một đường câu kính. Anthony cảm thấy môi anh run run, muốn mỉm cười vì thích thú.

“Ngài đang cười tôi sao?” Cô hỏi đầy nghi ngờ.

Anh lắc đầu.

Chân cô dậm xuống và cô ngừng lại. “Tôi nghĩ ngài đang cười tôi.”

“Tôi đảm bảo với cô,” anh nói, đối với chính anh nghe cũng như anh đang muốn cười, “rằng tôi không cười cô.”

“Ngài đang nói dối.”

“Tôi không—” Anh phải ngừng thôi. Nếu anh mà nói thêm nữa thì anh biết anh sẽ nổ bùng lên tràn cười. Và điều kỳ lạ nhất là—anh chẳng có một gợi ý nào rằng tại sao lại thế.

“Ôi, vì Chúa.” Cô lầm bầm. “Vấn đề là gì?”

Anthony sụm vào một cái thân cây gần đó, cả người anh rung lên vì sự vui đùa cố nén.

Kate chống hai tay lên hông, biểu hiện trong đôi mắt cô có một chút tò mò, một chút cáu giận. “Có gì đáng cười chứ?”

Anh cuối cùng cũng chịu thua sự vui vẻ và chỉ thu xếp kéo được đôi vai lên trong một cái nhún vai. “Tôi không biết.” Anh thở hắt ra. “Vẻ mặt của cô... nó...”

Anh nhận ra cô đang mỉm cười. Anh thích rằng cô đã mỉm cười.

“Vẻ mặt của ngài cũng không thật sự là không hài hước đâu, thưa ngài.” Cô nhận xét.

“Ôi, tôi chắc chắn thế mà.” Anh hít vài hơi thở sâu và rồi, khi anh đã hài lòng là anh đã lấy lại tự chủ, anh đứng thẳng dậy. Anh bắt gặp vẻ mặt cô, vẫn còn hơi ngờ vực, và đột nhiên anh nhận ra rằng anh phải biết cô nghĩ gì về anh.

Nó không thể đợi đến ngày hôm sau. Nó không thể đợi đến tối nay.

Anh không chắc làm thế nào chuyện này lại xảy ra, nhưng ý kiến tốt của cô có ý nghĩa rất nhiều đối với anh. Tất nhiên anh cần sự tán thành của cô trong sự theo đuổi đã quá sao lãng của anh với Edwina, nhưng có nhiều điều về nó hơn thế. Cô sỉ nhục anh, cô gần như nhận chìm anh vào hồ The Serpentine, cô làm nhục anh ở trò Pall Mall, vậy mà anh vẫn khao khát suy nghĩ tốt đẹp của cô về anh.

Anthony không thể nhớ ra được lần cuối cùng mà sự nhìn nhận của một ai đó có ý nghĩa nhiều đến thế, và thẳng thắn mà nói, nó khiến anh thấy mình nhỏ bé.

“Tôi nghĩ cô nợ tôi một ân huệ.” Anh nói, rời khỏi cái cây và đứng thẳng lên. Tâm trí anh đang chạy nước rút. Anh cần phải sáng suốt trong việc này. Anh phải được biết cô nghĩ gì. Vậy mà anh lại không muốn cô biết được nó có ý nghĩa với anh nhiều đến mức nào. Không cho đến khi anh biết được *tại sao* nó lại có ý nghĩa với anh nhiều như thế.

“Tôi xin lỗi?”

“Một ân huệ. Vì trò chơi Pall Mall.”

Cô khịt mũi chẳng trang nhã chút nào khi dựa vào một cái cây và khoanh tay lại. “Nếu có ai đó nợ người khác một ân huệ, thì chính ngài mới là người nợ tôi. Tôi đã thắng mà.”

“À, nhưng tôi mới là người bị làm nhục.”

“Đúng thật.” Cô thừa nhận.

“Cô sẽ không phải là cô,” anh nói trong một giọng quá khô khan, “nếu cô cưỡng lại thôi thúc phải đồng ý.”

Kate liếc anh một cái nghiêm trang. “Một quý cô phải thành thật trong mọi chuyện.”

Khi cô ngược mắt lên nhìn vào mặt anh, một bên mép của anh cong lên trong một nụ cười hiểu biết. “Tôi đang hy vọng cô sẽ nói thế.” Anh thì thầm.

Kate cảm thấy hơi mất bình tĩnh. “Và tại sao lại thế?”

“Bởi vì ân huệ của tôi, Miss Sheffield, là hỏi cô một câu hỏi—bất cứ câu nào mà tôi chọn—và cô phải trả lời thành thật.” Anh đặt một tay vào thân cây, khá gần với mặt cô, và nghiêng người tới trước. Kate đột nhiên cảm thấy bị mắc bẫy, mặc dù rất dễ để cô lao đi chỗ khác.

Với một chút mất tinh thần—và một cái run rẩy phấn khích—cô nhận ra rằng cô cảm thấy bị mắc bẫy bởi đôi mắt của anh đang thiêu đốt vào mắt cô, tối tăm và nóng bỏng.

“Cô có nghĩ là cô có thể làm thế không, Miss Sheffield?” Anh thì thầm.

“Cả—câu hỏi của ngài là gì?” Cô hỏi, không nhận ra rằng cô đang thì thầm cho đến khi cô nghe giọng mình, thì thào và vỡ ra như cơn gió.

Anh hơi nghiêng đầu sang một bên. “Giờ thì, nhớ đấy, cô phải trả lời thành thật.”

Cô gật đầu. Hoặc ít nhất thì cô nghĩ cô gật đầu. Cô muốn gật đầu. Thật ra, cô không hoàn toàn bị thuyết phục bởi khả năng có thể cử động của cô.

Anh nghiêng tới trước, không gần đến mức cô có thể cảm thấy hơi thở của anh, nhưng đủ gần để khiến cô run rẩy. “Đây, Miss Sheffield, là câu hỏi của tôi.”

Đôi môi cô hé mở.

“Cô,”—anh cúi người đến gần hơn—“còn”—và thêm một inch nữa—“ghét tôi không?”

Cô run run nuốt xuống. Bất cứ thứ gì cô đang mong chờ anh hỏi, nó không phải là câu này. Cô liếm môi, chuẩn bị nói, mặc dù cô không biết là để nói gì, nhưng không có một âm thanh nào thoát ra.

Đôi môi anh cong lên trong một nụ cười chậm chạp rất đàn ông. “Tôi sẽ hiểu câu trả lời là không.”

Và rồi, với một sự đột ngột khiến đầu óc cô quay cuồng, anh rời khỏi cái cây và nói nhanh nhẩu, “Chà, vậy nhé, tôi tin đã đến lúc chúng ta quay vào nhà và chuẩn bị cho buổi tối, cô thì sao?”

Kate sụm vào thân cây, hoàn toàn mất hết sức lực.

“Cô muốn ở lại ngoài này một lát sao?” Anh chống hai tay lên hông và nhìn lên trời, thái độ của anh rất thực tế và hiệu quả—thay đổi một trăm tám mươi độ từ một người quyền rũ chậm chạp, lười nhác anh đã diễn mới cách đó chỉ mười giây. “Cô có thể lắm. Trời không có vẻ sẽ mưa. Ít nhất là không trong vài giờ nữa.”

Cô chỉ nhìn anh chăm chăm. Hoặc là anh đã mất trí hoặc cô đã quên làm cách nào để nói. Hoặc có lẽ là cả hai.

“Tốt thôi. Tôi luôn luôn ngưỡng mộ một phụ nữ yêu thích không khí trong lành. Tôi sẽ gặp cô vào bữa ăn tối vậy?”

Cô gật đầu. Cô ngạc nhiên là mình còn có khả năng làm được việc đó.

“Tuyệt.” Anh vớ tới và nắm lấy tay cô, đặt một nụ hôn thiêu đốt lên mặt trong của cổ tay cô, trên làn da trần lộ ra giữa găng tay và tay áo của cô. “Hẹn tối nay, Miss Sheffield.”

Và rồi anh đi khỏi, để lại cô với một cảm giác kỳ lạ nhất rằng điều gì đó quan trọng vừa mới xảy ra.

Nhưng dù có chết, cô cũng không biết được đó là điều gì.

* * *

Vào bảy giờ rưỡi tối đó, Kate xem xét việc ngã bệnh nặng. Vào lúc tám giờ kém mười lăm, cô sửa việc đó lại thành một cơn nhồi máu. Nhưng vào lúc tám giờ kém năm phút, khi chuông báo giờ ăn reo lên, báo hiệu cho khách khứa đã đến lúc tập trung vào phòng ăn, cô so vai và đi xuống đại sảnh bên ngoài phòng ngủ của cô để gặp Mary.

Cô từ chối làm một người hèn nhát.

Cô *không phải* là một người hèn nhát.

Và cô có thể vượt qua được buổi tối này. Bên cạnh đó, cô tự nói với chính mình, cô sẽ không được xếp ngồi bất cứ nơi nào gần Lord Bridgerton. Anh là một tử tước và người chủ của căn nhà, và sẽ ngồi ở đầu dãy bàn. Với vị trí là con gái đầu của con trai thứ một nam tước, cô không phải là giai cấp có thể sánh được với những vị khách khác, và sẽ chắc chắn là được xếp ngồi ở tận cuối dãy bàn và cô sẽ không thể thấy được anh mà không bị vẹo cổ.

Edwina, người đang chia sẻ căn phòng cùng với Kate, đã đi đến phòng của Mary để giúp bà chọn một cái vòng cổ, và thế là Kate thấy mình ở một mình trong hành lang. Cô cho rằng cô có thể vào phòng Mary và chờ hai người bọn họ ở đó, nhưng cô không cảm thấy muốn trò chuyện, và Edwina đã nhận thấy tâm trạng kỳ lạ, đầy suy ngẫm của cô. Điều cuối cùng mà Kate muốn là một tràng của “Có điều gì không ổn?” từ Mary.

Và sự thật là—Kate còn *không biết* được điều gì không ổn. Tất cả những gì cô biết là buổi chiều đó, một điều gì đó đã thay đổi giữa cô và ngài tử tước. Điều gì đó khác, và cô sẵn sàng thừa nhận (với chính mình, ít nhất) rằng nó làm cô sợ hãi.

Nó là bình thường, đúng không? Mọi người luôn sợ hãi những thứ mà họ không hiểu được.

Và Kate *chắc chắn* là không thể hiểu nổi ngài tử tước.

Nhưng vừa khi cô đang bắt đầu thật sự tận hưởng sự đơn độc của mình, một cánh cửa ở phía bên kia hành lang mở ra, và một quý cô trẻ bước vào. Kate nhận ra cô ấy ngay lập tức là Penelope Featherington, người nhỏ nhất trong ba chị em lừng danh nhà Featherington—à ừ, ba người đã ra mắt. Kate đã nghe rằng còn một cô gái thứ tư nữa đang còn ở trường học.

Không may mắn cho chị em nhà Featherington, họ lừng danh vì không thành công trên hội chợ hôn nhân. Prudence và Philippa đã ra mắt gần ba năm nay, mà không có một lời cầu hôn nào cho hai người họ. Penelope chỉ mới ra mắt hai mùa lễ hội và có thể thường xuyên được tìm thấy ở những buổi dạ vũ đang cố gắng tránh mặt mẹ và chị cô, những người đang được xem như những kẻ ngu xuẩn.

Kate đã luôn luôn thích Penelope. Cả hai đã thân thiết từ khi họ đều bị phanh thây bởi Lady Whistledown vì mặc những bộ váy màu không thích hợp.

Kate để ý với một tiếng thở dài buồn bã rằng chiếc váy lụa màu vàng chanh mới đây của Penelope khiến cho cô gái tội nghiệp trông tái xám đi. Và nếu điều đó chưa đủ tệ, nó lại được cắt may với quá nhiều diềm xếp và đường viền ren. Penelope không phải là một cô gái cao, và cái váy hoàn toàn che lấp cô.

Nó thật đáng thương, bởi vì cô ấy có thể rất hấp dẫn nếu có ai đó có thể thuyết phục mẹ cô tránh xa người thợ may và để cho Penelope tự chọn váy áo cho mình. Cô có một khuôn mặt ưa nhìn, với làn da trắng của người tóc đỏ, chỉ khác là tóc cô lại màu nâu hơn là đỏ, và nếu có ai đó thật sự xem xét nó, màu nâu đỏ nhiều hơn là nâu.

Bất cứ điều gì bạn gọi nó, Kate nghĩ buồn rầu, nó không hợp với vàng chanh.

“Kate!” Penelope gọi to, sau khi đóng cánh cửa lại sau lưng cô. “Thật là một ngạc nhiên. Em không nhận ra chị cũng tham dự.”

Kate gật đầu. “Chị nghĩ gia đình mình đã nhận được lời mời khá muộn. Bọn chị đã gặp Lady Bridgerton chỉ mới tuần trước thôi.”

“À, em biết mình chỉ mới nói em ngạc nhiên, nhưng thật sự em không ngạc nhiên lắm. Lord Bridgerton đã rất quan tâm đến em gái chị.”

Kate đỏ mặt. “Er, phải,” cô lắp bắp. “ngài ấy có quan tâm.”

“Đó là những gì lời đồn thuật lại, ít nhất.” Penelope tiếp tục. “Nhưng mà, một người không nên luôn tin vào tin đồn.”

“Chị hiếm khi nghe rằng Lady Whistledown không chính xác,” Kate nói.

Penelope chỉ nhún vai và nhìn xuống chiếc váy của cô với sự kinh tởm. “Cô ấy chắc chắn là chưa bao giờ không chính xác về em.”

“Ôi, đừng có ngốc nghếch thế,” Kate nói nhanh, nhưng cả hai bọn họ đều biết rằng cô chỉ lịch sự mà thôi.

Penelope lắc đầu mệt mỏi. “Mẹ của em đã được thuyết phục rằng màu vàng là màu của *hạnh phúc* và rằng một cô gái *hạnh phúc* sẽ bắt được một người chồng.”

“Ôi, trời.” Kate nói, khịt mũi một cái cười khúc khích.

“Những gì mà bà không hiểu được,” Penelope tiếp tục, “là sắc vàng hạnh phúc này khiến em trông không hạnh phúc và hoàn toàn khiến những quý ông chạy xa.”

“Em đã gọi ý màu xanh lá chưa?” Kate hỏi dò. “Chị nghĩ em sẽ rất thành công trong màu xanh lá.”

Penelope lắc đầu. “Mẹ em không thích màu xanh lá. Bà nói nó là màu của u sầu.”

“Màu xanh lá?” Kate hỏi mà không tin.

“Em còn không cố để hiểu bà nữa.”

Kate, người đang mặc màu xanh, đưa tay áo của cô lên gần mặt của Penelope, che đi ánh vàng với tất cả cố gắng mà cô có thể. “Cả khuôn mặt em sáng chói lên.” Cô nói.

“Đừng nói với em điều đó. Nó sẽ chỉ làm màu vàng này thêm đau đớn.”

Kate tặng cô một nụ cười hối lỗi. “Chị sẽ cho em mượn một trong những cái của chị, nhưng chị e là nó sẽ kéo lê trên sàn mất thôi.”

Penelope gạt lời đề nghị của cô qua một bên. “Chị thật tốt bụng, nhưng em chịu đựng số phận của mình. Ít nhất thì nó khá hơn năm ngoái.”

Kate nhướn một bên lông mày lên.

“Ôi, đúng rồi. Chị không ra mắt năm ngoái.” Penelope nhăn mặt. “Em nặng gần mười hai kg hơn năm nay.”

“Mười hai kg?” Kate lặp lại. Cô không thể tin được điều đó.

Penelope gật đầu và nhăn mặt. “Sự mũm mĩm của con nít. Em đã cầu xin Mama không ép mình phải ra mắt cho đến khi em tròn mười tám, nhưng bà nghĩ ra mắt sớm hơn sẽ có lợi cho em.”

Kate chỉ cần nhìn vào mặt Penelope để biết rằng nó không có lợi cho cô. Cô cảm thấy một tình cảm gần bó với cô gái này, ngay cả khi Penelope nhỏ hơn cô gần ba tuổi. Cả hai bọn họ đều có cảm giác như nhau về việc không phải là một cô gái được chú ý nhất trong căn phòng, biết chính xác về mặt mà bạn phải khoác lên mình khi bạn không được mời khiêu vũ nhưng bạn muốn trông như bạn chẳng hề quan tâm.

“Em nói này,” Penelope nói, “tại sao chúng ta không đi xuống ăn tối cùng với nhau? Có vẻ như cả gia đình của chị và của em đều chậm trễ.”

Kate không quá vội để đi đến phòng vẽ nơi có sự hiện diện của Lord Bridgerton, nhưng chờ đợi Mary và Edwina sẽ chỉ làm trễ nải màn tra tấn này thêm vài phút nữa thôi, thế là cô quyết định cô nên đi xuống cùng Penelope.

Họ cùng ló đầu vào phòng của những bà mẹ đáng kính, thông báo những thay đổi trong kế hoạch và khoác tay cùng đi xuống đại sảnh.

Khi họ đến phòng khách, hầu hết mọi người đã ở đó, đi thơ thẩn xung quanh và trò chuyện khi họ chờ cho những vị khách còn lại xuống hết. Kate, người chưa bao giờ tham dự một bữa tiệc tại gia ở thôn quê trước đây, để ý với sự ngạc nhiên rằng mọi người có vẻ thoải mái và sinh

đông hơn lúc họ ở Luân Đôn. Hoặc có thể khoảng cách đã thả lỏng những quy tắc cứng nhắc của đô thị. Bất cứ là trường hợp nào, cô quyết định là cô thích không khí ở đây hơn là ở buổi dạ tiệc ở Luân Đôn.

Cô có thể thấy Lord Bridgerton ở phía bên kia căn phòng. Hoặc đúng hơn là cô có thể cảm thấy anh. Khi cô đã nhận thấy anh đứng bên cạnh cái lò sưởi, cô giữ mặt mình ngoảnh đi một cách thận trọng.

Nhưng cô có thể cảm thấy anh. Cô biết cô phải bị điên rồi, nhưng cô thì cô biết khi nào anh nghiêng đầu, và nghe thấy anh khi anh nói và khi anh cười.

Và cô chắc chắn là biết khi nào mắt anh dừng lại ở lưng cô. Cổ cô cảm giác như sắp bốc cháy.

“Em đã không nhận ra Lady Bridgerton đã mời nhiều người đến thế.” Penelope nói.

Cẩn thận giữ cho mắt tránh khỏi nơi lò sưởi, Kate nhìn lướt khắp căn phòng để xem có những ai ở đó.

“Ôi, không.” Penelope nửa thì thầm, nửa rên rỉ. “Cressida Cowper đang ở đây.”

Kate bí mật liếc theo hướng nhìn của Penelope. Nếu Edwina có một đối thủ cho ngôi vị người đẹp đăng quang năm 1814, đó là Cressida Cowper. Cao, mảnh mai, với mái tóc vàng màu mật ong và đôi mắt xanh lá cây sáng rực, Cressida gần như không bao giờ không có một đàn những người theo đuổi bu quanh. Nhưng trong khi Edwina tốt bụng và phóng khoáng, Cressida lại, trong sự đánh giá của Kate, là một mụ phù thủy tự cao tự đại, xấu xa, lấy việc tra tấn người khác làm vui.

“Cô ta ghét em.” Penelope thì thầm.

“Cô ta ghét tất cả mọi người.” Kate trả lời.

“Không, cô ta *thật sự* ghét em.”

“Tại sao lại thế?” Kate quay sang bạn cô với đôi mắt tò mò. “Em đã có thể làm gì với cô ta nào?”

“Em va vào cô ta vào năm ngoái và khiến cho cô ta làm đổ rượu punch lên khắp người cô ta và ngài Công tước của Ashbourne.”

“Chí có thể thôi?”

Penelope đảo tròn mắt. “Nó đã đủ đối với Cressida rồi. Cô ta bị thuyết phục rằng ngài ấy sẽ cầu hôn nếu cô ta đã không có vẻ vụng về như thế.”

Kate khịt mũi mà chẳng cần giả vờ trang nhã. “Ashbourne sẽ không bị đưa vào thông lọng sớm thế này đâu. Mọi người đều biết điều đó. Ngài ấy cũng là một kẻ trác táng tệ gần như Bridgerton.”

“Người rất có thể sẽ kết hôn trong năm nay.” Penelope nhắc nhở cô.

“Nếu những tin đồn là đúng.”

“Bah.” Kate đùa cợt. “Lady Whistledown đã viết rằng cô ấy không nghĩ ngài ấy sẽ kết hôn trong năm nay.”

“Đó là nhiều tuần trước rồi.” Penelope trả lời với một cái vẩy tay gạt bỏ. “Lady Whistledown luôn thay đổi suy nghĩ của mình mà. Bên cạnh đó, rõ ràng là ngài tử tước đang theo đuổi em gái chị đấy thôi.”

Kate cắn lưỡi mình trước khi cô lầm bầm. “Đừng có nhắc nhở chị.”

Nhưng cái nhăn mặt vì đau của cô bị nhận chìm bởi tiếng thì thầm khản đặc của Penelope. “Ôi, *không*. Cô ta đang đi về phía này.”

Kate bóp nhẹ cánh tay cô để làm cô yên lòng. “Đừng lo về cô ta. Cô ta không hề tốt hơn em.”

Penelope bắn vào cô một cái nhìn mỉa mai. “Em biết điều đó. Nhưng nó không làm cho cô ta trở nên đỡ khó ưa hơn. Và cô ta luôn luôn cố gắng đảm bảo rằng em phải đối phó với cô ta.”

“Kate. Penelope.” Cressida rung giọng, dừng lại bên cạnh họ, tặng cho mái tóc bóng mượt của cô ta một cái lắc đầu hiệu ứng. “Thật là một ngạc nhiên khi thấy các bạn ở đây.”

“Và tại sao lại thế?” Kate hỏi.

Cressida chớp mắt, rõ ràng là ngạc nhiên rằng Kate còn có thể chất vấn lời tuyên bố của cô ta. “Chà,” cô ta nói chậm chạp, “mình nghĩ nó thật sự không hẳn là một ngạc nhiên khi thấy bạn ở đây, bởi vì em gái của bạn rất được yêu thích, và chúng ta đều biết bạn phải đi bất cứ đâu mà cô ấy đi, nhưng sự hiện diện của Penelope...” Cô ta nhún vai về trau chuốt. “Chao ôi, mình là ai mà lại đi đánh giá này nọ chứ? Lady Bridgerton là một phụ nữ tốt bụng nhất mà.”

Lời bình luận thật thô lỗ đến mức Kate không thể ngăn mình há hốc mồm ra nhìn. Và trong khi cô đang nhìn chăm chăm vào Cressida, miếng há ra vì sững sốt, Cressida tiến vào cuộc săn.

“Đó là một cái váy đáng yêu đấy, Penelope.” Cô ta nói, nụ cười của cô ta quá ngọt ngào đến mức Kate sẽ thề là cô có thể nếm được đường trong không khí. “Mình rất thích màu vàng.” Cô ta thêm vào, vuốt lên chất vải màu vàng của cái váy cô ta mặc. “Cần phải có một vẻ ngoài đặc biệt để mặc nó, bạn không nghĩ vậy sao?”

Kate nghiêng răng lại. Một cách tự nhiên là Cressida trông tuyệt vời trong bộ váy của cô ta. Cressida sẽ trông tuyệt vời trong một cái bao bố.

Cressida mỉm cười lần nữa, lần này làm cho Kate nhớ đến một con rắn, rồi quay sang chỉ vào ai đó bên kia căn phòng. “Ôi, Grimston, Grimston! Đến đây một lát đi.”

Kate nhìn qua vai cô và thấy Basil Grimston đi đến và chỉ vừa đủ nén một tiếng rên rỉ. Grimston là bản sao bằng giồng đục của Cressida—thô lỗ, kiêu ngạo, và tự cho mình là quan trọng. Tại sao một quý bà đáng yêu như Nữ Tử Tước Bridgerton lại mời anh ta, Kate chẳng bao giờ biết được. Chắc là để cân bằng số lượng với quá nhiều quý cô đã được mời.

Grimston trườn tới và nhếch một bên mép lên trong một nụ cười mỉa mai. “Người đầy tớ của cô.” anh ta nói với Cressida sau khi dành cho Kate và Penelope một cái liếc nhanh đầy khinh bỉ.

“Ngài có nghĩ Penelope thân mến trông đáng yêu trong cái váy này không?” Cressida nói. “Màu vàng thật sự nên là màu của năm mới phải.”

Grimston làm một cuộc nghiên cứu chậm chạp, đầy sỉ nhục về Penelope, từ đỉnh đầu cô cho đến ngón chân và quay ngược trở lại. Anh ta chỉ hơi cử động đầu, để cho cặp mắt đi lên đi xuống khắp người cô. Kate chống lại một cơn bệnh quá mạnh nó gần như là mang đến một đợt

sống buồn nôn. Hơn bất cứ thứ gì, cô muốn vòng tay quanh Penelope và ôm cô gái tội nghiệp. Nhưng một sự chú ý như thế chỉ khiến cho cô ấy như một người yếu đuối và dễ bị bắt nạt.

Khi Grimston cuối cùng cũng xong với màn xem xét thô lỗ của anh ta, anh ta quay sang Cressida và nhún vai, như thể không thể nghĩ đến bất cứ thứ gì đáng để khen.

“Hai người không có nơi nào khác để đi sao?” Kate thốt lên.

Cressida trông bị sốc. “Miss Sheffield, mình thật khó mà chấp nhận sự xấc láo của cậu được. Mr.Grimston và mình chỉ ngưỡng mộ vẻ ngoài của Penelope thôi. Sắc vàng đó giúp ích cho vẻ ngoài của cậu ấy. Và thật là tốt khi thấy cậu ấy trông ổn thế này sau năm ngoái.”

“Tất nhiên.” Grimston dài giọng, giọng nói nhừa nhựa của anh ta làm Kate cảm thấy không được sạch sẽ.

Kate có thể cảm thấy Penelope run rẩy bên cạnh cô. Cô hy vọng đó là do tức giận, không phải vì đau đớn.

“Tôi không thể hình dung cô có ý gì.” Kate nói với giọng lạnh băng.

“Tại sao, chắc chắn là cô biết.” Grimston nói, đôi mắt anh ta sáng lên thích thú. Anh ta nghiêng người tới trước và rồi nói thì thầm mà còn to hơn cả giọng nói thường ngày của anh ta, đủ to cho nhiều người cùng nghe, “Cô ta *béo*.”

Kate mở miệng để đáp lại một câu có thể gây tổn hại, nhưng trước khi cô có thể nói một từ, Cressida thêm vào. “Thật là đáng thương, bởi vì có rất nhiều quý ông trong thành phố vào năm ngoái. Tất nhiên hầu hết bọn mình không bao giờ thiếu một bạn nhảy, nhưng mình thật cảm thấy thương cho Penelope khi mình thấy cô ấy ngồi với những bà quả phụ thừa kế.”

“Những bà quả phụ thừa kế,” Penelope nghiêng rằng, “thường là những người duy nhất trong căn phòng sở hữu một ít trí thông minh.”

Kate muốn nhảy lên và reo hò.

Cressida làm một tiếng “Ôi” nhẹ như hơi thở, như thể cô ta có quyền được khó chịu vậy. “Dù vậy, người ta vẫn không thể không... Ôi! Lord Bridgerton!”

Kate di chuyển sang một bên để cho ngài tử tước có thể tham gia với họ, nhận thấy với sự ghê tởm là toàn bộ thái độ của Cressida đã thay đổi. Mí mắt cô ta bắt đầu hấp háy và miệng cô ta làm thành một vòng cung nhỏ xinh đẹp.

Nó quá gây thất kinh đến mức Kate quên lúng túng bên cạnh ngài tử tước.

Bridgerton bắn vào Cressida một cái nhìn dữ tợn nhưng không nói gì. Thay vào đó, anh quay hoàn toàn sang Kate và Penelope và thì thầm tên họ chào đón.

Kate thở gấp vì sung sướng. Anh đã cho Cressida Cowper một cú lơ đẹp!

“Miss Sheffield,” anh nói trợn tru, “tôi hy vọng cô sẽ thứ lỗi cho chúng tôi khi tôi hộ tống Miss Featherington đến bữa tối.”

“Nhưng ngài không thể hộ tống cô ta vào được!” Cressida thốt lên.

Bridgerton nhìn trừng trừng vào cô ta lạnh như băng. “Xin thứ lỗi.” Anh nói trong một giọng

mà không có tí gì hối lỗi. “Liệu tôi đã tính cả cô vào cuộc trò chuyện chưa?”

Cressida thụt lùi ra sau, rõ ràng là xấu hổ vì đã thốt lên. Tuy nhiên, nó không theo lệ thường khi anh hộ tống Penelope. Với cương vị chủ nhà, đó là nghĩa vụ của anh phải hộ tống phụ nữ ở giai cấp cao nhất. Kate không chắc ai thuộc giai cấp đó ở đây, nhưng chắc chắn không phải là Penelope, cha cô chỉ là một người thường.

Bridgerton đưa tay ra cho Penelope, quay lưng lại với Cressida. “Tôi rất ghét một kẻ hay bắt nạt, cô thì sao?” Anh thì thầm.

Kate úp một bàn tay lên miệng cô, nhưng cô không thể nén tiếng cười khúc khích được. Bridgerton tặng cho cô một nụ cười nhỏ, bí mật qua đầu của Penelope, và trong khoảnh khắc đó Kate có một cảm giác kỳ lạ nhất rằng cô hiểu người đàn ông này hoàn toàn.

Nhưng còn lạ hơn nữa—bỗng nhiên cô không còn chắc về việc anh là một kẻ trác táng vô hồn, đáng quả trách mà cô đã rất thoải mái mà tin tưởng vào điều đó.

“Chị có thấy việc đó không?”

Kate, người mà, cùng với những người còn lại, nhìn chưng hửng há hốc miệng khi Bridgerton dẫn Penelope đi khỏi phòng, đầu anh nghiêng về phía cô như thể cô là người phụ nữ mê hoặc nhất từng xuất hiện trên trái đất, quay sang Edwina đang đứng cạnh cô.

“Chị đã thấy toàn bộ sự việc.” Kate nói trong một giọng ngờ ngẩn. “Chị đã nghe toàn bộ sự việc.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ngài ấy... ngài ấy...” Kate vấp vào từ ngữ của cô, không chắc làm thế nào để miêu tả những gì mà anh thật sự đã làm. Và rồi cô nói điều mà cô chưa bao giờ nghĩ là có thể: “Ngài ấy là một người hùng.”

Chương 12

Một người đàn ông với sức quyến rũ là một thứ giải trí, và một người đàn ông với vẻ đẹp, tất nhiên, một mỹ quan để chiêm ngưỡng, nhưng một người đàn ông với danh dự—à, chàng là người mà, độc giả thân mến, những quý cô trẻ nên tụ tập quây quần.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 2 tháng 5 năm 1814

Vào tối đó, sau khi bữa ăn tối đã xong và những người đàn ông đi uống rượu của họ trước khi trở lại với những quý bà với vẻ cao ngạo trên mặt, như thể họ vừa mới nói về điều gì đó nặng nề hơn là con ngựa nào sẽ thắng trong giải Royal Ascot; sau khi mọi người đã kết thúc những lượt chơi đồ chữ đôi khi tẻ ngắt và đôi khi thì vui nhộn; sau khi Lady Bridgerton đã hắng giọng và bí mật gợi ý có lẽ đã đến lúc đi nghỉ; sau khi các quý bà quý cô đã đem theo những cây nến của họ và hướng về phòng ngủ; sau khi những quý ông đã bắt đầu theo sau...

Kate không thể ngủ được.

Rõ ràng, nó là một trong những đêm nằm-nhìn-chằm-chằm-vào-vết-nứt-trên-trần-nhà. Chỉ trừ là không có vết nứt nào trên trần nhà ở Aubrey Hall. Và mặt trăng cũng không hiện lên, cho nên không có một ánh sáng nào lọt qua màn cửa, có nghĩa là nếu có vết nứt đi chẳng nữa, thì cô cũng sẽ không thể thấy được chúng, và...

Kate rên rỉ khi cô đẩy mền ra và đứng lên. Một ngày nào đó cô sẽ phải học cách buộc não cô phải ngừng chạy đua về tám hướng cùng một lúc. Cô đã nằm trên giường gần một tiếng đồng hồ rồi, nhìn chằm chằm vào màn đêm tối đen như mực, nhắm mắt lại lúc này lúc khác và cô bắt mình phải ngủ.

Nó không có hiệu quả.

Cô không thể ngừng nghĩ về vẻ mặt của Penelope Featherington khi ngài tử tước lao đến giải cứu cô ấy. Vẻ mặt của cô, Kate chắc chắn, cũng phải gần giống như thế—một tí sững sờ, một chút hân hoan, và cả mớ cảm xúc như thể cô sắp tan chảy xuống sàn nhà ngay phút đó.

Bridgerton cừ đến thế.

Kate trải qua cả ngày hoặc quan sát hoặc trao đổi với người nhà Bridgerton. và một điều đã được làm rõ: mọi thứ được nói về Anthony và tình yêu của anh dành cho gia đình—tất cả đều là sự thật.

Và trong khi cô không hoàn toàn sẵn sàng rút lại ý kiến của cô về việc anh là một kẻ trác táng và một tên lêu lổng, cô đang bắt đầu nhận ra rằng anh có thể là những thứ đó và điều gì khác nữa.

Điều gì đó tốt đẹp.

Điều gì đó, nếu cô đang cố hoàn toàn khách quan trong vấn đề này, mà cô thừa nhận là rất khó mà làm được, thật sự phải không loại bỏ anh khỏi khả năng làm chồng cho Edwina.

Ôi, tại sao tại sao tại sao anh ta phải trở nên *tử tế* như thế? Tại sao anh ta không thể cứ là kẻ khéo léo nhưng phóng đảng hời hợt mà thật dễ dàng để tin cơ chứ? Giờ anh là điều gì đó nữa, một ai đó mà cô sợ là cô có thể thực sự thích.

Kate cảm thấy mặt cô đỏ lên, ngay cả trong bóng tối. Cô phải ngừng nghĩ về Anthony Bridgerton. Cứ đà này cô sẽ chẳng thể nào ngủ được trong một tuần.

Có lẽ nếu cô có gì đó để đọc. Cô đã thấy một thư viện to lớn và rộng rãi vào tối nay; chắc chắn nhà Bridgerton có vài quyển sách sẽ bảo đảm cô ngủ được.

Cô mặc thêm một cái áo choàng và đi rón rén tới cửa, cẩn thận không đánh thức Edwina. Chẳng phải đó là một việc dễ dàng. Edwina luôn ngủ như chết. Theo lời Mary, cô ấy còn ngủ suốt cả đêm ngay từ khi còn là một đứa trẻ—from ngày đầu tiên cô được sinh ra.

Kate trượt chân vào đôi giày vải, rồi di chuyển nhẹ nhàng vào hành lang, cẩn thận nhìn trước nhìn sau trước khi đóng cửa phòng lại đằng sau cô. Đây là chuyến viếng thăm ngôi nhà thôn quê đầu tiên cô có, nhưng cô đã nghe một hai điều về những dạng hội họp này, và điều cuối cùng mà cô muốn là chạm mặt ai đó đang trên đường đến phòng ngủ không phải của mình.

Nếu có ai đó đang tán tỉnh một người không phải vợ chồng của mình, Kate quyết định, cô không muốn biết về điều đó.

Một ngọn đèn đơn độc chiếu rọi ở hành lang, thấp sáng không gian tối bằng một quầng sáng nhảy múa mờ ảo. Kate đã chụp lấy cây nến trên đường đi ra, nên cô đi tới và mở nắp ngọn đèn để mồi cây nến của cô. Một khi ngọn lửa đã sáng lên, cô bắt đầu đi lên cầu thang, đảm bảo dừng lại ở mọi ngã rẽ và kiểm tra cẩn thận nếu có người đi ngang qua.

Một vài phút sau cô thấy mình ở trong thư viện. Nó không phải kiểu rộng theo lệ thường, nhưng những bức tường được bao phủ từ sàn lên đến nóc nhà với những giá sách. Kate đẩy cửa cho đến khi nó gần như đóng lại—if có ai đó đang ở ngoài hành lang, cô không muốn làm náo động họ bởi hiện diện của cô bằng tiếng tách của nắm cửa—và đi đến giá sách gần nhất, nhìn vào tiêu đề. “Hmmm,” cô thì thầm với chính mình, rút ra một quyển sách và nhìn vào tấm bìa, “cây cảnh.” Cô rất thích làm vườn, nhưng đôi khi một quyển sách đầy chữ về chủ đề này nghe không hấp dẫn lắm. Có lẽ cô nên tìm một cuốn tiểu thuyết sẽ thu hút sự chú ý của cô, hay cô nên lựa những văn bản khô khan sẽ dễ làm cô buồn ngủ hơn?

Kate đặt lại cuốn sách và di chuyển tới giá sách tiếp theo, đặt cây nến xuống trên một cái bàn gần đó. Nó có vẻ là khu vực triết học. “Hoàn toàn không.” Cô lầm bầm, trượt cây nến dọc theo cái bàn khi cô di chuyển một giá sách sang bên phải. Cây cảnh có thể giúp cô ngủ, nhưng triết học thì chắc chắn sẽ làm cho cô mụ mị trong nhiều ngày.

Cô di chuyển cây nến thêm một tí về bên phải, nghiêng người tới trước để nhìn vào những giá sách tiếp theo, khi một tia chớp hoàn toàn bất ngờ thấp sáng căn phòng.

Một tiếng thét ngắn, ngắt quãng trào ra khỏi phổi cô, và cô nhảy về phía sau, va mông cô vào bàn. *Không phải bây giờ*, cô thầm van xin, *không phải ở đây*.

Nhưng khi tâm trí cô dừng đến chữ “ở đây,” cả căn phòng bùng nổ trong một tiếng sấm như bom dội.

Và rồi nó lại tối sầm lại, để lại Kate run rẩy, những ngón tay cô bấu chặt vào cái bàn mạnh đến mức những khớp xương của cô khoá chặt lại với nhau. Cô ghét chuyện này. Ôi, cô ghét chuyện này quá. Cô ghét tiếng sấm và ánh chớp, và áp lực bùng nổ trong không trung, nhưng nhiều nhất là những gì chúng khiến cô cảm thấy.

Thật đáng sợ đến mức cô không thể cảm thấy gì hết.

Nó đã như thế này suốt cuộc đời cô, hoặc ít nhất từ khi cô có thể nhớ được. Khi cô còn nhỏ, cha cô và Mary đã an ủi cô mỗi khi trời mưa bão. Kate có nhiều ký ức về một trong hai người ngồi bên mép giường cô, nắm tay cô và thì thầm những lời an ủi khi sấm và chớp vờ ra xung quanh cô. Nhưng khi cô lớn lên, cô cố gắng thuyết phục mọi người rằng cô đã vượt qua nó. Ôi, mọi người vẫn biết cô ghét trời giông bão. Nhưng cô đã giữ được nỗi sợ hãi cho riêng mình.

Nó có vẻ là dạng yếu đuối tồi tệ nhất—chẳng có một nguyên nhân cụ thể nào, và không may là, chẳng có một cách chữa trị rõ ràng nào.

Cô đã không nghe tiếng mưa đập vào cửa sổ; có lẽ cơn bão sẽ không trở nên tệ hơn. Có lẽ nó đã bắt đầu từ xa và đang di chuyển đến nơi khác. Có lẽ—

Một chớp loé khác thắp sáng căn phòng, bóp chặt một thét khác từ phổi Kate. Và lần này sấm đã đến gần hơn với ánh chớp, chứng tỏ là cơn bão đang đến gần hơn.

Kate thấy mình tụt dần xuống sàn nhà.

Nó quá to. Quá to, và quá sáng, và quá—

BÙM!

Kate rúc vào dưới cái bàn, đôi chân cô xếp lại, hai cánh tay vòng quanh đầu gối, chờ trong nỗi kinh hoàng đến lượt tiếp theo.

Và rồi cơn mưa bắt đầu.

* * *

Mới quá nửa đêm một chút, và tất cả những người khách (những người đang bám lấy giờ ở thôn quê) đã đi ngủ, Anthony vẫn ở trong phòng làm việc, gõ những ngón tay vào cạnh bàn cùng với cơn mưa đập vào khung cửa sổ. Lúc này lúc khác lại có một ánh chớp loé lên chiếu khắp căn phòng trong một ánh sáng chói lòa, và một tiếng sấm rền lại to và bất ngờ, anh nẩy người lên trên chiếc ghế.

Chúa ơi, anh yêu những cơn giông bão.

Khó mà giải thích được vì sao. Có lẽ chỉ là vì bằng chứng của quyền lực thiên nhiên đối với con người. Có lẽ đó là do năng lượng mạnh mẽ của ánh chớp và tiếng sấm nện vào nhau ở xung quanh anh. Bất cứ lý do gì, nó khiến cho anh thấy mình còn sống.

Anh đã không hoàn toàn mệt mỏi khi mẹ anh đã đề nghị họ đi nghỉ, và có vẻ là ngu ngốc nếu không sử dụng khoảng thời gian ít ỏi của sự cô độc này để đến với những cuốn sách ở Aubrey Hall mà người quản gia đã để sẵn cho anh. Có Chúa mới biết mẹ anh sẽ sử dụng những phút giây của anh để nhồi sọ về những vấn đề liên quan đến những phụ nữ trẻ phù hợp vào ngày

mai.

Nhưng sau khoảng một giờ cần cù kiểm tra, đầu bút lông đã khô của anh gõ vào mỗi cột số trong cuốn sổ lớn khi anh cộng và trừ, nhân và đôi khi là chia, mí mắt anh bắt đầu sụp xuống.

Nó là một ngày dài, anh thừa nhận, đóng cuốn sổ lớn lại nhưng để một mảnh giấy thừa ra để đánh dấu trang. Anh đã dành phần lớn thời gian của buổi sáng để đi thăm những người tá điền và kiểm tra những công trình xây dựng. Một gia đình nọ cần chỉnh sửa một cánh cửa. Một gia đình khác gặp rắc rối khi gặt hái vụ mùa của họ và không thể trả tiền thuê đất, vì người cha bị gãy chân. Anthony đã nghe và giảng hòa những cuộc cãi vã, đến thăm và ngưỡng mộ những em bé mới sinh, và cả giúp chỉnh lại một mái nhà bị thủng. Đó là tất cả phần việc của một chủ đất, và anh thích thú tận hưởng nó, nhưng nó gây mệt mỏi.

Trò Pall Mall là một quãng thư giãn tốt, nhưng một khi đã về lại nhà, anh bị đẩy và vai trò chủ nhà cho buổi tiệc của mẹ anh. Cũng gần khiến cho kiệt sức như chuyến viếng thăm những tá điền. Eloise chỉ vừa mới được mười bảy tuổi và rõ ràng là cần có ai đó để giám sát cô, cô gái Cowper lẳng lơ đó đã tra tấn Penelope Featherington tội nghiệp, và ai đó phải làm điều gì đó về chuyện này, và... Và còn thêm Kate Sheffield. Nguyên nhân suy sụp sự tồn tại của anh. Và mục tiêu của những khao khát của anh. Tất cả cùng một lúc.

Đúng là một mớ bòng bong. Anh được cho là đang theo đuổi em gái cô, vì lòng kính Chúa. Edwina. Người đẹp của mùa vũ hội. Xinh đẹp không thể so sánh được. Ngọt ngào và hào phóng và tính tình hòa nhã.

Và thay vào đó thì anh lại không thể ngừng nghĩ về Kate. Kate, người mà, mặc dù cô làm cho anh nổi điên, không ngừng đòi hỏi sự tôn trọng của anh. Làm sao anh có thể không ngưỡng mộ một người bám chắc một cách kiên định vào những suy xét của mình? Và Anthony phải thừa nhận rằng điểm then chốt của những lời suy xét của cô—tình yêu thương dành cho gia đình—là một nguyên tắc mà anh đặt trên mọi thứ khác.

Với một cái ngáp, Anthony đứng lên từ sau chiếc bàn và vươn hai cánh tay. Giờ chắc chắn là dành cho giấc ngủ. Với bất cứ may mắn nào, anh sẽ ngủ ngay vào lúc đầu anh chạm gối. Điều cuối cùng anh muốn là thấy mình nhìn chằm chằm lên trần nhà, nghĩ về Kate. Và tất cả những thứ anh muốn làm với Kate. Anthony nhắc một cây nến lên và đi về phía đại sảnh trống không. Có điều gì đó thanh bình và kích thích sự tò mò về một ngôi nhà tĩnh lặng. Ngay cả khi cơn mưa đang đập vào những bức tường, anh có thể nghe được từng tiếng động của giày anh va vào sàn—gót, mũi, gót, mũi. Và ngoại trừ khi tia chớp nhoáng lên trên nền trời, ánh nến của anh là ánh sáng duy nhất trong đại sảnh. Anh thích thú vầy ánh nến phía này phía khác, quan sát những cái bóng nhảy múa trên tường và trên những tấm thảm treo tường. Đó là một cảm giác kiểm soát kỳ lạ, nhưng...

Một bên mày anh nhướng lên tự hỏi. Cánh cửa phòng thư viện đang mở hé vài inch, và anh có thể thấy một ánh nến mờ hắt qua khe.

Anh chắc chắn chẳng có ai còn thức. Và chắc chắn là không có tiếng động nào vang lên từ trong thư viện. Có ai đó đã đến tìm một cuốn sách và để lại cây nến đang cháy. Anthony cau mày. Đó là một việc làm vô trách nhiệm. Lửa có thể phá hủy một ngôi nhà nhanh hơn bất cứ thứ gì, ngay cả khi giữa một cơn bão, và thư viện—đầy đến tận nóc với những cuốn sách—là một nơi lý tưởng để bắt đầu một ngọn lửa.

Anh đẩy cánh cửa mở ra và đi vào phòng. Một bên tường của thư viện hoàn toàn bị choáng hết bởi những cửa sổ cao, vì vậy âm thanh của tiếng mưa ở đây nghe to hơn là ở trong đại sảnh. Một tiếng sấm rền làm rung cả nền nhà, và, gần như liền kề nó, một ánh chớp lóe xé tan màn đêm.

Luồng điện học lúc đó làm cho anh cười toét miệng, và anh sai chân tới cây nến đáng ghét đang cháy đỏ. Anh nghiêng người tới, và thổi tắt nến, và rồi...

Anh nghe thấy gì đó.

Đó là âm thanh của hơi thở. Sợ hãi, nặng nhọc, với một tiếng thút thít nhỏ.

Anthony nhìn quanh phòng. “Có ai ở đây không?” Anh gọi to. Nhưng anh chẳng thấy ai cả.

Rồi anh nghe thấy nó lần nữa. Từ bên dưới.

Giữ cho cây nến của mình chắc chắn, anh quỳ xuống để nhìn dưới chiếc bàn.

Và hơi thở của anh bị hút ra khỏi người.

“Chúa tôi.” Anh thì thầm. “Kate.”

Cô đang cuộn người lại như một trái banh, đôi tay quấn quanh đôi chân đang co lại rất chặt đến mức nó trông như thể cô sắp vỡ tan ra.

Đầu cô nghiêng xuống, hốc mắt đặt trên gối, và cả người cô đang run rẩy dữ dội với những cơn rung mình nhanh, mạnh mẽ.

Máu của Anthony như đóng băng. Anh chưa từng nhìn thấy ai lại run rẩy như thế.

“Kate?” Anthony nói lần nữa, đặt cây nến xuống sàn nhà khi anh di chuyển đến gần hơn. Anh không thể nói được rằng cô có thể nghe anh không. Cô có vẻ như đang thu mình lại, tuyệt vọng tìm cách trốn thoát khỏi điều gì đó. Có phải đó là cơn bão? Cô đã nói cô ghét mưa, nhưng đây lại là chuyện khác. Anthony biết rất nhiều người không thích thú gì với những cơn bão điện chớp như anh, nhưng anh chưa từng nghe đến ai đó bị tác động đến mức này.

Cô trông như thể sẽ vỡ ra thành triệu mảnh nếu anh chỉ chạm nhẹ vào cô.

Tiếng sấm làm rung cả căn phòng, và cơ thể cô rụt lại với sự tra tấn đến mức Anthony cảm thấy nó tận trong gan anh. “Ôi, Kate” Anh thì thầm.

Nhìn thấy cô thế này khiến trái tim anh như vỡ ra. Với một bàn tay thận trọng và vững vàng, anh vói tới cô. Anh vẫn không chắc liệu cô có nhận biết sự hiện diện của anh không; làm cô giật mình có thể sẽ giống như đánh thức một người mộng du.

Dịu dàng, anh đặt một bàn tay lên cánh tay cô và bóp nhẹ. “Ta ở đây, Kate.” Anh thì thầm. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Ánh chớp xé tan màn đêm, thắp sáng căn phòng với một tia điện sáng rực, và cô thu mình lại như một trái banh nhỏ hơn, nếu điều đó có thể. Anh nhận ra cô đang cố giấu đôi mắt mình bằng cách giữ cho mặt cô ở trên gối.

Anh di chuyển đến gần hơn và cầm lấy một bàn tay cô trong tay anh. Da cô lạnh như băng, những ngón tay cứng ngắt vì sợ hãi. Thật khó để dứt cánh tay cô ra khỏi chân cô, nhưng dù vậy anh vẫn có thể kéo tay cô tới miệng anh, và anh áp môi mình lên da cô, cố gắng làm cho cô ấm lên.

“Ta ở đây, Kate.” Anh lặp lại, không chắc nên nói điều gì khác. “Ta ở đây. Sẽ ổn thôi.”

Sau đó anh cố gắng thu mình lại dưới cái bàn để cho anh có thể ngồi bên cạnh cô trên sàn nhà, với cánh tay anh vòng qua đôi vai đang run của cô. Cô có vẻ thả lỏng một ít bởi sự đụng chạm của anh, làm cho anh cảm thấy rất kỳ lạ—gần như là một ý thức tự hào rằng anh là người đã có thể giúp cô. Điều đó, và một cảm giác sâu tận xương đầy nhẹ nhõm, bởi vì nó đang giết anh khi nhìn thấy cô bị dẫn dắt đến vậy.

Anh thì thầm những từ êm dịu vào tai cô và nhẹ nhàng vuốt ve vai cô, cố gắng an ủi cô với sự hiện diện của anh. Và chậm chậm—rất chậm; anh không biết là đã bao nhiêu phút trôi qua khi anh ngồi ở dưới bàn với cô—anh có thể cảm thấy những cơ bắp của cô bắt đầu lỏng ra. Da cô đã mất đi cảm giác lạnh lẽo khủng khiếp đó, và hơi thở của cô, dù vẫn còn gấp, không còn nghe quá sợ hãi nữa.

Cuối cùng, khi anh cảm thấy cô có lẽ đã sẵn sàng, anh chạm hai ngón tay vào dưới cằm cô, sử dụng lực ép nhẹ nhất có thể tưởng tượng được để ngược mặt cô lên cho anh có thể thấy mắt cô. “Nhìn vào ta đi, Kate.” Anh thì thầm, giọng anh dịu dàng nhưng vẫn đầy quyền uy. “Nếu em chỉ cần nhìn ta thôi, em sẽ biết rằng em đang an toàn.”

Những thớ thịt nhỏ xung quanh mắt cô co giật trong khoảng mười giây nữa trước khi mí mắt cô cuối cùng cũng chớp chớp. Cô đang cố gắng mở mắt, nhưng chúng đang từ chối. Anthony có rất ít kinh nghiệm với loại sợ hãi này, nhưng có vẻ như anh có thể hiểu được rằng mắt cô chỉ là không muốn mở ra, rằng chúng đơn giản chỉ là không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì quá khủng khiếp đã làm cô sợ.

Sau thêm nhiều giây chớp chớp của mí mắt, cuối cùng cô cũng có thể mở mắt hoàn toàn và gặp ánh mắt anh.

Anthony cảm thấy như anh bị đắm vào ruột.

Nếu thật sự đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, thì có điều gì đó đã tan vỡ bên trong Kate Sheffield vào tối đó. Cô trông như bị săn đuổi, bị ám ảnh, và hoàn toàn lạc hướng và bơ vơ.

“Em không nhớ.” Cô thì thầm, giọng cô chỉ vừa đủ nghe.

Anh cầm lấy một bàn tay cô, mà anh sẽ không bao giờ thả ra, và đem nó tới môi anh lần nữa. Anh đặt một nụ hôn dịu dàng, gần như của một người cha vào lòng bàn tay cô. “Em không nhớ gì kia?”

Cô lắc đầu. “Em không biết.”

“Em có nhớ đã đến thư viện không?”

Cô gật đầu.

“Em có nhớ cơn bão không?”

Cô nhắm mắt lại trong một lúc, như thể việc giữ cho chúng mở ra đã làm cạn kiệt hết năng lượng mà cô có. “Cơn bão vẫn còn.”

Anthony gật đầu. Điều đó đúng. Mưa vẫn đang đập vào những cửa sổ với sự dữ dội như trước, nhưng đã vài phút trôi qua từ khi tiếng sấm và ánh chớp cuối cùng xé tan màn đêm.

Cô nhìn vào anh với đôi mắt tuyệt vọng. “Em không thể... em không...”

Anthony bóp nhẹ tay cô. “Em không cần phải nói gì cả.”

Anh cảm thấy cơ thể cô run rẩy và thả lỏng, rồi nghe cô thì thầm. “Cám ơn ngài.”

“Em có muốn ta nói chuyện với em không?” Anh hỏi.

Cô nhắm mắt lại—không chặt như lúc trước—và gật đầu.

Anh mỉm cười, ngay cả khi anh biết cô không thể thấy điều đó. Nhưng có lẽ cô có thể cảm nhận được nó. Có lẽ cô có thể nghe được nụ cười trong giọng nói anh. “Để xem nào,” anh trầm ngâm, “ta có thể nói với em về điều gì đây?”

“Nói với em về căn nhà đi.” Cô thì thầm.

“Ngôi nhà này sao?” Anh hỏi ngạc nhiên.

Cô gật đầu.

“Được rồi.” Anh trả lời, cảm thấy hài lòng một cách vô lý khi cô quan tâm đến những cột đá và gạch vữa có ý nghĩa rất nhiều đối với anh. “Ta lớn lên ở đây, em biết đó.”

“Mẹ ngài đã kể cho em.”

Anthony cảm thấy một tia chớp của điều gì đó ấm áp và mạnh mẽ trong ngực anh khi cô nói. Anh đã nói với cô rằng cô không cần phải nói gì cả, và cô rõ ràng là rất biết ơn vì điều đó, nhưng giờ cô đang thật sự tham gia vào cuộc trò chuyện. Chắc chắn điều đó có nghĩa là cô đang cảm thấy tốt hơn. Nếu cô mở mắt ra—if họ không đang ngồi dưới một cái bàn—nó có thể gần như cuộc trò chuyện bình thường.

Và thật là bất ngờ khi anh lại muốn trở thành người giúp cô cảm thấy khá hơn đến thế.

“Liệu ta có nên kể với em về lần em trai ta dìm con búp bê yêu thích nhất của em gái ta không?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu, rồi co rúm lại khi gió thổi mạnh hơn, khiến cho mưa đập vào những cánh cửa sổ với một sự mãnh liệt mới. Nhưng cô giữ nguyên cảm mình và nói, “Kể với em điều gì đó về ngài.”

“Được thôi.” Anthony nói chậm chạp, cố gắng làm ngo một cảm giác gọn lên, khiến anh không thoải mái đang lan ra khắp ngực anh. Sẽ dễ hơn rất nhiều để kể về các em của anh hơn là nói về chính anh.

“Kể với em về cha ngài.”

Anh đóng băng lại. “Cha ta?”

Cô mỉm cười, nhưng anh quá sững sốt bởi lời yêu cầu của cô để mà nhận ra. “Ngài phải có một người cha chứ.” Cô nói.

Cổ họng Anthony bắt đầu có cảm giác thít lại. Anh không thường nói về cha anh, ngay cả với gia đình. Anh nói với mình rằng đó là vì nó quá lâu rồi; Edmund đã mất được hơn mười năm. Nhưng sự thật là nó quá đau đớn để mà nhắc lại.

Và có những vết thương không bao giờ lành, ngay cả mười năm.

“Ông—ông là một người vĩ đại.” Anh nói nhẹ nhàng. “Một người cha vĩ đại. Tôi đã yêu ông rất nhiều.”

Kate quay sang để nhìn vào anh, lần đầu tiên cô gặp ánh mắt anh từ khi anh nâng cằm cô lên bằng những ngón tay của anh từ nhiều phút trước. “Mẹ của ngài nói về ông ấy với tình yêu thương thấm thiết. Đó là lí do vì sao mà em hỏi.”

“Chúng tôi đều yêu ông.” Anh nói đơn giản, quay đầu và nhìn chăm chăm ra căn phòng. Đôi mắt anh tập trung vào một cái chân ghế, nhưng anh không hoàn toàn trông thấy nó. Anh chẳng thấy gì ngoài những hồi ức trong đầu anh. “Ông là người cha tuyệt vời nhất mà một đứa con trai có thể mong muốn.”

“Ông mất khi nào vậy?”

“Mười một năm trước. Vào mùa hè. Khi ta được mười tám tuổi. Ngay trước khi ta rời trường Oxford.”

“Đó là một quãng thời gian khó khăn đối với một người đàn ông mất đi cha mình.” Cô thì thầm.

Anh quay sang nhìn vào cô. “Bất cứ thời gian nào cũng khó khăn đối với một người đàn ông mất đi cha mình.”

“Tất nhiên,” cô nhanh nhẹn đồng ý, “nhưng một vài quãng thời gian lại tồi tệ hơn, em nghĩ vậy. Và chắc chắn là nó khác biệt đối với con trai và con gái. Cha em mất vào năm năm trước, và em nhớ ông rất nhiều, nhưng em không nghĩ nó là như nhau.”

Anh không phải nói lên câu hỏi của mình. Nó ở đó trong đôi mắt anh.

“Cha em thật tuyệt vời.” Kate giải thích, đôi mắt cô ánh lên khi cô nhớ lại. “Tốt bụng và dịu dàng, nhưng nghiêm khắc khi ông cần phải thế. Nhưng người cha của một đứa con trai—à, ông phải dạy cho con mình làm một người đàn ông như thế nào. Và bị mất cha ở tuổi mười tám, khi ngài chỉ vừa học được tất cả những điều đó có ý nghĩa gì...” Cô bật ra tiếng thở ra dài. “Có thể là em tự phụ khi em bàn luận về chuyện này, vì em không phải một người đàn ông và vì vậy không hoàn toàn có thể đặt mình vào vị trí của ngài, nhưng em nghĩ...” Cô ngừng lại, bấu môi khi cô xem xét những từ ngữ. “À, em chỉ nghĩ nó sẽ rất khó khăn.”

“Các em trai của ta lúc đó mười sáu, mười hai và hai tuổi.” anh nói nhẹ nhàng.

“Em sẽ hình dung điều đó cũng khó khăn cho họ,” cô trả lời, “mặc dù em trai nhỏ nhất của ngài có thể không hề nhớ ra ông.”

Anthony lắc đầu.

Kate mỉm cười. “Em cũng không nhớ ra mẹ mình. Đó là một điều lạ lắm.”

“Em được mấy tuổi khi bà mất?”

“Đó là sinh nhật thứ ba của em. Cha em đã kết hôn với Mary chỉ vài tháng sau đó. Ông không xem trọng thời gian để tang theo thông lệ, và nó gây sững sốt cho vài người hàng xóm, nhưng ông nghĩ em cần một người mẹ hơn là ông cần nghe theo những quy cách của xã hội.”

Lần đầu tiên, Anthony tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu đó là mẹ anh, người chết sớm, để lại cha anh và một ngôi nhà đầy con trẻ, nhiều trong số đó là con nít và còn nằm trong nôi. Edmund sẽ không có quãng thời gian dễ dàng với điều đó. Không ai có thể.

Không phải là nó đã dễ dàng đối với Violet. Nhưng ít nhất thì bà có Anthony, người có thể bước vào và cố đóng vai trò một người cha thay thế đối với các em của anh. Nếu Violet chết, nhà Bridgerton sẽ bị bỏ lại hoàn toàn mà không có một bóng hình người mẹ nào. Cuối cùng thì, Daphne—con gái lớn nhà Bridgerton—chỉ mới mười tuổi khi Edmund chết. Và Anthony chắc chắn rằng cha anh sẽ không tái hôn.

Bất kể là cha anh sẽ muốn có một người mẹ cho các con ông, ông sẽ không thể cưới một người vợ nào khác.

“Mẹ em chết thế nào?” Anthony hỏi, ngạc nhiên vì sự tò mò của chính mình.

“Bệnh dịch cúm. Hoặc ít nhất thì đó là những gì mà họ nghĩ. Đó có thể là bất kỳ loại sốt nào liên quan đến phổi.” Cô đặt cằm cô trên tay. “Nó diễn tiến rất nhanh, em được kể lại thế. Cha em đã nói em cũng bị bệnh, mặc dù bệnh của em là một ca nhẹ.”

Anthony nghĩ về đứa con mà anh hy vọng sẽ sinh ra, lý do chính mà anh đã quyết định kết hôn. “Em có nhớ một người mẹ mà em chưa bao giờ gặp không?” Anh thì thầm.

Kate xem xét câu hỏi của anh trong một lúc. Giọng anh có một sự khẩn trương nói với cô rằng có điều gì đó mang ý phê phán về câu trả lời của cô. Tại sao, cô không thể hình dung nổi, nhưng điều gì đó về tuổi thơ của cô rõ ràng là đụng chạm đến một vấn đề trong trái tim anh.

“Vâng,” cuối cùng thì cô trả lời, “nhưng không như cách ngài nghĩ. Ngài không thể thật sự nhớ bà ấy, bởi vì ngài không biết bà, nhưng vẫn có một khoảng trống trong cuộc đời ngài—một khoảng trống lớn, và ngài biết người phải ở đó là ai, nhưng ngài không thể nhớ ra bà, và ngài không biết bà trông như thế nào, và vì vậy ngài không biết bà sẽ đóng vai trò đó *ra sao*.” Đôi môi cô cong lên thành một nụ cười buồn. “Nó có nghĩa gì không vậy?”

Anthony gật đầu. “Nó có ý nghĩa nhiều lắm.”

“Em nghĩ mất một người cha hoặc người mẹ một khi ngài đã biết và yêu họ thì sẽ khó khăn hơn.” Kate thêm vào. “Và em biết, bởi vì em đã mất cả hai.”

“Ta rất tiếc.” Anh nói bình lặng.

“Ổn mà.” Cô bảo đảm với anh. “Câu nói xưa cũ đó—thời gian chữa lành mọi vết thương—nó là sự thật đấy.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô rất lâu, và cô có thể nói từ vẻ mặt của anh rằng anh không đồng ý.

“Nó thực sự là khó khăn hơn khi ngài đã lớn. Ngài được ban phước bởi vì ngài có cơ hội được biết họ, nhưng nỗi đau mất mát sẽ càng dữ dội hơn.”

“Nó như thể là ta đã mất một cánh tay.” Anthony thì thào.

Cô gật đầu nghiêm túc, bằng cách nào đó biết rằng anh không nói về nỗi đau của anh với nhiều người. Cô liếm môi căng thẳng, chúng đã trở nên khô. Buồn cười làm sao điều đó lại xảy ra. Tất cả nước mưa trên thế gian đang rít lên ngoài kia, và cô ở đây, khô khốc như một khúc xương.

“Có lẽ nó tốt hơn cho em.” Kate nói nhẹ nhàng. “Mất đi mẹ từ lúc còn quá nhỏ. Và Mary rất tuyệt vời. Bà yêu em như một người con ruột. Sự thật là—” cô ngắt quãng, giật mình bởi sự ẩm ướt đột ngột xuất hiện trong đôi mắt cô. Khi cuối cùng cô cũng tìm thấy giọng mình, nó là một tiếng thì thầm đầy cảm xúc. “Sự thật là, bà chưa bao giờ có một lần nào đối xử với em khác với

Edwina. Em—em không nghĩ em có thể yêu mẹ ruột của mình hơn thế.”

Đôi mắt của Anthony hun đốt vào mắt cô. “Ta rất mừng.” Anh nói, giọng anh thấp và mãnh liệt.

Kate nuốt xuống. “Bà đôi khi rất buồn cười về việc đó. Bà thăm mộ mẹ em, chỉ để nói với bà em đang lớn lên thế nào. Nó rất là đáng yêu, thật đấy. Khi em còn nhỏ, em sẽ đi với bà, để nói với mẹ em Mary đang sống thế nào.”

Anthony mỉm cười. “Và những lời truyền đạt của em theo chiều hướng tốt đẹp chứ?”

“Luôn luôn.”

Họ ngồi trong yên lặng gần gũi một lúc, cả hai cùng nhìn chăm chăm vào ngọn nến, nhìn sáp rớt xuống chân đèn. Khi giọt thứ tư lăn xuống cây nến, trượt dài theo thân trụ đó cho đến khi nó đông lại, Kate quay sang Anthony và nói, “Em chắc chắn em nghe quá lạc quan không chịu được, nhưng em nghĩ phải có vài kế hoạch của đẳng tối cao trong cuộc sống.”

Anh quay sang cô và nhướn một bên mày lên.

“Mọi thứ đều ổn cả vào lúc cuối.” Cô giải thích. “Em mất mẹ, nhưng em có được Mary. Và một người em gái em rất yêu thương. Và—”

Một ánh chớp thấp sáng căn phòng. Kate cắn môi, cố gắng buộc hơi thở cô phải chậm và từ tốn. Sấm không tới, nhưng cô đã chuẩn bị cho nó, và—

Căn phòng rung lên với tiếng ồn, và cô có thể giữ mắt mình mở ra.

Cô thở ra chậm và tự cho phép mình một nụ cười tự hào. Nó không quá khó đến vậy. Nó chắc chắn là không vui vẻ gì, nhưng nó không phải là không thể. Đó có thể là nhờ sự bầu bạn của Anthony bên cạnh cô, hoặc đơn giản là vì cơn bão đang rời đi, nhưng cô vượt qua nó mà tim không nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Em có ổn không?” Anthony hỏi.

Cô nhìn sang anh, và điều gì đó trong cô tan chảy bởi cái nhìn lo lắng trên mặt anh. Bất cứ thứ gì anh đã làm trong quá khứ, dù cho họ có cãi vã và đấu với nhau, trong khoảnh khắc này anh thật sự quan tâm đến cô.

“Vâng.” Cô nói, nghe thấy sự ngạc nhiên trong giọng của mình mặc dù cô không có ý định đó. “Vâng, em nghĩ là em ổn.”

Anh bóp nhẹ vào tay cô. “Em đã như thế này bao lâu rồi?”

“Tối này? Hay trong cả cuộc đời em?”

“Cả hai.”

“Tối nay là từ khi tiếng sấm đầu tiên nổ ra. Em đã trở nên căng thẳng khi trời bắt đầu mưa, nhưng chừng nào mà nó không có sấm và chớp thì em ổn. Không phải tại trời mưa, thật đấy, làm cho em phiền muộn, nhưng chỉ là nỗi sợ hãi rằng nó có thể sẽ trở nên thứ gì đó dễ sợ hơn.”

Cô nuốt xuống, liếm đôi môi khô trước khi tiếp tục. “Để trả lời cho câu hỏi của kia của ngài, em không thể nhớ được lần nào em không kinh hãi vì những cơn bão. Nó đơn giản chỉ là một phần của em. Nó rất ngu ngốc, em biết—”

“Nó không ngu ngốc.” Anh ngắt ngang.

“Ngài thật đáng yêu khi nghĩ vậy,” cô nói với một nụ cười nửa miệng bên lên, “nhưng ngài nhầm rồi. Không có gì có thể ngu ngốc hơn là sợ điều gì đó mà không có lý do.”

“Đôi khi...” Anthony nói trong một giọng ngập ngừng, “đôi khi có những lý do cho nỗi sợ hãi của chúng ta mà chúng ta không thể giải thích được. Đôi khi nó chỉ là điều gì đó chúng ta cảm thấy từ trong xương tủy, điều gì đó chúng ta biết là sự thật, nhưng sẽ nghe rất ngu ngốc với những người khác.”

Kate nhìn chăm chăm vào anh chăm chú, quan sát đôi mắt tối của anh trong ánh mập mờ của ngọn nến, và ngừng thở khi cô bắt gặp ánh đau đớn trong giây ngắn ngủi trước khi anh nhìn đi nơi khác. Và cô biết—với tất cả con người cô—rằng anh không nói về triết lý ở đời. Anh đang nói về nỗi sợ của chính anh, điều gì đó đã ám ảnh anh vào mỗi phút của mỗi ngày.

Điều gì đó cô biết cô không có quyền hỏi anh. Nhưng cô ước—ôi, sao mà cô ước—rằng khi anh sẵn sàng để đối mặt với chúng, cô có thể là người giúp anh.

Nhưng điều đó là không thể. Anh sẽ kết hôn với người nào khác, có lẽ là Edwwina, và chỉ có vợ anh mới có quyền nói với anh về những vấn đề cá nhân như vậy.

“Em nghĩ là em đã sẵn sàng lên lầu rồi.” Cô nói. Bỗng nhiên nó thật nặng nề khi ở bên cạnh anh, quá đau đớn khi biết anh sẽ thuộc về một người khác.

Môi anh cong lên thành một nụ cười trẻ con. “Có phải em đang nói rằng ta có thể bò ra khỏi cái bàn rồi không?”

“Ôi, chúa ơi!” Cô vỗ một bàn tay lên mặt mình trong một vẻ ngượng ngịu. “Em rất xin lỗi. Em đã ngừng nhận ra chúng ta đang ngồi ở đâu từ hàng thập kỉ trước rồi, em e là thế. Ngài nhất định là nghĩ em là một người ngu ngốc.”

Anh lắc đầu, vẫn còn cười. “Không bao giờ là một người ngu ngốc, Kate. Ngay cả khi ta nghĩ em là sinh vật gây khó chịu nhất trên hành tinh, ta không nghi ngờ gì về sự thông minh của em.”

Kate, người vừa mới chuẩn bị bò ra khỏi chiếc bàn, ngừng lại. “Em chỉ không biết là liệu em có nên cảm thấy được khen hay bị xúc phạm vì câu nói này nữa.”

“Có thể là cả hai,” anh thừa nhận, “nhưng vì tình bạn, hãy quyết định là một lời khen đi.”

Cô quay sang nhìn anh, biết rằng cô đang ở một tư thế ngượng ngịu trên tay và đầu gối của mình, nhưng khoảnh khắc này dường như quá quan trọng để mà trì hoãn. “Vậy chúng ta là bạn sao?” Cô thì thầm.

Anh gật đầu khi anh đứng dậy “Khó tin, nhưng ta nghĩ là chúng ta là bạn.”

Kate mỉm cười khi cô nắm lấy bàn tay của anh và đứng dậy. “Em rất mừng. Ngài—ngài thật sự không phải là con quỷ mà em đã nghĩ.”

Một bên chân mày anh nhướng lên, và mặt anh bỗng nhiên có một vẻ tinh nghịch trên đó.

“Chà, có lẽ ngài là như thế.” Cô sửa lại, nghĩ rằng anh chắc chắn là tên trác táng và lêu lổng mà xã hội đã vẽ nên. “Nhưng có lẽ ngài còn là một người tốt nữa.”

“Tốt bụng nghe có vẻ quá mỉa mai.” Anh trầm ngâm.

“*Tốt bụng*,” cô nói nhấn mạnh, “là tốt bụng. Và với những gì em thường nghĩ về ngài, ngài nên hân hoan bởi lời khen này chứ.”

Anh cười to. “Một điều về em, Kate Sheffield, là em không bao giờ gây nhàm chán.”

“Gây nhàm chán nghe có vẻ quá mỉa mai.” Cô trích dẫn.

Anh mỉm cười—một cái cười toét miệng thật sự, không phải nụ cười mỉa mai mà anh sử dụng ở các sự kiện xã hội, mà là một nụ cười thật sự. Cổ họng Kate chợt có cảm giác thít chặt lại.

“Ta e là không thể tiễn em về phòng được.” Anh nói. “Nếu có ai đó đi ngang qua chúng ta vào giờ này...”

Kate gật đầu. Họ đã làm nên một tình bạn lạ lùng, nhưng cô không muốn bị kẹt vào hôn nhân với anh, phải không? Và không có nghi ngờ gì là *anh* không muốn kết hôn với *cô*.

Anh chỉ về phía cô. “À đặc biệt là khi em mặc như thế...”

Kate nhìn xuống và thở gấp, kéo giắt cái váy chặt hơn xung quanh cô. Cô hoàn toàn quên mất là cô không mặc đồ dành cho ngài. Áo ngủ của cô chắc chắn là không có gì hở hang hay mỏng manh cả, đặc biệt là với cái áo khoác ngoài dày, nhưng chúng là áo ngủ.

“Em sẽ ổn chứ?” Anh hỏi nhẹ nhàng. “Trời vẫn còn mưa.”

Kate ngừng lại và lắng nghe tiếng mưa, đã tạnh bớt chỉ còn là những cơn rào rạt gõ vào cánh cửa sổ. “Em nghĩ là cơn bão đã qua.”

Anh gật đầu và nhìn ra ngoài hành lang. “Nó trống.” Anh nói.

“Em phải đi đây.”

Anh đứng sang một bên để cô đi.

Cô đi đến trước, nhưng khi cô đến cánh cửa cô ngừng lại và quay người. “Lord Bridgerton?”

“Anthony.” Anh nói. “Em nên gọi ta là Anthony. Ta tin là ta đã gọi em là Kate.”

“Ngài đã làm thế?”

“Khi ta tìm thấy em.” Anh vẫy một bàn tay. “Ta không nghĩ là em đã nghe bất cứ thứ gì ta nói.”

“Ngài chắc là đúng.” Cô cười ngập ngừng. “Anthony.” Tên của anh nghe lạ lẫm trên lưỡi cô.

Anh nghiêng người tới trước, một ánh sáng kỳ lạ, quý quái ánh lên trong đôi mắt anh. “Kate.” Anh đáp trả.

“Em chỉ muốn nói cảm ơn ngài.” Cô nói. “Vì đã giúp em tối nay. Em—” Cô hắng giọng. “Nó sẽ khó khăn hơn rất nhiều nếu không có ngài.”

“Ta đã không làm gì cả.” Anh nói cộc cằn.

“Không, ngài đã làm mọi việc.” Và rồi, trước khi cô bị quyền rũ ở lại, cô nhanh chóng đi xuống

đại sảnh và lên cầu thang.

Chương 13

Có rất ít sự kiện để tường thuật lại ở Luân Đôn trong khi quá nhiều cư dân đang ở Kent nơi có buổi tiệc tại gia của nhà Bridgerton. Bốn Tác Giả chỉ có thể hình dung tất cả những tin đồn sẽ sớm tới thành phố. Sẽ có một vụ tai tiếng, vâng: luôn luôn có một vụ tai tiếng ở một buổi tiệc tại gia.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 4 tháng 5 năm 1814

Buổi sáng hôm sau là kiểu buổi sáng thường theo sau một trận bão lớn—quang đấng và trong trẻo, nhưng với một lớp sương mù ẩm ướt mỏng để lại cảm giác lạnh và mát mẻ trên da.

Anthony hoàn toàn không để ý đến thời tiết, vì đã trải qua gần như cả đêm nhìn vào bóng tối và chẳng thấy gì khác ngoài gương mặt của Kate. Anh cuối cùng cũng rơi vào giấc ngủ khi những tia sáng đầu tiên của bình minh rực lên trên nền trời. Đến lúc anh thức dậy, đã quá trưa, nhưng anh không cảm thấy được nghỉ ngơi. Cơ thể anh đang phải gánh chịu một sự kết hợp kỳ lạ giữa kiệt sức và năng lượng căng thẳng. Đôi mắt anh cảm giác nặng nề và mệt mỏi trong hốc mắt, vậy mà những ngón tay của anh lại gõ nhẹ vào giường, lần tới mép giường như thể chỉ cần một mình chúng thôi cũng có thể vực anh dậy.

Cuối cùng, khi bụng anh đã réo quá to đến mức anh có thể thề là anh thấy những miếng trát trên nóc nhà rung lắc dữ dội, anh loạng choạng đứng dậy và mặc áo ngủ vào. Với một cái ngáp to, ngoác miệng, anh di chuyển đến cửa sổ, không phải vì anh đang tìm kiếm ai đó hoặc cái gì đó cụ thể, nhưng đơn giản là quang cảnh ngoài đó đẹp hơn bất cứ thứ gì ở trong phòng anh.

Vậy mà một phần tư giây trôi qua trước khi anh nhìn xuống và trông ra khoảng sân, anh lại biết anh sẽ thấy gì.

Kate. Đi dạo chậm chậm qua bãi cỏ, chậm hơn rất nhiều những lần mà anh thấy cô đi dạo trước đây. Thông thường, cô đi như trong một cuộc đua.

Cô ở quá xa để anh có thể thấy được mặt cô—chỉ là một vài nét của dáng người nghiêng nghiêng của cô, đường cong của má cô. Vậy mà anh không thể rời mắt khỏi cô. Có quá nhiều ma lực trong dáng người cô—một vẻ duyên dáng kỳ lạ trong cái cách cánh tay cô đung đưa khi cô bước đi, một nét nghệ thuật trong tư thế của đôi vai cô.

Cô đang đi dạo về phía khu vườn, anh nhận ra.

Và anh biết là anh phải đến với cô.

Thời tiết vẫn ở trong trạng thái mâu thuẫn gần như cả ngày, phân chia những người tham dự tiệc ra làm hai nửa, giữa một bên là những người yêu thích ánh mặt trời chói chang yêu cầu ra ngoài trời, và một bên là những người không ưa những bãi cỏ ướt và không khí ẩm đã lên phòng khách tận hưởng sự nóng ẩm và khô ráo.

Kate hoàn toàn ở trong nhóm đầu tiên, mặc dù cô không có tâm trạng để trò chuyện. Tâm trí cô đang ở trong trạng thái quá nhạy cảm để có thể trò chuyện lịch sự với những người cô chỉ vừa mới quen, và thế là cô lần nữa lại trốn đến khu vườn tuyệt đẹp của Lady Bridgerton và tìm cho mình một nơi tĩnh lặng, trên một băng ghế dài gần cây hoa hồng.

Đá của băng ghế lạnh và có một tí ẩm ướt dưới móng cô, nhưng cô không ngủ ngon vào tối qua, và cô đang mệt mỏi, và ngồi sẽ tốt hơn là đứng.

Và đó là, cô nhận ra với một tiếng thở dài, nơi duy nhất mà cô có thể ở một mình. Nếu cô ở lại trong nhà, cô chắc chắn là sẽ bị treo vào những nhóm các quý bà quý cô đang trò chuyện trong phòng khách trong khi họ viết thư cho bạn bè và gia đình, hoặc tệ hơn, cô bị kẹt lại với phái đoàn thư giãn trong vườn cam để theo đuổi công trình thêu móc của họ.

Còn những người hăng hái ra ngoài trời, họ cũng chia làm hai nhóm. Một nhóm đã đi về làng để mua sắm và xem bất cứ quang cảnh nào có thể tìm thấy được, và những người khác thì đang đi dạo đến hồ. Bởi vì Kate chẳng có quan tâm gì đến mua sắm (và cô đã quen thuộc với cái hồ rồi) cô cũng tránh họ luôn.

Vì vậy, cô đơn độc trong khu vườn.

Cô ngồi trong vài phút, chỉ nhìn ra khoảng không, đôi mắt cô nhìn mà không tập trung vào một nụ hoa hồng gần đó. Thật tuyệt khi được ở một mình, nơi cô không cần phải che miệng hoặc nén những âm thanh buồn ngủ khi cô ngáp. Tuyệt khi được ở một mình, nơi không có ai sẽ bình phẩm về những quầng đen dưới mắt cô hay sự lặng lẽ khác thường và thiếu những lời trò chuyện của cô.

Tuyệt khi được ở một mình, nơi cô có thể ngồi và cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn của mình về ngài tử tước. Đó là một việc làm nản lòng, và cô thà là bỏ qua một bên, nhưng nó phải được hoàn thành.

Nhưng không có nhiều thứ để mà sắp xếp. Bởi vì mọi thứ cô được biết trong những ngày qua đã dẫn đường cho ý thức của cô vào một hướng duy nhất. Và cô biết rằng cô không thể chống đối sự theo đuổi của Bridgerton với Edwina nữa.

Trong những ngày qua anh đã chứng tỏ mình là người tinh tế, biết quan tâm và có nguyên tắc. Còn cả, cô nghĩ với một nụ cười man mác khi cô nhớ lại ánh sáng trong đôi mắt Penelope Featherington khi anh cứu cô khỏi móng vuốt bằng từ ngữ của Cressida Cowper, anh hùng nữa.

Anh rất yêu thương gia đình.

Anh đã sử dụng vị trí và quyền lực của mình không phải để ra oai hay áp đặt nhưng chỉ đơn giản là để giúp cho một người khác khỏi bị xúc phạm.

Anh đã giúp cô vượt qua nỗi sợ hãi với một sự duyên dáng và tinh tế mà, giờ cô có thể nhìn nhận nó với một cái đầu tỉnh táo, làm cô sững sờ.

Anh có thể là một kẻ trác táng và một tên lêu lổng—anh có thể vẫn còn là một kẻ trác táng và một tên lêu lổng—nhưng rõ ràng thái độ anh đối với những điều này không xác định rõ bản chất con người anh. Và sự phản đối duy nhất của Kate về việc kết hôn của anh với Edwina là...

Cô nuốt xuống khó khăn. Có một chỗ sưng lên với kích thích đạn đại bác ở trong cổ cô.

Bởi vì tận sâu trong trái tim, cô muốn anh cho riêng mình.

Nhưng điều đó là ích kỷ, và Kate đã dành cả cuộc đời của mình cố gắng không ích kỷ, và cô biết cô không bao giờ có thể yêu cầu Edwina không kết hôn với Anthony vì lý do như thế được. Nếu Edwina biết Kate có một tí mê đắm nào với ngài tử tước, cô sẽ chấm dứt sự theo đuổi của anh ngay lập tức. Và nó sẽ được gì chứ? Anthony sẽ chỉ tìm một phụ nữ thích hợp, trẻ đẹp khác để mà theo đuổi. Có rất nhiều lựa chọn như thế ở Luân Đôn.

Không phải là anh sẽ cầu hôn cô thay vào đó, cho nên cô có thể có được gì khi ngăn cản một sự kết hợp của anh và Edwina?

Chẳng có gì ngoại trừ nỗi đau phải thấy anh kết hôn với em gái mình. Và điều đó sẽ phai nhạt theo thời gian thôi, phải không? Nó phải như thế; chính cô đã nói vào tối hôm qua rằng thời gian chữa lành mọi vết thương mà. Bên cạnh đó, chắc chắn là cũng đau đớn như thế khi thấy anh kết hôn với người khác thôi; sự khác biệt duy nhất là cô sẽ không thể gặp anh tại những ngày nghỉ hay lễ rửa tội và những thứ tương tự như thế.

Kate thở dài. Một tiếng thở dài buồn bã, một mối cướp đi mọi hơi thở trong phổi cô và để lại đôi vai cô sụm xuống, đáng vẻ cô ủ rũ.

Trái tim cô nhức nhối.

Và rồi một giọng nói lấp đầy tai cô. Giọng của anh, trầm và êm dịu, như một cuộn xoáy ấm áp xung quanh cô. “Chúa ơi, em nghe có vẻ nghiêm túc quá.”

Kate đứng dậy quá đột ngột khiến cho mặt sau đầu gối cô va vào mép băng ghế đá, làm cô mất thăng bằng và vấp. “Thưa ngài.” Cô thốt lên.

Đôi môi anh cong lên phảng phất nụ cười. “Ta đã nghĩ là có thể tìm thấy em ở đây.”

Đôi mắt cô mở rộng khi cô nhận ra anh có ý định tìm cô. Trái tim cô đập rộn lên, nhưng ít nhất thì cô có thể giấu anh điều đó.

Anh liếc nhanh xuống băng ghế đá, ra hiệu là cô cứ tự nhiên mà ngồi lại. “Thật ra, ta đã thấy em từ cửa sổ phòng ta. Ta muốn chắc chắn là em cảm thấy khá hơn.” Anh ôn tồn nói.

Kate ngồi xuống, sự thất vọng trong cổ họng cô. Anh chỉ là lịch sự thôi. *Tất nhiên* anh đang lịch sự. Thật ngu ngốc cái giấc mơ của cô—ngay cả khi chỉ trong một khoảnh khắc—rằng có lẽ có điều gì đó hơn thế. Anh là, cô cuối cùng thì cũng thừa nhận, một người tử tế, và bất cứ người tử tế nào cũng sẽ muốn chắc chắn rằng cô cảm thấy khá hơn sau sự việc hôm qua.

“Em đang như thế.” Cô trả lời. “Rất nhiều. Cảm ơn ngài.”

Nếu anh có nghĩ gì về câu nói đứt quãng của cô, anh cũng không biểu lộ ra. “Ta rất mừng.” Anh nói khi anh ngồi xuống cạnh cô. “Ta đã lo lắng cho em gần như cả đêm.”

Trái tim cô, nó đã đập quá nhanh rồi, lỡ một nhịp đập. “Ngài đã như vậy sao?”

“Tất nhiên rồi. Làm sao mà ta lại không chứ?”

Kate nuốt xuống. Lại là vở kịch sự trời đánh đó nữa.Ồ, cô không nghi ngờ gì về sự quan tâm và lo lắng của anh là thật. Nó chỉ gây đau đớn vì chúng chỉ là kết quả của tấm lòng tử tế trong con người anh, không phải là một cảm giác gì đó đặc biệt dành cho cô.

Chẳng phải là cô mong đợi điều gì khác. Nhưng dù vậy cô thấy không thể không hy vọng được.

“Em rất tiếc vì đã làm phiền ngài vào tối muộn như thế.” Cô nói nhẹ nhàng, gần như bởi vì cô nghĩ cô nên như thế. Sự thật là, cô mừng đến điên cuồng khi có anh ở đó.

“Đừng có ngu ngốc thế.” Anh nói, vươn thẳng người một tí và chăm chú vào cô một cái nhìn hơi nghiêm nghị. “Ta ghét khi nghĩ rằng em chỉ có một mình lúc trời mưa bão. Ta mừng là ta đã ở đó để an ủi em.”

“Em thường ở một mình vào những trận mưa bão.” Cô thừa nhận.

Anthony cau mày. “Gia đình em không an ủi em qua những cơn bão sao?”

Cô trông hơi bẽn lèn khi nói, “Họ không biết rằng em vẫn còn sợ chúng.”

Anh gật đầu chậm chạp. “Ta hiểu rồi. Có những lúc—” Anthony dừng lại để hắng giọng, một thói quen anh thường sử dụng khi không hoàn toàn chắc chắn về những gì muốn nói. “Ta nghĩ em sẽ được an tâm khi có được sự giúp đỡ của mẹ và em gái, nhưng ta biết—” Anh lại hắng giọng lần nữa. Anh biết quá rõ cảm giác kỳ lạ về việc yêu thương gia đình của mình đến rối trí, nhưng lại không thể chia sẻ những nỗi sợ hãi sâu sắc nhất. Nó đem lại một cảm giác cô lập, đơn độc trong đám đông ồn ào và đầy tình yêu thương.

“Ta biết,” anh nói lần nữa, giọng cố ý tỏ ra điềm tĩnh và kiềm chế, “có thể thường rất khó khăn để chia sẻ nỗi sợ hãi với những người mà mình yêu quý sâu sắc.”

Đôi mắt nâu của cô, thông minh và ấm áp và cảm thông, tập trung vào anh. Trong một khoảnh khắc anh có ý nghĩ kinh khủng rằng cô biết mọi điều về anh, tất cả mọi điều từ khi anh được sinh ra cho đến cái chết chắc chắn của anh. Có vẻ như, trong giây lát đó, với khuôn mặt cô ngẩng lên về phía anh và đôi môi cô hơi hé mở, rằng cô, hơn bất cứ ai khác đã bao giờ từng đặt chân trên trái đất, thật sự biết anh.

Nó thật xúc động.

Nhưng hơn cả thế, nó thật đáng sợ.

“Ngài là một người khôn ngoan.” Cô thì thầm.

Anh phải mất một lúc để nhớ ra họ đang nói về điều gì. À phải rồi, những nỗi sợ hãi. Anh biết chúng. Anh cố cười cho qua lời khen của cô. “Hầu hết thời gian ta là một người rất ngu ngốc.”

Cô lắc đầu. “Không. Em nghĩ ngài đã diễn đạt nó rất tốt. Tất nhiên em sẽ không nói với Mary và Edwina. Em không muốn họ phải bối rối.” Cô nhâm nhi môi mình trong một lúc—một cử động nhỏ hài hước của răng cô mà anh thấy hấp dẫn kỳ lạ.

“Tất nhiên,” cô thêm vào, “nếu em thành thật với chính mình, em phải thú nhận là động cơ của em không phải hoàn toàn không ích kỷ. Chắc chắn, một phần nhỏ trong những lời nói dối bất đắc dĩ của em là vì mong muốn không bị nhìn nhận như một kẻ yếu đuối.”

“Đó không phải là một tội lỗi gì kinh khủng.” Anh thì thầm.

“Không hơn nhiều tội lỗi khác.” Kate nói với một nụ cười. “Nhưng em sẽ đoán bừa đó là điều mà ngài cũng phải chịu đựng.”

Anh không nói gì, chỉ gật đầu thừa nhận.

“Chúng ta có những vai diễn phải khoác lên mình trong cuộc đời,” cô nói tiếp, “và của em đã luôn luôn là người mạnh mẽ và khôn ngoan. Chui dưới một cái bàn trong lúc trời mưa bão không phải là vai trò đó.”

“Em gái của em,” anh nói điềm tĩnh, “có thể mạnh mẽ hơn là em nghĩ.”

Đôi mắt cô lướt đến gương mặt anh. Có phải anh đang cố nói với cô rằng anh đã yêu Edwina? Anh đã khen ngợi sự duyên dáng và vẻ đẹp của cô trước đây, nhưng chưa bao giờ anh đề cập đến con người bên trong của cô ấy.

Đôi mắt Kate tìm kiếm mắt anh chừng nào mà cô còn dám làm thế, nhưng cô chẳng tìm thấy gì hé lộ cảm xúc thật sự của anh. “Em không ngụ ý rằng con bé không mạnh mẽ.” Cô cuối cùng cũng trả lời. “Nhưng em là chị gái. Em đã luôn phải mạnh mẽ vì em gái mình. Dù cho em gái em chỉ cần mạnh mẽ cho chính mình thôi.” Cô quay ánh mắt lại gặp mắt anh, chỉ để thấy anh đang nhìn cô chăm chăm với một sự dữ dội kỳ lạ, gần như là anh có thể nhìn xuyên qua da cô vào tận trong tâm hồn cô. “Ngài cũng là con cả trong gia đình.” Cô nói. “Em chắc là ngài hiểu ý em.”

Anh gật đầu, và đôi mắt anh trông vừa thú vị vừa có vẻ cam chịu cùng một lúc. “Chính xác.”

Cô trả lời anh bằng một nụ cười, dạng nụ cười giữa những người có cùng trải nghiệm và thử thách giống nhau. Và khi cô cảm thấy mình đang trở nên thoải mái khi ở bên anh, gần như thể cô có thể áp sát vào bên anh và chìm đắm bản thân vào hơi ấm của cơ thể anh, cô biết rằng cô không thể lần nữa nghĩa vụ của mình nữa.

Cô phải nói với anh rằng cô đã rút lại sự phản đối của mình về sự kết hợp của anh cùng Edwina. Thật không công bằng cho bất cứ ai khi giữ điều đó cho riêng mình, chỉ bởi vì cô muốn giữ anh cho chính cô, dù chỉ là trong vài khoảnh khắc tuyệt vời ở ngay đây trong khu vườn.

Cô hít vào thật sâu, vươn thẳng vai, và quay sang anh.

Anh nhìn vào cô chờ đợi. Rất rõ ràng cô có gì đó muốn nói.

Môi Kate mở hé. Nhưng không có gì thoát ra.

“Vâng?” Anh hỏi, trông hơi thích thú.

“Thưa ngài.” Cô thốt lên.

“Anthony.” Anh sửa lại nhẹ nhàng.

“Anthony.” Cô nhắc lại, lòng tự hỏi tại sao dùng tên của anh lại khiến cho việc này càng khó khăn hơn. “Em cần nói với ngài về vài điều.”

Anh cười. “Ta đã kết luận như thế.”

Đôi mắt cô dán chặt khó hiểu vào chân cô, đang vẽ những đường bán nguyệt trên con đường

đất bụi bặm. “Việc đó... ừm... là về Edwina.”

Cặp lông mày Anthony nhướng lên khi anh nhìn theo ánh mắt cô đến chân cô đang để lại những vòng bán nguyệt lại phía sau và đang vẽ những đường thẳng. “Có điều gì không ổn với em gái em?” Anh dịu dàng hỏi thăm.

Cô lắc đầu, nhìn lên lại. “Không hề. Em tin con bé đang ở trong phòng khách, đang viết một lá thư cho họ hàng của chúng em ở Somerset. Những quý cô thích làm thế, ngài biết đấy.”

Anh chớp mắt. “Làm gì?”

“Viết thư. Em không hay thư từ nhiều lắm,” cô nói, những lời của cô bật ra trong một ngữ điệu dồn dập kỳ lạ, “bởi vì em hiếm khi có kiên nhẫn để ngồi yên bên bàn đủ lâu để viết trọn vẹn một bức thư. Chưa kể đến chữ của em thì không nhìn được. Nhưng hầu hết các quý cô dành phần lớn thời gian mỗi ngày cho việc viết thư.”

Anh cố để không cười. “Em muốn cảnh báo ta rằng em gái em thích viết thư?”

“Không, tất nhiên không.” Cô lau bầu. “Chỉ là ngài đã hỏi liệu em ấy có ổn không, và em nói tất nhiên, và em đã nói với ngài con bé đang ở đâu, và rồi chúng ta đã đi chệch khỏi chủ đề, và—”

Anh đặt một bàn tay lên tay cô, ngăn cô lại. “Em cần nói với ta điều gì, Kate?”

Anh nhìn với sự thích thú khi cô co vai lại và nghiêng chặt hàm. Cô trông như thể đang chuẩn bị cho một nhiệm vụ ghê gớm. Rồi, chỉ trong một câu nói vội vàng, cô nói, “Em chỉ muốn ngài biết là em đã rút lại sự phản đối của mình đối với chuyện theo đuổi của ngài với Edwina.”

Ngực anh bỗng nhiên cảm thấy một tí trống rỗng. “Ta... hiểu rồi.” Anh nói, không phải bởi vì anh có hiểu, mà chỉ bởi vì anh phải nói điều gì đó.

“Em thừa nhận em đã có định kiến mạnh mẽ về ngài,” cô nói tiếp nhanh chóng, “nhưng em đã được hiểu ngài hơn từ khi đến Aubrey Hall, và trong sự nhận thức của em, em không thể để cho ngài nghĩ rằng em sẽ ngáng đường của ngài. Nó sẽ là—nó thật là không phải về phía em.”

Anthony chỉ nhìn cô chăm chăm, hoàn toàn không biết nói gì. Có điều gì đó, anh lơ mơ nhận ra, làm anh hụt hẫng bởi cô tự nguyện gả anh cho em gái, trong khi anh đã trải qua hai ngày vừa rồi chống chọi lại với thôi thúc hôn cô đến ngất xỉu.

Mặt khác, chẳng phải đây là điều anh muốn? Edwina sẽ là người vợ hoàn hảo.

Kate thì không.

Edwina phù hợp với tất cả những mục tiêu anh đề ra khi anh cuối cùng cũng quyết định lấy vợ.

Kate thì không.

Và anh chắc chắn là không thể ve vãn Kate nếu anh có ý định kết hôn với Edwina.

Cô đang dâng cho anh thứ mà anh muốn—*chính xác*, anh nhắc nhở mình, thứ mà anh muốn; với sự chúc phúc của chị gái, Edwina sẽ kết hôn với anh vào ngay tuần tới nếu anh muốn thế.

Vậy thì tại cái quái quỷ gì mà anh lại muốn chụp lấy vai cô và lắc và lắc và lắc cho đến khi cô rút lại những từ ngữ khó chịu chết tiệt kia?

Là do tia sáng đỏ. Tia sáng đáng nguyên rủa đỏ chưa bao giờ mờ đi giữa họ. Cái gai góm ghiếc của nhận thức đỏ thiêu đốt mỗi khi cô bước vào một căn phòng, hay hít thở, hoặc nhón một ngón chân. Cái cảm giác đắm chìm đỏ rằng anh có thể, nếu anh để mình, yêu cô.

Đó là điều mà anh sợ nhất.

Có lẽ là điều duy nhất mà anh sợ.

Nó thật mĩa mai, nhưng cái chết lại là thứ mà anh không sợ. Cái chết không đáng sợ đối với một người đàn ông cô đơn. Điều đó không có gì đáng sợ khi một người đã tránh được mọi liên hệ trên trái đất.

Tình yêu thật sự là một điều đặc biệt, thiêng liêng. Anthony biết điều đó. Anh đã nhìn thấy nó vào mỗi ngày trong tuổi thơ của anh, mỗi khi cha mẹ anh chia sẻ một cái nhìn hay một cái chạm tay.

Nhưng tình yêu là kẻ thù của một người đàn ông đang hấp hối. Đó là điều duy nhất có thể khiến cho những năm tháng còn lại của anh không thể chịu đựng được—được nếm trải hạnh phúc và biết rằng rồi nó sẽ bị lấy đi. Và đó có thể là lý do vì sao, khi Anthony cuối cùng cũng phản ứng lại với những lời của cô, anh không kéo mạnh cô vào người anh và hôn cô cho đến khi cô thở hổn hển, và anh không áp môi mình vào tai cô và chà sát ria anh vào làn da cô, để chắc chắn rằng cô hiểu anh đang ở trong lửa vì cô, và không phải vì em gái cô.

Không bao giờ vì em gái cô.

Thay vào đó, anh chỉ nhìn vào cô một cách điềm tĩnh, đôi mắt anh rất, rất tĩnh lặng hơn là trái tim anh, và nói, “Ta thấy rất nhẹ nhõm.” Trong khi anh có cảm giác kỳ lạ nhất là anh không thật sự ở đó, mà lại quan sát toàn bộ sự việc—không gì hơn ngoài một trò hề, thật sự—từ bên ngoài cơ thể anh, trong khi tự hỏi cái quái gì đang diễn ra.

Cô mỉm cười yếu ớt và nói, “Em đã nghĩ ngài có thể sẽ cảm thấy như vậy.”

“Kate, ta—”

Cô không bao giờ biết anh muốn nói gì. Thật ra, anh cũng chẳng chắc anh định nói gì. Anh còn không nhận ra anh sắp nói cho đến khi tên cô trượt ra khỏi môi anh.

Nhưng những lời của anh sẽ mãi không được thốt lên, bởi vì vào khoảnh khắc đó, anh nghe thấy nó.

Một tiếng rì rầm nhỏ. Một tiếng đập cánh thì đúng hơn. Nó là loại âm thanh mà hầu hết mọi người đều thấy khó chịu.

Không có gì, đối với Anthony, có thể khủng khiếp hơn.

“Đừng cử động.” Anh thì thầm, giọng khàn đi vì sợ hãi.

Đôi mắt Kate nheo lại, và tất nhiên là cô cử động, cố gắng quay người. “Ngài đang nói về điều gì thế? Có gì không ổn vậy?”

“Chỉ đừng cử động.” Anh lặp lại.

Đôi mắt cô trượt sang bên trái, rồi cầm cô theo sau khoảng một phần tư inch. “Ôi, nó chỉ là một con ong!” Gương mặt cô biến đổi thành một cái cười toét miệng nhẹ nhõm, và cô đưa tay lên

để vậy nó đi. “Vì chúa, Anthony, ngài đừng làm thế lần nữa. Ngài làm em sợ trong một lúc đấy.”

Tay Anthony vung ra và kẹp chặt cổ tay cô với sức mạnh gây đau đớn. “Ta đã nói đừng cử động.” Anh rít

“Ngài Anthony,” cô nói, cười to, “nó là một con ong.”

Anh giữ cô bất động, cái siết của anh chặt và đau đớn, đôi mắt anh không hề rời khỏi con vật kinh tởm đó, nhìn nó lượn lờ đầy ngụ ý quanh đầu cô. Anh bị tê liệt vì sợ hãi, và sự điên tiết, và điều gì đó khác anh không thể nắm bắt được.

Không phải là anh chưa tiếp xúc với ong trong mười một năm từ khi cha anh mất. Một người không thể sinh sống ở nước Anh và lại mong muốn tránh được chúng.

Cho đến bây giờ, sự thật là, anh đã buộc mình phải ve vãn chúng bằng một thái độ kỳ lạ theo thuyết định mệnh. Anh luôn luôn nghĩ rằng anh có thể đi theo mọi bước đi của cha anh. Nếu ông bị giết bởi một con côn trùng nhỏ bé, thì thế có Chúa, anh sẽ làm thế khi đứng thẳng và giữ nguyên vị trí. Anh sẽ chết dù sớm hay... à thì, sớm hơn, và anh sẽ không chạy trốn vài con bọ chết tiệt. Và thế là khi một con bay qua, anh cười to, anh chế nhạo, anh nguyên rửa, và anh phủi nó đi với tay anh, thách thức nó trả miếng.

Và anh không bao giờ bị chích.

Nhưng khi thấy một con ong bay quá gần Kate, phớt qua tóc cô, đậu lên tay áo cô—điều đó thật khủng khiếp, gần như bị thôi miên. Trí óc anh chạy đua tới trước, và anh thấy con quái vật tí hon đó cắm nọc ong của nó vào làn da mềm mại của cô, anh thấy cô hấp hối, trượt dần xuống nền đất.

Anh thấy cô ở đây tại Aubrey Hall, được đặt trên cùng cái giường đã được sử dụng như cái quan tài đầu tiên của cha anh.

“Chỉ cần im lặng thôi.” Anh thì thầm. “Chúng ta sẽ đứng dậy—*chậm thôi*. Rồi chúng ta sẽ đi nơi khác.”

“Ngài Anthony.” Cô nói, đôi mắt cô nheo lại trong một thái độ mất kiên nhẫn khó chịu. “Có gì *không ổn* với ngài vậy?”

Anh kéo tay cô, cố gắng buộc cô đứng dậy, nhưng cô cưỡng lại. “Nó là một *con ong*.” Cô nói với một giọng bức mình. “Ngừng thái độ kỳ lạ này lại đi. Vì Chúa, nó sẽ không giết em được.”

Những lời của cô treo lơ lửng nặng nề trong khoảng không, gần như là một vật thể rắn, sẵn sàng rơi xuống nền đất và đè nghiền cả hai người họ. Rồi, cuối cùng, khi Anthony cảm thấy cổ họng anh thả lỏng đủ để có thể nói, anh nói trong một giọng trầm, dữ dội. “Nó có thể.”

Kate đông cứng lại, không phải vì cô có ý vâng lời anh, mà bởi vì có điều gì trong vẻ mặt anh, điều gì đó trong mắt anh, làm cho cô kinh hãi. Anh trông khác hẳn, như bị điều khiển bởi một con quỷ vô hình nào đó. “Ngài Anthony,” cô nói trong một giọng mà cô hy vọng là điềm tĩnh và đầy uy quyền, “bỏ tay tôi ra ngay bây giờ.”

Cô kéo, nhưng anh không thả lỏng tay, và con ong thì vẫn lượn lờ liên tục xung quanh cô.

“Anthony!” Cô thốt lên. “Ngừng lại ngay—”

Phần cuối trong câu của cô bị ngưng lại khi cô đã có thể giật được tay ra khỏi cái nắm chặt đau

điểm của anh. Sự tự do bất ngờ khiến cho cô mất thăng bằng, và cánh tay cô vung vẩy, mặt trong khuỷu tay cô đập phải con ong, nó thốt ra một tiếng vù to và đầy tức giận khi lực đẩy hất nó vào không trung, nó tung vào làn da trần trên thân áo mặc buổi chiều của cô.

“Ôi, vì lòng kính—Ow!” Kate rú lên khi con ong, không nghi ngờ gì là cái tiết vì bị xúc phạm, đâm vòi của nó vào da cô. “Ôi, chết tiệt.” Cô chửi thề, hoàn toàn qua ngưỡng giả vờ với ngôn ngữ lịch sự. Nó chỉ là một vết ong chích, tất nhiên, và không phải điều gì mà cô đã chưa từng trải trước đây, nhưng chết tiệt nó đi, nó *đau*.

“Ôi, chán thật.” Cô lăm bằm, kéo cằm về phía trước ngực để có thể nhìn xuống rõ hơn vết sưng tấy ngay sát mép áo lót của cô. “Giờ thì em phải vào trong nhà lấy thuốc bôi đây, và nó sẽ dính hết vào váy áo của em.” Cô nói với một cái hít mũi khinh bỉ, cô phúi xác con ong đi và lau bầu. “À, ít nhất thì nó cũng chết rồi, con vật khó chịu. Đó chắc chắn là sự công bằng duy nhất trong —”

Đó là khi cô nhìn lên và bắt gặp khuôn mặt của Anthony. Anh trắng bệch. Không phải là tái đi, cũng không phải vẻ thiếu máu, nhưng trắng bệch. “Ôi, Chúa tôi,” Anh thì thào, và điều kỳ lạ nhất là môi anh còn không hề cử động. “Ôi, Chúa tôi.”

“Anthony?” Cô hỏi, nghiêng người tới trước và trong một lúc đã quên mất vết chích đau đớn trên ngực cô. “Anthony, có gì không ổn vậy?”

Bất cứ trạng thái nào anh đang kẹt lại bỗng dung bùng ra, và anh lao tới trước, thô bạo chop lấy một bên vai cô với một bàn tay, trong khi tay kia anh túm lấy áo lót của chiếc váy cô mặc, kéo nó xuống để nhìn rõ hơn vết thương của cô.

“Thưa ngài!” Cô hét lên. “Ngừng lại!”

Anh không nói gì, nhưng hơi thở của anh đứt quãng và nhanh khi anh ghì chặt cô vào lưng ghế băng, vẫn còn giữ váy cô trĩu xuống, không quá thấp đủ để phơi bày cô, nhưng chắc chắn là thấp hơn lễ nghi cho phép.

“Anthony!” Cô cố gắng, hy vọng là gọi tên anh có thể khiến anh chú ý. Cô không hề biết người đàn ông này; anh ta không phải người đã ngồi cùng cô chỉ mới hai phút trước đây. Anh ta đang nổi điên, cuồng loạn, và hoàn toàn không phản ứng với sự phản kháng của cô.

“Em có im miệng đi không?” Anh rít lên, không một lần nhìn lên cô. Đôi mắt anh tập trung vào vòng tròn đỏ đang sưng lên trên ngực cô, và với đôi tay run rẩy anh nặn nọc ong ra khỏi da cô.

“Anthony, em ổn mà!” Cô đề nghị. “Ngài nên—”

Cô thở hổn hển. Anh đã di chuyển bàn tay một chút khi anh dùng tay kia để giật một cái khăn tay ra khỏi túi anh, và giờ nó đang không nhẹ nhàng gì chụp lấy cả một bên ngực cô.

“Anthony, anh đang làm gì vậy?” Cô chụp lấy tay anh, cố gắng đẩy nó ra khỏi người cô, nhưng sức mạnh của anh lại hơn cô rất nhiều.

Anh ép cô càng chặt hơn vào lưng chiếc ghế băng, tay anh gần như ép dẹp ngực cô. “Đứng yên!” Anh quát, và rồi anh lấy cái khăn tay và bắt đầu ấn vào vết sưng.

“Anh đang làm gì?” Cô hỏi, vẫn còn cố dứt đi.

Anh không nhìn lên. “Đẩy chất độc ra ngoài.”

“Nó có chất độc sao?”

“Nó phải có.” Anh lầm bầm. “Nó phải có. Cái gì đó đang giết chết em.”

Cô há hốc miệng. “Cái gì đó đang *giết chết em*? Anh có điên không? Chẳng có gì đang giết em cả. Nó chỉ là một vết ong chích thôi.”

Nhưng anh không thềm quan tâm đến cô, quá tập trung vào công việc quan trọng của anh là chăm sóc vết thương cho cô.

“Anthony.” Cô nói trong một giọng trầm tĩnh, cố nói lý lẽ với anh. “Em rất cảm kích sự lo lắng của anh, nhưng em đã từng bị ong chích trước đây ít nhất là cả tá lần rồi, và em—”

“Ông cũng đã từng bị chích trước đó.” Anh ngắt lời.

Có điều gì đó trong giọng của anh làm cô rùng mình lạnh xương sống. “Ai?” Cô thì thào.

Anh ép cái khăn tay chặt hơn vào chất lỏng đang rỉ ra. “Cha anh,” anh nói thẳng thừng, “và nó đã giết ông.”

Cô không thể tin nổi điều đó. “Một con ong?”

“Phải, một con ong.” Anh quát. “Em đã không lắng nghe anh nói sao?”

“Anh Anthony, một con ong nhỏ không thể giết một người được.”

Anh thật sự đã ngừng lại công việc của anh trong một giây ngắn ngủi để liếc nhìn lên cô. Đôi mắt anh nặng nề, bị ám ảnh. “Anh chắc chắn với em là nó có thể.” Anh đập lại.

Kate không thể hoàn toàn tin vào những lời của anh, nhưng cô cũng không nghĩ anh đang nói dối, và vì vậy cô giữ yên trong một lúc, nhận ra anh đang cần phải chăm sóc vết ong chích của cô hơn là cố cần phải dứt ra khỏi sự quan tâm của anh.

“Nó vẫn còn sung.” Anh lầm bầm, ép mạnh hơn với cái khăn tay. “Anh không nghĩ là nó đã bị đẩy ra hết.”

“Em chắc là em sẽ ổn thôi.” Cô nói nhẹ nhàng, sự cáu tiết của cô với anh gần như chuyển thành sự lo lắng của người mẹ. Lông mày anh nhăn lại với vẻ chăm chú, và những hành động của anh vẫn còn mang một vẻ hoảng loạn. Anh đang chết điếng, cô nhận ra, sợ rằng cô sẽ chết ngay tại chỗ trên chiếc ghế băng này, bị giết bởi một con ong.

Nó có vẻ không thể hiểu được, vậy mà nó lại là sự thật.

Anh lắc đầu. “Nó không đủ,” anh nói khản đặc, “anh phải lấy nó ra hết.”

“Anh Anthony, em—*Anh đang làm gì thế?*”

Anh ngửa cằm cô ra sau và đầu anh đang thu hẹp khoảng cách giữa họ, gần như là anh có ý hôn cô.

“Anh sẽ phải hút nọc độc ra ngoài.” Anh nói cứng nhắc. “Chỉ cần giữ yên thôi.”

“Anthony!” Cô hét lên. “Anh không thể—” Cô thở hỗn hển, hoàn toàn không thể kết thúc câu nói của mình một khi cảm thấy môi anh đặt lên da cô, ấn vào một lực nhẹ nhưng không lay

chuyển được, kéo cô vào miệng anh. Kate không biết nên phản ứng thế nào, không hề biết nên đẩy anh ra hay kéo anh vào gần hơn.

Nhưng cuối cùng cô chỉ cứng đờ người. Bởi vì khi cô ngược đầu lên và nhìn qua vai anh, cô thấy một nhóm ba người phụ nữ đang nhìn chăm chăm với những vẻ mặt sững sốt.

Mary.

Lady Bridgerton.

Và Mrs. Featherington, người tung tin đồn thổi nhiều nhất của công chúng.

Và Kate biết, không một chút nghi ngờ nào, rằng cuộc đời cô sẽ không bao giờ trở lại như cũ.

Chương 14

Và tất nhiên, nếu một vụ tai tiếng bùng nổ tại buổi tiệc của Lady Bridgerton, những người như chúng ta đang ở lại Luân Đôn có thể chắc chắn rằng tất cả những tin tức kích động sẽ đến tai chúng ta với tốc độ nhanh nhất có thể. Với quá nhiều người đồn thổi nổi tiếng tham dự, chúng ta sẽ nhận được hoàn toàn những lời tường thuật chi tiết.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 4 tháng 5 năm 1814

Trong một khắc, mọi người đều bất động như trong một bức tranh. Kate nhìn chăm chăm sững sốt vào ba người phụ nữ. Họ nhìn chăm chăm kinh hãi lại vào cô.

Và Anthony vẫn đang cố hút nọc ong ra khỏi vết chích của Kate, hoàn toàn không biết gì đến sự thật là họ có khán giả.

Trong bộ năm người, Kate tìm thấy giọng mình—và cả sức mạnh của mình—đầu tiên, xô thật mạnh với tất cả sức lực vào vai Anthony khi cô hét lên, “Ngừng lại!”

Bị bất ngờ, anh rõ ràng là dễ bị dứt ra, và anh té mông đập vào nền đất, đôi mắt anh vẫn còn thiêu đốt với quyết tâm phải cứu cô khỏi một số mệnh mà anh tin là chết chóc.

“Anthony?” Lady Bridgerton thở hổn hển, giọng bà run rẩy khi thốt ra tên con bà, như thể bà không thể tin được những gì bà đang thấy.

Anh xoay người lại. “Mẹ?”

“Anthony, con đang làm gì thế?”

“Cô ấy bị ong chích.” Anh nói dứt khoát.

“Cháu ổn.” Kate nói, rồi kéo giạt váy cô lên. “Cháu đã nói với ngài ấy là cháu ổn, nhưng ngài ấy không chịu nghe cháu.”

Đôi mắt Lady Bridgerton long lanh nước với cái nhìn thấu hiểu. “Ta hiểu rồi.” bà nói trong một giọng nhỏ, buồn bã, và Anthony biết là bà thật sự hiểu. Bà có lẽ là người duy nhất có thể hiểu được.

“Kate.” Mary cuối cùng cũng nói, nghẹn lại với những lời của bà. “Ngài ấy đặt môi vào... vào... —”

“Vào vú cô ấy.” Mrs.Featherington giúp đỡ, khoanh tay trên bộ ngực đồ sộ của bà. Một vẻ không tán thành hiện lại trên mặt, nhưng rõ ràng là bà đang rất khoái chí.

“Ngài ấy không!” Kate thốt lên, vùng vẫy trên chân cô, mà không dễ dàng gì, bởi vì Anthony đã ngồi lên một bàn chân khi cô đẩy anh khỏi ghế. “Cháu đã bị chích ngay ở đây!” với một ngón tay điên cuồng, cô chỉ vào vết phồng đỏ vẫn còn hằn lên trên da cô nơi xương vai.

Cả ba người phụ nữ lớn tuổi nhìn chăm chăm vào vết ong chích của cô, da mặt họ cùng một màu đỏ tía.

“Nó không ở đâu gần vú cháu cả!” Kate phản đối, quá kinh hãi với chiều hướng cuộc trò chuyện để nhớ phải cảm thấy ngượng vì từ ngữ của cô.

“Nó không xa.” Mrs.Featherington chỉ ra.

“Liệu có ai đóng miệng bà ấy lại không?” Anthony quát.

“Hừ!” Mrs.Featherington bực tức. “Ta không bao giờ!”

“Không.” Anthony trả lời. “Bà *luôn luôn*.”

“Ngài ấy có ý gì khi nói thế?” Mrs.Featherington yêu cầu, chích vào cánh tay Lady Bridgerton. Khi nữ tử tước không trả lời, bà quay sang Mary và lặp lại câu hỏi.

Nhưng Mary chỉ nhìn vào con gái bà. “Kate”, bà ra lệnh, “con lại đây ngay lập tức.”

Vâng lời, Kate di chuyển đến bên cạnh Mary.

“Nào?” Mrs.Featherington hỏi. “Chúng ta sẽ làm gì đây?”

Bốn cặp mắt chĩa về phía bà, khó tin.

“Chúng ta?” Kate hỏi yếu ớt.

“Tôi không thể thấy được làm thế nào mà bà có quyền được nói điều gì ở đây.” Anthony đập lại.

Mrs.Featherington chỉ khịt mũi ồn ào vẻ khinh bỉ. “Ngài phải cưới cô gái.” Bà tuyên bố.

“Cái gì?” Từ đó bị xé ra khỏi họng Kate. “Bà phải bị điên rồi.”

“Ta phải là người nhạy cảm nhất ở trong vườn này.” Mrs.Featherington nói. “Này, cô gái, miệng cậu ta ở trên hai ngọn đồi của cô, và chúng tôi đều thấy.”

“Ngài ấy không có!” Kate rên rỉ. “Cháu đã bị chích bởi một con ong. Một con ong!”

“Portia,” Lady Bridgerton ngắt lời, “tôi không nghĩ là cần dùng ngôn ngữ tượng hình thế đâu.”

“Không có ích gì khi tế nhị vào lúc này.” Mrs. Featherington trả lời. “Nó sẽ trở thành một tin đồn dù cho bà có miêu tả nó thế nào đi nữa. Người độc thân nổi bật nhất của giới thượng lưu, bị giáng cấp bởi một con ong. Ta phải nói, thưa ngài, nó không phải là điều tôi đã hình dung.”

“Sẽ không có tin đồn nào,” Anthony gầm gừ, tiến lại phía bà với vẻ đe dọa, “bởi vì không ai sẽ nói một lời nào. Tôi sẽ không nhìn thấy danh tiếng của Miss Sheffield bị hủy hoại như thế này.”

Cặp mắt Mrs. Featherington lờ ra vẻ khó tin. “Ngài nghĩ ngài có thể giữ điều gì đó như thế này bí mật được sao?”

“Tôi sẽ không nói một lời nào, và tôi ngờ là Miss Sheffield sẽ nói gì đó.” Anh ngừng lại, chống tay lên hông khi anh nhìn trừng trừng xuống bà. Nó là loại ánh mắt khiến cho những người đàn ông trưởng thành cũng phải kinh hãi, nhưng Mrs. Featherington hoặc là gan dạ hoặc quá ngu ngốc, cho nên anh tiếp tục, “Mà những người mẹ đáng kính của chúng tôi sẽ rất quan tâm trong việc giữ gìn danh tiếng cho chúng tôi. Vì vậy chỉ còn lại bà, Mrs. Featherington, với tư cách là thành viên duy nhất của nhóm nhỏ này có thể chứng tỏ mình là một kẻ chua ngoa đồn nhảm và to mồm về chuyện này.”

Mrs. Featherington đỏ mặt tía tai. “Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy từ ngôi nhà.” Bà nói cay đắng, rõ ràng là căm ghét phải bỏ lỡ tin sốt dẻo này. Bà sẽ được ngợi ca cả tháng trời vì đã chứng kiến vụ bê bối. Người chứng kiến duy nhất và kể lại, đúng thế.

Lady Bridgerton nhìn lên ngôi nhà, mặt bà tái đi. “Bà ấy đúng, Anthony.” Bà nói. “Các con ở trong tầm nhìn của những vị khách.”

“Nó là một con ong.” Kate thật sự đã rên rỉ. “Chỉ là một con ong! Chắc chắn chúng cháu không thể bị ép kết hôn chỉ vì một con ong!”

Lời than vãn của cô chỉ gặp sự yên lặng. Cô nhìn từ Mary sang Lady Bridgerton, cả hai đều nhìn vào cô với vẻ lo lắng, ân cần, và thương hại. Và rồi cô nhìn sang Anthony, vẻ mặt anh nặng nề, khó gần, và hoàn toàn không thể hiểu được.

Kate nhắm mắt lại khổ tâm. Chuyện này không nên xảy ra. Ngay cả khi cô đã nói rằng anh có thể kết hôn với em gái cô, cô vẫn thầm ước anh có thể là của cô, nhưng không như thế này.

Ôi, Chúa ơi, không như thế này. Không phải theo cách anh cảm thấy mình bị mắc bẫy. Không khi anh dành cả cuộc đời còn lại nhìn vào cô và ước gì cô là ai đó khác.

“Anthony?” Kate thì thầm. Có lẽ nếu anh nói chuyện với cô, có lẽ nếu anh chỉ cần nhìn vào cô thôi cô có thể biết tí chút những gì anh đang suy nghĩ.

“Chúng ta sẽ kết hôn vào tuần sau.” Anh tuyên bố. Giọng anh cứng rắn và rõ ràng, nhưng lại chối bỏ mọi cảm xúc.

“Ôi, tốt quá!” Lady Bridgerton nói nhẹ nhõm, vỗ hai bàn tay vào nhau. “Mrs. Sheffield và ta sẽ bắt đầu chuẩn bị ngay lập tức.”

“Anthony,” Kate thì thầm lần nữa, lần này với sự gấp gáp hơn, “anh chắc chứ?” Cô nắm lấy cánh tay anh và cố kéo anh khỏi những người phụ nữ. Cô chỉ kéo được vài inch, nhưng ít nhất thì giờ

họ không còn đối mặt với ba người khán giả nữa.

Anh nhìn cô, đôi mắt anh biểu lộ một vẻ dứt khoát. “Chúng ta sẽ kết hôn.” Anh nói đơn giản, đó là giọng của một người quý tộc, gạt bỏ mọi sự phản đối và muốn phải được tuân theo. “Không làm gì khác được.”

“Nhưng anh không muốn kết hôn với em.” Cô nói.

Điều này khiến anh nhướn mày lên. “Và em có muốn kết hôn với anh không?”

Cô không nói gì. Cô chẳng thể nói gì được, không nếu cô còn muốn giữ một chút tự trọng.

“Anh cho rằng chúng ta sẽ hòa hợp tốt thôi.” Anh nói tiếp, vẻ mặt anh dịu dàng đi một chút. “Cuối cùng thì chúng ta đã trở thành bạn rồi. Điều đó còn hơn những gì hầu hết phụ nữ và đàn ông có khi khởi đầu hôn nhân của họ.”

“Anh không thể muốn điều này.” Cô dai dẳng. “Anh muốn kết hôn với Edwina. Anh sẽ nói gì với Edwina?”

Anh khoanh tay lại. “Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với Edwina. Và anh hình dung là chúng ta chỉ đơn giản nói với cô ấy chúng ta yêu nhau.”

Kate cảm thấy mắt cô trợn lên theo ý muốn của chúng. “Con bé sẽ không bao giờ tin vào *điều đó*.”

Anh nhún vai. “Vậy thì cứ nói với cô ấy sự thật. Nói với cô ấy em bị chích bởi một con ong, và anh cố gắng giúp em, và chúng ta bị bắt gặp trong một tình cảnh tể nhị. Nói với cô ấy bất cứ thứ gì em muốn. Cô ấy là em gái em.”

Kate ngồi sụp xuống ghế băng, thở dài. “Sẽ không có ai tin rằng anh muốn kết hôn với em.” Cô nói. “Mọi người sẽ nghĩ anh bị sụp bầy.”

Anthony bắn một cái liếc trừng trừng vào ba người phụ nữ vẫn đang nhìn chằm chằm vào họ với sự quan tâm thích thú. Với câu, “Mọi người có phiền không?” thì cả mẹ anh và mẹ Kate đều lùi lại vài bước và quay người lại để cho họ được riêng tư hơn. Khi Mrs. Featherington không làm theo ngay lập tức, Violet vươn tay ra và gần như kéo cánh tay bà rút khỏi hốc vai.

Ngồi xuống cạnh Kate, anh nói, “Chúng ta khó có thể ngăn mọi người nói về nó, đặc biệt khi Portia Featherington lại là người chứng kiến. Anh không tin tưởng người phụ nữ đó sẽ ngậm miệng lại lâu hơn cho đến lúc bà ta về đến nhà.” Anh dựa người ra sau và gác gót chân trái lên đầu gối bên kia. “Cho nên chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức thôi. Anh phải kết hôn vào năm nay—”

“Tại sao?”

“Tại sao gì?”

“Tại sao anh lại phải kết hôn trong năm nay?”

Anh ngừng lại một lúc. Thật ra anh không có một câu trả lời hoàn chỉnh cho câu hỏi đó. Cho nên anh nói, “Bởi vì anh đã quyết định như vậy, và lí do đó cũng đủ với anh rồi. Còn với em, cuối cùng em cũng phải kết hôn—”

Cô lại ngắt lời anh, “Thành thật mà nói, em lại cho rằng em sẽ không.”

Anthony cảm thấy những cơ bắp của anh cứng lại, và phải mất vài giây anh mới nhận ra những gì anh đang cảm thấy là sự phẫn nộ. “Em định sẽ sống như một gái già cả đời?”

Cô gật đầu, đôi mắt cô ngây thơ và thẳng thắn cùng một lúc. “Nó có vẻ là một khả năng, vâng.”

Anthony ngồi yên trong vài giây, nghĩ rằng anh có thể muốn giết hết những người đàn ông, đàn bà đã so sánh cô với Edwina và cho rằng cô thiếu sót. Kate thật sự không biết cô có thể hấp dẫn và đáng thèm muốn như thế nào.

Khi Mrs. Featherington đã tuyên bố họ phải kết hôn, phản ứng ngay lập tức của anh cũng giống như Kate—kinh hãi. Chưa kể đến nó châm chích vào lòng kiêu hãnh của anh. Không có người đàn ông nào muốn bị ép vào hôn nhân, và lại càng không khi bị ép bởi một *con ong*.

Nhưng khi anh đứng đó, ngắm Kate rú lên phản đối (không phải, anh nghĩ, là phản ứng lấy gì làm vừa lòng anh cho lắm, nhưng anh nghĩ cô cũng đang thể hiện lòng kiêu hãnh của mình), một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ đổ tràn qua người anh.

Anh muốn cô.

Anh muốn cô đến tuyệt vọng.

Anh sẽ không, trong cả triệu năm nữa, cho phép mình chọn cô như một người vợ. Cô quá, quá nguy hiểm với sự tĩnh lặng cho tâm hồn anh.

Nhưng định mệnh đã can thiệp, và giờ trông như thể là anh *phải* kết hôn với cô... vậy thì, không cần phải lộn xộn nhiều về chuyện này. Còn có những số phận tồi tệ hơn việc thấy mình kết hôn với một phụ nữ thông minh, thú vị mà mình lại thêm muốn.

Tất cả những gì mà anh phải làm là chắc chắn rằng anh không thật sự yêu cô. Điều này sẽ không chứng tỏ là không thể, phải không? Chúa biết cô đã khiến anh nổi điên nhiều lần với những lời tranh cãi không ngừng. Anh có thể có một cuộc hôn nhân dễ chịu với Kate. Anh yêu thích tình bạn của cô và tận hưởng cơ thể cô và giữ mọi thứ ở đó. Nó sẽ không trở nên sâu sắc hơn nữa.

Và anh không thể nào đòi hỏi một người phụ nữ tốt hơn để làm mẹ cho các con trai anh khi anh ra đi. Điều đó chắc chắn là xứng đáng rất nhiều.

“Chuyện này sẽ ổn thôi.” Anh nói với uy quyền. “Em sẽ thấy.”

Cô trông nghi ngờ, nhưng cô gật đầu. Tất nhiên, cô không thể làm gì hơn được. Cô vừa mới bị bắt gặp bởi kẻ tung tin đồn nhiều nhất ở Luân Đôn với một người đàn ông đặt miệng trên ngực cô. Nếu anh không đề nghị kết hôn với cô, cô đã bị hủy hoại mãi mãi.

Và nếu cô từ chối anh... à thì, rồi cô sẽ bị đóng dấu là một người phụ nữ sa ngã và một kẻ ngu ngốc.

Anthony bỗng nhiên đứng dậy. “Thưa mẹ!” Anh quát, để lại Kate ngồi trên băng ghế khi anh sải bước tới chỗ bà. “Con và vị hôn thê của con muốn có một ít riêng tư ở trong khu vườn.”

“Tất nhiên.” Lady Bridgerton thì thầm.

“Bà có nghĩ điều đó là khôn ngoan không?” Mrs. Featherington hỏi.

Anthony nghiêng người tới trước, đặt miệng anh rất gần với tai mẹ anh, và thì thầm. “Nếu

mẹ không đưa bà ta rời khỏi mắt con sau mười giây nữa, con sẽ giết chết bà ta ngay tại chỗ.”

Lady Bridgerton nghẹn lại vì cười, và cố gắng nói. “Tất nhiên.”

Trong chưa tới một phút, Anthony và Kate còn lại một mình trong vườn.

Anh quay sang đối diện với cô, cô đứng lên và bước vài bước về phía anh. “Anh nghĩ,” anh thì thầm, lồng tay anh vào cánh tay cô, “chúng ta nên xem xét việc di chuyển khỏi tầm nhìn từ ngôi nhà.”

Những bước đi của anh dài và đầy quyết tâm, và cô quỳnh quáng để bắt kịp anh cho đến khi cô tìm thấy những bước sai của mình. “Thưa ngài,” cô hỏi, nhanh chóng theo chân anh, “ngài có nghĩ thể này là khôn ngoan không?”

“Em nghe cứ như Bà Featherington.” Anh chỉ ra, không hề giảm tốc độ, ngay cả trong một giây.

“Trời chứng giám,” Kate lầm bầm, “nhưng câu hỏi vẫn chưa được trả lời.”

“Phải, anh nghĩ nó rất là khôn ngoan.” Anh trả lời, kéo cô vào một vọng lâu. Những bức tường của nó một phần mở về phía khoảng không, nhưng được bao bọc bởi những bụi cây tử đinh hương và cho họ một sự riêng tư nhất định.

“Nhưng—”

Anh mỉm cười. Chậm chạp. “Em có biết là em cãi quá nhiều không?”

“Anh lôi em đến đây để nói với em *điều đó*?”

“Không,” anh kéo dài giọng, “anh mang em đến đây để làm *điều này*.”

Và rồi, trước khi cô có một cơ hội để nói một từ, trước cả khi cô có một cơ hội để lấy hơi, miệng anh cúi xuống và cầm giữ miệng cô trong một nụ hôn thiêu đốt đối khát. Đôi môi anh tham lam, nhận lấy tất cả những gì cô hiến dâng và rồi đòi hỏi hơn nữa. Ngọn lửa cháy lên trong cô thiêu đốt và bùng lên còn nóng hơn những gì anh khơi lên đêm đó trong phòng làm việc của anh, nóng bỏng hơn gấp mười lần.

Cô đang tan chảy. Chúa ơi, cô đang tan chảy, và cô muốn nhiều hơn nữa.

“Em không nên làm thế này với anh,” anh thì thầm bên miệng cô, “em không nên. Tất cả mọi thứ về em đều tuyệt đối không đúng. Vậy mà...”

Kate thở hổn hển khi đôi tay anh choàng quanh cô, trượt xuống hông cô và ép cô một cách thô bạo vào phần bị khuấy động của anh.

“Em có thấy không?” Anh nói đứt quãng, đôi môi anh lướt dọc theo má cô. “Em có cảm nhận được không?” Anh cười rúc rích khản đặc, một âm thanh chế giễu kỳ lạ. “Em có hiểu không?” Anh nắn bóp không thương tiếc, rồi găm nhấm làn da mềm mại của tai cô. “Tất nhiên là em không rồi.”

Kate cảm giác cô đang trượt dần vào trong anh. Da cô bắt đầu bỏng rát, và cánh tay phản trắc của cô lướt lên quanh cổ anh. Anh đang nhóm lên ngọn lửa trong cô, điều gì đó cô không thể điều khiển được. Cô bị chiếm giữ bởi một thôi thúc mãnh liệt, điều gì đó nóng bỏng và tan chảy chỉ cần một sự đụng chạm của da anh vào da cô.

Cô muốn anh. Ôi, cô muốn anh biết bao nhiêu. Cô không nên muốn anh, không nên mơ tưởng người đàn ông đang sắp kết hôn với cô vì những lý do sai lầm.

Vậy mà cô lại muốn anh với một sự tuyệt vọng đến mức khiến cô khó thở.

Nó thật là sai lầm, rất sai lầm. Cô có rất nhiều nghi ngờ về cuộc hôn nhân này, và cô biết cô phải giữ một cái đầu sáng suốt. Cô cứ cố gắng nhắc nhở mình về điều đó, nhưng nó không ngăn nổi đôi môi cô mở ra cho sự xâm nhập của anh, cũng không ngăn lưỡi cô thẹn thùng nếm vị ở khóe môi anh.

Và ham muốn đang trôi trong bụng cô—chắc chắn cảm giác kỳ lạ, lâng lâng, bay bổng đó phải là ham muốn—nó chỉ trở nên mạnh hơn và mạnh hơn.

“Mình có phải là một người khủng khiếp?” Cô thì thầm, cho tai cô hơn là cho anh. “Có phải điều này có nghĩa là mình đang sa ngã?”

Nhưng anh đã nghe thấy cô, và giọng anh nóng bỏng và ẩm ướt trên làn da nơi má cô.

“Không.”

Anh di chuyển tới tai cô và buộc cô phải nghe rõ hơn.

“Không.”

Anh du hành tới môi cô và buộc cô phải nuốt xuống từ đó.

“Không.”

Kate cảm thấy đầu cô ngửa ra. Giọng anh trầm và quyến rũ, và nó gần như cho cô cảm giác mình được sinh ra cho khoảnh khắc này.

“Em hoàn hảo.” Anh thì thầm, đôi bàn tay to lớn của anh di chuyển gấp gáp trên người cô, một bàn tay giữ trên eo cô và tay kia di chuyển lên đường cong dịu dàng của ngực cô. “Ngay tại đây, ngay lúc này, trong khoảnh khắc này, trong khu vườn này, em hoàn hảo.”

Kate thấy có điều gì đó khó nắm bắt trong những lời của anh, như thể anh đang cố nói với cô—và có lẽ cả anh nữa—rằng cô có thể không hoàn hảo vào ngày mai, và có lẽ còn ít hơn vào hôm sau nữa. Nhưng đôi môi và đôi tay anh rất thuyết phục, và cô buộc những suy nghĩ khó chịu ra khỏi đầu cô, thay vào đó tận hưởng niềm hạnh phúc của lúc này.

Cô cảm thấy xinh đẹp. Cô cảm thấy... hoàn hảo. Và ngay tại đây, ngay lúc này, cô không thể ngăn mình yêu quý người đàn ông đã khiến cho cô cảm thấy như thế.

Anthony lướt bàn tay ở eo đến cuối lưng cô, đỡ lấy cô khi bàn tay kia của anh tìm thấy một bên ngực và bóp vào cô xuyên qua lớp vải mỏng của chiếc váy. Những ngón tay anh dường như không còn kiểm soát được nữa, siết lại và co giật, ghì chặt lấy cô như thể anh đang ngã xuống một vực thẳm và cuối cùng đã tìm được điểm tựa cứu rỗi. Núm vú của cô cứng lên và chặt lại trong lòng bàn tay anh, ngay cả khi xuyên qua lớp vải của váy cô, và phải cần đến mọi quyết tâm trong anh, mọi sự kiềm chế trong anh, để không với tay ra sau lưng cô và chậm chậm mở từng nút áo.

Anh có thể thấy tất cả điều đó trong đầu anh, ngay cả khi đôi môi anh gập đôi môi cô trong một cái hôn cháy bỏng khác. Váy cô sẽ tuột ra khỏi vai, lớp vải muslin trượt dọc xuống chậm chậm trên chốc theo làn da cô cho đến khi ngực cô lộ ra. Anh có thể hình dung chúng trong đầu anh,

và anh biết là chúng cũng sẽ hoàn hảo. Anh chạm vào một bên ngực cô, nâng cái nú nhỏ về phía mặt trời, và chậm chậm, thật chậm, anh nghiêng đầu về phía cô cho đến khi anh có thể chỉ vừa đủ chạm vào cô với lưỡi anh.

Cô rên rỉ, và anh trêu cô thêm nữa, ôm cô thật chặt để cô không thể lách đi được. Và rồi, chỉ khi đầu cô ngửa ra sau và cô thở hổn hển, anh sẽ thay lưỡi anh bằng môi anh và mút cho đến khi cô hét lên.

Chúa ơi, anh muốn điều đó quá nhiều, anh nghĩ chắc anh sẽ bùng nổ mất.

Nhưng đây không đúng nơi hay đúng lúc. Không phải là vì anh cảm thấy cần phải chờ đến lúc anh nói lời thề hôn nhân của anh. Những gì mà anh quan tâm, đó là khi anh đã tuyên bố trước công chúng, thì cô là của anh. Nhưng anh sẽ không lẫn lộn với cô trong cái vọng lâu của mẹ anh. Anh có nhiều kiêu hãnh—và có nhiều sự tôn trọng cho cô—hơn thế.

Với sự miễn cưỡng, anh chậm chậm rút ra khỏi cô, để cho bàn tay anh đặt trên đôi vai mảnh mai của cô và duỗi thẳng cánh tay, giữ mình đủ xa để không bị cảm dỗ sẽ tiếp tục những gì đang còn dang dở.

Và sự cám dỗ đó đang ở đây. Anh phạm sai lầm khi nhìn vào gương mặt cô, và trong khoảnh khắc đó anh thề là Kate Sheffield cũng đẹp như em gái cô vậy.

Vẻ đẹp của cô là một sự hấp dẫn hoàn toàn khác. Môi cô đầy đặn hơn, không hợp thời nhưng hoàn toàn đáng để hôn. Hàng lông mi của cô—làm sao mà trước đây anh lại không nhận ra chúng dài đến thế? Khi cô chớp mắt chúng dường như quét lên đôi má cô như tấm màn lụa. Và khi da cô đỏ hồng lên với sự khao khát, cô tỏa sáng. Anthony biết anh đang mơ mộng, nhưng khi anh nhìn vào mặt cô, anh không thể ngăn mình nghĩ về bình minh, về đúng khoảnh khắc mà mặt trời lấp ló ở phương xa, tô lên nền trời với những nét cọ hồng đỏ mộng.

Họ đứng như thế trong một phút, cả hai đều lấy lại hơi thở của mình, cho đến khi Anthony cuối cùng cũng để hai cánh tay anh rời khỏi, và họ mỗi người bước lùi lại một bước. Kate đưa một bàn tay lên miệng cô, ba ngón tay cô chỉ vừa chạm nhẹ vào đôi môi cô. “Chúng ta không nên làm thế.” Cô thì thào.

Anh nghiêng người dựa vào một điểm tựa trong vọng lâu, trông cực kỳ thỏa mãn với chính mình. “Tại sao không? Chúng ta đã đính hôn rồi.”

“Chúng ta không.” Cô xác nhận. “Không thật sự.”

Anh nhướn một bên lông mày.

“Không có sự cam kết nào đã được thực hiện.” Kate hấp tấp giải thích. “Hay là giấy tờ được ký. Và em không có của hồi môn nào cả. Anh nên biết là em không có của hồi môn.”

Điều này khiến anh mỉm cười. “Có phải em đang cố vứt bỏ anh không?”

“Tất nhiên là không!” Cô hơi bồn chồn, chuyển trọng lượng từ chân này sang chân kia.

Anh bước một bước về phía cô. “Chắc chắn là em không đang cố cho anh một lý do để vứt bỏ em?”

Kate đỏ mặt. “Kh—không.” Cô nuốt vào, ngay cả khi đó chính xác là điều mà cô đang làm. Đó là, tất nhiên, điều ngu ngốc nhất về phía cô. Nếu anh rút lại lời cầu hôn, cô sẽ bị hủy hoại mãi mãi, không phải chỉ ở Luân Đôn, mà còn ở cả ngôi làng nhỏ của cô ở Somerset. Tin tức về một phụ

nữ sa ngã luôn luôn lan rất nhanh.

Nhưng chẳng bao giờ dễ dàng khi là lựa chọn thứ hai, và một phần trong cô gần như muốn anh thừa nhận mọi điều hoài nghi của cô—rằng anh không muốn cô như một người vợ, rằng anh yêu thích Edwina hơn, rằng anh chỉ kết hôn với cô bởi vì anh phải làm thế. Điều đó sẽ rất đau đớn, nhưng nếu anh chỉ nói thế thôi thì giờ cô sẽ biết, và hiểu biết—ngay cả khi kiến thức đó cay đắng—luôn luôn tốt hơn là không hiểu biết.

Ít nhất thì lúc đó cô sẽ biết chính xác là cô đang đứng ở đâu. Như thế này, cô cảm thấy như chân cô đang đặt trên cát lún.

“Hãy để chúng ta làm rõ một chuyện.” Anthony nói, khiến cô phải chú ý với giọng nói quá quyết nơi anh. Đôi mắt anh bắt gặp mắt cô, thiêu đốt dữ dội đến mức cô không thể nhìn đi nơi khác. “Anh đã nói anh sẽ kết hôn với em. Anh là một người đàn ông giữ lời. Bất cứ sự đề cập nào khác về chủ đề này sẽ là một sự sỉ nhục đối với anh.”

Kate gật đầu. Nhưng cô không thể ngăn mình nghĩ: *Cẩn thận với những gì mày ước... cẩn thận với những gì mày ước đấy.*

Cô chỉ vừa mới đồng ý kết hôn với người mà cô sợ là cô đang yêu. Và tất cả những gì mà cô đang lo lắng là: *Có phải anh nghĩ đến Edwina khi anh hôn cô?*

Cẩn thận với những gì mày ước, tâm trí cô nổi cơn giông bão.

Vì mày có thể có được nó.

Chương 15

Một lần nữa, Bốn Tác Giả đã được chứng minh là mình đúng. Những buổi tiệc ở thôn quê thật sự mang lại những lễ đính hôn đáng kinh ngạc nhất.

Vâng tất nhiên, độc giả thân mến, các bạn chắc chắn là đang đọc điều đó ngay tại đây trước tiên: Tử Tước Bridgerton sắp kết hôn với Miss Katharine Sheffield. Không phải Miss Edwina, như lời đồn đã dự đoán, mà là Miss katharine.

Về lý do làm thế nào mà lễ đính hôn này lại xảy ra, chi tiết về nó lại rất khó khăn để thu thập. Bốn Tác Giả có thông tin rất chính xác là cặp đôi này bị bắt gặp trong một tình huống bất lợi, và rằng Mrs. Featherington là người chứng kiến, nhưng Mrs. F đã rất kín miệng về toàn bộ vụ việc. Dựa vào sự yêu thích của bà với tin đồn, Bốn Tác Giả chỉ có thể kết luận rằng ngài tử tước (chưa bao giờ được biết đến như là người thiếu những cái gai của mình) đã đe dọa thương tật trên cơ thể Mrs. F nếu bà thốt ra dù chỉ một chữ cái.

Kate sớm nhận ra là vai trò người nổi danh không phù hợp với cô.

Hai ngày còn lại ở Kent đã đủ tẻ rồi; một khi Anthony đã tuyên bố lễ đính hôn của họ vào bữa tối ngay sau khi họ hứa hôn, cô đã hiếm có một cơ hội để thở giữa những lời chúc tụng, những câu hỏi, và những lời bóng gió ném về phía cô bởi những vị khách của Lady Bridgerton.

Lần duy nhất mà cô cảm thấy bình tĩnh là khi, một vài giờ sau tuyên bố của Anthony, cô cuối cùng cũng có một cơ hội nói chuyện riêng tư với Edwina, người đã vòng tay ôm cô và tuyên bố cô “thật xúc động,” “quá vui mừng,” và “không cả một tí ngạc nhiên.”

Kate đã thể hiện sự ngạc nhiên *của cô* rằng Edwina không ngạc nhiên, nhưng Edwina chỉ nhún vai và nói “Với em thì rõ ràng là ngài ấy đang mê mẩn. Em không hiểu tại sao chẳng ai thấy điều đó.”

Điều này làm Kate hơi khó hiểu, bởi vì cô chắc chắn là Edwina đã lọt vào mắt xanh hôn nhân của Anthony.

Một khi Kate trở lại Luân Đôn, những lời bóng gió càng tệ hơn. Mọi người, có vẻ như vậy, thấy họ buộc phải ghé qua nhà Sheffield ở Milner Street để thăm nữ tử tước tương lai. Hầu hết họ cố gắng ám chỉ cuộc trò chuyện của họ với một lượng lời bóng gió chẳng có ý gì là khen ngợi. Không có ai tin là ngài tử tước có thể thật sự *muốn* kết hôn với Kate, và không một ai có vẻ nhận ra họ đã thô lỗ thế nào khi nói như thế vào mặt cô.

“Ôi trời, cô thật may mắn.” Lady Cowper nói, mẹ của Cressida Cowper nổi tiếng xấu, người mà, về phần mình, chẳng nói hai từ với Kate, chỉ hờn dỗi trong một góc và nhìn trừng trừng như phóng dao về phía cô.

“Tôi đã không biết là ngài ấy quan tâm đến cô.” Miss Gertrude Knight phun ra, với một vẻ mặt rõ ràng là nói rằng cô ta vẫn không tin vào điều đó, và có lẽ còn hy vọng lễ đính hôn có thể được chứng minh là một trò hề, tuy thế vẫn được tuyên bố tại tờ *Luân Đôn Times*.

Và từ Lady Danbury, người mà chưa bao giờ được biết đến với những lời dễ chịu: “Không biết làm sao mà cô bẫy được anh ta, nhưng chắc nó phải là một mảnh cực kỳ. Vài cô gái ngoài kia sẽ không phiền học hỏi từ cô đâu, cứ để ý lời ta mà xem.”

Kate chỉ mỉm cười (hoặc cố gắng làm thế, ít nhất là vậy; cô cho rằng cố gắng của cô để trở nên duyên dáng và thân thiện không hoàn toàn thuyết phục cho lắm) và gật đầu, thì thầm, “Tôi là một cô gái may mắn.” mỗi lần Mary véo vào bên hông cô.

Về phần Anthony, người đàn ông may mắn đó đã có thể tránh được những sự xoi mói cô bị buộc phải chịu. Anh đã nói với cô anh cần phải ở lại Aubrey Hall để giải quyết một vài vấn đề của điền trang trước lễ cưới, đã được định vào Thứ Bảy sắp tới, chỉ chín ngày sau sự cố trong vườn. Mary đã lo lắng rằng sự hấp tấp này sẽ khiến mọi người bàn tán, nhưng Lady Bridgerton đã giải thích rằng dù thế nào đi nữa thì cũng sẽ có bàn tán, và rằng Kate sẽ ít trở thành chủ đề những lời bóng gió hơn một khi cô có họ của Anthony bảo hộ.

Kate cho rằng nữ tử tước—người có được danh tiếng về khao khát được nhìn thấy những đứa con đã lớn của bà kết hôn—đơn giản chỉ là muốn Anthony đến trình diện với cha nhà thờ trước khi anh có cơ hội thay đổi ý kiến.

Kate thấy cô đồng ý với Lady Bridgerton. Mặc dù cô căng thẳng về đám cưới và hôn nhân sau đó, cô chưa bao giờ thuộc loại người nấn ná. Một khi cô đã quyết định điều gì—hoặc, trong trường hợp này, đã được quyết định cho cô—cô thấy không có lý do gì để hoãn lại. Và về việc bàn tán của mọi người, một đám cưới gấp gáp có thể còn làm việc bàn tán ầm ĩ hơn, nhưng Kate cho rằng cô và Anthony kết hôn càng sớm, thì việc bàn tán đó sẽ lắng xuống sớm hơn, và cô có thể hy vọng trở về với cuộc sống bình thường của mình.

Tất nhiên, cuộc sống của cô sẽ không còn chỉ là về một mình cô nữa. Cô sẽ phải làm quen với điều đó.

Không phải là cô cảm thấy đây là cuộc sống của mình vào lúc này. Những ngày của cô là những sự kiện tiếp diễn, với Lady Bridgerton lôi cô đi hết cửa tiệm này đến cửa hàng khác, chi hàng đồng tiền của Anthony vào quần áo tư trang của cô. Kate đã nhanh chóng học được rằng chống lại là vô ích; khi Lady Bridgerton—hay Violet, vì bà đã bảo cô gọi bà như thế—lên kế hoạch gì thì có trời mới cứu được kẻ ngu ngốc nào ngáng đường bà. Mary và Edwina đã hộ tống họ trong một vài chuyến đi như thế, nhưng họ đã nhanh chóng tuyên bố họ kiệt sức với năng lượng không bao giờ cạn của Violet và đã đi đến tiệm Gunter để ăn kem.

Cuối cùng, chỉ còn hai ngày trước lễ cưới, Kate nhận được một tin nhắn từ Anthony, yêu cầu cô ở nhà lúc bốn giờ chiều để anh có thể đến thăm cô. Kate hơi căng thẳng với việc gặp lại anh; vì mọi việc có vẻ đã khác đi—trang trọng hơn—ở thành phố. Mặc dù vậy, cô vẫn nắm lấy cơ hội để tránh một buổi chiều nữa ở Oxford Street, ở chỗ người may trang phục, và người làm mũ, và người làm găng, và với người nào đó mà Violet thấy bà phải lôi cô đi.

Và thế là, trong khi Mary và Edwina ra ngoài—Kate đã hoàn toàn quên đề cập với họ ngài tử tước sẽ đến—cô ngồi xuống trong phòng khách, Newton ngủ sượng sượng dưới chân cô, và chờ đợi.

* * *

Anthony đã dành phần lớn thời gian của tuần để suy nghĩ. Không ngạc nhiên gì, tất cả mọi suy nghĩ của anh là về Kate và hôn nhân sắp tới của họ.

Anh đã lo lắng rằng anh có thể, nếu anh để mình, yêu cô. Chìa khóa, có vẻ là thế, ở đây đơn giản là không để mình làm thế. Và anh càng nghĩ về điều đó, thì anh càng tin rằng việc này chẳng phải là một vấn đề. Anh là một người đàn ông, và hoàn toàn kiểm soát được hành động và cảm xúc của mình. Anh không phải một tên ngốc; anh biết rằng tình yêu có tồn tại. Nhưng anh cũng tin tưởng vào sức mạnh tự tưởng của mình, và có lẽ còn quan trọng hơn, sức mạnh của ý chí. Thẳng thắn mà nói, anh thấy chẳng có lý do nào mà tình yêu lại là một thứ miễn cưỡng.

Nếu anh không muốn yêu, vậy thì khốn kiếp, anh sẽ không như thế. Nó đơn giản như thế thôi. Nó *phải* đơn giản như thế. Nếu không, vậy thì anh chẳng phải là một người đàn ông, phải chứ?

Anh sẽ, mặc dù vậy, phải nói chuyện với Kate về việc này trước đám cưới. Có vài thứ về hôn nhân của họ cần phải được làm rõ. Không phải là luật lệ, chính xác là thế, nhưng... *sự thấu hiểu*. Đúng, đó là từ chính xác cho điều này.

Kate cần phải hiểu chính xác những gì cô có thể trông đợi ở anh, và những gì mà anh trông đợi ở cô. Hôn nhân của họ không được kết hợp dựa trên tình yêu. Và nó sẽ không trở thành như thế. Điều đó đơn giản chỉ không phải là một khả năng lựa chọn. Anh không nghĩ cô có bất cứ ảo tưởng nào về việc này, nhưng chỉ để phòng trường hợp, anh muốn làm cho rõ, trước khi có bất cứ hiểu lầm nào có cơ hội trở thành thảm họa.

Tốt nhất là phơi bày mọi thứ ra ngoài ánh sáng để cả hai bên đều không bị ngạc nhiên khó chịu sau này. Chắc chắn là Kate sẽ đồng ý. Cô là một người thực tế. Cô sẽ muốn biết cô đứng ở nơi nào. Cô không phải loại người thích phỏng đoán.

Chính xác là hai phút trước bốn giờ, Anthony gõ hai tiếng vào cánh cửa nhà Sheffield, cố gắng làm ngơ hơn một tá người chỉ *ngẫu nhiên* dạo quanh Milner Street vào chiều hôm đó. Họ, anh nghĩ với một cái nhún vai, ở hơi xa so với những cuộc săn lùng thông thường của mình.

Nhưng anh không ngạc nhiên. Anh có thể vừa mới trở lại Luân Đôn, nhưng anh biết rất rõ rằng lễ đính hôn của anh là vụ tai tiếng mới nhất. Cuối cùng thì, tờ *Whistledown* đã được gửi đến tận Kent.

Người quản gia mở cửa nhanh chóng và đưa anh vào, dẫn anh đến phòng khách ở gần đó. Kate đang chờ ở một ghế nệm dài, tóc cô được vén lên trong một cái-gì-đó-hay-thứ-gì-khác (Anthony chẳng thể nào nhớ nổi tên của tất cả các kiểu tóc của các quý bà quý cô lại thường có vẻ yêu thích) và chụp lên trên là một cái mũ vải ngớ ngẩn theo kiểu mà anh nghĩ là có ý đồng bộ với hoa văn màu trắng trên chiếc váy xanh dương nhạt của cô.

Chiếc mũ vải, anh quyết định, sẽ là thứ đầu tiên phải ra đi một khi họ kết hôn. Cô có mái tóc đáng yêu, dài và dày và láng mượt. Anh biết rằng lễ thói cư xử lịch thiệp đòi hỏi cô phải đội nón khi cô đi ra ngoài, nhưng thật đấy, nó là một tội ác khi phải che giấu tóc cô trong chính căn nhà của mình.

Trước khi anh có thể mở miệng, ngay cả chào hỏi, cô đã chỉ về một khay trà bằng bạc trên bàn đối diện với cô và nói. “Em đã mượn phép cho dọn trà. Trời hơi lạnh một chút và em nghĩ ngài có lẽ muốn uống trà. Nếu ngài không thích, em sẽ rất vui lòng gọi thứ gì đó khác cho ngài.”

Chẳng có tí lạnh lẽo nào cả, ít nhất là không lạnh đến mức Anthony có thể nhận ra, nhưng anh vẫn nói. “Nó sẽ rất tuyệt, cảm ơn em.”

Kate gật đầu và cầm tách lên để rót. Cô nghiêng nó một tí, và rồi đặt thẳng nó lại, cau mày khi cô nói. “Em còn không biết ngài uống trà thể nào nữa.”

Anthony cảm thấy một bên khóe miệng anh hơi cong lên. “Sữa. Không đường.”

Cô gật đầu, để ấm trà xuống để thêm sữa vào. “Nó có vẻ là một điều mà một người vợ nên biết.”

Anh ngồi xuống một chiếc ghế ở bên phải chiếc sofa. “Và giờ thì em biết.”

Cô hít sâu vào và rồi thở ra. “Giờ thì em biết.” Cô thì thầm.

Anthony hắng giọng khi anh quan sát cô rót trà. Cô không mang găng tay, và anh nhận thấy anh thích ngắm bàn tay cô khi cô làm việc. Những ngón tay cô dài và thanh mảnh, và chúng thật duyên dáng đến không thể tin được, khiến cho anh ngạc nhiên, nếu xét đến việc không biết bao nhiêu lần cô dẫm lên chân anh khi khiêu vũ.

Tất nhiên một vài trong số đó là có chủ ý, nhưng, anh đoán, không nhiều như là cô muốn anh tin.

“Của ngài đây.” Cô thì thầm, đưa tách trà cho anh. “Cẩn thận, nó nóng đấy. Em không bao giờ thích uống trà ấm ấm.”

Không, anh nghĩ với một nụ cười, cô sẽ không. Kate không phải kiểu người làm việc gì nửa vời. Đó là một trong những điều anh thích nhất về cô.

“Thưa ngài?” Cô nói lịch sự, di chuyển tách trà thêm vài inch về phía anh.

Anthony cầm lấy cái đĩa bên dưới, cố ý để cho những ngón tay đeo găng ve vuốt qua những ngón tay trần của cô. Anh nhìn vào gương mặt cô, nhận thấy màu hồng phớt lên trên má cô.

Vì lý do nào đó điều này khiến anh hài lòng.

“Ngài có điều gì đặc biệt muốn hỏi em sao, thưa ngài?” Cô hỏi, một khi tay cô đã an toàn ở cách xa tay anh, và những ngón tay cô đã nắm lấy quai tách trà của mình.

“Là Anthony, như anh chắc là em còn nhớ, và anh không thể đến thăm vị hôn thê của anh chỉ vì niềm vui được ở bên cạnh cô ấy hay sao?”

Cô đưa anh một cái nhìn đánh giá qua vành chiếc tách của cô. “Tất nhiên là ngài có thể,” cô trả lời, “nhưng em không nghĩ là ngài lại làm thế.”

Anh nhướn một bên lông mày lên bởi sự xấc láo của cô. “Trong trường hợp này, thì em đúng.”

Cô thì thầm điều gì đó. Anh không nghe rõ, nhưng anh có một nghi ngờ nó là, “Em thường xuyên đúng.”

“Anh nghĩ chúng ta nên thảo luận về hôn nhân của chúng ta.” Anh nói.

“Em xin lỗi?”

Anh dựa vào chiếc ghế. “Chúng ta đều là những người thực tế. Anh nghĩ chúng ta sẽ hòa hợp hơn một khi chúng ta hiểu được chúng ta có thể trông đợi gì từ phía bên kia.”

“Tất—tất nhiên.”

“Tốt.” Anh để cái tách của anh xuống đĩa lót, rồi đặt cả hai xuống bàn đối diện. “Anh mừng là em cũng cảm thấy thế.”

Kate gật đầu chậm chạp nhưng không nói gì, thay vào đó chọn cách giữ mắt cô gắn chặt vào khuôn mặt anh khi anh hắng giọng. Anh trông như thể đang chuẩn bị cho một bài diễn văn trước nghị viện.

“Chúng ta không có một khởi đầu tốt đẹp cho lắm,” anh nói, hơi cau mày khi cô gật đầu đồng ý, “nhưng anh cảm thấy—và anh hy vọng em cũng thế—rằng chúng ta đã tiến được tới một tình bạn.”

Cô gật đầu lần nữa, nghĩ rằng có lẽ cô sẽ theo đến cuối buổi trò chuyện mà chẳng làm gì khác ngoài gật đầu.

“Tình bạn giữa người chồng và người vợ là điều quan trọng nhất,” anh tiếp tục, “còn quan trọng hơn cả, theo ý kiến của anh, tình yêu.”

Lần này cô không gật đầu.

“Hôn nhân của chúng ta sẽ dựa trên tình bạn và sự tôn trọng lẫn nhau,” anh phán, “và anh không thể hài lòng hơn được nữa.”

“Sự tôn trọng.” Kate nhắc lại, hầu như chỉ bởi vì anh đang nhìn vào cô trông đợi.

“Anh sẽ cố gắng hết sức làm một người chồng tốt đối với em.” Anh nói. “Và, nếu em không cấm chỉ anh ở bên ngoài giường em, anh sẽ chung thủy với cả em và những lời thề của chúng ta.”

“Điều này đúng là khai sáng cho em.” Cô thì thầm. Anh đang nói không phải điều gì mà cô không trông đợi, vậy mà cô lại thấy nó thật khó chịu.

Đôi mắt anh nheo lại. “Anh hy vọng là em nghe anh một cách nghiêm túc, Kate.”

“Ôi, rất nhiều đấy chứ.”

“Tốt.” Nhưng anh nhìn cô với ánh mắt hài hước, và cô không chắc là anh có tin cô không. “Đối lại,” anh nói thêm, “anh mong là em không cư xử với bất kỳ thái độ nào bôi nhọ dòng họ anh.”

Kate cảm thấy cột sống cô cứng lại. “Em sẽ không bao giờ dám mơ như thế.”

“Anh không nghĩ là em sẽ như thế. Đó là một trong những lý do mà anh rất hài lòng với cuộc hôn nhân này. Em sẽ trở thành một nữ tử tước tuyệt vời.”

Câu này có ý là một lời khen, Kate biết, nhưng nó vẫn có cảm giác một chút trống rỗng, và có lẽ là có một chút sự hạ cố nữa. Cô thích được bảo là cô sẽ trở thành một người vợ tuyệt vời hơn.

“Chúng ta sẽ có tình bạn,” anh tuyên bố, “và chúng ta sẽ có sự tôn trọng lẫn nhau, và con cái—những đứa con thông minh, tạ ơn Chúa, bởi vì em chắc chắn là người phụ nữ thông minh nhất mà anh từng gặp.”

Điều này đền bù lại cho sự hạ cố của anh, nhưng Kate chỉ có vừa đủ thời gian để mỉm cười vì lời khen của anh trước khi anh thêm, “nhưng em không nên trông đợi tình yêu. Hôn nhân này sẽ không có tình yêu.”

Kate cảm thấy bị nghẹn trong cổ họng, và cô nhận thấy mình lại gật đầu lần nữa, chỉ trừ là lần này mọi cử động của cổ lại mang đến sự đau đớn cho trái tim cô.

“Có một số thứ anh không thể đem lại cho em,” Anthony nói, “và tình yêu, anh e là một trong những điều đó.”

“Em hiểu rồi.”

“Em hiểu chứ?”

“Tất nhiên.” Cô gần như đã quát lên. “Ngài không thể nói điều này rõ hơn nếu ngài khắc nó lên cánh tay em.”

“Anh chưa bao giờ có ý định kết hôn vì tình yêu.” Anh nói.

“Đó không phải là điều ngài nói khi ngài đang theo đuổi Edwina.”

“Khi anh đang theo đuổi Edwina,” anh đáp trả, “anh đang cố gắng gây ấn tượng với *em*.”

Đôi mắt cô nheo lại. “Bây giờ thì ngài không gây ấn tượng lắm đâu.”

Anh thở ra một hơi dài. “Kate, anh không đến đây để tranh cãi. Anh chỉ nghĩ sẽ tốt nhất khi

chúng ta thành thật với nhau trước khi kết hôn vào sáng Thứ Bảy.”

“Tất nhiên.” Cô thở dài, buộc mình phải gật đầu. Ý định của anh không phải là để xúc phạm cô, và cô không nên phản ứng thái quá như thế. Giờ cô đã hiểu anh đủ rõ để biết rằng anh chỉ hành động vì quan tâm. Anh biết anh không thể yêu cô; tốt hơn là làm rõ điều này ngay từ lúc đầu.

Nhưng nó vẫn đau đớn. Cô không biết cô đã yêu anh chưa, nhưng cô hoàn toàn chắc chắn là cô *có thể* yêu anh, và sợ hãi đến chết được là sau vài tuần kết hôn, cô sẽ yêu anh.

Và sẽ thật tuyệt nếu anh có thể yêu đáp lại cô.

“Tốt nhất là chúng ta hiểu nhau từ bây giờ,” anh nói nhẹ nhàng.

Kate chỉ tiếp tục gật đầu. Một cơ thể đang trong sự vận động thì có xu hướng giữ nguyên sự vận động đó, và cô sợ là nếu cô ngừng lại, cô sẽ làm điều gì đó thực sự ngu ngốc, như là khóc.

Anh vói tay qua bàn và nắm lấy bàn tay cô, khiến cô ngần ngừ. “Anh không muốn em bước vào hôn nhân với bất kỳ ảo tưởng nào.” Anh nói. “Anh không nghĩ là em muốn như thế.”

“Tất nhiên là không, thưa ngài.” Cô nói.

Anh cau mày. “Anh nghĩ là anh đã bảo em gọi anh là Anthony.”

“Ngài đã nói thế,” cô nói, “thưa ngài.”

Anh rút tay lại. Kate nhìn anh đặt tay trở lại vào lòng anh, cảm thấy mát mát kỳ lạ.

“Trước khi anh đi,” anh nói, “anh có thứ này cho em.” Không rời mắt khỏi cô, anh đưa tay vào túi và rút ra một hộp trang sức nhỏ. “Anh phải xin em thứ lỗi vì đã chậm trễ trong việc tặng nhẫn đính hôn cho em.” Anh thì thầm, đưa nó cho cô.

Kate vuốt ngón tay cô trên lớp vải nhung bên ngoài trước khi bật mở cái hộp. Bên trong là một chiếc nhẫn bằng vàng đơn giản trang hoàng bởi một viên kim cương.

“Đó là của gia truyền dòng họ Bridgerton.” Anh nói. “Có nhiều nhẫn đính hôn trong bộ sưu tập, nhưng anh nghĩ em sẽ thích cái này nhất. Những cái khác hơi nặng và cầu kỳ.”

“Nó đẹp quá.” Kate nói, hoàn toàn không thể dứt mắt ra khỏi chiếc nhẫn.

Anh đưa tay ra và cầm lấy cái hộp từ tay cô. “Anh có thể chứ?” Anh thì thầm, rút cái nhẫn ra khỏi hộp.

Cô đưa bàn tay ra, thầm nguyện rửa mình khi cô nhận ra cô đang run—không quá nhiều, nhưng đủ để anh nhận thấy. Anh không nói một lời nào, mặc dù vậy, chỉ giữ vững cô bằng tay anh khi trượt chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

“Trông đẹp đấy chứ, em không nghĩ vậy sao?” Anh hỏi, vẫn còn ôm lấy những ngón tay cô trong tay mình.

Kate gật đầu, không thể rời mắt khỏi chiếc nhẫn. Cô chưa bao giờ thích đeo nhẫn cả; đây sẽ là cái đầu tiên cô mang trong bất kỳ quy tắc nào. Nó có cảm giác lạ lẫm trên ngón tay cô, nặng và lạnh và rất, rất vững chắc. Nó khiến cho mọi thứ đã xảy ra vào tuần rồi có vẻ thật hơn. Chắc chắn hơn. Cô nhận ra khi cô đang nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn rằng cô đang nửa trông chờ một tiếng sét dội xuống từ thiên đường và ngừng sự tiến triển này lại trước khi họ thật sự đọc

lời thề của mình.

Anthony di chuyển đến gần hơn, rồi đưa những ngón tay cô lên môi anh. “Có lẽ chúng ta nên đánh dấu giao kèo này với một nụ hôn?” Anh thì thầm.

“Em không chắc...”

Anh kéo cô vào lòng anh và cười toét miệng quỷ quái. “Anh chắc.”

Nhưng khi Kate vấp chân rơi vào người anh, cô không may lại đá trúng Newton, nó sủa một tiếng to rên ư ử, rõ ràng là buồn phiền vì bị đánh thức khỏi giấc ngủ một cách thô lỗ như thế.

Anthony nhướn mày và nhìn qua người Kate xuống Newton. “Anh đã không thấy nó ở đây.”

“Nó đang ngủ trưa.” Kate giải thích. “Nó ngủ rất sâu.”

Nhưng một khi đã tỉnh, Newton không chịu để bị cho ra rìa, và với một tiếng sủa tỉnh táo hơn, nó phóng lên chiếc ghế, nằm gọn trong lòng Kate.

“Newton!” Kate thét lên.

“Ôi, vì tình yêu của—” Nhưng tiếng lầm bầm của Anthony bị cắt ngang bởi một nụ hôn ướt át từ Newton.

“Em nghĩ là nó thích ngài.” Kate nói, quá thích thú với vẻ mặt đầy ghê tởm của Anthony nên cô đã quên phải ngượng ngùng về vị trí của cô ở trong lòng anh.

“Chó,” Anthony ra lệnh, “xuống sàn ngay lập tức.”

Newton cúi đầu và rên ư ử.

“Ngay bây giờ!”

Thở ra một hơi dài, Newton xoay người và hụp xuống sàn nhà.

“Ôi trời,” Kate nói, cúi nhìn xuống chú chó đang lúi dưới bàn, mõm nó buồn rầu đặt trên tấm thảm, “em bị ấn tượng đấy.”

“Tất cả là ở giọng nói,” Anthony nói láu cá, trườn một cánh tay như rắn quanh eo cô để cô không thể đứng lên được.

Kate nhìn vào cánh tay anh, rồi vào gương mặt anh, đôi lông mày cô nhướn lên khi cô hỏi. “Tại sao,” cô trầm ngâm, “mà em lại có cảm giác ngài thấy giọng nói đó cũng có ảnh hưởng như vậy đến phụ nữ chứ?”

Anh nhún vai và nghiêng người về phía cô với một nụ cười mí-mắt-nặng-nề. “Nó thường có tác dụng” Anh thì thầm.

“Không phải với người này.” Kate đặt hai tay cô lên cánh tay vịn của chiếc ghế và cố vùng đứng dậy.

Nhưng anh lại quá mạnh. “Đặc biệt là người này.” Anh nói, giọng anh trầm xuống như tiếng rừ rừ của mèo. Với bàn tay kia, anh khum lấy cằm cô và xoay mặt cô về phía anh. Đôi môi anh nhẹ nhàng nhưng đòi hỏi, và anh khám phá miệng cô với một sự tỉ mỉ khiến cô ngộp thở.

Miệng anh di chuyển dọc theo cằm đến cổ cô, chỉ ngừng lại để thì thầm. “Mẹ em ở đâu?”

“Ra ngoài.” Kate thở hỗn hển.

Răng anh rút nhẹ mép áo cô. “Trong bao lâu?”

“Em không biết.” Cô bật ra một tiếng thét nhỏ khi lưỡi anh lướt xuống dưới lớp vải và vẽ một đường gợi cảm trên da cô. “Chúa ơi, anh Anthony, anh đang làm gì thế?”

“Bao lâu?” Anh lặp lại.

“Một giờ. Có lẽ hai.”

Anthony ngẩng lên để chắc chắn là anh đã đóng cửa khi anh đi vào trước đó. “Có lẽ hai?” Anh thì thầm, mỉm cười bên làn da cô. “Thật sao?”

“C—có lẽ chỉ một.”

Anh móc một ngón tay dưới mép áo nơi gần vai cô, đảm bảo rằng anh cũng nắm luôn cả mép áo sơ mi bên trong của cô. “Một giờ,” anh nói, “vẫn rất tuyệt.” Rồi, ngừng lại chỉ để đem môi anh đến môi cô, ngăn lại bất cứ sự phản đối nào từ cô, anh nhanh chóng kéo cái váy xuống, kéo theo cả áo sơ mi cùng nó.

Anh cảm thấy cô thở hỗn hển vào miệng anh, nhưng anh chỉ hôn cô sâu hơn khi khum lấy sự tròn đầy của ngực cô trong tay. Cô thật hoàn hảo dưới những ngón tay anh, mềm mại và săn chắc, lấp đầy tay anh như thể cô được tạo ra dành cho anh.

Khi anh cảm thấy sự phản đối cuối cùng của cô tan biến đi, anh di chuyển nụ hôn đến tai cô, cắn nhẹ lên đường vành cong. “Em thích thể này chứ?” Anh thì thầm, bóp nhẹ nhàngh với tay anh.

Cô gật đầu nhát gừng.

“Mmmm, tốt.” Anh thì thầm, để cho lưỡi anh quét một vòng sâu vào tai cô. “Mọi việc sẽ rất khó khăn nếu em không thích.”

“N—như thế nào?”

Anh chống lại tràng cười đang nổi lên trong anh. Đây chắc chắn không phải là lúc để cười, nhưng cô thật quá ngây thơ. Anh chưa bao giờ làm tình với một phụ nữ như cô trước đây; anh đang thấy điều đó khiến anh say mê đến kinh ngạc. “Hãy chỉ nói rằng,” anh nói, “vì anh rất thích điều đó.”

“Ồ.” Cô tặng anh một trong những nụ cười ngập ngừng nhất.

“Còn nhiều nữa, em biết chứ.” Anh thì thầm, để cho hơi thở của anh mơn trớn tai cô.

“Em chắc chắn là phải có nhiều hơn.” Cô trả lời, giọng chỉ như một tiếng thở.

“Em biết à?” Anh hỏi trêu chọc, bóp nhẹ lần nữa.

“Em không quá ngốc để nghĩ rằng một người có thể có em bé từ những việc mà chúng ta đang làm.”

“Anh sẽ rất vui được chỉ cho em phần còn lại.” Anh thì thầm.

“Không—Ôi!”

Anh bóp lần nữa, lần này để cho những ngón tay của anh cù vào da cô. Anh yêu cái cách cô không thể suy nghĩ được khi anh chạm vào ngực cô. “Em đang nói?” Anh giục, cắn nhẹ lên cổ cô.

“Em—em đang nói?”

Anh gật đầu, hàm râu mới mọc lên của anh trượt trên cổ họng cô. “Anh chắc là em đang nói. Nhưng mà, có lẽ anh không nên nghe nó. Em đã bắt đầu với từ ‘không’. Chắc chắn,” anh nói thêm khi lưỡi anh quét một đường dưới cằm cô, “không phải là một từ thuộc về chúng ta vào một lúc như thế này. Nhưng—” lưỡi anh di chuyển xuống theo đường cổ họng đến chỗ hõm trên vai cô—“anh lạc đề rồi.”

“Anh—anh lạc đề?”

Anh gật đầu. “Anh tin là anh đang cố quyết định xem điều gì khiến em hài lòng, như mọi người chồng tốt khác nên làm.”

Cô không nói gì, nhưng hơi thở cô nhanh hơn.

Anh mỉm cười bên da cô. “Ví dụ như, điều này?” Anh duỗi thẳng bàn tay để anh không còn khum lấy cô nữa, thay vào đó anh để lòng bàn tay mình chà nhẹ lên núm vú.

"Anthony!" Cô thốt ra.

“Tốt,” anh nói, di chuyển đến cổ cô, đẩy cằm lên để cô cởi mở hơn với anh. “Anh mừng là chúng ta đã trở lại với Anthony. ‘Thưa ngài’ nghe quá hình thức, em không nghĩ vậy sao? Quá hình thức cho *việc này*.”

Và anh làm điều mà anh đã mơ tưởng đến hàng tuần rồi. Anh cúi đầu xuống ngực cô và ngậm lấy cô trong miệng anh, nếm, mút, trêu chọc, thích thú với mỗi tiếng thở hổn hển thoát ra từ môi cô, mỗi đợt sóng đam mê run rẩy khắp người cô.

Anh yêu cách cô phản ứng như thế này, chấn động bản thân vì anh đã khiến cô như thế. “Thật tuyệt.” Anh thì thầm, hơi thở anh nóng và ẩm trên da cô. “Em có vị thật tuyệt.”

“Anh Anthony.” Cô nói, giọng cô khản đặc. “Anh có chắc—”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô mà không ngược mặt lên nhìn cô. “Anh không biết em đang hỏi gì, nhưng bất cứ nó là gì”—anh chuyển sự chú ý đến ngực bên kia—“anh chắc chắn.”

Cô thốt ra một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, kiểu âm thanh bật lên từ tận sâu trong vòm họng. Cả người cô uốn cong lên dưới sự chăm chú của anh, và với niềm hăng hái mới, anh trêu chọc cái núm nhỏ, chà sát nhẹ nhàng giữa răng anh.

“Ôi, trời—ôi, anh Anthony!”

Anh lướt lưỡi xung quanh vàng bao bọc lấy viên ngọc trai đó. Cô thật hoàn hảo, đơn giản là hoàn hảo. Anh yêu âm thanh của giọng cô, khản đặc và vỡ ra với ham muốn, và cả người anh rạo rực lên với ý nghĩ về đêm tân hôn, về những tiếng thét vì đam mê và khao khát của cô. Cô

sẽ là ngọn núi lửa bên dưới anh, và anh yêu thích viễn cảnh khiến cho cô bùng nổ.

Anh dứt ra để có thể nhìn vào gương mặt cô. Cô đang đỏ ửng lên và đôi mắt cô mù mịt và mờ đi. Tóc cô đang bắt đầu rơi khỏi cái mũ vải góm ghiếc đó.

“Cái này,” anh nói, gạt nó ra khỏi đầu cô, “phải biến đi.”

“Thưa ngài!”

“Hứa với anh em sẽ không bao giờ đội nó nữa.”

Cô xoay người trên chỗ ngồi—thật sự ra là trong lòng anh, nó chẳng giúp được gì nhiều cho tình trạng khẩn cấp giữa hai chân anh—để nhìn qua mép chiếc ghế. “Em sẽ không làm điều gì như thế.” Cô đống lại. “Em hoàn toàn thích cái mũ vải đó.”

“Em không thể thích nó được.” Anh nói hoàn toàn nghiêm túc.

“Em có thể và—Newton!”

Anthony nhìn theo hướng của cô và vỡ ra một tràng cười to, khiến cả hai người họ rung chuyển trên ghế. Newton đang rất hạnh phúc ngọam lấy cái mũ vải của Kate. “Chớ ngoan!” Anh nói trong một tràng cười.

“Em sẽ bắt anh mua cho em cái khác,” Kate lăm bằm, kéo áo cô lên, “cho dù anh đã chi cả gia tài vì em trong tuần qua rồi.”

Việc này khiến anh thích thú. “Anh đã làm thế à?” Anh ôn tồn hỏi.

Cô gật đầu. “Em đã đi mua sắm với mẹ anh.”

“À, tốt. Anh chắc là bà đã không để cho em mua bất cứ thứ gì như *cái đó*.” Anh chỉ về phía cái giờ đã thành một chiếc mũ sút sọc trong miệng Newton.

Khi anh nhìn lại cô, miệng cô đang xoắn lại thành một đường khó chịu rất hấp dẫn. Anh không thể ngăn mình mỉm cười được. Cô quá dễ đọc. Mẹ anh đã không để cô mua một cái mũ vải kém hấp dẫn như thế, và nó đang giết cô khi không thể đống lại câu nhận xét trước đó của anh.

Anh thở dài sung sướng. Cuộc sống với Kate sẽ không tẻ nhạt.

Nhưng trời chiều đang trở nên muộn hơn, và anh nên rời đi. Kate đã nói mẹ cô sẽ không về trong khoảng ít nhất là một giờ đồng hồ nữa, nhưng Anthony biết tốt hơn là không nên tin tưởng vào cảm giác về thời gian của phụ nữ. Kate có thể nhầm, hoặc mẹ cô có thể thay đổi ý định, hoặc bất cứ thứ gì có thể xảy ra, và ngay cả khi anh và Kate sắp kết hôn trong vòng hai ngày, nó có vẻ không được thận trọng nếu để bị bắt gặp trong một tình huống tế nhị thế này.

Với sự miễn cưỡng cực độ—ngồi trong ghế với Kate và chẳng làm gì khác ngoài ôm cô khiến anh hài lòng đến kinh ngạc—anh đứng dậy, bế cô lên trông đôi tay anh, rồi đặt cô lại vào ghế.

“Nó là một quãng nghỉ ngơi rất tuyệt vời.” Anh thì thầm, cúi xuống để đặt một nụ hôn lên trán cô. “Nhưng anh sợ là mẹ em sẽ về sớm. Anh sẽ gặp em vào sáng Thứ Bảy chứ?”

Cô chớp mắt. “Thứ Bảy?”

“Một điều mê tín của mẹ anh.” Anh nói với một nụ cười ngượng ngịu. “Bà nghĩ sẽ không may

mẫn nếu cô dâu và chú rể gặp mặt nhau vào ngày trước hôn lễ.”

“Ôi.” Cô đứng lên, e dè vuốt lại váy và tóc. “Và anh có tin vào điều đó không?”

“Không hề.” Anh nói với một cái khịt mũi.

Cô gật đầu. “Vậy thì anh thật là ngọt ngào khi chiều theo ý mẹ anh như thế.”

Anthony ngừng một lát, biết rõ là hầu hết đàn ông với danh tiếng như anh không muốn tỏ vẻ bị buộc chặt vào gia đình. Nhưng đây là Kate, và anh biết là cô trân trọng lòng tận tụy đối với gia đình cũng nhiều như anh vậy, cho nên cuối cùng anh nói, “Có rất ít thứ mà anh sẽ không làm để giữ cho mẹ anh được vui vẻ.”

Cô mỉm cười e thẹn. “Đó là một trong những thứ em thích nhất ở anh.”

Anh làm vài động tác như thể muốn chuyển đề tài, nhưng cô ngắt ngang với, “Không, nó là sự thật. Anh là một người quan tâm đến người khác nhiều hơn là anh muốn mọi người tin như vậy.”

Bởi vì anh sẽ không thể thắng được tranh luận này với cô—và có ít lý do để nói ngược lại một phụ nữ khi cô ấy đưa ra lời khen—anh đặt một ngón tay lên môi và nói, “Shhh. Đừng nói với bất cứ ai.” Và rồi, với nụ hôn cuối lên bàn tay cô và một lời thì thầm, “Tạm biệt,” anh đi đến cửa và bước ra ngoài.

Một khi đã ngồi trên lưng ngựa và trên đường về lại căn nhà nhỏ ở thành phố của anh, anh cho phép mình xem xét cuộc viếng thăm. Nó diễn ra khá tốt, anh nghĩ. Kate đã có vẻ hiểu những giới hạn anh đặt ra cho hôn nhân của họ, và cô phản ứng khi anh làm tình với cô với sự khao khát vừa ngọt ngào vừa dữ dội cùng một lúc.

Tóm lại, anh nghĩ với một nụ cười mãn nguyện, tương lai trông rất tươi sáng. Hôn nhân của anh sẽ là một thắng lợi. Còn với những lo lắng lúc trước của anh—à thì, rõ ràng là anh chẳng có gì để mà lo lắng cả.

* * *

Kate lo lắng. Anthony đã gần như vấp lên chính mình để chắc chắn là cô hiểu rằng anh sẽ không bao giờ yêu cô. Và anh chắc chắn là không có vẻ muốn tình yêu của cô đáp lại.

Rồi anh lại đi hôn cô như thể không có ngày mai, như thể cô là người phụ nữ đẹp nhất trên thế gian. Cô sẽ là người đầu tiên thừa nhận là cô có ít kinh nghiệm với đàn ông và những ham muốn của họ, nhưng anh chắc chắn là có vẻ ham muốn cô.

Hoặc anh chỉ đơn giản đang ước cô là ai đó khác? Cô không phải là lựa chọn đầu tiên của anh cho một người vợ. Cô tốt hơn là nên nhớ lấy điều đó.

Và ngay cả khi cô có yêu anh đi chẳng nữa—à thì, cô đơn giản là giữ nó cho mình cô thôi. Thật sự chẳng làm gì khác được cả.

Chương 16

Theo sự chú ý của Bốn Tác Giả thì hôn lễ giữa Lord Bridgerton và Miss Sheffield sẽ là một sự kiện nhỏ, riêng tư và dành cho gia đình.

Nói theo cách khác, Bốn Tác Giả không được mời.

Nhưng không cần phải lo sợ, độc giả thân mến, Bốn Tác Giả luôn ở trạng thái tháo vát nhất trong những lúc như thế này, và những hứa sẽ bật mí những chi tiết của buổi lễ, cả mặt thú vị và mặt vô vị.

Hôn lễ của chàng độc thân được săn đón nhất ở Luân Đôn chắc chắn là điều gì đó phải được tường thuật trong cột báo khiêm tốn của Bốn Tác Giả, các bạn không đồng ý sao?

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 13 tháng 5 năm 1814

Vào đêm trước hôn lễ, Kate đang ngồi trên giường của cô trong bộ áo ngủ mà cô thích nhất, nhìn ngạc nhiên vào những rương hòm được đặt khắp sàn. Mọi đồ vật của cô đã được thu xếp, gấp lại gọn gàng hoặc được xếp thành dãy, sẵn sàng cho việc vận chuyển sang nhà mới của cô.

Ngay cả Newton cũng được chuẩn bị cho chuyến đi. Nó đã được tắm và lau khô, một cái vòng cổ mới được gắn vào cổ, và những đồ chơi được ưa thích nhất của nó đã được xếp vào một cái xách nhỏ giờ đang được đặt trong sảnh, ngay sát cạnh cái tủ gỗ được khảm rất tinh tế mà Kate đã có từ khi cô còn là một đứa trẻ.

Cái tủ được chất đầy những đồ chơi và kho báu tuổi thơ của Kate, và cô cảm thấy được an ủi với sự hiện diện của chúng ở đây tại Luân Đôn. Thật là ngu ngốc và quá cảm xúc, nhưng đối với Kate nó khiến cho sự thay đổi của cô bớt đáng sợ hơn một chút. Dem theo những thứ của cô—những thứ nhỏ bé buồn cười chẳng có ý nghĩa gì với ai ngoài cô—đến nhà của Anthony khiến cho nó có vẻ giống với nhà của cô hơn.

Mary, người luôn có vẻ biết được những gì Kate cần trước cả khi cô biết được điều đó, đã nhắn với những người bạn ở Somerset một khi Kate đã đính hôn, hỏi nhờ họ gửi cái tủ đến Luân Đôn kịp thời gian cho hôn lễ của cô.

Kate đứng dậy và đi thư thả trong phòng, ngừng lại để lướt những ngón tay cô trên cái áo ngủ đã được gấp và đặt trên một cái bàn, đang chờ được đặt vào cái rương cuối cùng của cô. Nó là một cái áo ngủ mà Lady Bridgerton—Violet, cô đã bắt đầu nghĩ về bà là Violet—đã mua nó, được cắt may giản dị nhưng lớp vải lại rất mỏng. Kate đã ngưng ngưng suốt cả chuyến đi đến chỗ người may đồ nội y. Đây là mẹ của vị hôn phu của cô, lựa chọn những thứ cho đêm tân hôn!

Khi Kate cầm cái áo lên và cẩn thận đặt nó vào một cái rương, cô nghe một tiếng gõ cửa. Cô gọi to lời chào đón, và Edwina thò đầu vào. Cô cũng đã mặc đồ đi ngủ, mái tóc sáng màu của cô được túm ra phía sau trong một cái búi nhỏ cầu thả trên gáy.

“Em nghĩ chị có thể sẽ muốn uống sữa nóng.” Edwina nói.

Kate mỉm cười biết ơn. “Điều đó nghe cứ như thiên đường vậy.”

Edwina cúi xuống và nhắc lên một cái khay cô đặt trên sàn nhà. “Em không thể giữ cả hai cốc sữa và mở nắm cửa cùng lúc được.” Cô giải thích với một nụ cười. Một khi đã vào bên trong, cô đá cánh cửa khép lại và đưa một cốc cho Kate. Mắt dính chặt vào Kate, Edwina hỏi mà không mào đầu, “Chị có sợ không?”

Kate uống một hớp nhỏ, kiểm tra độ nóng trước khi nuốt nó xuống. Nó nóng nhưng không gây bỏng và khiến cô thấy được yên tâm. Cô đã uống sữa nóng từ khi còn nhỏ, và vị của nó cùng cảm giác mà nó mang lại luôn khiến cô cảm thấy ấm áp và an toàn.

“Không hẳn là sợ,” cuối cùng cô trả lời, ngồi xuống mép giường, “nhưng căng thẳng. Chắc chắn là căng thẳng.”

“Chà, tất nhiên là chị căng thẳng.” Edwina nói, bàn tay còn lại của cô vẫy minh họa trong không trung. “Chỉ có một kẻ ngốc mới không căng thẳng. Cả cuộc đời chị sẽ thay đổi. Mọi thứ! Ngay cả họ của chị. Chị sẽ là một phụ nữ có chồng. Một nữ tử tước. Sau ngày mai, chị sẽ không còn là người phụ nữ như trước nữa, Kate, và sau tối mai—”

“Đủ rồi đấy, Edwina.” Kate ngắt lời.

“Nhưng—”

“Em *chẳng* khiến cho chị bình tĩnh hơn chút nào.”

“Ôi.” Edwina gửi cô một nụ cười ngại ngùng. “Xin lỗi chị.”

“Ồn mà.” Kate trấn an cô.

Edwina giữ lưỡi mình yên lặng trong khoảng bốn giây trước khi cô hỏi. “Mẹ đã nói chuyện với chị chưa?”

“Chưa.”

“Mẹ phải nói, chị không nghĩ vậy sao? Ngày mai là hôn lễ của chị, và em chắc là có nhiều chuyện một người cần phải biết.” Edwina uống một ngụm sữa lớn, để lại một hàm râu trắng phía trên môi cô, rồi ngả người ra bên mép giường phía bên kia của Kate. “Em biết là có nhiều thứ mà em không biết. Và trừ khi chị đã có âm mưu gì đó mà em không hay, em không thấy làm thế nào mà chị lại có thể biết được.”

Kate tự hỏi liệu có là bất lịch sự khi bịt miệng em gái cô với vài cái đồ nội y mà Lady Bridgerton đã mua không. Việc này có một vài công lý tuyệt vời trong sự táo bạo đó.

“Chị Kate?” Edwina hỏi, chớp mắt tò mò. “Kate? Tại sao chị lại nhìn vào em lạ lùng thế?”

Kate nhìn vào bộ đồ nội y đầy khao khát. “Em không muốn biết đâu.”

“Hmmp, à, em—”

Câu lầm bầm của Edwina bị ngắt ngang bởi một tiếng gõ cửa. “Mẹ đấy.” Edwina nói với một cái cười toét miệng láu lỉnh. “Em không thể chờ được.”

Kate đảo tròn mắt với Edwina khi cô đứng dậy để mở cửa. Chắc chắn rồi, Mary đang đứng trong sảnh, đem theo hai cốc nghi ngút khói. “Ta đã nghĩ là con sẽ muốn uống sữa nóng.” Bà nói với một nụ cười yếu ớt.

Kate đưa cốc sữa của cô lên để trả lời. “Edwina cũng có cùng ý tưởng.”

“Edwina làm gì ở đây?” Mary hỏi, đi vào phòng.

“Kể từ khi nào con cần phải có một lý do mới có thể nói chuyện với chị con?” Edwina hỏi với một cái khịt mũi.

Mary bắn vào cô một cái nhìn căm ghét trước khi bà quay sang hướng sự chú ý vào Kate. “Hmmm.” Bà trầm ngâm. “Chúng ta có vẻ là có một cốc sữa dư ra.”

“Cốc này đã trở nên âm ỉ rồi.” Kate nói, đặt cốc của cô xuống cái rương đã đóng nắp và thay nó bằng một cốc ấm hơn từ tay Mary. “Edwina có thể cầm cốc kia xuống bếp khi con bé rời đi.”

“Xin lỗi?” Edwina hỏi, có vẻ mất tập trung. “Ôi, tất nhiên. Em rất vui được giúp đỡ mà.” Nhưng cô không đứng dậy. Thật ra, cô còn chẳng vận người, chỉ có đầu cô cử động tới lui khi cô nhìn từ Mary sang Kate và ngược lại.

“Mẹ cần phải nói chuyện với chị Kate.” Mary nói.

Edwina gật đầu nhiệt tình.

“Một mình.”

Edwina chớp mắt. “Con phải đi sao?”

Mary gật đầu và đưa cốc sữa ấm ra.

“Bây giờ?”

Mary lại gật đầu.

Edwina trông tiu nghỉu, rồi vẻ mặt cô chuyển thành một nụ cười hề hê. “Mẹ đang đùa, phải không mẹ? Con có thể ở lại, đúng không?”

“Sai.” Mary trả lời.

Edwina chuyển đôi mắt nài nỉ sang Kate.

“Đừng có nhìn chị.” Kate nói mà chỉ vừa đủ kiềm lại một nụ cười. “Đó là quyết định của bà. Bà sẽ là người nói chuyện mà. Chị sẽ nghe thôi.”

“Và hỏi các câu hỏi.” Edwina chỉ ra. “Và em cũng có các câu hỏi nữa.” Cô quay sang mẹ cô. “Rất nhiều câu hỏi.”

“Mẹ chắc là con có,” Mary nói, “và mẹ sẽ rất vui khi trả lời tất cả chúng vào buổi tối trước khi con kết hôn.”

Edwina rên rỉ trong lúc cô đứng lên. “Chuyện này thật không công bằng.” Cô lăm bằm, giật cái cốc từ tay Mary.

“Cuộc sống là không công bằng.” Mary nói với một nụ cười toét miệng.

“Con sẽ nói thế.” Edwina lau bầu, kéo lê chân khi băng ngang qua phòng.

“Và không nghe lên sau cửa!” Mary gọi với ra.

“Con sẽ không dám mơ thế.” Edwina kéo dài giọng. “Cứ như là mẹ sẽ nói đủ to để con có thể nghe được cái gì đó vậy.”

Mary thở dài khi Edwina đã bước ra ngoài sảnh và đóng cửa lại, nhưng chuyển động của cô xen lẫn với những câu lầm bầm khó hiểu. “Chúng ta phải thì thầm thôi.” Bà nói với Kate.

Kate gật đầu, nhưng cô cảm thấy đủ trung thành với em gái để nói, “Con bé *có thể* sẽ không nghe lên mà.”

Cái nhìn mà Mary đưa cho cô cực kỳ ngờ vực. “Con có muốn mở cửa ra để xem sao không?”

Kate cười toét miệng. “Luận điểm được tiếp thu.”

Mary ngồi xuống chỗ mà Edwina đã vừa mới giữ và nhìn vào Kate thẳng thắn. “Ta chắc là con biết tại sao ta ở đây.”

Kate gật đầu.

Mary uống một hớp sữa và yên lặng một lúc lâu trước khi bà nói, “Khi ta kết hôn—vào lần đầu tiên, không phải là với cha con—ta chẳng biết gì về những thứ sẽ xảy ra ở giường tân hôn. Nó không—” Bà nhắm mắt lại một lúc, và trong giây lát đó bà trông như thể đang đau đớn. “Sự thiếu kiến thức của ta đã khiến nó càng khó khăn hơn.” Cuối cùng bà nói, sự chậm rãi trong những từ ngữ được lựa chọn cẩn thận của bà nói với Kate rằng ‘khó khăn’ rất có thể là nói tránh.

“Con hiểu rồi.” Kate thì thầm.

Mary nhìn lên sắc bén. “Không, con không hiểu. Và ta hy vọng con sẽ không bao giờ hiểu. Nhưng đó không phải là ý ta muốn nói. Ta đã luôn thề là không con gái nào của ta sẽ bước vào hôn nhân mà không biết gì về những thứ xảy ra giữa người chồng và người vợ.”

“Con đã biết những vấn đề cơ bản rồi.” Kate thừa nhận.

Rõ ràng là ngạc nhiên, Mary hỏi, “Con biết?”

Kate gật đầu. “Nó không thể khác biệt nhiều so với động vật.”

Mary lắc đầu, đôi môi bà bĩu ra thành một nụ cười thú vị. “Không, nó không.”

Kate xem xét cách nào tốt nhất để đặt câu hỏi tiếp theo. Từ những gì mà cô đã thấy ở trang trại hàng xóm của họ ở Somerset, hành động giao phối trông không thoải mái tí nào. Nhưng khi Anthony hôn cô, cô cảm thấy như cô đang đánh mất ý thức vậy. Và khi anh hôn cô đến hai lần, cô không chắc là cô có muốn nó trở về không! Cả người cô rạo rực, và cô cho rằng nếu những buổi gặp gỡ của họ xảy ra ở những nơi thích hợp hơn thì có lẽ cô đã để cho anh làm bất cứ điều gì mà chẳng hề phản đối.

Nhưng rồi lại còn có con ngựa cái la hét kinh khủng lên ở trang trại... Thành thật mà nói, những

mảnh ghép của bài toán đố này chẳng có gì là khớp với nhau cả.

Cuối cùng, sau khi hắng giọng, cô nói. “Nó trông không có vẻ dễ chịu lắm.”

Mary nhắm mắt lại, gương mặt bà lại có vẻ như lúc trước—như thể bà đang nhớ lại điều gì đó mà bà chỉ muốn cất nó ở đâu đó trong góc tăm tối của trí óc. Khi bà mở mắt ra lần nữa, bà nói. “Sự thích thú của người phụ nữ phụ thuộc hoàn toàn vào chồng họ.”

“Và của người đàn ông?”

“Hành động yêu,” Mary nói, đỏ mặt, “có thể và nên là một trải nghiệm dễ chịu cho cả người đàn ông và phụ nữ. Nhưng—” Bà ho và uống một hớp sữa. “Ta sẽ thiếu sót nếu ta không nói với con rằng một phụ nữ không phải lúc nào cũng cảm thấy khoái cảm trong hành động đó.”

“Nhưng một người đàn ông thì có?”

Mary gật đầu.

“Điều đó không công bằng.”

Nụ cười của Mary nhăn nhó. “Ta tin là ta chỉ vừa mới nói với Edwina rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng công bằng.”

“Điều đó không có nghĩa là,” Mary vội thêm vào, “trải nghiệm này cần thiết phải kinh khủng đối với phụ nữ. Và ta chắc chắn là nó sẽ không kinh khủng đối với con. Ta đoán là ngài tử tước đã hôn con rồi?”

Kate gật đầu mà không nhìn lên.

Khi Mary nói, Kate có thể nghe được nụ cười trong giọng nói của bà. “Ta đoán là từ gương mặt đỏ ửng của con,” Mary nói, “rằng con thích nó.”

Kate lại gật đầu nữa, đôi má cô giờ như bị bỏng.

“Nếu con đã thích nụ hôn của ngài ấy,” Mary nói, “vậy thì ta chắc chắn là con sẽ không buồn phiền về những quan tâm hơn nữa của ngài ấy. Ta chắc là ngài ấy sẽ dịu dàng và ân cần với con.”

“Dịu dàng” không hoàn toàn có thể diễn tả hết bản chất của những nụ hôn của Anthony, nhưng Kate không nghĩ nó là loại chuyện mà một người muốn chia sẻ với mẹ mình. Thật ra, cả cuộc trò chuyện này đã đủ ngượng ngùng rồi.

“Đàn ông và đàn bà rất khác biệt,” Mary nói tiếp, như thể điều đó chẳng phải là cái gì rõ ràng lắm, “và một người đàn ông—kể cả một người chung thủy với vợ anh ta, mà ta chắc chắn là ngài tử tước sẽ chung thủy với con—có thể có được khoái lạc với hầu hết mọi phụ nữ.”

Điều này khiến cô lo âu, và không phải là điều gì mà Kate muốn nghe. “Và người phụ nữ?” Cô giục.

“Nó rất khác đối với một phụ nữ. Ta đã nghe về những phụ nữ đòi truy tìm thấy khoái lạc như một người đàn ông, trong vòng tay của bất cứ ai có thể thỏa mãn họ, nhưng ta không tin vào điều đó. Ta nghĩ một phụ nữ phải quan tâm đến chồng cô ta mới có thể thích thú với giường hôn nhân được.”

Kate im lặng trong một lúc. “Người đã không yêu người chồng đầu tiên của mình, đúng không à?”

Mary lắc đầu. “Điều đó khiến mọi thứ trở nên hoàn toàn khác, bé con. Điều đó, và cách nhìn của một người chồng dành cho vợ anh ta. Nhưng ta đã thấy ngài tử tước khi ở cạnh con. Ta nhận ra sự kết hợp của các con là đột ngột và không được trông đợi, nhưng ngài ấy đối xử với con bằng sự quan tâm và tôn trọng. Con sẽ không có gì phải sợ, ta chắc như thế. Ngài tử tước sẽ đối xử với con tử tế.”

Và với câu đó, Mary hôn lên trán Kate và chúc cô ngủ ngon, nhắc cả hai cốc rỗng lên khi bà rời khỏi phòng. Kate ngồi trên giường, nhìn chăm chăm mà không thấy gì vào bức tường trước mặt trong vài phút.

Mary đã sai rồi. Kate chắc chắn như thế. Cô có quá nhiều thứ để mà sợ.

Cô ghét việc cô không phải là lựa chọn đầu tiên của anh cho vị trí một người vợ, nhưng cô là người thực tế, và cô luôn căn cứ vào sự thật, và cô biết rằng một vài điều trong cuộc sống đơn giản là phải được chấp nhận như một sự hiển nhiên. Nhưng cô đã tự an ủi mình với ký ức về khao khát mà cô đã cảm thấy—và cô nghĩ Anthony cũng đã cảm thấy thế—khi cô ở trong vòng tay anh.

Giờ điều đó có vẻ như sự khao khát này còn không nhất thiết phải là cho cô, nhưng lại là một thôi thúc bản năng nào đó mà mọi người đàn ông cảm thấy đối với mọi phụ nữ.

Và Kate sẽ không bao giờ biết được liệu rằng, khi Anthony thổi tắt những ngọn nến và đưa cô lên giường, anh có nhắm mắt lại...

Và hình dung gương mặt một người phụ nữ khác không.

* * *

Hôn lễ được tổ chức ở phòng khách của Bridgerton House là một sự kiện nhỏ và riêng tư. Chà, nhỏ nhất có thể với toàn bộ gia đình Bridgerton tham dự, từ Anthony cho đến tận cô bé mười một tuổi Hyacinth, người đã đóng vai trò cô gái mang hoa rất nghiêm túc. Khi anh trai cô bé, Gregory, mười ba tuổi, cố lật cái giỏ đựng cánh hoa hồng của cô, cô đã đập vào cằm cậu ta, trì hoãn buổi lễ hết cả mười phút nhưng đã chêm vào đó một sự khinh suất và tiếng cười rất cần thiết.

À thì, đối với mọi người trừ Gregory, người đã hoàn toàn bị cho ra rìa khỏi đoạn này và chắc chắn là *đã không* cười, ngay cả khi cậu ta đang làm thế đi chẳng nữa, khi Hyacinth nhanh chóng chỉ ra với tất cả những ai chịu lắng nghe (và giọng cô bé đủ to để một người không có cơ hội để *không* nghe), người nào đã bắt đầu việc đó trước.

Kate đã thấy tất cả mọi việc đó từ tầm nhìn thuận lợi của cô ở trong đại sảnh, nơi cô đứng nhìn lên qua một kẽ hở trên cánh cửa. Điều đó khiến cô mỉm cười, rất được hoan nghênh, bởi vì đầu gối cô đã gõ lập cập hơn cả một giờ rồi. Cô chỉ có thể cảm ơn ngôi sao may mắn của cô rằng Lady Bridgerton đã không tổ chức một sự kiện lớn và trọng đại. Kate, người không bao giờ nghĩ về mình như một người hay lo lắng trước đây, sẽ rất có thể chết ngất vì sợ hãi.

Tất nhiên, Violet đã đề cập đến khả năng một đám cưới linh đình như là một phương pháp để dập lại những lời đồn đang lượn lờ quanh Kate, Anthony, và lễ đính hôn đột ngột của họ. Mrs. Featherington đã, đúng như lời bà nói, hầu như giữ im lặng về những chi tiết quan trọng,

nhưng bà đã để lọt đủ để *mọi người* biết rằng hôn lễ của họ không đến theo một cách thông thường.

Như một hậu quả tất yếu, *mọi người* đều bàn tán, và Kate biết nó sẽ chỉ là vấn đề về thời gian trước khi Mrs. Featherington không thể giữ im lặng được nữa và mọi người sẽ biết về sự thật của việc bị hạ bệ của cô bởi bàn tay—hoặc đúng hơn, là cái nọc—của một con ong.

Nhưng cuối cùng Violet đã quyết định rằng một hôn lễ nhanh chóng là tốt nhất, và bởi vì một người không thể tổ chức một buổi tiệc lớn chỉ trong vòng một tuần lễ, danh sách khách mời đã được giới hạn lại trong gia đình. Kate được hộ tống bởi Edwina, Anthony bởi em trai Benedict của anh, và qua buổi lễ họ đã trở thành vợ và chồng.

Điều đó thật lạ lắm, Kate nghĩ vào lúc chiều muộn khi cô nhìn vào chiếc nhẫn vàng đã nhập cuộc với nhẫn kim cương trên bàn tay trái của cô, rằng cuộc sống của một con người có thể thay đổi nhanh đến mức nào. Buổi lễ đã diễn ra nhanh chóng, gấp gáp như một điều gì đó mơ hồ, vậy mà cuộc đời cô đã mãi mãi đổi thay. Edwina đã đúng. Mọi thứ đã khác đi. Cô đã là một phụ nữ có chồng, một nữ tử tước.

Cô gặm nhấm môi dưới. Nó nghe cứ như là một ai khác. Đến chừng nào khi một người nói, “Lady Bridgerton,” và cô thật sự nghĩ họ đang nói về cô, và không phải là mẹ của Anthony?

Cô giờ đã là một người vợ, với những trách nhiệm của một người vợ.

Điều đó khiến cô kinh hãi.

Giờ thì hôn lễ đã kết thúc, Kate xem xét lại những lời của Mary vào đêm hôm trước và biết rằng bà đã đúng. Trên tất cả, cô là một phụ nữ may mắn nhất. Anthony sẽ đối xử với cô rất tốt. Anh sẽ đối xử với bất cứ phụ nữ nào cũng rất tốt. Và đó mới là vấn đề.

Và giờ cô đang ở trong một cỗ xe, trên quãng đường ngắn đến Bridgerton House, nơi buổi lễ đón tiếp đang được tổ chức, và chỗ ở riêng tư của Anthony, mà cô nghĩ là không thể nào đề cập đến như một ‘dinh thự của chàng độc thân’ nữa.

Cô nhìn trộm qua chồng cô. Anh đang nhìn thẳng trước mặt, gương mặt anh nghiêm túc kỳ lạ.

“Anh có định chuyển vào Bridgerton House bây giờ không khi anh đã kết hôn?” Cô lặng lẽ hỏi.

Anthony giật mình, gần như thể anh đã quên mất cô đang ở đó. “Có,” anh trả lời, quay sang đối diện với cô, “mặc dù không cho đến vài tháng nữa. Anh nghĩ chúng ta có thể có chút riêng tư vào khởi đầu đầu hôn nhân của chúng ta, em không nghĩ vậy à?”

“Tất nhiên.” Kate thì thầm. Cô nhìn xuống hai bàn tay đang cựa quậy không yên trong lòng cô. Cô cố gắng ngừng chúng lại, nhưng điều đó là không thể. Nó là một kỳ quan khi cô không xé rách gang tay của mình.

Anthony nhìn theo cô và đặt một bàn tay rộng của anh lên hai bàn tay cô. Cô ngay lập tức giữ yên.

“Em có căng thẳng không?” Anh hỏi.

“Anh nghĩ em sẽ không lo lắng à?” Cô trả lời, cố giữ cho giọng mình khô khan và châm biếm.

Anh mỉm cười trả lời. “Chẳng có gì để mà sợ cả.”

Kate gần như buột ra một tràng cười kinh hãi. Có vẻ như cô đã được định đoạt để phải nghe câu tuyên bố đó lần này đến lần khác. “Có thể,” cô thừa nhận, “nhưng vẫn còn rất nhiều thứ để mà phải lo lắng.”

Nụ cười của anh nở rộng. “Ấn tượng lắm. Vợ yêu quý của anh.”

Kate nuốt xuống run rẩy. Thật là lạ khi trở thành vợ của ai đó, đặc biệt là lạ khi trở thành vợ của người đàn ông này. “Và *anh* có căng thẳng không?” Cô hỏi ngược lại.

Anh nghiêng người về phía cô, đôi mắt sẫm nóng bỏng và nặng nề với lời hứa về những chuyện sắp tới. “Ồi, một cách vô vọng.” Anh thì thầm. Anh thu hẹp khoảng cách cuối cùng giữa họ, môi anh tìm đến chỗ hõm nhạy cảm ở tai cô. “Tim anh đang nện thành thịch.” Anh thì thầm.

Cơ thể Kate dường như vừa cứng lại vừa tan chảy cùng một lúc. Và rồi cô buột miệng. “Em nghĩ chúng ta nên chờ.”

Anh cắn vào tai cô. “Chờ cái gì?”

Cô cố dứt ra. Anh không hiểu. Nếu anh mà hiểu, anh sẽ điên tiết lên, và anh lại không có vẻ thật sự phiền lòng gì cho lắm.

Chưa phiền lòng.

“Ch—cho hôn nhân.” Cô lắp bắp.

Điều này lại có vẻ khiến anh thích thú, và anh nghịch với những chiếc nhẫn giờ đang đeo trên ngón tay mang găng của cô. “Hơi muộn cho việc đó rồi, em không nghĩ vậy à?”

“Cho đêm tân hôn.” Cô nói rõ ra.

Anh lùi lại, cặp lông mày đen của anh nhú lại thành một đường thẳng, và có lẽ là một đường thẳng giận dữ. “Không.” Anh nói đơn giản. Nhưng anh không di chuyển để ôm cô lần nữa.

Kate cố nghĩ đến những lời sẽ khiến anh hiểu, nhưng nó không hề đơn giản; cô không chắc rằng cô cũng hiểu chính mình. Và cô chắc chắn là anh sẽ không tin cô nếu cô nói với anh rằng cô không có ý định đưa ra yêu cầu này; nó đã chỉ buột ra khỏi miệng cô, hình thành từ sự sợ hãi mà cô đã không biết là ở đó cho đến tận lúc này.

“Em không yêu cầu mãi mãi.” Cô nói, ghét sự run rẩy trong giọng nói của mình. “Chỉ một tuần thôi.”

Điều này thu hút sự chú ý của anh, và một bên lông mày anh nhướng lên chế giễu. “Và mong em nói cho anh biết là em hy vọng có được điều gì sau một tuần?”

“Em không biết.” Cô trả lời hoàn toàn thành thật.

Đôi mắt anh gắn chặt vào mắt cô, dữ dội, nóng bỏng, và nhạo báng. “Em phải làm tốt hơn thế.” Anh nói.

Kate không muốn nhìn vào anh, không muốn sự thân mật anh áp đặt lên cô khi cô đang bị cầm giữ trong cái nhìn tối tăm của anh. Thật dễ để che dấu cảm xúc khi cô có thể tập trung vào cảm anh hay vai anh, nhưng khi cô nhìn thẳng vào mắt anh...

Cô sợ là anh có thể nhìn sâu vào tận trong tâm hồn cô.

“Đây là một tuần với rất nhiều thay đổi trong cuộc đời em.” Cô bắt đầu, ước gì cô biết được cô đang đi đến đâu với câu nói này.

“Đối với anh cũng thế.” Anh nhẹ nhàng ngắt ngang.

“Không quá nhiều với anh.” Cô đáp trả. “Sự gần gũi trong hôn nhân chẳng có gì mới với anh cả.”

Một bên khoe miệng anh cong lên trong một nụ cười nửa miệng ngạo mạn. “Anh bảo đảm với em, phu nhân của anh, rằng anh chưa bao giờ kết hôn trước đây.”

“Đó không phải là điều mà em muốn nói, và anh biết điều đó.”

Anh không phản đối cô.

“Em chỉ đơn giản là muốn có thêm một ít thời gian để chuẩn bị.” Cô nói, giữ tay chặt trong lòng. Nhưng cô không thể ngăn những ngón cái ngừng lại được, và chúng xoay vòng đầy căng thẳng, là bằng chứng cho tình trạng tinh thần của cô.

Anthony nhìn chăm chăm vào cô trong một lúc lâu, và dựa người ra sau, lơ đãng gác gót chân trái của anh lên đầu gối phải. “Được thôi.” Anh cho phép.

“Thật sao?” Cô ngồi thẳng lên vì ngạc nhiên. Cô đã không mong anh hợp tác dễ dàng như vậy.

“Với điều kiện...” Anh nói tiếp.

Cô sụm xuống. Cô nên biết là phải có điều kiện chứ.

“... là em làm rõ một vấn đề cho anh.”

Cô đánh ực. “Và điều gì thế, thưa ngài?”

Anh nghiêng người tới trước, vẽ quỹ quái ánh lên trong cặp mắt anh. “Em làm thế nào, một cách cụ thể, cho dự định chuẩn bị của mình?”

Kate nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi chửi thề nhỏ khi cô nhận ra họ còn chưa đến đường nhà Anthony nữa. Sẽ không có cơ may nào mà thoát được câu hỏi của anh; cô bị mắc kẹt trong cỗ xe trong ít nhất là năm phút nữa. “Ch-h-h-h-à”, cô kéo dài, “em chắc là em không hiểu anh muốn nói gì.”

Anh cười rúc rích. “Anh chắc là em cũng không biết em muốn nói gì.” Kate cau mày nhìn anh. Có một vài điều còn tồi tệ hơn cả việc là trò hề cho lời đùa cợt của ai đó, và điều đó có vẻ càng khó chấp nhận hơn khi người này lại là cô dâu trong ngày hôn lễ. “Giờ anh lại lấy em ra làm trò vui.” Cô buộc tội.

“Không,” anh nói với một cái nhìn mà chỉ có thể được gọi là dâm đãng, “anh thích vui vẻ với em. Khác biệt hoàn toàn.”

“Em ước gì anh đừng nói như thế.” Cô càu nhàu. “Anh biết là em không hiểu mà.”

Đôi mắt anh tập trung vào môi cô khi anh liếm môi mình. “Em sẽ biết,” anh thì thầm, “nếu em chỉ đơn giản là đầu hàng việc không thể tránh khỏi và quên cái lời yêu cầu ngây ngô đó đi.”

“Em không thích được hạ cổ đâu.” Kate nói cứng nhắc.

Đôi mắt anh chớp sáng. “Và anh không muốn bị từ chối những quyền của anh.” Anh đáp trả, giọng anh lạnh lùng và mặt anh mang một vẻ nghiêm nghị của quyền uy dòng dõi quý tộc.

“Em không từ chối anh điều gì cả.” Cô nói.

“Ôi, thật không?” Giọng lè nhè của anh chẳng có tí hài hước nào.

“Em chỉ yêu cầu một sự hoãn lại. Một sự hoãn lại ngắn ngủi, trong một thời gian thôi, *ngắn ngủi*”—cô lặp lại từ đó, chỉ phòng trường hợp nào anh quá mù mịt vì lòng kiêu hãnh đàn ông để có thể hiểu được cô trong lần đầu—“Chắc chắn là anh sẽ không từ chối em một lời yêu cầu giản đơn như thế.”

“Trong hai chúng ta,” anh nói, giọng anh rõ ràng và nhanh, “anh không nghĩ anh là người từ chối.”

Anh đúng, quý bắt anh đi, và cô không biết nên nói gì. Cô biết cô chẳng có gì để bầu víu với lời thỉnh cầu bỏ-qua-trong-lúc-này; anh có mọi quyền quăng cô lên vai anh, lôi cô đến chiếc giường, và khóa cô ở trong phòng cả tuần lễ nếu anh muốn.

Cô đang hành động rất ngu ngốc, một tù nhân của chính sự bất an của mình—sự bất an mà cô không biết là cô có cho đến khi cô gặp Anthony.

Cả cuộc đời cô, cô đã là người nhận được cái nhìn thứ hai, lời chào thứ hai, và nụ hôn lên bàn tay thứ hai. Với vị trí là con gái đầu, đáng lẽ cô phải được chào hỏi trước em gái cô, nhưng sắc đẹp của Edwina quá lộ liễu, vẻ trong sáng và hoàn hảo của màu xanh trong mắt cô quá đổi kinh ngạc, khiến mọi người đơn giản chỉ là quên mất bản thân với sự hiện diện của cô.

Giới thiệu với Kate thường chỉ được đáp lại bằng một câu ngượng ngùng, “Tất nhiên,” và một lời thì thầm chào hỏi lịch sự trong khi mắt họ quay lại với gương mặt thanh khiết và rạng rỡ của Edwina.

Kate chưa bao giờ phiền lòng vì điều đó nhiều. Nếu Edwina hư hỏng hay tính tình xấu xa thì có lẽ việc đó đã khó khăn, và thật ra thì, hầu hết đàn ông đã gặp cô đều nông cạn và ngu ngốc, và cô không quan tâm lắm nếu họ chỉ có thời gian để nhận biết cô sau em gái cô thôi.

Cho đến bây giờ.

Cô muốn mắt của Anthony sáng lên khi cô bước vào phòng. Cô muốn anh nhìn khắp đám đông cho đến khi anh thấy gương mặt cô. Cô không cần anh phải yêu cô—hoặc ít nhất thì đó là điều mà cô đang nói với chính mình—nhưng cô muốn đến tuyệt vọng được là người đứng đầu trong tình cảm của anh, người đứng đầu trong những khao khát của anh.

Và cô có một cảm xúc kinh khủng rằng tất cả những điều đó có nghĩa là cô đã yêu anh.

Yêu chồng mình—ai có thể nghĩ nó sẽ là một thảm họa chứ?

“Anh thấy em không có câu trả lời nào.” Anthony nói lặng lẽ.

Cỗ xe ngừng lại, đã giúp cô khỏi phải trả lời. Nhưng khi một người hầu vội đến và mở cửa, Anthony giật nó đóng lại, không một lần rời mắt khỏi gương mặt cô.

“Làm cách nào, thưa quý bà?” Anh lặp lại.

“Làm cách nào...” Cô lặp lại. Cô hoàn toàn quên mất những gì anh đang hỏi.

“Làm cách nào,” anh nói lần nữa, giọng anh cứng như băng nhưng bỏng như lửa, “mà em định chuẩn bị cho đêm tân hôn?”

“Em—em đã không xét đến.” Kate trả lời.

“Anh nghĩ là không.” Anh thả nắm cửa ra, và cánh cửa bật mở, để lộ những gương mặt của hai người hầu rõ ràng là đang cố gắng rất nhiều để trông không tò mò. Kate giữ im lặng khi Anthony giúp cô bước xuống và dẫn cô vào nhà.

Những gia nhân của anh đã tụ tập lại trong đường vào sảnh, và Kate thì thầm lời chào của cô khi mỗi thành viên được giới thiệu với cô bởi người quản gia. Những gia nhân không quá nhiều, bởi vì ngôi nhà hơi nhỏ so với thường lệ, nhưng việc giới thiệu lại mất hết cả hai mươi phút.

Hai mươi phút mà, thật không may, chẳng giúp ích gì trong việc khiến cô bình tĩnh hơn. Đến lúc anh đặt tay lên eo lưng cô và dẫn cô lên cầu thang, tim cô đang chạy đua, và lần đầu tiên trong đời, cô nghĩ là cô có thể sẽ chết ngất.

Không phải là cô sợ giường cưới.

Cũng không phải là cô sợ không làm hài lòng chồng cô. Ngay cả khi là một trinh nữ ngây thơ như cô cũng có thể nói là từ những hành động và phản ứng của anh khi họ hôn nhau là bằng chứng đủ để cho thấy những ham muốn của anh. Anh sẽ chỉ cho cô phải làm gì; về việc đó thì cô chẳng nghi ngờ.

Điều mà cô sợ...

Điều mà cô sợ...

Cô bắt gặp cổ họng cô khép chặt, nheo lại, và cô đặt một nắm tay lên miệng, cắn lên đốt ngón tay để giữ vững dạ dày mình, như thể điều đó có thể giúp được chút gì cho sự xốn xang như những nút thắt rối rắm bên trong cô.

“Chúa ơi.” Anthony thì thầm khi họ đã lên hết cầu thang. “Em đang kinh hãi.”

“Không.” Cô nói dối.

Anh nắm lấy hai vai cô và xoay cô đối diện với anh, nhìn chăm chú sâu vào trong mắt cô. Chửi thề nhỏ, anh chụp lấy bàn tay cô và kéo cô vào trong phòng ngủ của anh, lăm bằm. “Chúng ta cần được riêng tư.”

Khi họ đã đến phòng anh—một căn phòng trang hoàng sang trọng rất đàn ông với những gam màu rượu vang đỏ và ánh vàng—anh đặt hai tay lên hông và hỏi, “Mẹ em đã không nói với em về... à... về...”

Kate sẽ cười to bởi sự bối rối của anh nếu cô không quá căng thẳng thế này. “Tất nhiên.” Cô nói nhanh chóng. “Mary đã giải thích mọi thứ.”

“Vậy thì vấn đề là cái quái gì?” Anh lại rửa lần nữa, rồi xin lỗi. “Anh xin lỗi.” Anh nói kiên quyết. “Điều này không phải là cách khiến em bình tĩnh hơn.”

“Em không thể nói được.” Cô thì thầm, đôi mắt cô trượt xuống nền nhà, tập trung vào những hoa văn trên tấm thảm cho đến khi chúng mờ đi vì nước mắt.

Một tiếng nghẹn kỳ lạ, kinh khủng bật lên từ cổ họng Anthony. “Kate?” Anh hỏi giọng khản đặc. “Có phải có ai đó... có phải có người đàn ông nào... đã ép buộc sự chú ý không được chào đón của anh ta lên em không?”

Cô nhìn lên, và sự lo lắng cùng vẻ kinh hãi trên gương mặt anh khiến cho tim cô tan chảy. “Không!” Cô hét lên. “Không phải việc đó. Ôi, đừng trông như thế, em không thể chịu được đâu.”

“Anh cũng không chịu được thế.” Anthony thì thầm, thu hẹp khoảng cách giữa họ khi anh nắm lấy bàn tay cô và nâng nó lên môi anh. “Em phải nói với anh,” anh nói, giọng anh nghẹn lại lạ lùng, “em có sợ anh không? Anh có làm cho em thấy ghê tởm không?”

Kate lắc đầu điên cuồng, không thể tin được anh lại nghĩ bất cứ phụ nữ nào có thể thấy anh ghê tởm.

“Nói với anh đi.” Anh thì thầm, môi anh áp vào tai cô. “Nói với anh làm thế nào để khiến cho nó ổn. Bởi vì anh không nghĩ là anh có thể đồng ý với sự trì hoãn của em được.” Anh gắn chặt người anh vào cô, đôi cánh tay mạnh mẽ của anh ôm cô thật gần khi anh rên rỉ, “Anh không thể chờ một tuần, Kate. Anh đơn giản là không thể làm được điều đó.”

“Em...” Kate phạm sai lầm khi nhìn lên đôi mắt anh, và cô quên hết mọi thứ mà cô muốn nói. Anh đang nhìn chăm chú vào cô với một sự mãnh liệt nóng bỏng thổi bùng lên ngọn lửa trong cô, khiến cô khó thở, đói khát, và ham muốn đến tuyệt vọng điều gì đó mà cô không hoàn toàn hiểu được.

Và cô biết là cô không muốn bắt anh phải chờ. Nếu cô nhìn vào bên trong tâm hồn mình, và nhìn vào đó với sự thành thật không một ảo tưởng nào, cô buộc phải thừa nhận rằng cô cũng không muốn phải chờ.

Bởi vì có ý nghĩa gì chứ? Có lẽ anh sẽ không bao giờ yêu cô. Có lẽ sự ham muốn của anh sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn tập trung vào một mình cô như của cô dành cho anh.

Nhưng cô có thể giả vờ. Và khi anh ôm cô trong vòng tay anh và áp môi anh vào làn da cô, nó thật quá, quá dễ để giả vờ.

“Anh Anthony.” Cô thì thầm, tên anh là một bài kinh tạ ơn, một câu khẩn nài, một lời cầu nguyện cùng lúc.

“Bất cứ thứ gì.” Anh trả lời dứt quăng, quỳ xuống trước mặt cô, môi anh trượt một đường nóng bỏng dọc theo da cô khi những ngón tay anh điên cuồng giải thoát cô khỏi chiếc váy. “Yêu cầu anh bất cứ thứ gì.” Anh rên rỉ. “Bất cứ thứ gì trong quyền lực của anh, anh sẽ dâng cho em.”

Kate cảm thấy đầu cô ngửa ra, cảm thấy sự phản kháng cuối cùng của cô tan biến đi. “Chỉ cần yêu em thôi.” Cô thì thầm. “Chỉ cần yêu em thôi.”

Câu trả lời duy nhất của anh là một tiếng gầm gừ trầm đục của khao khát.

Chương 17

Mọi thứ đã hoàn tất! Miss Sheffield giờ đã là Katharine, Nữ Tử Tước Bridgerton.

Bốn Tác Giả gửi những lời chúc tốt đẹp nhất cho cặp đôi hạnh phúc này. Những người có óc xét đoán và trọng danh dự chắc chắn là rất ít thấy trong xã hội, và càng hy hữu hơn khi hai người ở dòng dõi hiếm hoi này kết hợp trong hôn nhân.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 16 tháng 5 năm 1814

Cho đến tận lúc đó, Anthony đã không nhận ra anh cần đến mức nào được nghe cô nói đồng ý, thú nhận những khao khát của cô. Anh ôm chặt cô vào người anh, má anh áp vào đường cong dịu dàng của bụng cô. Ngay cả trong bộ váy cưới cô cũng có mùi hương lyly và xà phòng, mùi hương bọc mình đó đã ám ảnh anh suốt nhiều tuần lễ.

“Anh cần em.” Anh gầm gừ, không chắc là những lời của anh có bị nuốt chửng dưới những lớp vải vẫn còn ngăn cách cô với anh. “Anh cần em ngay bây giờ.”

Anh đứng dậy và bế cô lên tay, bước vài bước đến chiếc giường bốn chân đồ sộ là trung tâm của căn phòng ngủ của anh. Anh chưa bao giờ đem một phụ nữ nào đến đây trước đó, luôn luôn muốn kiểm soát những quan hệ của anh ở nơi khác, và đột nhiên anh lại vui sướng đến vô lý vì điều ấy.

Kate khác, cô đặc biệt, vợ của anh. Anh không muốn có bất cứ ký ức nào xen vào lúc này hay bất cứ đêm nào khác.

Anh đặt cô xuống tấm trải giường, đôi mắt anh không rời khỏi vẻ xộc xệch hấp dẫn của cô khi anh cẩn thận cởi bỏ quần áo. Đầu tiên là găng tay anh, từng cái một, rồi đến áo khoác ngoài, đã nhàu đi vì sự hăng hái trước đó.

Anh bắt gặp ánh mắt cô, tối và mở rộng và tràn đầy kinh ngạc, và anh mỉm cười, chậm chạp và với sự hài lòng. “Em chưa bao giờ thấy một người đàn ông trần truồng trước đây phải không?” Anh thì thầm.

Cô lắc đầu.

“Tốt.” Anh nghiêng người tới trước và rút một chiếc giày khỏi chân cô. “Em sẽ không bao giờ được thấy ai khác nữa.”

Anh di chuyển đến hàng nút trên áo anh, chậm chạp cởi từng khuy, ham muốn tăng lên gấp mười lần khi anh thấy lưới cô trượt ra và thấm ướt môi.

Cô muốn anh. Anh biết về phụ nữ đủ nhiều để chắc chắn về điều đó. Và khi đêm nay kết thúc, cô sẽ không thể sống thiếu anh được.

Rằng *anh* có lẽ không thể sống thiếu cô được là một điều mà anh không muốn xem xét. Những gì diễn ra trong phòng ngủ và những gì thì thầm trong tim anh là hai thứ khác nhau. Anh có thể giữ chúng cách xa nhau. Anh sẽ giữ chúng cách xa nhau.

Anh có thể không muốn yêu vợ anh, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không thể vui vẻ với nhau trên giường.

Hai bàn tay anh trượt xuống hàng nút phía trên quần anh và tháo rời nó, nhưng ngừng lại ở đó. Cô vẫn còn mặt nguyên quần áo, và vẫn còn nguyên là một cô gái ngây thơ. Cô chưa sẵn sàng để nhìn thấy bằng chứng cho ham muốn của anh.

Anh leo lên giường và, như một con mèo hoang, bò tới phía cô, gần hơn và gần hơn cho tới khi hai khuỷu tay cô, đang nâng cô lên, trượt xuống dưới và cô nằm ngửa trên lưng, nhìn chăm chú lên anh, hơi thở cô nhanh và nông xuyên qua đôi môi hé mở.

Chẳng có thứ gì, anh quyết định, ngoạn mục hơn gương mặt của Kate khi đỏ hồng lên với ham muốn. Mái tóc của cô, sẫm và mượt và dày, rút khỏi những kẹp tăm đã giữ cho tóc cô ở nguyên vị trí suốt cả buổi lễ. Đôi môi cô, luôn luôn hơi quá mọng theo vẻ đẹp thông thường, đã chuyển sang một màu hồng tro trong ánh sáng của buổi chiều muộn. Và làn da cô—chưa bao giờ nó có vẻ tinh khiết, rực rỡ đến thế này. Một phốt ửng hồng trên má cô, không có vẻ thiếu máu như những phụ nữ hợp thời thường thích, nhưng Anthony thấy màu sắc đó thật quyến rũ. Cô là thật, là con người bằng xương bằng thịt, và run rẩy với ham muốn. Anh không thể mong ước gì hơn được. Với một bàn tay cung kính, anh vuốt ve má cô với lưng bàn tay, rồi trượt xuống dọc cổ đến làn da nhạy cảm lộ lên trên mép áo. Bộ váy của cô được cài bằng hàng cúc đáng ghét ở sau lưng cô, nhưng anh đã mở ba nút rời, và giờ nó đã lỏng ra đủ để anh kéo nó xuống khỏi ngực cô.

Thậm chí chúng còn đẹp hơn cả hai ngày trước đây. Hai núm vú của cô màu hồng mận ngọt ngào, hai gò bồng đảo uốn cong mà anh biết là vừa khít với tay anh đến hoàn hảo. “Không có áo sơ-mi?” Anh thì thầm tán thưởng, trượt ngón tay anh dọc theo đường xương vai nhô lên của cô.

Cô lắc đầu, giọng cô như hơi thở khi cô trả lời, “Kiểu áo này không thể mặc với áo sơ-mi được.”

Một bên miệng anh cong lên thành nụ cười rất đàn ông. “Nhớ nhắc anh thưởng cho người thiết kế của em.”

Bàn tay anh di chuyển xuống thấp hơn, và anh khum lấy một bên ngực cô, bóp nó nhẹ nhàng, cảm thấy một tiếng rên rỉ đang trỗi lên bên trong anh vào lúc anh nghe một tiếng rên tương tự thoát ra khỏi môi cô. “Thật đáng yêu.” Anh thì thầm, gỡ tay ra và để cho mắt anh vuốt ve cô. Chưa bao giờ anh biết có thể có sự khoái lạc cực độ đến nhường này trong việc nhìn ngắm một phụ nữ. Làm tình đã luôn luôn là về chạm và nếm; lần đầu tiên chỉ ngắm nhìn thôi cũng hấp dẫn đến thế.

Cô thật hoàn hảo, quá đẹp đối với anh, và anh cảm thấy một cảm giác thỏa mãn bản năng và lả lẫm rằng hầu hết đàn ông đều mù quáng về vẻ đẹp của cô. Cứ như thể là một phần khác của cô chỉ được nhận thấy bởi anh thôi. Anh yêu cách sự quyến rũ của cô bị che khuất đối với cả thế gian.

Điều đó khiến cho cô là *của anh* hơn.

Đột nhiên khao khát muốn được chạm vào như anh đang chạm vào cô, anh nâng một bàn tay của cô lên, vẫn còn mang găng, và đem nó đến ngực anh. Anh có thể cảm thấy hơi nóng từ da cô ngay cả xuyên qua lớp vải lụa, nhưng nó không đủ đối với anh. “Anh muốn cảm nhận em.” Anh thì thầm, rồi gỡ bỏ hai chiếc nhẫn đang được đeo trên ngón tay thứ tư của cô. Anh đặt chúng trên chỗ trống giữa hai bầu ngực, không gian đó bị nông đi bởi tư thế nằm ngửa của cô.

Kate thở hổn hển và run rẩy bởi sự đụng chạm của chất kim loại lạnh trên da cô, rồi quan sát

với sự say mê đến khó thở khi Anthony bắt đầu tháo găng tay của cô, kéo nhẹ nhàng ở mỗi ngón tay cho đến khi nó lỏng ra, rồi trượt cả cái găng dọc theo cánh tay và qua khỏi bàn tay cô. Sự chà sát của vải lụa như một nụ hôn vô tận, khiến cô nổi da gà khắp cả người.

Rồi, với một sự dịu dàng gần như khiến mắt cô ngấn nước, anh đặt những chiếc nhẫn trở lại trên tay cô, từng cái một, chỉ ngừng lại để hôn lên lòng bàn tay nhạy cảm của cô.

“Đưa tay kia của em cho anh.” Anh nhẹ nhàng ra lệnh.

Cô đưa cho anh, và anh lặp lại sự tra tấn ngọt ngào đó, kéo và trượt lớp lụa sa dọc theo da cô. Nhưng lần này, khi anh đã xong, anh nhắc ngón tay của cô lên miệng anh, rồi đẩy nó vào giữa môi anh và mút, cuộn lưỡi anh quanh đầu ngón tay.

Kate cảm thấy một sự co giật đáp lại của ham muốn chảy tràn qua cánh tay cô, run rẩy xuyên qua ngực cô, cuốn quanh cô cho đến khi nó trôi, nóng bỏng và huyền bí, giữa hai chân cô. Anh đang thức tỉnh điều gì đó bên trong cô, điều gì đó tối tăm và có lẽ chỉ có một tí nguy hiểm, điều gì đó đã ngủ yên trong cô từ nhiều năm, chỉ chờ một nụ hôn của người đàn ông này để thức tỉnh.

Cả cuộc đời của cô đã là một sự chuẩn bị cho khoảnh khắc này, và cô thậm chí còn không biết phải trông chờ điều gì tiếp theo.

Lưỡi anh trượt xuống theo chiều dài ngón tay cô, rồi quét theo những đường trong lòng bàn tay. “Những bàn tay đáng yêu thế chứ.” Anh thì thầm, cắn lên chỗ thịt mềm mại trên ngón cái của cô khi những ngón tay của anh bện vào những ngón tay cô. “Mạnh mẽ, vậy mà vẫn thật duyên dáng và tinh tế.”

“Anh đang nói chuyện vô nghĩa đấy.” Kate ngại ngừng nói. “Hai bàn tay em—”

Nhưng anh khiến cô im lặng với một ngón tay đặt lên môi cô. “Shhh.” Anh khiển trách. “Em chưa học được rằng em không bao giờ nên nói ngược lại với chồng của em khi anh ấy đang ngưỡng mộ cơ thể em sao?”

Kate run rẩy sung sướng.

“Ví dụ như,” anh tiếp tục, có sự quý quái trong giọng của anh, “nếu anh muốn giành cả một giờ để ngắm nhìn mặt trong cổ tay của em”—với những hành động nhanh như chớp, răng anh chà xát lên lớp da mỏng nhạy cảm ở mặt trong cổ tay cô—“thì nó chắc chắn là đặc quyền của anh, em không nghĩ vậy sao?”

Kate chẳng có câu trả lời nào, anh cười rúc rích, âm thanh trầm và thật ấm đối với tai cô.

“Và đừng nghĩ là anh sẽ không làm thế.” Anh báo trước, dùng mặt trong ngón tay anh để đuổi theo những đường gân xanh đang đập dưới da cô. “Anh có thể quyết định dành cả *hai* giờ đồng hồ ngắm nghía cổ tay em đấy.”

Kate nhìn như bị mê hoặc vào những ngón tay anh, chạm vào cô thật nhẹ nhàng khiến cô rạo rực với sự tiếp xúc đó, chúng du hành đến mặt trong khuỷu tay, rồi ngừng lại để vẽ những vòng tròn lên da cô.

“Anh không thể hình dung được,” anh nhẹ nhàng nói, “rằng anh có thể dành cả hai giờ ngắm cổ tay em mà lại *không* thấy nó đáng yêu.” Bàn tay anh nhảy vọt tới thân mình cô, và anh dùng lòng bàn tay chà nhẹ lên đỉnh ngực đã sẵn lại của cô. “Anh sẽ rất buồn phiền nếu mà em không đồng ý.”

Anh cúi xuống và bắt lấy môi cô trong một nụ hôn ngắn nhưng thiêu đốt. Anh ngược đầu lên chỉ một chút, thì thầm, "Vị trí của người vợ là phải đồng ý với người chồng trong mọi việc, hmmm?"

Những lời của anh thật vô lý đến mức cuối cùng Kate cũng tìm thấy giọng của mình. "Chỉ khi," cô nói với một nụ cười mỉm vui vẻ, "những ý kiến của anh ta chấp nhận được thôi, thưa ngài."

Một bên lông mày anh nhướng lên một cách độc đoán. "Bà đang tranh cãi với tôi sao, thưa quý bà? Và lại trong đêm tân hôn của tôi nữa chứ."

"Cũng là đêm tân hôn của em nữa." Cô chỉ ra.

Anh làm một âm thanh tắc lưỡi và lắc đầu. "Anh chắc phải phạt em." Anh nói. "Nhưng bằng cách nào? Bằng cách chạm vào?" Bàn tay anh lướt qua một bên ngực cô, rồi bên kia. "Hay là không chạm vào?"

Anh nâng tay lên khỏi người cô, nhưng anh cúi xuống, và qua đôi môi bữu ra, thổi một hơi nhẹ lên núm vú.

"Chạm vào." Kate thở hổn hển, uốn người lên khỏi chiếc giường. "Chắc chắn là chạm vào."

"Em nghĩ thế à?" Anh mỉm cười, chậm chạp như một con mèo. "Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói điều này, nhưng không chạm vào cũng có mặt hấp dẫn của nó."

Kate nhìn chăm chăm lên anh. Anh hiện ra to lớn ở phía trên cô bằng hai bàn tay và đầu gối của anh như một người đi săn thời cổ xưa đến để thực hiện cuộc tiêu diệt cuối cùng. Anh trông hoang dã, đăc thẳng, và chiếm hữu đầy bản năng. Mái tóc nâu hạt dẻ của anh rớt qua trán, khiến cho anh có một vẻ trẻ con lạ lùng, nhưng đôi mắt anh thiêu đốt và ánh lên với khao khát của một con người trưởng thành.

Anh muốn cô. Điều đó thật xúc động. Anh có thể là một người đàn ông, và do đó có thể tìm thấy sự thỏa mãn với bất cứ người phụ nữ nào, nhưng ngay lúc này, trong khoảnh khắc này, anh muốn cô. Kate chắc chắn về điều đó.

Và nó khiến cô cảm thấy như người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời.

Trở nên dạn dĩ bởi đã biết được ham muốn của anh, cô rướn lên và khum một bàn tay quanh cổ anh, kéo anh xuống cho đến khi môi anh chỉ cách môi cô một hơi thở. "Hôn em đi." Cô ra lệnh, ngạc nhiên bởi sự khẩn thiết trong giọng cô. "Hôn em ngay bây giờ."

Anh mỉm cười ngạc nhiên, nhưng những lời của anh, trong giây lát trước khi môi họ gặp nhau, là "Bất cứ thứ gì em muốn, Lady Bridgerton. Bất cứ thứ gì em muốn."

Và rồi mọi thứ như xảy ra cùng một lúc. Môi anh ở trên môi cô, trêu chọc và ngấu nghiến, trong khi đôi bàn tay anh nâng cô lên ở tư thế ngồi. Những ngón tay anh nhanh nhẹn làm việc với hàng nút áo, và cô có thể cảm thấy không khí quét qua da cô khi lớp vải trượt xuống, từng inch một, phơi bày khung người trên của cô, rồi đến rốn, và rồi...

Và rồi hai bàn tay anh trượt xuống dưới hông cô, và anh đang nâng cô lên, kéo giập cái váy ra khỏi bên dưới cô. Kate thở hổn hển vì sự thân mật đó. Cô chỉ còn mặc trên người những thứ không thể đề cập đến được, bí tất dài và nịt tất. Trong đời cô chưa bao giờ cảm thấy bị phơi trần đến thế, vậy mà cô lại cảm thấy hồ hởi với mỗi khoảnh khắc, mỗi cái lướt của mắt anh dọc khắp người cô. "Nâng chân em lên." Anthony nhẹ nhàng ra lệnh. Cô nâng lên, và với

một sự chậm rãi vừa tinh tế vừa tra tấn cùng một lúc, anh cuộn một bên bút tất lựa của cô xuống đến những ngón chân cô. Bút tất bên kia sớm đi theo, và rồi đến quần trong của cô, và trước khi cô biết điều đó thì cô đã khỏa thân, hoàn toàn không mảnh vải che người trước mặt anh.

Bàn tay anh vuốt ve nhẹ nhàng qua bụng cô, và anh nói, “Anh nghĩ là anh mặc đồ quá nhiều, em không nghĩ vậy à?”

Đôi mắt Kate mở to khi anh rời khỏi giường và cởi bỏ hết phần quần áo còn lại. Cả người anh là sự hoàn hảo, khuôn ngực của anh cơ bắp tinh tế, đôi cánh tay anh và chân khỏe mạnh, và cái —“Ồi, Chúa tôi.” Cô thở hổn hển. Anh cười toét miệng. “Anh cho đó là một lời khen.”

Kate nuốt xuống run rẩy. Không nghi ngờ gì những con vật trong trang trại hàng xóm của cô đã trông như chúng không thích thú với hành động giao phối. Ít nhất là những con cái. Chắc chắn việc này không thể thực hiện được.

Nhưng cô không muốn tỏ vẻ ngây thơ và ngu ngốc, cho nên cô không nói gì, chỉ đánh ực một cái và cố mỉm cười.

Anthony bắt gặp sự sợ hãi trong đôi mắt cô và mỉm cười dịu dàng. “Hãy tin anh.” Anh thì thầm, nằm vào giường bên cạnh cô. Đôi bàn tay anh đặt trên đường cong của hông cô khi anh dụi dụi mặt vào cổ cô. “Chỉ cần tin anh thôi.”

Anh cảm thấy cô gật đầu, và anh chống người lên một bên khuỷu tay, dùng bàn tay kia của anh để vẽ vắn vẽ những vòng tròn và đường xoáy trên bụng cô, di chuyển thấp hơn và thấp hơn, cho đến khi anh trượt qua mép tối giữa hai chân cô.

Những cơ bắp cô run rẩy, và anh nghe một tiếng hít vào gấp gáp thoát qua môi cô. “Shhhh.” Anh nói êm dịu, cúi người xuống để khiến cô phân tâm bằng một nụ hôn. Lần cuối cùng anh nằm với một người còn trinh thì anh chính là người đó, và anh đang dựa vào bản năng để dẫn dắt anh với Kate. Anh muốn điều này, lần đầu tiên của cô, phải hoàn hảo. Hoặc nếu không hoàn hảo, thì, chết tiệt, ít nhất cũng phải tuyệt.

Trong khi môi và lưỡi anh khám phá miệng cô, bàn tay anh chìm xuống sâu hơn, cho đến khi chúng chạm đến vùng nóng ẩm của cơ thể cô. Cô lại thở hổn hển, nhưng anh không ngừng trêu chọc và cù cô, thích thú với mỗi sự cựa quậy và mỗi tiếng rên rỉ của cô.

“Anh đang làm gì thế?” Cô thì thầm bên môi anh.

Anh tặng cô một cái cười toét nửa miệng, khi một ngón tay của anh trượt vào bên trong. “Khiến em cảm thấy thật sự, thật sự tuyệt vời?”

Cô rên rỉ, khiến anh hài lòng. Nếu cô có thể nói chuyện thông thạo anh sẽ biết là anh không làm đúng công việc của mình.

Anh di chuyển lên người cô, đẩy hai chân cô ra xa hơn bằng một bên đùi anh, và buột ra một tiếng rên rỉ khi phần đục vọng của anh nằm yên trên hông cô. Ngay cả ở nơi đó, cô cũng có cảm giác thật hoàn hảo, và anh gần như nổ tung với ý nghĩ chìm sâu vào bên trong cô.

Anh đang cố gắng bám vào sự kiểm chế của mình, cố gắng để chắc chắn là anh vẫn chậm rãi và dịu dàng, nhưng ham muốn của anh đang trở nên mạnh hơn và mạnh hơn, và hơi thở của anh giờ đang trở nên gấp gáp và đứt quãng.

Cô đã sẵn sàng cho anh, hoặc ít nhất thì, quý quái, cũng sẵn sàng nhất có thể. Anh biết lần đầu

tiền này sẽ khiến cô bị đau, nhưng anh thầm cầu nguyện nó sẽ không kéo dài lâu hơn là một khắc.

Anh khít người anh tại lối vào của cô, dùng hai cánh tay anh để nâng người anh lên vài inch phía trên cô. Anh thì thầm tên cô, và đôi mắt tối của cô, mờ đi vì đam mê, tập trung vào anh.

“Anh sẽ biến em thành của anh ngay bây giờ.” Anh nói, đẩy tới một inch. Cơ thể cô thắt lại co giật quanh anh; cảm giác đó thật tuyệt vời đến mức anh phải nghiêng rằng lại. Sẽ rất, rất dễ để đắm mình vào cô lúc này, để đắm sâu tới trước và chỉ tìm kiếm mỗi khoái lạc cho chính anh.

“Nói với anh nếu nó đau.” Anh thì thầm khản đặc, cho phép bản thân tiến tới chỉ một chút. Cô chắc chắn là đã hưng phấn, nhưng cô rất nhỏ, và anh biết anh cần phải cho cô thời gian để quen với sự xâm nhập gần gũi của anh. Cô gật đầu.

Anh đông cứng lại, chỉ đủ khả năng để biết được cái đau như dao cắt trong ngực anh. “Nó đau à?”

Cô lắc đầu. “Không, em chỉ có ý là sẽ nói cho anh biết nếu nó đau. Nó không đau, nhưng nó có cảm giác rất... kỳ lạ.”

Anthony cố chống lại nụ cười và anh cúi người xuống để hôn lên chóp mũi cô. “Anh không biết là anh đã từng bị gọi là kỳ lạ trong khi làm tình với một phụ nữ trước đây.”

Trong một lúc trông như thể cô sợ là đã xúc phạm anh, rồi miệng cô run run thành một nụ cười nhỏ. “Có lẽ,” cô nói nhẹ nhàng, “anh đã làm tình không đúng người.”

“Có lẽ vậy.” Anh trả lời, tiến tới thêm một inch.

“Em có thể nói cho anh một bí mật không?” Cô hỏi. Anh ấn tới xa hơn. “Tất nhiên.” Anh thì thầm.

“Khi em lần đầu tiên nhìn thấy anh... vào tối nay, ý em là...”

“Trong tất cả sự lộng lẫy của anh?” Anh trêu, nhướn hai bên lông mày lên trong một vẻ ngạo mạn.

Cô bắn vào anh một cái cau mày hấp dẫn. “Em đã không nghĩ là việc này sẽ có thể thực hiện được.”

Anh tiến tới trước. Anh đã gần, rất gần để đưa hoàn toàn vào trong cô. “Anh có thể nói với *em* một bí mật không?” Anh đáp lại.

“Tất nhiên.”

“Bí mật của em”—một cái dẫn tới nhỏ nữa và anh đang ở cạnh rào cản trong trắng của cô —“không thật sự là một bí mật gì cả.”

Lông mày cô nhú lại có ý hỏi. Anh cười toét miệng. “Nó được viết lên mặt em đấy.” Cô cau mày lần nữa, và nó khiến anh muốn nổ tung thành tràng cười. “Nhưng giờ,” anh nói, giữ nguyên một gương mặt tỉnh bơ hoàn toàn chân thật, “anh có một câu hỏi cho em đây.”

Cô nhìn vào anh thay vì trả lời, rõ ràng là chờ đợi anh nói rõ thêm.

Anh cúi xuống, lướt môi anh lên tai cô, anh thì thầm. “Giờ em nghĩ gì nào?”

Trong một lúc cô không trả lời, rồi anh cảm thấy cô giật mình kinh ngạc khi cô cuối cùng cũng hình dung ra việc anh hỏi. “Chúng ta đã xong rồi sao?” Cô hỏi, rõ ràng là không tin được.

Lần này thì anh thật sự đã nổ bùng ra mà cười. “Còn xa lắm, vợ yêu quý của anh.” Anh thở hỗn hển, chùi mắt bằng một bàn tay khi anh cố nâng mình bằng tay kia. “Xa, xa lắm.” Đôi mắt anh trở nên nghiêm túc, anh nói thêm. “Giờ thì nó có lẽ sẽ đau một chút, Kate. Nhưng anh hứa với em, nó sẽ không bao giờ lặp lại lần nữa.”

Cô gật đầu, nhưng anh có thể cảm thấy cả người cô đang cứng lại, mà anh biết là sẽ chỉ khiến việc này tệ hơn. “Shhh.” Anh ngậm nga. “Thả lỏng đi.”

Cô gật đầu, đôi mắt nhắm chặt. “Em đang thả lỏng.”

Anh mừng là cô không thấy anh mỉm cười. “Em chắc chắn là *không* thả lỏng.”

Đôi mắt cô mở bừng ra. “Có, em đang làm thế.”

“Ta không thể tin được,” Anthony nói, như thể có ai đó trong phòng để nghe anh. “Cô ấy đang tranh cãi với ta trong đêm tân hôn.”

“Em đang—”

Anh ngắt ngang với một ngón tay đặt trên môi cô. “Em có hay bị nhột không?”

“Em có *bị* nhột không à?”

Anh gật đầu. “Bị nhột.”

Đôi mắt cô hẹp lại nghi ngờ. “Tại sao?”

“Nó nghe như là một câu ‘có’ với anh vậy.” Anh nói với một cái cười toét miệng.

“Không ở—Ôôiiii!” Cô buột ra một tiếng ré khi một bàn tay của anh tìm thấy điểm nhạy cảm dưới cánh tay cô. “Anh Anthony, ngừng lại!” Cô thở gấp, vặn người không ngừng bên dưới anh. “Em không thể chịu được! Em—”

Anh đâm mạnh tới trước. “Ôi.” Kate thở. “Ôi, trời.”

Anh rên rỉ, chỉ đủ khả năng để tin rằng thật tuyệt làm sao được chôn chặt hoàn toàn bên trong cô. “Ôi, trời, đúng đấy.”

“Chúng ta chưa xong đâu, phải không?”

Anh lắc đầu chậm chậm khi cơ thể anh bắt đầu chuyển động trong nhịp điệu cổ xưa. “Còn chưa gần đến nữa.” Anh thì thầm.

Miệng anh giữ lấy miệng cô khi một bàn tay anh nâng lên vuốt ve ngực cô. Cô là sự hoàn hảo tuyệt đối bên dưới anh, hông cô nẩy lên để gặp anh, chuyển động ngập ngừng vào lúc đầu, rồi với một sự mãnh liệt cùng hòa nhịp với đam mê đang dâng lên trong cô.

“Ôi, Chúa ơi, Kate.” Anh rên rỉ, khả năng dùng những lời hoa mỹ của anh hoàn toàn biến mất trong sự thiêu đốt của khoảnh khắc này. “Em thật tuyệt. Thật tuyệt.”

Hơi thở cô đang trở nên nhanh hơn và gấp hơn, và mỗi tiếng thở hỗn hển như điện giật đó đốt nóng đam mê của anh hơn nữa. Anh muốn chiếm lấy cô, muốn sở hữu cô, muốn ôm cô bên dưới anh và không bao giờ để cô ra đi. Và với mỗi lần đâm mạnh thì nó càng trở nên khó khăn hơn để đặt ham muốn của cô trước ham muốn của anh. Tâm trí anh hét lên rằng đây là lần đầu tiên của cô và anh phải chăm sóc cô, nhưng cơ thể anh đang đòi hỏi được giải thoát.

Với một tiếng rên đứt quãng, anh buộc mình phải ngừng và lấy lại hơi thở. “Kate?” Anh nói, chỉ đủ nhận ra giọng anh. Nó nghe khàn khàn, đứt quãng, dữ dội.

Đôi mắt cô, đã bị nhắm nghiền lại trong lúc đầu cô xoay hết bên này tới bên kia, mở bừng ra. “Đừng ngừng lại,” cô thở gấp, “xin anh đừng ngừng lại. Em rất gần với điều gì đó rồi... em không biết nó là gì.”

“Ôi, Chúa ơi,” anh rên rỉ, đâm ngập trở lại lút cán, ngửa đầu ra sau cùng lúc với xương sống của anh uốn cong xuống.

“Em quá đẹp, quá—Kate?”

Cô cứng người lại bên dưới anh, và không phải vì mê mẩn. Anh đông cứng lại. “Có gì không ổn vậy?” Anh thì thầm. Anh thấy một vẻ đau đớn chớp lên ngăn ngui—một nỗi đau về cảm xúc, không phải về thể xác—thoáng qua mặt cô trước khi cô giấu nó và thì thầm. “Không có gì.”

“Điều đó không đúng.” Anh nói trong một giọng trầm. Đôi cánh tay anh đang mệt mỏi vì phải giữ anh ở phía trên cô, nhưng anh không nhận thấy nó. Mọi dây thần kinh trong cơ thể anh đều tập trung vào gương mặt cô đang bất động và đau đớn, mặc cho những cố gắng của cô để che giấu nó.

“Anh bảo em xinh đẹp.” Cô thì thầm.

Trong cả mười giây anh chỉ nhìn chằm chằm vào cô. Dù có chết, anh cũng không thể nào hiểu được đó là một điều tồi tệ. Nhưng mà, anh chưa bao giờ được giáo dục để hiểu được trí óc của phụ nữ. Anh nghĩ anh nên đơn giản chỉ là lặp lại câu nói đó, rằng cô xinh đẹp, và vấn đề là cái quái gì chứ, nhưng một giọng nói nhỏ bên trong anh cảnh báo rằng đây là một trong những lúc đó, và không nhất thiết là anh nói gì đi nữa, nó cũng sẽ là một sai lầm, cho nên anh quyết định cư xử thật, thật cẩn trọng, và anh chỉ thì thầm tên cô, mà anh có một cảm giác có lẽ đó là từ duy nhất không khiến anh gặp rắc rối.

“Em không xinh đẹp.” Cô thì thầm, đôi mắt cô gặp mắt anh. Cô trông tan vỡ và bị phá hủy, nhưng trước khi anh có thể phản đối, cô hỏi. “Anh đang hình dung ai thế?”

Anh chớp mắt. “Em đang nói gì?”

“Anh đang nghĩ đến ai khi anh làm tình với em?”

Anthony cảm thấy như thể anh bị đâm vào bụng. Hơi thở vụt ra khỏi người anh.

“Kate.” Anh nói chậm chạp. “Kate, em điên rồi, em—”

“Em biết một người đàn ông không cần phải cảm thấy ham muốn một phụ nữ mới có thể tìm thấy khoái lạc với cô ta.” Cô thét lên.

“Em nghĩ anh không ham muốn em?” Anh ghen lời. Chúa ở trên trời, anh đang sẵn sàng bùng nổ ngay lúc này bên trong cô và anh còn không cả cử động trong ba mươi giây qua.

Môi dưới cô run rẩy giữa răng cô, và một thớ thịt bên cổ cô co giật. “Có phải anh—có phải anh nghĩ đến Edwina?”

Anthony đông cứng người lại. “Làm thế nào mà anh có thể *lấn lộn* hai người được?”

Kate cảm thấy gương mặt cô rúm lại, cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi làm cay mắt cô. Cô không muốn khóc trước mặt anh, ôi, Chúa ơi, nhất là lại vào lúc này, nhưng nó thật đau đớn, quá đau đớn, và—

Một bàn tay anh chộp lấy má cô nhanh đến sững sốt, buộc cô phải nhìn lên anh.

“Nghe anh đây,” anh nói, giọng anh đều đều và dữ dội, “và nghe cho kĩ, bởi vì anh chỉ nói điều này một lần thôi. Anh ham muốn em. Anh bị thiêu đốt vì em. Anh không thể ngủ được vào ban đêm vì muốn em. Ngay cả khi anh không *thích* em, anh thèm khát em. Đó là điều điên rồ, hấp dẫn, đáng nguyên rủa nhất, nhưng nó là thế đấy. Và nếu anh còn nghe một lời vô nghĩa nào khác từ miệng em, anh sẽ cột em vào cái giường chết tiệt này và làm tình với em bằng hàng trăm cách, cho đến khi nó cuối cùng cũng vào được cái đầu ngu ngốc của em rằng em là người phụ nữ xinh đẹp và đáng thèm muốn nhất nước Anh, và nếu những người khác không thấy được điều đó, thì họ là những kẻ ngu ngốc chết tiệt.”

Kate không nghĩ là hàm cô có thể rớt ra vì ngạc nhiên trong khi cô đang nằm, nhưng nó lại như thế.

Một bên lông mày của anh cong lên với cái vẻ chỉ có thể được gọi là ngạo mạn nhất từng xuất hiện trên một gương mặt. “Rõ chưa?”

Cô chỉ nhìn chằm chằm vào anh, không hoàn toàn có thể trả lời được. Anh cúi xuống cho đến khi mũi anh chỉ còn cách mũi cô một inch. “Rõ chưa?” Cô gật đầu.

“Tốt.” Anh gầm gừ, và rồi, trước khi có có một lúc để ít nhất là lấy hơi, môi anh ngấu nghiến môi cô trong một nụ hôn dữ dội đến mức cô phải nắm chặt lấy vai giường để giữ không hét lên. Hồng anh nện vào hồng cô, điên cuồng với sức mạnh của chúng, đâm mạnh, xoay tròn, vuốt ve cô cho đến khi cô chắc chắn là cô đang ở trên lửa.

Cô bấu víu lấy anh, không chắc là cô đang cố buột chặt anh vào mình hay đẩy anh ra. “Em không thể làm điều này được.” Cô rên rỉ, chắc chắn là cổ sẽ vỡ vụn. Những cơ bắp của cô cứng lại, căng thẳng, và càng lúc càng khó thở.

Nhưng nếu anh có nghe cô, thì anh chẳng quan tâm. Khuôn mặt anh là một mặt nạ gay gắt của sự tập trung, mồ hôi rịn ra trên hàng lông mày của anh. “Anh Anthony,” cô thở hổn hển, “em không—” Một bàn tay của anh trượt vào giữa họ và chạm vào cô, và cô thét lên. Anh đâm mạnh vào cô lần cuối cùng, và cả thế giới của cô vỡ tan. Cô cứng người lại, rồi run rẩy, rồi cô nghĩ là cô đang rơi xuống. Cô không thể thở được, ngay cả thở những hơi ngắn và gấp. Cổ họng cô bị đóng lại, và đầu cô ngửa ra sau khi hai tay cô bấu chặt lấy tấm vải trải giường với một sự mãnh liệt mà cô chưa bao giờ có thể tin được là cô sở hữu nó.

Anh trở nên hoàn toàn bất động ở trên cô, miệng anh mở ra trong một tiếng thét câm lặng, và rồi anh ngã xuống, sức nặng của anh ép cô sâu hơn vào trong tấm vải giường.

“Ôi, Chúa tôi.” Anh thở hổn hển, cả người anh giờ đang run rẩy. “Chưa bao giờ... nó chưa bao giờ... tuyệt đến thế... Nó chưa bao giờ tuyệt đến thế.”

Kate, người phải cần thêm vài giây nữa mới có thể hồi phục, mỉm cười khi cô vuốt tóc anh. Một ý nghĩ tình quái đến với cô, một ý nghĩ tình quái hoàn hảo tuyệt vời. “Anh Anthony?” Cô thì

thầm.

Làm thế nào mà anh có thể ngược đầu lên cô không thể biết được, bởi vì anh trông như thể phải cần đến sức mạnh của Hercule mới có thể mở mắt anh ra và cầu nhàu một câu trả lời.

Cô mỉm cười, chậm chậm, với một vẻ quyến rũ của phụ nữ mà cô chỉ vừa học được vào tối đó. Để cho một ngón tay của cô trượt dọc đến góc mép quai hàm anh, cô thì thầm. "Chúng ta đã xong chưa?"

Trong một giây anh không trả lời, rồi đôi môi anh toát lên thành một nụ cười còn quý quai hơn cả những gì cô có thể tưởng tượng được. "Vào lúc này." Anh thì thầm khàn khàn, lặn xuống nằm nghiêng một bên và kéo cô theo anh. "Nhưng chỉ vào lúc này thôi."

Chương 18

Mặc dù lời đồn vẫn xoay quanh hôn lễ vội vã của Lord và Lady Bridgerton (trước đây là Miss Katharine Sheffield, cho các bạn những người đã ở trong kì ngủ đông vào những tuần vừa qua), Bốn Tác Giả vẫn khẳng định theo ý kiến rằng hôn nhân của họ là một sự kết hợp của tình yêu. Ngài Tử Tước Bridgerton đúng là không hộ tống phu nhân của chàng đến mọi buổi họp mặt xã hội (nhưng thật ra thì, có ông chồng nào làm thế chứ?), nhưng khi chàng có mặt, Bốn Tác Giả không thể không nhận thấy rằng chàng luôn luôn có vẻ đang thì thầm điều gì đó vào tai phu nhân chàng, và điều đó luôn luôn có vẻ khiến cho nàng mỉm cười và đỏ mặt.

Hơn nữa, chàng luôn luôn khiêu vũ với nàng một lần nhiều hơn số lần được xem là đúng theo thông lệ. Nếu xét đến việc có biết bao nhiêu người chồng không thích khiêu vũ với vợ của họ thì nào, đây đúng là sự lãng mạn, đúng thế.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 10 tháng 6 năm 1814

Những tuần tiếp theo trôi qua với một sự gấp gáp điên cuồng. Sau khi ngu lại một thời gian ngắn ở Aubrey Hall, đôi tân hôn trở lại Luân Đôn, nơi hội mùa đang ở thời kì sôi nổi nhất. Kate đã hy vọng sẽ sử dụng những buổi chiều của cô để tiếp tục những buổi học thổi sáo, nhưng cô nhanh chóng khám phá ra rằng cô đang rất bận rộn, và những ngày của cô tràn ngập với những cuộc viếng thăm của xã hội thượng lưu, đi du ngoạn mua sắm với gia đình cô, và thỉnh thoảng thì là cuộc cưới ngựa trong công viên. Những buổi chiều của cô là một cơn lốc của những vũ hội và dạ tiệc.

Nhưng những buổi tối của cô chỉ dành cho Anthony.

Hôn nhân, cô quyết định, phù hợp với cô. Cô ít thấy Anthony hơn là cô muốn, nhưng cô hiểu và chấp nhận rằng anh là một người rất bận rộn. Những bận tâm của anh, kể cả trong Nghị Viện và đối với những điền trang, chiếm rất nhiều thời gian. Nhưng khi buổi tối anh trở về nhà và gặp cô trong phòng ngủ (không có phòng ngủ riêng rẽ cho Lord và Lady Bridgerton đâu nhé!) anh thật là ân cần tuyệt vời, hỏi han cô về một ngày của cô, nói cho cô nghe về công việc hôm đó

của anh, và làm tình với cô cho đến tận khuya.

Anh còn dành cả thời gian lắng nghe cô tập thổi sáo. Cô đã thu xếp để thuê một người nhạc công đến và hướng dẫn cho cô hai buổi sáng mỗi tuần. Cứ xét đến mức (không thật thành thạo) về trình độ thổi sáo mà Kate đã tích lũy được, việc Anthony sẵn sàng ngồi suốt ba mươi phút để nghe chỉ có thể được xem là một dấu hiệu của tình yêu thương trìu mến.

Tất nhiên, không qua khỏi sự chú ý của cô là anh không bao giờ lặp lại hành động đó nữa.

Hôn nhân của cô là một sự tồn tại tốt đẹp, một hôn nhân tốt hơn rất nhiều so với hầu hết những phụ nữ ở địa vị của cô có thể trông đợi. Nếu chồng cô không yêu cô, nếu anh sẽ không bao giờ yêu cô, thì ít nhất anh đã làm rất tốt việc khiến cô cảm thấy được quan tâm chăm sóc và được yêu mến. Và hiện tại Kate có thể tự hài lòng với điều đó.

Và nếu anh có vẻ xa cách trong khoảng thời gian của ngày, thì chà, anh chắc chắn là không xa cách vào ban đêm.

Mặc dù vậy, phần còn lại của xã hội, và đặc biệt là Edwina, đã nhồi vào đầu họ rằng hôn nhân của Lord và Lady Bridgerton là một sự kết hợp của tình yêu. Edwina đã đến thăm vào những buổi chiều, và ngày hôm nay không phải là một ngoại lệ. Cô và Kate đang ngồi trong phòng khách, uống trà và gặm bánh bích quy, tận hưởng một khoảnh khắc hiếm hoi của sự riêng tư khi mà giờ Kate đã chào tạm biệt những lượt khách viếng thăm hàng ngày của cô.

Tất cả mọi người, có vẻ như vậy, đều muốn xem nữ tử tước mới làm thế nào để thích ứng, và phòng khách của Kate gần như không bao giờ trống vào các buổi chiều.

Newton nhảy lên trên ghế sofa bên cạnh Edwina, và cô đang lơ đãng vuốt ve bộ lông của nó khi cô nói, “Mọi người đều nói về chị hôm nay đấy.”

Kate còn không ngừng lại khi cô nâng tách trà lên môi và nhấp một ngụm. “Mọi người luôn luôn nói về chị.” Cô nói với một cái nhún vai. “Họ sẽ sớm tìm thấy một chủ đề khác thôi.”

“Không,” Edwina trả lời, “chừng nào mà chồng chị còn nhìn vào chị như cái cách anh ấy nhìn tối qua.”

Kate cảm thấy má cô nóng lên. “Anh ấy chẳng làm gì khác thường cả.” Cô thì thầm.

“Chị Kate, anh ấy gần như là đang cháy âm ỉ vậy!” Edwina thay đổi tư thế của cô khi Newton cũng làm thế, để cho cô biết với một tiếng rên ừ ừ nhỏ rằng nó muốn được gãi bụng. “Cá nhân em đã thấy anh ấy đẩy Lord Haveridge ra khỏi đường đi của mình trong lúc vội vã đi đến bên chị.”

“Bọn chị đã không đến cùng nhau.” Kate giải thích, mặc dù trái tim cô đang tràn ngập với một niềm vui bí mật và gần như là ngu ngốc. “Chị chắc là anh ấy chỉ có vài điều cần phải nói với chị.”

Edwina trông hồ nghi. “Và anh ấy có chứ?”

“Anh ấy có gì?”

“Nói với chị điều gì đó.” Edwina nói với sự bức tức có thể trông thấy được. “Chị chỉ vừa mới nói chị chắc là anh ấy có gì đó cần nói với chị. Nếu nó đúng, chẳng phải là anh ấy đã nói với chị điều đó rồi sao? Và rồi chị sẽ biết anh ấy có điều gì đó để nói với chị, đúng chứ?”

Kate chớp mắt. “Edwina, em đang khiến chị bị chóng mặt.”

Môi Edwina mím lại trong một vẻ nhăn mặt cáu kỉnh. “Chị không bao giờ nói với em bất cứ điều gì.”

“Edwina, bởi vì chẳng có gì để mà nói!” Kate vói tới trước, chop lấy một bánh bích quy, và cắn một miếng to, cực kỳ bất lịch sự khi để miệng cô sẽ trở nên quá đầy để không thể nói được. Điều mà cô nên nói với em gái cô—rằng trước khi họ còn chưa kết hôn, chồng cô đã nói với cô trong một thái độ sự-thật-hiến-nhiên và thẳng thắn rằng anh sẽ không bao giờ yêu cô?

Điều đó sẽ phù hợp với một cuộc trò chuyện lí thú với trà và bánh.

“À,” cuối cùng thì Edwina cũng tuyên bố, sau khi quan sát Kate nhai trong đầy một phút, “em thật sự có một lý do khác để đến đây hôm nay. Em có điều này muốn nói với chị.”

Kate nuốt xuống đầy biết ơn. “Thật chứ?”

Edwina gật đầu, đỏ mặt.

“Chuyện gì thế?” Kate hỏi, nhấp trà. Miệng cô khô kinh khủng sau khi nhai hết cái bánh.

“Em nghĩ là em đang yêu.”

Kate gần như phun trà của cô ra. “Với ai?”

“Mr.Bagwell.”

Cố gắng hết mức, Kate chẳng thể nào nhớ nổi ai là Mr.Bagwell.

“Anh ấy là một học giả.” Edwina nói với một cái thở dài mơ mộng. “Em đã gặp anh ấy tại buổi tiệc tại thôn quê của Lady Bridgerton.”

“Chị không nhớ đã gặp anh ta.” Kate nói, hàng lông mày cô chạm vào nhau trong một vẻ suy nghĩ mông lung.

“Chị hơi bận vào lúc đó.” Edwina trả lời với một giọng chậm biếm. “Đính hôn và các thứ.”

Kate dài mặt ra theo kiểu một người chỉ có thể biểu hiện với anh chị em mình. “Chỉ cần nói với chị về Mr.Bagwell thôi.”

Đôi mắt Edwina trở nên ầm ập và sáng rực. “Anh ấy là một người con trai thú, cho nên anh ấy không thể có thu nhập nhiều. Nhưng giờ chị đã kết hôn tốt đẹp rồi, em không cần lo về điều đó nữa.”

Kate cảm thấy nước mắt bất ngờ dâng lên trong mắt cô. Cô đã không nhận ra Edwina đã phải cảm thấy bị áp lực thế nào trước đó.

Cô và Mary đã rất cẩn thận trấn an Edwina rằng cô có thể kết hôn với bất cứ ai mà cô thích, nhưng họ đều biết thật sự tình hình tài chính của họ, và họ đã chắc chắn là đều cảm thấy tội lỗi vì đùa cợt về việc thật dễ dàng để yêu một người đàn ông giàu có cũng như là một người đàn ông nghèo.

Chỉ cần nhìn một cái vào gương mặt Edwina là có thể nhận ra một gánh nặng to lớn đã được cất ra khỏi vai cô.

“Chị mừng là em đã tìm được ai đó phù hợp với em.” Kate thì thầm.

“Ôi, anh ấy có phù hợp. Em biết rằng chúng ta có thể không có nhiều tiền, nhưng thật sự thì, em không cần đến nhung lụa và trang sức đắt tiền.” Đôi mắt cô rơi xuống viên kim cương lấp lánh trên bàn tay Kate. “Không phải là em nghĩ chị như thế, tất nhiên!” Cô nhanh chóng chen ngang, gương mặt cô trở nên đỏ hơn. “Chỉ là—”

“Chỉ là thật tuyệt khi không phải lo lắng về việc làm trụ cột cho chị gái và mẹ.” Kate kết thúc câu nói giùm cô trong một giọng nhẹ nhàng.

Edwina thở một hơi dài. “Chính xác là vậy.”

Kate vói tay qua bàn và nắm lấy tay em gái. “Em chắc chắn là không cần lo lắng về chị, và chị chắc là anh Anthony và chị sẽ luôn luôn có khả năng trợ cấp cho Mary, nếu người có bao giờ cần đến sự giúp đỡ.”

Môi Edwina cong lên thành một nụ cười run run.

“Còn về phần em,” Kate nói thêm, “chị nghĩ là đã đến lúc em có thể chỉ nghĩ cho mình được rồi. Để được quyết định dựa trên những việc *em* mong muốn, không phải là việc em nghĩ những người khác cần.”

Edwina kéo một bàn tay của cô ra để chùi đi một giọt nước mắt. “Em thật sự thích anh ấy.” Cô thì thầm.

“Vậy thì chị chắc là chị cũng sẽ thích anh ấy.” Kate nói chắc chắn. “Khi nào thì chị có thể gặp anh ấy?”

“Em e là anh ấy sẽ ở Oxford trong vòng nửa tháng nữa. Anh ấy có những giao kết trước đó mà em không muốn anh ấy phá vỡ chỉ vì em.”

“Tất nhiên là không.” Kate thì thầm. “Em sẽ không muốn kết hôn kiểu quý ông không xem trọng lời giao kết của mình.”

Edwina gật đầu đồng ý. “Em đã nhận được một bức thư từ anh ấy sáng nay, và anh ấy nói anh ấy sẽ đến Luân Đôn vào cuối tháng này và hy vọng có thể đến thăm em.”

Kate mỉm cười tinh quái. “Anh ấy đã gửi thư cho em rồi ư?”

Edwina gật đầu và đỏ mặt. “Nhiều lá mỗi tuần.” Cô thừa nhận.

“Và anh ấy nghiên cứu lĩnh vực gì?”

“Khảo cổ học. Anh ấy rất xuất sắc. Anh ấy đã đến Hy Lạp rồi. Những hai lần!”

Kate đã không nghĩ em gái cô—dù đã được biết đến khắp nơi vì vẻ đẹp của cô—có thể trở nên đáng yêu hơn nữa, nhưng khi Edwina nói về Mr. Bagwell của cô, gương mặt cô sáng lên với một vẻ rạng ngời có thể làm tim người ta ngừng đập.

“Chị không thể chờ để được gặp anh ấy,” Kate tuyên bố. “Chúng ta phải có một buổi ăn tối thân mật với anh ấy như là một vị khách danh dự.”

“Điều đó thật tuyệt.”

“Và có lẽ ba người chúng ta có thể đi cưỡi ngựa trong công viên để chúng ta có thể thân thiết hơn. Giờ thì chị đã là một bà cô có chồng già nua, chị được xem như một người hộ tống phù hợp.” Kate cười nhỏ. “Nó không buồn cười sao?”

Một giọng rất thích thú, rất đàn ông vang lên từ ngưỡng cửa. “Cái gì buồn cười?”

“Anh Anthony!” Kate thốt lên, ngạc nhiên khi thấy chồng cô vào giữa ngày. Anh luôn luôn có những công việc và những cuộc gặp gỡ đã giữ anh ở xa nhà họ. “Thật là vui được thấy anh.”

Anh hơi mỉm cười khi anh gật đầu về phía Edwina. “Anh thấy mình có một khoảng thời gian rảnh rồi bắt ngờ.”

“Anh có muốn dùng trà với chúng em chứ?”

“Anh sẽ tham gia,” anh thì thầm khi anh đi ngang qua phòng và nhắc một cái bình pha lê trên chiếc bàn gỗ lên, “nhưng anh tin là anh sẽ uống rượu brandy thay vào đó.”

Kate ngấm anh khi anh rót cho mình một ly, rồi lơ đãng xoay nó trong tay anh. Có những lúc như thế này cô thấy thật khó khăn để giữ cho trái tim mình không ánh lên trong đôi mắt. Anh thật đẹp trong buổi chiều muộn. Cô không chắc là tại sao; có lẽ đó là do vùng râu mờ mờ trên má anh hoặc sự thật là mái tóc anh luôn hơi rối từ bất cứ việc gì mà anh làm cả ngày. Hoặc chỉ đơn giản là cô đã không thường xuyên được thấy anh vào khoảng thời gian này của ngày; cô một lần đã đọc một bài thơ nói rằng những khoảnh khắc bất ngờ luôn luôn ngọt ngào hơn nhiều.

Khi Kate nhìn ngấm chồng cô, cô nghĩ bài thơ đó có lẽ đúng.

“Vậy là,” Anthony nói sau khi uống một ngụm, “hai quý cô đang bàn luận chuyện gì thế?”

Kate nhìn sang em gái để xin phép chia sẻ thông tin của cô, và khi Edwina gật đầu, cô nói, “Edwina đã gặp một quý ông mà nó để ý.”

“Thật sao?” Anthony hỏi, nghe như thích thú với một thái độ kỳ lạ của một người cha. Anh ngả người trên cánh tay vịn của ghế Kate, một đồ nội thất không hoàn toàn hợp thời nhưng rất được yêu thích trong ngôi nhà Bridgerton vì sự tiện nghi của nó. “Anh muốn được gặp anh ấy.” Anh thêm.

“Anh muốn?” Edwina nhắc lại, chớp mắt như một con cú. “Anh sẽ?”

“Tất nhiên. Thật ra, anh nhất định như thế.” Khi chẳng ai trong hai cô bình luận gì, anh hơi cau mày và nói thêm, “Anh là trụ cột của gia đình. Đó là những gì mà chúng ta làm.”

Môi Edwina hé ra ngạc nhiên. “Em—em đã không nhận ra anh cảm thấy phải có trách nhiệm với em.”

Anthony nhìn vào cô như thể cô đã trở nên mất trí. “Em là em gái Kate.” Anh nói, như thể điều đó có thể giải thích tất cả.

Vẻ mặt ngơ ngẩn của Edwina giữ nguyên trên mặt cô thêm một giây nữa, và rồi nó tan chảy thành một vẻ sung sướng rạng rỡ. “Em đã luôn luôn tự hỏi sẽ như thế nào nếu có một người anh trai.” Cô nói.

“Anh hy vọng là anh qua mức xứng đáng,” Anthony cầu nhàu, không hoàn toàn thoải mái với sự

biểu lộ cảm xúc đột ngột.

Cô cười tươi với anh. “Tuyệt vời. Em thề là em không hiểu tại sao Eloise lại than phiền nhiều như thế.”

Kate quay sang Anthony và giải thích, “Edwina và em gái anh đã nhanh chóng trở thành bạn từ hôn lễ của chúng ta.”

“Chúa cứu giúp chúng ta.” Anh lầm bầm. “Và, liệu anh có thể hỏi, Eloise có thể than phiền về điều gì chứ?”

Edwina mỉm cười vẻ ngây thơ. “Ồ, không có gì, thật đấy. Chỉ là anh có thể, đôi lúc, hơi bảo vệ quá mức cần thiết.”

“Điều đó thật nực cười.” Anh mắng.

Kate sặc trà. Cô hoàn toàn chắc chắn là đến lúc những con gái của họ đến tuổi lấy chồng, Anthony sẽ cải đạo công giáo chỉ để anh có thể nhốt chúng vào một tu viện với những bức tường cao năm mét!

Anthony liếc qua cô với đôi mắt nheo lại. “Em đang cười gì thế?”

Kate nhanh chóng chặm miệng cô với một cái khăn ăn, lầm bầm, “Không có gì.” dưới lớp vải.

“Hừm.”

“Eloise nói rằng anh như một con gấu khi Daphne được Simon theo đuổi,” Edwina nói.

“Ồ, nó nói thế à?”

Edwina gật đầu. “Cô ấy nói cả hai người đã đấu súng!”

“Eloise nói quá nhiều.” Anthony cắn nhả.

Edwina gật đầu một cách hạnh phúc. “Cô ấy luôn luôn biết mọi thứ. Mọi thứ! Còn nhiều hơn cả Lady Whistledown.”

Anthony quay sang Kate với một vẻ một phần bị bao vây và một phần là sự châm biếm. “Nhắc anh mua một cái bật mồm cho em gái anh.” Anh nói khô khan. “Và một cái cho em gái em nữa.”

Edwina cười êm ái. “Em chưa bao giờ mơ được là trêu một người anh cũng vui như là trêu chị gái. Em mừng là chị đã kết hôn với anh ấy, chị Kate.”

“Chị đã không có nhiều lựa chọn,” Kate nói với nụ cười khô khan, “nhưng chị lại rất hài lòng với mọi chuyện.”

Edwina đứng lên, đánh thức Newton, nó đã rơi vào giấc ngủ hạnh phúc bên cạnh cô trên ghế sofa. Nó rên một tiếng bị lãng mạ và trườn xuống sàn nhà, nơi nó nhanh chóng cuộn tròn dưới cái bàn.

Edwina ngẩng con chó và cười rúc rích trước khi lên tiếng, “Em nên đi thôi. Không, đừng tiễn em.” Cô nói thêm khi cả Kate và Anthony đều đứng dậy để hộ tống cô đến cửa trước. “Em có thể tự mình ra về được mà.”

“Vớ vẩn.” Kate nói, khoác tay cô vào Edwina. “Anh Anthony, em sẽ quay lại ngay.”

“Anh phải tính xem bao nhiêu phút mới được.” Anh thì thầm, và rồi, khi anh uống một ngụm rượu, cả hai người phụ nữ rời phòng, theo sau bởi Newton, nó giờ đang sửa lên hăng hái, đoán là ai đó sẽ dẫn nó đi dạo.

Một khi hai chị em đã đi khỏi, anh ngồi vào cái ghế thoải mái mà Kate vừa ngồi. Nó vẫn còn hơi ấm từ cơ thể cô, và anh tưởng tượng là anh có thể ngửi thấy hương thơm của cô trên vải ghế. Lần này nhiều xà phòng hơn là hoa ly ly, anh nghĩ với một cái hít cần trọng. Có lẽ hoa ly ly là từ nước hoa cô sử dụng vào buổi tối.

Anh không hoàn toàn chắc tại sao anh lại về nhà vào chiều nay; anh chắc chắn là không có ý định đó. Ngược lại với điều anh nói với Kate, những cuộc gặp gỡ và trách nhiệm của anh có thể dễ dàng lên lịch tại nhà. Và trong khi anh tất nhiên là một người đàn ông bận rộn—anh không bao giờ đóng khung vào nếp sống biếng nhác như nhiều người khác—anh dành nhiều buổi chiều tại White’s, đọc báo và chơi bài với các bạn anh.

Anh đã nghĩ đó là điều tốt nhất. Giữ khoảng cách với vợ mình là điều quan trọng. Cuộc sống—hoặc ít nhất là cuộc sống của anh—được chia rạch rồi, và một người vợ phù hợp vào những phần mà anh dán nhãn là “sự kiện xã hội” và “giường.”

Nhưng khi anh đến White’s vào chiều đó, chẳng có ai ở đó mà anh cảm thấy một mong muốn trò chuyện. Anh đọc lướt qua tờ báo, nhưng ở đó cũng có rất ít điều thú vị trong ấn bản mới nhất. Và khi anh ngồi bên cửa sổ, cố gắng tận hưởng sự bầu bạn của chính mình (nhưng thấy nó thật là thiếu sót), anh bị chộp lấy bởi một mong muốn nực cười là trở về nhà và xem Kate đang làm gì.

Một buổi chiều thì chẳng làm đau ai cả. Anh không hẳn sẽ yêu vợ anh chỉ vì đã trải qua một buổi chiều bên cạnh cô. Không phải là anh nghĩ anh có nguy cơ yêu cô, anh tự nhắc nhở mình một cách nghiêm khắc. Anh đã kết hôn gần một tháng rồi và anh đã giữ cho cuộc sống khỏi những mớ bòng bong đó. Chẳng có lý do gì để nghĩ rằng anh không thể giữ tình trạng đó mãi mãi.

Cảm thấy hài lòng với chính mình, anh uống thêm một ngụm brandy nữa, nhìn lên khi anh nghe tiếng Kate vào lại trong phòng.

“Em nghĩ là Edwina có lẽ đang yêu.” Cô nói, cả gương mặt cô bừng sáng lên với một nụ cười rạng rỡ.

Anthony cảm thấy cơ thể anh cứng lên đáp lại. Nó thật nực cười, thật thế, cách mà anh phản ứng với nụ cười của cô. Xảy ra vào mọi lần, và nó là một sự phiền toái chết tiệt.

À thì, hầu hết mọi lần là mối phiền toái. Anh đã không phiền lòng nhiều khi anh có thể đi theo nó với một cái huých và một chuyến du hành vào phòng ngủ.

Nhưng tâm trí Kate rõ ràng là không ngu vãng chắc trong đồng lầy này như anh, bởi vì cô đã chọn ngồi vào chiếc ghế đối diện, ngay cả khi vẫn còn nhiều chỗ trong cái ghế của anh, với điều kiện họ không ngại ngồi ép sát vào nhau. Ngay cả cái ghế ở góc hẹp bên cạnh anh cũng còn khá hơn; ít nhất thì lúc đó anh có thể kéo cô lên và giật cô vào lòng anh. Nếu anh cố thử phương pháp đó từ nơi cô ngồi đối diện bên kia bàn, anh sẽ phải lôi cô ngang qua khay trà.

Anthony nheo mắt lại khi anh ước đoán tình hình, cố đoán xem chính xác bao nhiêu trà sẽ đổ lên tấm thảm, và rồi sẽ mất bao nhiêu để thay tấm thảm, và rồi liệu anh có thật sự quan tâm đến một khoản tiền nhỏ nhặt như thế không...

“Anh Anthony? Anh có đang nghe em nói không?”

Anh nhìn lên. Kate đang đặt hai cánh tay cô lên đầu gối khi cô nghiêng người tới trước để nói chuyện với anh. Cô trông rất tập trung và có một tí khó chịu.

“Anh có không?” Cô khẳng định.

Anh chớp mắt.

“Nghe em nói?” Cô nghiêng ra.

“Ồ.” Anh cười toét miệng. “Không.”

Cô đảo tròn mắt nhưng không thèm mắng anh hơn nữa. “Em đang nói rằng chúng ta nên mời Edwina và anh chàng của nó đến dùng một bữa tối nào đó. Để xem liệu chúng ta có nghĩ họ hợp với nhau không. Em chưa bao giờ thấy con bé quan tâm đến một quý ông như thế, và em rất muốn nó được hạnh phúc.”

Anthony với tới một bánh bích quy. Anh đang đói, và anh đã từ bỏ ý tưởng có được vợ trên lòng anh. Mặt khác, nếu anh có thể dọn dẹp sạch sẽ những tách và đĩa, kéo mạnh cô ngang qua bàn có lẽ sẽ không có hậu quả lộn xộn nhiều lắm...

Anh lén lút đẩy cái khay trà sang một bên. “Hmmm?” Anh càu nhàu, nhai cái bánh. “Ồ, đúng vậy, tất nhiên. Edwina sẽ hạnh phúc.”

Kate nhìn anh nghi ngờ. “Anh có chắc là anh không muốn một ít trà với cái bánh bích quy đó không? Em không phải là một người hâm mộ cuồng nhiệt brandy, nhưng em cho là trà sẽ có vị tốt hơn với một cái bánh ngọt.”

Thật ra, Anthony nghĩ, rượu brandy rất hợp với bánh ngọt, nhưng nó chắc chắn là chẳng hại ai khi uống cạn cái ấm trà một ít, chỉ phòng trường hợp anh lật đổ nhào nó. “Ý kiến hay đấy.” Anh nói, chụp lấy một cái tách trà và đưa nó ra cho cô. “Trà đúng là thứ anh cần. Không thể tin được anh đã không nghĩ đến nó sớm hơn.”

“Em cũng không thể tin được.” Cô thì thầm chua chát—nếu một người có thể thì thầm trong một vẻ chua chát, và sau khi nghe được lời châm chọc nhỏ của Kate, Anthony nghĩ một người có thể làm thế lắm.

Nhưng anh chỉ tặng cô một nụ cười vui vẻ khi với tới và nắm lấy cái tách trà từ tay cô. “Cảm ơn em.” Anh nói, kiểm tra xem cô đã thêm sữa chưa. Cô đã thêm, việc đó chẳng khiến anh ngạc nhiên; cô rất giỏi nhớ những chi tiết như thế này.

“Nó còn đủ nóng chứ?” Kate lịch sự hỏi.

Anthony uống cái tách. “Hoàn hảo.” Anh trả lời, thở ra một hơi thỏa mãn. “Anh có thể phiền em thêm một tách nữa chứ?”

“Anh có vẻ mới hình thành một sự yêu thích đối với trà thì phải.” Cô nói khô khan.

Anthony xem xét cái ấm trà, tự hỏi không biết còn lại bao nhiêu và liệu anh có thể uống hết nó mà không bị tấn công bởi nhu cầu cấp thiết phải đi giải tỏa không. “Em cũng nên uống thêm một ít đi.” Anh đề nghị. “Em trông hơi thiếu nước.”

Hai hàng lông mày cô nhướn lên. “Vậy sao?”

Anh gật đầu, rồi lo lắng anh có lẽ đã nói nó hơi nặng nề. “Chỉ một ít thôi, tất nhiên.” Anh nói.

“Tất nhiên.”

“Còn đủ trà cho anh một tách nữa không?” Anh hỏi, kiểu thờ ơ nhất mà anh có thể sắp xếp được.

“Nếu không đủ, em chắc là có thể gọi Đầu bếp nấu thêm một ấm nữa.”

“Ồ, không, anh chắc là nó không cần thiết đâu.” Anh thốt lên, chắc là hơi quá to. “Anh chỉ uống bất cứ gì còn lại thôi.”

Kate nghiêng cái ấm cho đến khi giọt trà cuối cùng cũng rớt vào tách. Cô thêm một muỗng to sữa, rồi đưa lại cho anh trong yên lặng, mặc dù đôi lông mày nhướn cao nói thay cho cô.

Khi anh nhấp trà—bụng anh đã hơi quá đầy để có thể nuốt ực nó xuống nhanh như tách vừa rồi—Kate hắng giọng và hỏi, “Anh có biết chàng trai trẻ của Edwina không?”

“Anh còn chẳng biết anh ta là ai.”

“Ôi. Em xin lỗi. Em chắc là đã quên nhắc đến tên anh ta. Là Mr.Bagwell. Em không biết tên khai sinh của anh ta, nhưng Edwina nói anh ta là con thứ, nếu điều đó giúp được. Nó đã gặp anh ta tại buổi tiệc của mẹ anh.”

Anthony lắc đầu. “Chưa bao giờ nghe về anh ta. Anh ta chắc là một trong những gã tội nghiệp mẹ anh đã mời để cân bằng số lượng khách. Mẹ anh đã mời một lượng lớn phụ nữ trời đánh. Bà luôn như thế, hy vọng là một trong bọn anh có thể thật sự yêu, nhưng rồi bà lại phải tìm được một lượng những người đàn ông tầm thường để cân bằng số lượng.”

“Tầm thường?” Kate lặp lại.

“Để cho phụ nữ không yêu họ mà thay vào đó là bọn anh.” Anh trả lời với nụ cười toét nửa miệng.

“Bà chắc là tuyệt vọng muốn gả quách các anh đi, đúng không?”

“Tất cả những gì anh biết,” Anthony nói với một cái nhún vai, “rằng mẹ anh đã mời rất nhiều phụ nữ phù hợp lần vừa rồi mà bà đã phải xuống nước mời mục sư và van xin đưa con trai mười sáu tuổi của ông ta đến ăn tối.”

Kate nhăn mặt. “Em nghĩ là em đã gặp cậu ta.”

“Ừ, cậu ta mắc cỡ kinh khủng, anh chàng tội nghiệp. Mục sư đã nói với anh cậu ta bị phát ban trong cả tuần sau khi bị ngồi cạnh Cressida Cowper tại tiệc tối.”

“Chà, điều đó thì sẽ khiến cho bất cứ ai cũng bị phát ban.”

Anthony cười toe toét. “Anh đã biết là em có một tính ác trong người mà.”

“Em không có ác ý!” Kate phản đối. Nhưng nụ cười của cô ranh mãnh. “Nó chẳng có gì hơn ngoài sự thật.”

“Đừng có tự bảo vệ mình với anh.” Anh kết thúc tách trà; nó đặc đến mức đắng ngắt vì đã bị ngâm trong bình trà quá lâu, nhưng sữa đã khiến nó gần như dễ chịu. Đặt tách xuống, anh nói thêm, “Cái tính độc ác của em là một trong những điều anh thích nhất ở em đấy.”

“Trời ơi,” cô lầm bầm, “em sẽ ghét được biết anh thích cái gì ít nhất.”

Anthony chỉ vẫy một bàn tay tùy tiện trong không trung. “Nhưng quay lại với em gái em và Mr.Bugwell của cô ấy—”

"Bagwell."

“Đáng thương thật.”

“Anh Anthony!”

Anh làm ngơ cô. “Anh đang thật sự nghĩ là anh phải để một phần của hồi môn cho Edwina.”

Sự mỉa mai của hành động đó không phải là anh không nhận thấy. Lúc anh còn có ý định kết hôn với Edwina, anh đã lên kế hoạch để một phần hồi môn cho *Kate*.

Anh liếc lên Kate để xem phản ứng của cô.

Anh đã không, tất nhiên, đưa ra lời nói đó chỉ để có được ý kiến tốt của cô, nhưng anh không quá cao thượng đến mức anh không thể thú nhận với chính mình rằng anh đang hy vọng một điều gì đó hơn là sự im lặng sững sốt mà cô đang thể hiện này.

Rồi anh nhận ra cô đang gần rớt nước mắt.

“Kate?” Anh hỏi, không chắc là liệu anh có nên sung sướng hay lo lắng.

Cô chùi mũi hơi không trang nhã với mu bàn tay. “Đó là điều tuyệt vời nhất mà ai đó từng làm vì em.” Cô hít mũi.

“Anh thật sự làm điều đó vì Edwina.” Anh lầm bầm, không bao giờ thoải mái với những phụ nữ khóc lóc. Nhưng bên trong, cô đang khiến anh cảm thấy cao lớn đến ba mét.

“Ôi, anh Anthony!” Cô gần như khóc thét lên. Và rồi, mặc cho sự ngạc nhiên cực độ của anh, cô nhảy lên và bay qua cái bàn và vào trong vòng tay anh, gấu váy nặng nề của cô quét ba tách trà, hai đĩa lót, và một cái muống xuống sàn.

“Anh thật là ngọt ngào.” Cô nói, chùi mắt khi cô rơi phịch chắc chắn vào lòng anh. “Người đàn ông tuyệt vời nhất Luân Đôn.”

“Chậc, anh không biết về điều đó.” Anh đáp trả, trượt một cánh tay quanh eo cô. “Người đàn ông nguy hiểm nhất, có lẽ thế, hay đẹp trai—”

“Tuyệt vời nhất.” Cô ngắt lời một cách kiên quyết, gác đầu cô vào chỗ hõm ở cổ anh. “Chắc chắn là người tuyệt vời nhất.”

“Nếu em khẳng khẳng như thế.” Anh thì thầm, không hề thấy bất hạnh với sự việc đang diễn tiến.

“Thật tốt là chúng ta đã kết thúc ấm trà đó.” Kate nói, nhìn những tách trà trên sàn. “Nó sẽ trở thành một mớ lộn xộn kinh khủng.”

“Ồ, tất nhiên.” Anh mỉm cười với chính mình khi anh kéo cô đến gần hơn. Có điều gì đó ấm áp và thoải mái trong việc ôm Kate. Đôi chân cô đu đưa trên cánh tay vịn của ghế và lưng cô đang dựa vào cánh tay của anh. Họ khít với nhau rất tuyệt, anh nhận ra. Có lẽ có đúng kích cỡ dành cho người đàn ông có thể trạng như anh.

Có rất nhiều điều về cô mà chỉ đơn giản là đúng. Nó là loại nhận thức thường khiến anh kinh hãi, nhưng vào lúc này đây anh hạnh phúc đến chết tiệt đi được chỉ ngồi đây với cô trong lòng nên anh đơn giản là từ chối nghĩ về tương lai.

“Anh thật là tốt với em.” Cô thì thầm.

Anthony nghĩ về tất cả những lần anh cố ý xa cách, tất cả những lần anh để mặc cô tự lo liệu, nhưng anh đẩy cảm giác tội lỗi sang một bên. Nếu anh có đang áp đặt một khoảng cách giữa họ, đó là để tốt cho cô thôi. Anh không muốn cô yêu anh. Nó sẽ khiến mọi việc khó khăn hơn cho cô khi anh chết.

Và nếu anh có yêu cô...

Anh còn không muốn nghĩ việc đó sẽ khó khăn thế nào đối với anh.

“Chúng ta có kế hoạch gì cho chiều nay không?” Anh thì thầm vào tai cô.

Cô gật đầu, cử động đó khiến cho tóc cô cù vào má anh. “Một vũ hội,” cô nói, “tại gia của Lady Mottram.”

Anthony không thể cưỡng lại sự mềm mại như lụa của tóc cô, và anh chải hai ngón tay xuyên qua nó, để cho nó trượt qua bàn tay anh và cuộc quanh cổ tay anh. “Em có biết anh nghĩ gì không?” Anh thì thầm.

Anh nghe nụ cười của cô khi cô hỏi, “Cái gì?”

“Anh nghĩ anh chưa bao giờ quan tâm nhiều như vậy đến Lady Mottram. Và em có biết anh còn nghĩ gì nữa không?”

Giờ anh nghe thấy cô cố không cười khúc khích. “Cái gì nào?”

“Anh nghĩ chúng ta nên lên lầu.”

“Thật sao?” Cô hỏi, rõ ràng là giả vờ không biết.

“Ồ, đúng đấy. Ngay phút này, thật sự đấy.”

Cô ngoáy mũi, cô gái tinh ranh, tự mình xác định rằng anh cần phải lên lầu nhanh đến mức nào. “Em thấy rồi.” Cô thì thầm nghiêm trọng.

Anh véo nhẹ vào hông cô. “Anh lại nghĩ là em cảm thấy.”

“À, cái đó nữa.” Cô thừa nhận. “Điều đó giúp làm rõ thêm.”

“Anh chắc là điều đó có giúp.” Anh lầm bầm. Rồi, với một nụ cười rất quỷ quái, anh đẩy cảm cô cho đến khi mũi họ ngang tầm với nhau. “Em có biết anh nghĩ gì *khác* không?” Anh nói khàn khàn.

Đôi mắt cô mở to. “Em chắc là em không thể tưởng tượng được.”

“Anh nghĩ,” anh nói, một bàn tay của anh luồn xuống váy cô và trượt lên chân cô, “rằng nếu chúng ta không lên lầu ngay bây giờ, anh có thể vui lòng ngồi lại ở đây.”

“Ở đây?” Cô ré lên.

Bàn tay anh tìm thấy mép váy dài của cô. “Ở đây.” Anh xác nhận.

“Bây giờ?”

Những ngón tay anh cù vào đám lông xoắn mềm mại của cô, rồi chìm vào trong cơ thể cô. Cô thật mềm mại và ướt và cảm giác như thiên đường. “Ôi, hoàn toàn chắc chắn là ngay bây giờ.” Anh nói.

“Ở đây?”

Anh nhấm nháp môi cô. “Chẳng phải anh đã trả lời câu hỏi đó rồi sao?”

Và nếu cô có câu hỏi nào khác, cô không hề thốt lên chúng trong vòng một giờ sau đó.

Hoặc có lẽ chỉ vì anh đã thực hiện cố gắng chết tiệt nhất của anh để đánh cắp khả năng nói của cô.

Và nếu một người đàn ông có thể xét đoán từ những tiếng thét nhỏ và tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng cô, thì anh đang làm việc đó rất xuất sắc.

Chương 19

Vũ hội hàng năm của Lady Mottram là một sự kiện đông đúc, như mọi khi, nhưng những nhà quan sát của xã hội không thể không nhận thấy rằng Lord và Lady Bridgerton không xuất hiện. Lady Mottram khẳng khái rằng họ đã hứa hẹn sẽ tham dự, và Bốn Tác Giả chỉ có thể suy đoán việc gì đã giữ đôi tân hôn tại nhà...

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 13 tháng 6 năm 1814

Khuya đêm đó, Anthony đang nằm nghiêng trên giường, ôm lấy vợ anh, đã rúc lưng cô vào ngực anh và hiện đang ngủ rất say.

Đó là một may mắn, anh nghĩ, bởi vì trời đã bắt đầu mưa.

Cô đã cố kéo tấm chăn lên che lấy tai để không thể nghe được tiếng mưa đập vào kính cửa sổ, nhưng cô trong lúc ngủ cũng như lúc thức luôn cựa quậy không yên, và anh không thể kéo tấm chăn lên quá khỏi cổ cô trước khi cô đẩy nó ra.

Anh vẫn chưa thể biết được liệu cơn bão có trở nên dữ dội với sấm chớp hay không, nhưng sức mạnh của cơn mưa đã tăng lên và gió đã nổi lên cho đến khi nó hú xuyên qua màn đêm, đập ầm ầm vào những cành cây nằm ở bên cạnh ngôi nhà.

Bên cạnh anh Kate đang trở nên hơi bồn chồn, và anh làm những âm thanh shhhh khi anh vuốt tóc cô với bàn tay anh. Cơn bão đã không đánh thức cô, nhưng nó chắc chắn là đã xâm nhập vào giấc ngủ của cô. Cô đã bắt đầu lẩm nhẩm trong giấc ngủ, lặn qua lặn lại và xoay chuyển cho đến khi cô cuộn tròn lại một bên, đối mặt với anh.

“Điều gì đã xảy ra khiến em ghét cơn mưa này đến vậy?” Anh thì thầm, vén một lọn tóc ra sau tai cô. Nhưng anh không phán xét cô vì nỗi sợ hãi của cô; anh biết rất rõ những nỗi sợ hãi vô căn cứ và những linh cảm. Sự chắc chắn của anh về cái chết sắp xảy đến, là một ví dụ, đã ám ảnh anh từ khoảnh khắc anh cầm bàn tay mềm oặt của cha anh lên và đặt nó trên bộ ngực bất động của ông.

Nó không phải là thứ anh có thể giải thích được, hay ngay cả thứ gì đó anh có thể hiểu được. Nó chỉ là điều gì đó mà anh *biết*.

Anh chưa bao giờ sợ cái chết, không thật sự. Ý thức đó đã là một phần của anh từ quá lâu rồi nên anh chỉ đơn giản là chấp nhận nó, cũng như những người đàn ông khác chấp nhận những sự thật làm nên vòng tuần hoàn của sự sống. Mùa xuân nối tiếp mùa đông, và mùa hè sau đó. Đối với anh, cái chết cũng chỉ giống như thế thôi.

Cho đến bây giờ. Anh đang cố chối bỏ nó, cố đẩy cái ý niệm nhỏ bé đó ra khỏi đầu anh, nhưng cái chết đã bắt đầu thể hiện gương mặt đáng sợ của nó.

Hôn nhân của anh với Kate đã rẽ cuộc đời anh sang một con đường khác, không nhất thiết là

anh đã cố gắng thế nào để tự thuyết phục mình rằng anh có thể giới hạn hôn nhân của họ không gì hơn ngoài tình bạn và tình dục.

Anh quan tâm đến cô. Anh quan tâm đến cô quá nhiều. Anh khao khát ở bên cạnh cô khi họ ở cách xa nhau, và anh mơ về cô trong đêm, ngay cả khi anh đang ôm cô trong vòng tay.

Anh không sẵn sàng gọi nó là tình yêu, nhưng nó vẫn khiến anh kinh hãi như thế.

Và bất cứ điều gì đó đang thiêu đốt giữa họ, anh không muốn nó kết thúc.

Điều đó là, tất nhiên, sự trớ trêu tàn bạo nhất của tất cả mọi thứ.

Anthony nhắm mắt lại khi anh thở ra một hơi mệt mỏi và căng thẳng, tự hỏi anh sẽ làm cái quái gì với mối rắc rối đang nằm bên cạnh anh trên giường này đây. Nhưng ngay cả khi đôi mắt anh đang nhắm, anh thấy một ánh chớp thấp sáng đêm đen, chuyển màu đen sau mí mắt anh thành một màu cam đỏ như máu.

Mở mắt ra, anh thấy rằng họ đã để những tấm rèm hé mở khi họ đi ngủ trước đó vào buổi tối. Anh phải đóng chúng lại; chúng sẽ giúp giữ cho ánh chớp không thấp sáng căn phòng.

Nhưng khi anh di chuyển và thử trượt ra khỏi tấm chăn, Kate chụp lấy cánh tay anh, nhưng ngón tay cô bầu diên cuồng vào những thớ thịt của anh.

“Shhh, nào, ổn rồi mà,” anh thì thầm, “anh chỉ đi đóng rèm lại thôi.”

Nhưng cô không nói lỏng tay, và khi một tiếng sấm rung chuyển màn đêm, tiếng rên rỉ thoát ra từ môi cô gần như làm tan vỡ trái tim anh.

Một ánh trắng bạc mờ ảo rọi xuyên qua kính cửa sổ, chỉ đủ để chiếu sáng những đường nét căng thẳng trên gương mặt cô. Anthony nhìn xuống để chắc chắn là cô vẫn đang ngủ, rồi gỡ hai bàn tay cô ra khỏi cánh tay anh và đứng lên để khép rèm lại. Anh cho rằng những ánh chớp sẽ vẫn nhìn thấy được từ trong phòng, cho nên khi anh đã khép rèm xong, anh thấp một ngọn nến lên và đặt nó trên cái bàn đầu giường của anh. Nó không quá nhiều ánh sáng đủ để đánh thức cô—ít nhất thì anh hy vọng như thế—nhưng cũng giúp căn phòng thoát khỏi vẻ tăm tối hoàn toàn.

Và chẳng có gì khiến người ta giật mình hơn là một ánh chớp cắt ngang qua bóng đêm.

Anh chui lại vào giường và ngấm Kate. Cô vẫn đang ngủ, nhưng không theo một cách bình yên. Cô cuộn tròn lại trong tư thế của một bào thai và hơi thở cô khó khăn. Ánh chớp không có vẻ làm phiền cô nhiều, nhưng mỗi khi căn phòng rung lên với tiếng sấm thì cô rúm lại.

Anh cầm lấy bàn tay cô và vuốt tóc cô, và trong vài phút anh chỉ nằm với cô, cố gắng an ủi cô khi cô ngủ. Nhưng cơn bão đang trở nên mạnh hơn, với sấm chớp gần như liên tiếp nhau. Kate đang trở nên bồn chồn hơn với từng giây, và rồi, khi một tiếng sấm gầm quá to nổ ra trong không trung, đôi mắt cô bừng mở to, gương mặt cô là sự sợ hãi tột độ.

“Kate?” Anthony thì thầm.

Cô ngồi lên, thụt lùi ra sau cho đến khi xương sống cô ép vào đầu giường vững chãi. Cô trông như một bức tượng đài của sự kinh hãi, cả người cô cứng ngắt và đóng băng tại chỗ. Đôi mắt cô vẫn mở to, chỉ hơi nhấp nháy, và mặc dù cô không di chuyển đầu, chúng quét ánh nhìn bồn loạn xung quanh cô, xem xét cả căn phòng, nhưng không thấy bất cứ thứ gì.

“Ôi, Kate.” Anh thì thầm. Việc này còn tệ hơn rất, rất nhiều so với những gì cô đã trải qua vào đêm trong thư viện ở Aubrey Hall. Và anh có thể cảm thấy sức mạnh nỗi đau của cô cứ xuyên qua tim anh.

Lẽ ra không một ai phải cảm thấy nỗi sợ hãi như thế này. Và nhất là vợ anh.

Di chuyển chậm chạp, để không làm cô giật mình, anh đến bên cô, rồi cẩn thận đặt một cánh tay qua hai vai cô. Cô đang run rẩy dữ dội, nhưng cô không đẩy anh ra.

“Liệu em có còn nhớ bất cứ thứ gì của việc này vào buổi sáng không?” Anh thì thầm.

Cô không trả lời, nhưng anh cũng không trông chờ cô làm thế.

“Nào, nào,” Anh nói dịu dàng, cố gắng nhớ lại những từ ngữ mẹ anh dùng để an ủi mỗi khi con bà gặp ác mộng. “Giờ thì tốt rồi. Em sẽ ổn thôi.”

Những cơn run rẩy của cô hơi chậm lại, nhưng cô rõ ràng vẫn bị bối rối, và khi tiếng sấm tiếp theo rền vang căn phòng, cả người cô rúm lại, và cô vùi mặt vào cổ.

“Không.” Cô rên rỉ. “Không, không.”

“Kate?” Anthony chớp mắt liên hồi, rồi nhìn vào cô thật chăm chú. Cô nghe rất khác, không tỉnh ngủ nhưng lại sáng suốt, nếu điều đó là có thể.

“Không, không.”

Và cô nghe rất...

“Không, không, đừng đi.”

... *nhỏ*.

“Kate?” Anh ôm cô thật chặt, không chắc nên làm gì. Anh có nên đánh thức cô? Đôi mắt cô có thể đang mở, nhưng cô rõ ràng là đang ngủ và nằm mơ. Một phần của anh muốn đánh thức cô khỏi cơn ác mộng, nhưng một khi cô thức, cô vẫn ở đúng nơi này—trên giường vào giữa một cơn bão sấm chớp kinh khủng. Liệu cô có cảm thấy khá hơn không?

Hay anh nên để cô ngủ? Có lẽ nếu cô bực lộ cơn ác mộng này anh có thể hiểu được một ít về những gì đã gây ra nỗi sợ hãi của cô.

“Kate?” Anh thì thầm, như thể cô thật sự có thể gợi ý cho anh cách nào để tiếp tục.

“Không.” Cô rên rỉ, trở nên kích động hơn với mỗi giây. “Khôôôông.”

Anthony ấn môi anh vào thái dương cô, cố gắng an ủi cô với sự có mặt của anh.

“Không, làm ơn...” Cô đã bắt đầu khóc, cả người cô co giật với những tiếng thở gấp gấp thật lớn khi những giọt nước mắt của cô thấm ướt vai anh. “Không, không, không... *Mama!*”

Anthony cứng người lại. Anh biết Kate luôn luôn gọi mẹ kế cô là Mary. Có lẽ cô đang thật sự nói về mẹ ruột của cô, người phụ nữ đã ban cho cô cuộc sống và đã mất từ nhiều năm trước?

Nhưng khi anh còn đang xem xét điều đó, cả người Kate cứng lại và cô bật lên một tiếng hét cao và chói tai.

Tiếng thét của một cô bé con.

Trong một chốc, cô xoay người, và rồi cô nhảy xổ vào vòng tay anh, chộp lấy anh, bầu vào hai vai anh với một sự tuyệt vọng kinh hãi. “Không, Mama.” Cô khóc ré lên, cả người cô run bần bật vì những tiếng thét của cô. “Không, mẹ không thể đi được! Ôi, Mama Mama Mama Mama Mama...”

Nếu Anthony đã không ngồi ngay đầu giường, cô có lẽ đã tung anh bật ngửa ra, sức mạnh cơn sốt của cô mạnh đến thế.

“Kate?” Anh thốt ra, ngạc nhiên bởi âm vực của sự kinh hãi trong giọng anh. “Kate? Ổn rồi mà. Em ổn rồi. Sẽ tốt đẹp thôi. Không có ai sẽ đi đâu cả. Em có nghe anh nói không? Không ai cả.”

Nhưng những lời của cô tan biến đi, và tất cả những gì còn lại là tiếng khóc nho nhỏ đến từ sâu thẳm trong tâm hồn cô. Anthony ôm cô, và rồi khi cô đã yên lặng hơn, anh đặt cô nằm xuống cho đến khi cô lại nằm nghiêng một bên, và rồi anh ôm cô thêm một lát nữa, cho đến khi cô rơi vào giấc ngủ.

Mà, anh nhận ra một cách mỉa mai, đúng ngay vào lúc tiếng sấm và chớp cuối cùng xé tan màn đêm lùa vào căn phòng.

Khi Kate thức dậy vào buổi sáng hôm sau, cô ngạc nhiên khi thấy chồng cô đang ngồi trên giường, nhìn chăm chăm xuống cô với một vẻ lạ lùng nhất... một vẻ lẫn lộn giữa lo lắng, và hiểu kì, và có lẽ có một tí thương hại trong đó. Anh không nói gì khi cô mở mắt ra, ngay cả khi cô có thể thấy rằng anh đang quan sát gương mặt cô chăm chú. Cô đợi, để xem anh sẽ làm gì, nhưng cuối cùng cô nói, hơi ngập ngừng, “Anh trông mệt mỏi.”

“Anh không ngủ ngon giấc.” Anh thừa nhận.

“Anh đã không?”

Anh lắc đầu. “Trời đã mưa.”

“Trời mưa?”

Anh gật đầu. “Và có sấm.”

Cô nuốt xuống căng thẳng. “Và có chớp nữa, em nghĩ vậy.”

“Có.” Anh nói, gật đầu lần nữa. “Nó là một cơn bão.”

Có điều gì đó rất sâu sắc trong cái cách anh đang nói những câu ngắn gọn, điều gì đó khiến cho lông ở sau gáy cô dựng đứng lên. “V-vậy thì thật là may mắn vì em đã bỏ lỡ nó.” Cô nói. “Anh biết em không chịu được những cơn bão lớn mà.”

“Anh biết.” Anh nói đơn giản.

Nhưng có một ý nghĩa sâu xa trong những từ đó, và Kate cảm thấy nhịp tim cô tăng lên. “Anh Anthony,” cô hỏi, không chắc là cô muốn biết câu trả lời, “chuyện gì đã xảy ra tối qua?”

“Em có một cơn ác mộng.”

Cô nhắm mắt lại trong một giây. “Vậy mà em nghĩ là em đã vượt qua chúng từ lâu rồi.”

“Anh đã không nhận ra em đã từng phải trải qua những cơn ác mộng.”

Kate thở một hơi dài và ngồi lên, kéo chăn lên theo cô và nhét nó vào dưới cánh tay cô. “Khi em còn nhỏ. Bất cứ khi nào có bão, em được nói lại như vậy. Em không biết sự thật; em chưa bao giờ nhớ được bất cứ thứ gì. Em đã nghĩ là em—” cô phải ngừng lại một lúc; cổ họng cô cảm giác như bị đóng lại, và những lời của cô dường như đang khiến cô ngộp thở.

Anh đưa tay ra và nắm lấy tay cô. Nó là một hành động giản dị, nhưng nó lại chạm đến trái tim cô hơn bất cứ từ ngữ nào có thể làm được. “Kate?” Anh hỏi ôn tồn. “Em có ổn không?”

Cô gật đầu. “Em nghĩ là em đã ngừng gặp ác mộng rồi thôi.”

Anh không nói gì trong một lúc, và cả căn phòng trở nên quá yên lặng đến mức Kate chắc là cô có thể nghe được cả tiếng tim đập của cả người hai họ. Cuối cùng, cô nghe một tiếng hít sâu qua môi Anthony, và anh hỏi, “Em có biết là em nói trong giấc ngủ không?”

Cô không đang đối mặt với anh, nhưng với lời nói đó, đầu cô ngược lên đột ngột về bên phải, đôi mắt cô bắt gặp mắt anh. “Em có à?”

“Em đã làm thế vào tối qua.”

Những ngón tay cô nắm chặt vải trải giường. “Em đã nói gì?”

Anh ngáp ngừng, nhưng khi những lời của anh bật ra, chúng vững chắc và rõ ràng. “Em đã gọi mẹ em.”

“Mary?” Cô thì thầm.

Anh lắc đầu. “Anh không nghĩ thế. Anh chưa bao giờ nghe em gọi Mary là bất cứ gì khác ngoài Mary; đêm qua em đang khóc vì ‘Mama’. Em nghe như...” Anh ngừng lại và hít một hơi dứt quãng. “Em nghe như một đứa trẻ.”

Kate liếm môi, rồi gặm môi dưới. “Em không biết phải nói với anh điều gì.” Cuối cùng cô nói, sợ phải khơi vào ký ức sâu kín nhất của cô. “Em không biết tại sao em lại gọi mẹ em.”

“Anh nghĩ,” anh nói dịu dàng, “rằng em nên hỏi Mary.”

Kate ngay lập tức lắc đầu. “Em còn không biết Mary khi mẹ em mất. Kể cả cha em cũng không biết. Người chắc là không biết tại sao em lại gọi mẹ em.”

“Cha em có lẽ đã kể cho bà điều gì đó.” Anh nói, nâng tay cô lên môi anh và đặt một nụ hôn đồ dành lên đó.

Kate để cho ánh mắt cô rơi vào lòng mình. Cô muốn biết tại sao cô lại sợ những cơn bão đến vậy, nhưng đào sâu vào nỗi sợ hãi sâu kín nhất của một người cũng gần như đáng sợ như chính nỗi sợ hãi đó vậy.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô khám phá ra điều gì đó mà cô không muốn biết? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu—

“Anh sẽ đi với em.” Anthony nói, ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Và bằng cách nào đó điều này khiến mọi chuyện đều ổn.

Kate nhìn vào anh và gật đầu, mắt cô ngấn nước. “Cảm ơn anh.” Cô thì thầm. “Cảm ơn anh rất nhiều.”

* * *

Ngày hôm đó, cả hai người họ đi bộ lên những bậc thềm ngôi nhà nhỏ của Mary. Người quản gia đã dẫn họ vào phòng khách, và Kate ngồi trên ghế sofa xanh dương quen thuộc trong khi Anthony đi đến bên cửa sổ, nghiêng người trên khung cửa và nhìn ra ngoài.

“Anh thấy điều gì khiến anh quan tâm à?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu, mỉm cười ngượng ngùng khi anh xoay lại đối diện với cô. “Anh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ thôi.”

Kate nghĩ có một điều gì thật ngọt ngào kinh khủng về việc đó, mặc dù cô không thật sự nắm bắt được đó là gì. Mỗi ngày lại có vẻ bộc lộ một thói quen nhỏ trong tính cách của anh, một vài thói quen đáng yêu duy nhất buột họ lại còn gần hơn nữa vào nhau. Cô *thích* biết được những điều kỳ lạ nhỏ nhất về anh, như việc anh luôn luôn vỗ gối phòng lên gấp đôi trước khi đi ngủ, hay việc anh ghét mút cam nhưng lại yêu thích mút chanh.

“Em trông có vẻ hướng nội.”

Kate giật mình chú ý. Anthony đang nhìn chăm chăm vào cô hơi trêu chọc. “Em như đã ngủ gục,” anh nói với một vẻ mặt thích thú, “và em có một nụ cười mơ mộng nhất ở trên mặt.”

Cô lắc đầu, đỏ mặt và làu bàu. “Chẳng có gì đâu.”

Cái khịt mũi trả lời của anh đầy ngờ vực, và khi anh đi tới ghế sofa, anh nói, “Anh sẽ đưa cho em một trăm bảng cho những suy nghĩ đó.”

Kate được cứu khỏi phải trả lời khi Mary đi vào. “Kate!” Mary thốt lên. “Một ngạc nhiên thú vị. Và Lord Bridgerton, thật là tuyệt được gặp cả hai.”

“Mẹ thật sự nên gọi con là Anthony.” Anh nói hơi cộc cằn.

Mary mỉm cười khi anh nắm lấy tay bà chào hỏi. “Ta nên nhớ để làm thế.” Bà nói. Bà ngồi xuống đối diện Kate, rồi chờ cho Anthony ngồi xuống trên ghế sofa trước khi nói, “Edwina đã ra ngoài rồi, ta e là thế. Cái anh chàng Bagwell của nó đã bắt ngờ đến thành phố. Họ đã đi dạo bộ ở công viên rồi.”

“Chúng ta nên trao Newton cho họ.” Anthony nói ân cần. “Một người hộ tống năng lực nhất mà cháu có thể tưởng tượng được.”

“Chúng con thật ra đến đây để gặp người, Mary.” Kate nói. Giọng Kate có một âm vực nghiêm túc không như thường lệ, và Mary trả lời ngay lập tức. “Có chuyện gì?” Bà hỏi, đôi mắt bà hết quay sang Kate đến Anthony. “Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Kate gật đầu, nuốt xuống khi cô tìm những lời chính xác để nói. Thật buồn cười làm sao cô đã lặp lại những gì phải hỏi vào sáng nay, nhưng giờ cô lại không nói được. Nhưng rồi cô cảm thấy bàn tay Anthony đặt lên tay cô, sức nặng và sự ấm áp của nó có khả năng an ủi kỳ lạ, và cô nhìn lên, nói với Mary, “Con muốn hỏi người về mẹ của con.”

Mary trông hơi giật mình, nhưng bà nói, “Tất nhiên. Nhưng con biết là ta không biết về mẹ con qua kinh nghiệm bản thân. Ta chỉ biết những gì cha con nói với ta về bà ấy.”

Kate gật đầu. “Con biết. Và người có lẽ không có câu trả lời cho mọi câu hỏi của con, nhưng con không biết hỏi ai khác cả.”

Mary cựa quậy trên chỗ ngồi của bà, đôi tay bà nắm lại vững chắc trong lòng. Nhưng Kate nhận thấy những đốt ngón tay bà đã chuyển thành màu trắng.

“Được thôi.” Mary nói. “Con muốn biết gì nào? Con biết là ta sẽ nói với con bất cứ thứ gì ta biết.”

Kate lại gật đầu và nuốt xuống, miệng cô đã trở nên khô khốc. “Bà mất như thế nào vậy Mary?”

Mary chớp mắt, rồi hơi sụm xuống, có lẽ là với sự nhẹ nhõm. “Nhưng con đã biết điều đó rồi. Đó là do bệnh dịch. Hay một kiểu lao phổi nào đó. Những vị bác sĩ chưa bao giờ chắc chắn cả.”

“Con biết, nhưng...” Kate nhìn sang Anthony, người đang gật đầu trấn an cô. Cô hít sâu vào và thở ra. “Con vẫn còn sợ những cơn bão, Mary. Con muốn biết tại sao. Con không muốn phải sợ hãi thêm nữa.”

Môi Mary hé mở, nhưng bà im lặng trong nhiều giây khi bà nhìn chăm chăm vào con gái kế của bà. Da bà dần dần trở nên tái đi, một màu kỳ lạ, trong mờ, và đôi mắt bà như bị ám ảnh. “Ta đã không nhận ra.” Bà thì thầm. “Ta đã không biết con vẫn còn—”

“Con giấu nó kĩ.” Kate nói nhẹ nhàng.

Mary đưa tay lên và chạm vào thái dương bà, đôi tay bà run rẩy. “Nếu ta mà biết, ta đã...” Những ngón tay bà di chuyển đến trán, vuốt qua những nếp nhăn lo lắng khi bà tìm lời. “Chà, ta không biết ta sẽ làm gì. Nói với con, ta nghĩ vậy.”

Tim Kate ngừng đập. “Nói với con cái gì?”

Mary thở ra một hơi dài, cả hai bàn tay bà giờ đã ở trên mặt bà, ấn vào đường viền trên của hốc mắt. Bà nhìn như thể bà có một cơn nhức đầu khủng khiếp, gánh nặng của thế giới gõ vào sọ bà, từ trong ra ngoài.

“Ta chỉ muốn con biết,” bà nói trong một giọng bị nghẹt lại, “rằng ta đã không nói với con bởi vì ta đã nghĩ con không nhớ. Và nếu con không nhớ, thì, thật là không đúng khi *bắt* con phải nhớ.”

Bà nhìn lên, và có nước mắt lăn trên gương mặt bà.

“Nhưng rõ ràng là con có nhớ,” bà thì thầm, “nếu không thì con đã không sợ hãi đến thế. Ôi, Kate. Ta rất xin lỗi.”

“Con chắc là mẹ không có gì để phải xin lỗi cả.” Anthony nói nhẹ nhàng.

Mary nhìn sang anh, đôi mắt bà trong một lúc đầy ngạc nhiên, như thể bà đã quên mất là anh có ở trong phòng. “Ồ, nhưng có chứ.” Bà nói buồn bã. “Ta đã không biết Kate vẫn còn phải chịu đựng từ những nỗi sợ hãi của nó. Ta phải nên biết. Đó là điều mà *một người mẹ* phải cảm nhận được. Ta *có thể* không phải là người đã không ban cho con bé cuộc sống, nhưng ta đã cố để trở thành một người mẹ thật sự của nó—”

“Người đã làm được.” Kate nói sốt sắng. “Người mẹ tuyệt vời nhất.”

Mary quay sang cô, giữ yên lặng trong vài giây trước khi nói, trong một giọng khách quan kỳ lạ, “Con được ba tuổi thì mẹ con mất. Thật ra, đó là ngày sinh nhật của con.”

Kate gật đầu, mê mải.

“Khi ta kết hôn với cha con ta đã lập ba lời thề. Là lời thề ta dành cho cha con, trước Chúa trời và những người chứng kiến, trở thành vợ ông ấy. Nhưng trong trái tim ta ta đã lập hai lời nguyện khác. Một là cho con, Kate. Ta nhìn vào con, thật lạc lõng và mất mát với đôi mắt nâu to tròn đó—và chúng rất buồn bã, ôi, chúng rất buồn bã, đôi mắt mà không một đứa trẻ nào nên có—và ta thề ta sẽ yêu con như chính con ruột của ta, và nuôi dạy con với tất cả những gì ta có trong con người ta.”

Bà ngừng lại để lau mắt, nhận lấy cái khăn tay Anthony đưa cho một cách biết ơn. Khi bà nói tiếp, giọng bà chỉ là tiếng thì thầm. “Lời thề khác ta lập dành cho mẹ con. Ta đã đi thăm mộ bà, con biết đấy.”

Cái gật đầu của Kate được theo sau bởi một nụ cười băng khuâng. “Con biết. Con đã đi với người trong vài dịp.”

Mary lắc đầu. “Không. Ý ta là trước khi ta lấy cha con. Ta đã quỳ ở đó, và đó là lúc ta lập lời nguyện thứ ba. Bà ấy đã là một người mẹ tốt đối với con; mọi người đều nói vậy, và bất cứ kẻ ngốc nào cũng có thể thấy rằng con nhớ bà ấy với tất cả trái tim. Cho nên ta hứa với bà ấy tất cả những điều ta hứa với con, là một người mẹ tốt, yêu thương và chăm sóc con như con đẻ của ta.” Bà ngược đầu lên, và đôi mắt bà hoàn toàn rõ ràng và thẳng thắn khi bà nói. “Và ta thích nghĩ là ta đã đem lại cho bà ấy một chút bình yên. Ta không nghĩ là có người mẹ nào có thể chết thanh thản trong khi để lại một đứa con còn nhỏ dại như thế.”

“Ôi, Mary.” Kate thì thầm.

Mary nhìn vào cô và mỉm cười buồn bã, rồi quay sang Anthony. “Và điều đó, thưa ngài, là lý do vì sao ta thấy hối lỗi. Ta phải nên biết, phải nên thấy rằng con bé đau khổ.”

“Nhưng Mary,” Kate phản đối, “con đã không muốn người thấy. Con đã trốn trong phòng, dưới gầm giường, trong tủ quần áo. Bất cứ đâu để người không thấy.”

“Nhưng tại sao, bé con?”

Kate hít vào giấu một giọt nước mắt. “Con không biết. Con không muốn người lo lắng, con nghĩ vậy. Hay có lẽ con chỉ sợ tỏ ra yêu đuối.”

“Con lúc nào cũng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ.” Mary thì thầm. “Ngay cả khi con chỉ là một đứa trẻ.”

Anthony cầm lấy bàn tay Kate, nhưng anh nhìn qua Mary. “Cô ấy mạnh mẽ. Và mẹ cũng thế.”

Mary nhìn ngẩng gương mặt Kate trong một phút dài, đôi mắt bà buồn và luyến tiếc quá khứ, và rồi, trong một giọng nhỏ đều đều, bà nói, “Khi mẹ con mất, việc đó là... Ta đã không ở đó, nhưng khi ta lấy cha con, ông ấy đã kể toàn bộ cho ta nghe. Ông ấy biết ta đã yêu thương con rồi, và ông nghĩ nó sẽ giúp ta hiểu con hơn.”

“Cái chết của mẹ con diễn ra rất nhanh. Theo như cha con, thì bà ngã bệnh vào Thứ Năm và chết vào Thứ Ba. Và trời mưa suốt khoảng thời gian đó. Đó là một trong những cơn bão tồi tệ

không bao giờ dứt, đập ầm ầm không thương tiếc vào nền đất cho đến khi những con sông dâng lên và những con đường không thể sử dụng được nữa.

“Ông ấy nói ông chắc là bà sẽ khá hơn nếu cơn mưa ngừng lại. Điều đó thật ngu ngốc, ông ấy biết, nhưng mỗi buổi tối ông đi ngủ và cầu nguyện mặt trời ló ra khỏi những đám mây. Cầu nguyện cho bất cứ thứ gì có thể mang lại cho ông một tia hy vọng.”

“Ôi, Papa.” Kate thì thầm, những lời đó trượt ra khỏi môi cô.

“Con bị bắt phải ở trong nhà, tất nhiên, điều mà rõ ràng là làm con khổ sở không ngót.” Mary nhìn lên và mỉm cười với Kate, kiểu nụ cười nói lên nhiều năm kỉ niệm. “Con luôn yêu thích được ra ngoài trời. Cha con đã nói với ta rằng mẹ con thường đưa xe nôi của con ra ngoài trời và ru con trong không khí trong lành.”

“Con đã không biết điều đó.” Kate thì thầm.

Mary gật đầu, rồi tiếp tục câu chuyện. “Con đã không nhận ra mẹ con đã bị bệnh ngay lập tức. Họ giữ con cách xa bà ấy, sợ con bị lây nhiễm. Nhưng ngay cả như vậy con nhất định cũng đã cảm thấy có điều gì đó không ổn. Trẻ con thường luôn như thế.”

“Vào đêm bà chết cơn mưa trở nên tồi tệ hơn, và ta đã được bảo là sấm chớp đêm đó rất đáng sợ mà chưa có ai từng được thấy.” Bà ngừng lại, rồi hơi nghiêng đầu qua một bên khi bà hỏi. “Con có nhớ cái cây già gầy gò trong khu vườn phía sau nhà không—cái cây mà con và Edwina thường leo lên ấy?”

“Cái cây bị chẻ làm đôi đó sao?” Kate thì thầm.

Mary gật đầu. “Nó xảy ra vào đêm đó. Cha con nói đó là âm thanh khủng khiếp nhất mà ông từng nghe. Sấm chớp đến liên tiếp nhau, và một tia sét đã chẻ đôi cái cây ấy vào đúng lúc sấm rền khắp mặt đất.”

“Ta nghĩ rằng con đã không thể ngủ được.” Bà nói tiếp. “Ta còn nhớ cơn bão đó, ngay cả khi ta sống ở tỉnh lân cận. Ta không biết làm sao mà bất cứ ai có thể ngủ được với cơn bão đó. Cha con ở cùng với mẹ con. Bà đang hấp hối, và mọi người biết điều đó, và trong nỗi đau đớn họ đã quên mất con. Họ đã rất cẩn trọng giữ con ở ngoài, nhưng vào đêm đó, sự chú ý của họ đã để ở đâu đó khác.”

“Cha con nói với ta rằng ông đang ngồi bên cạnh mẹ con, cố gắng nắm lấy tay bà khi bà qua đời. Đó không phải là một cái chết nhẹ nhàng, ta e là thế. Những căn bệnh lao phổi thường như thế.” Mary nhìn lên. “Mẹ ta đã chết cũng vì căn bệnh đó. Ta biết. Kết thúc không hề yên bình. Bà hấp hối, ghen thở ngay trước mắt ta.”

Mary nuốt xuống run rẩy, rồi dán chặt mắt bà vào mắt Kate. “Ta chỉ có thể đoán,” bà thì thầm, “rằng con đã chứng kiến điều tương tự.”

Bàn tay Anthony nắm tay Kate chặt hơn.

“Nhưng trong khi ta đã hai mươi lăm tuổi vào lúc mẹ ta chết,” Mary nói, “thì con chỉ mới có ba. Nó không phải loại chuyện mà trẻ con nên thấy. Họ đã cố khiến cho con bỏ đi, nhưng con đã không làm vậy. Con cắn và cào cấu và thét và thét và thét, và rồi—”

Mary ngừng lại, nghẹn lời. Bà nâng cái khăn tay Anthony đã đưa cho bà lên, và một khoảng thời gian dài trôi qua trước khi bà có thể nói tiếp.

“Mẹ con đang gần kề với cái chết.” Bà nói, giọng bà thấp đến nỗi nó gần như chỉ là một tiếng thì thầm. “Và vừa lúc họ tìm được một người đủ khỏe để đem đứa trẻ kích động như thế ra khỏi phòng, một ánh chớp cắt qua căn phòng. Cha con đã nói—”

Mary ngừng lại và nuốt xuống. “Cha con đã nói với ta những việc xảy ra tiếp theo là khoảnh khắc ma quái và kinh khủng nhất mà ông từng chứng kiến. Tia sét—nó thấp sáng căn phòng như ban ngày. Và ánh sáng lóe của nó không tắt trong một giây như nó phải như thế; nó gần như đóng băng trong không trung. Ông ấy nhìn vào con, và con như đông cứng lại. Ta sẽ không bao giờ quên cái cách ông ấy tả về nó. Ông nói con trông như một bức tượng nhỏ.”

Anthony giật người.

“Chuyện gì thế?” Kate hỏi, quay sang anh.

Anh lắc đầu vẻ khó tin. “Đêm qua em trông đúng như thế.” Anh nói. “Một cách chính xác. Anh đã nghĩ đến đúng những từ đó.”

“Em...” Kate nhìn từ Anthony sang Mary. Nhưng cô không biết phải nói gì.

Anthony siết tay cô một lần nữa khi anh quay sang Mary và giục. “Xin mẹ nói tiếp đi.”

Bà gật đầu. “Đôi mắt con dán chặt vào mẹ con, và vì thế nên cha con quay sang để nhìn thấy điều gì đã khiến con kinh hãi đến thế, và đó là lúc ông ấy... lúc ông ấy thấy...”

Kate diu dàng gỡ tay ra khỏi tay Anthony và đi đến ngồi cạnh Mary, kéo ra một ghế nệm dài ngay sát bên cạnh ghế bà. Cô nắm lấy hai bàn tay của Mary trong cả hai tay cô. “Ồn mà, Mary.” Cô thì thầm. “Người có thể nói cho con biết mà. Con cần phải biết.”

Mary gật đầu. “Đó là khoảnh khắc cái chết đến với bà ấy. Bà ngồi thẳng dậy. Cha con đã nói bà ấy đã không nhấc nổi thân người lên khỏi gối từ nhiều ngày rồi, nhưng lúc đó bà ngồi thẳng dậy. Ông nói bà cứng người, đầu bà ngửa ra sau, và miệng bà há ra như thể bà đang thét lên, nhưng bà không thể thốt ra được âm thanh nào cả. Và rồi tiếng sấm đến, và con chắc đã nghĩ âm thanh đó bật ra từ miệng bà, bởi vì con hét lên không giống với bất cứ thứ gì mà mọi người từng nghe và con chạy đến, nhảy lên chiếc giường và vòng tay ôm mẹ con.”

“Họ đã cố gỡ con ra, nhưng con không buông tay. Con cứ thét và thét và gọi tên bà, và rồi xuất hiện tiếng đổ vỡ khủng khiếp. Mảnh kiếng vỡ ở khắp mọi nơi, gió, mưa, sấm, nhiều ánh chớp hơn nữa, và trong suốt quãng thời gian đó con không ngừng la hét. Ngay cả khi bà ấy đã chết và rơi trở lại gối nằm, hai cánh tay nhỏ của con vẫn còn bám vào cổ bà, và con hét lên, khóc lóc, cầu xin bà hãy tỉnh lại và đừng ra đi.”

“Và con vẫn không buông tay ra.” Mary thì thầm. “Cuối cùng họ phải chờ cho đến khi con mệt lả đi và rơi vào giấc ngủ.”

Căn phòng im lặng như tờ trong đầy một phút, và cuối cùng thì Kate thì thầm, “Con đã không biết. Con đã không biết rằng con chứng kiến điều đó.”

“Cha con bảo rằng con không muốn nói về việc đó.” Mary nói. “Mà con cũng không thể nói ngay sau đó được. Con đã ngủ hàng giờ, hàng giờ liền, và khi con tỉnh lại, thì rõ ràng là con đã bị lây căn bệnh của mẹ con. Không phải cùng với sự trầm trọng như thế; mạng sống của con không bị nguy hiểm. Nhưng con bị bệnh, và không ở trong một trạng thái có thể nói về cái chết của mẹ. Và khi con đã hồi phục, con không chịu nói về điều đó. Cha con đã cố, nhưng ông nói mỗi lần ông đề cập đến việc đó, con lại lắc đầu và vít chặt tay con lên tai. Và dần dần ông ấy ngừng cố gắng đó lại.”

Mary đưa cho Kate một cái nhìn chăm chú. “Ông ấy nói con có vẻ hạnh phúc hơn khi ông ngừng cố gắng an ủi con. Ông ấy chỉ làm những gì mình nghĩ là tốt nhất cho con.”

“Con biết.” Kate thì thầm. “Và vào lúc đó, nó chắc chắn là điều tốt nhất. Nhưng giờ thì con cần phải biết.” Cô quay sang Anthony, thực sự không phải để được trấn an, nhưng một kiểu xác nhận nào đó, và cô lặp lại. “Em cần phải biết.”

“Hiện giờ em cảm thấy thế nào?” Anh hỏi, giọng anh nhẹ nhàng và thẳng thắn.

Cô nghĩ về điều đó trong một lúc. “Em không biết. Tốt, em nghĩ vậy. Nhẹ nhõm hơn một chút.” Và rồi, không nhận ra cô đang làm gì, cô mỉm cười. Đó là một nụ cười ngập ngừng và chậm chạp, nhưng vẫn là một nụ cười. Cô quay sang Anthony với đôi mắt ngạc nhiên. “Em cảm thấy như một gánh nặng rất lớn đã được cất khỏi vai vậy.”

“Giờ con nhớ ra chứ?” Mary hỏi.

Kate lắc đầu. “Nhưng con vẫn cảm thấy khá hơn. Con không thể lí giải nó, thật sự đấy. Thật là tốt khi biết được mọi chuyện, ngay cả khi con vẫn không thể nhớ ra.”

Mary làm một loại tiếng động như bị nghẹn và rồi bà rời khỏi ghế của mình và đến ngồi bên cạnh Kate trên ghế nệm dài, ôm lấy cô với tất cả sức lực của bà. Và họ cùng khóc, những tiếng khóc kỳ lạ, mạnh mẽ hòa vào với tiếng cười. Có nước mắt, nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc, và khi Kate cuối cùng cũng buông ra và nhìn lên Anthony, cô thấy rằng anh cũng đang chùi một bên khóe mắt.

Anh rút bàn tay lại, tất nhiên, và làm ra một vẻ mặt điềm tĩnh, nhưng cô đã thấy anh. Và vào khoảnh khắc đó, cô biết là cô đã yêu anh. Với mọi ý nghĩ, mọi cảm xúc, mọi mảnh ghép của con người cô, cô yêu anh.

Và nếu anh không bao giờ yêu cô—vậy thì, cô không muốn nghĩ đến điều đó. Không phải bây giờ, không phải trong thời khắc sâu sắc này.

Có lẽ là không bao giờ.

Chương 20

Liệu có ai ngoài Bốn Tác Giả này nhận ra rằng Miss Edwina Sheffield đã khá lo lắng thời gian gần đây? Theo tin đồn thì cô đã phải lòng, mặc dù không ai có vẻ là biết được nhân dạng của quý ông may mắn này.

Xét từ biểu hiện của Miss Sheffield tại các buổi tiệc, thì Bốn Tác Giả cảm thấy được an lòng khi cho rằng quý ông bí ẩn này không phải là một ai đó thường lưu trú ở Luân Đôn. Miss Sheffield đã không thể hiện bất cứ dấu hiệu quan tâm đến bất kỳ quý ông nào, và tất nhiên, ngay cả khi ngồi bên lễ điệu vũ tại dạ hội của Lady Mottram vào Thứ Sáu vừa rồi.

Liệu người theo đuổi của cô có phải là ai đó mà cô đã gặp tại vùng thôn quê vào tháng trước? Bồn Tắc Giả sẽ phải thực hiện một chút xoay sở để vén bức màn bí mật lên.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 13 tháng 6 năm 1814

“Anh có biết em nghĩ gì không?” Kate hỏi, khi cô ngồi tại bàn trang điểm vào tối đó, chải mái tóc của cô.

Anthony đang đứng cạnh cửa sổ, một bàn tay dựa vào khung cửa và nhìn ra bên ngoài. “Mmmm?” là câu trả lời của anh, hẳn là do anh bị phân tâm với những suy nghĩ để có thể làm nên một câu trả lời rõ nghĩa hơn.

“Em nghĩ,” cô tiếp tục nói trong một giọng hân hoan, “lần sau mà trời mưa bão, em sẽ vẫn ổn.”

Anh chậm chậm quay lại. “Thật chứ?” Anh hỏi.

Cô gật đầu. “Em không biết tại sao em lại nghĩ như thế. Một trực giác, em đoán vậy.”

“Trực giác,” anh nói, trong một giọng nghe kỳ lạ và ngang phè ngay cả đối với tai anh, “thường chính xác.”

“Em cảm thấy một ý thức lạc quan kỳ lạ nhất.” Cô thốt lên, vẩy cây lược bạc trong không trung khi cô nói. “Cả cuộc đời em, em đã có chuyện khủng khiếp này lơ lửng trên đầu mình. Em đã không nói với anh—em chưa bao giờ nói với ai—nhưng cứ mỗi lần có bão, em lại nghĩ... à thì, em không chỉ nghĩ, em bằng cách nào đó biết...”

“Điều gì, Kate?” Anh hỏi, e sợ câu trả lời mà không có một chút ý niệm vì sao.

“Em không biết là tại sao,” cô nói trầm ngâm, “khi em run rẩy và khóc, em chỉ biết rằng em sắp chết. Em biết điều đó. Chẳng có cách nào mà em có thể cảm thấy khủng khiếp như thế và vẫn sống để thấy được ngày mai.” Đầu cô hơi nghiêng sang một bên, và gương mặt cô có một vẻ căng thẳng lơ đãng, cứ như cô không chắc làm thế nào để nói điều cô cần phải nói.

Nhưng Anthony vẫn hiểu điều đó. Và nó khiến cho máu anh đóng băng.

“Em chắc là anh sẽ nghĩ đó là điều ngu ngốc nhất có thể tưởng tượng.” Cô nói, đôi vai cô nâng lên và hạ xuống trong một cái nhún vai ngượng ngùng. “Anh rất lí trí, điềm đạm và thực tế. Em không nghĩ là anh có thể hiểu được điều gì như thế.”

Nếu mà cô ấy biết được. Anthony xoa mắt, cảm giác hơi chóng mặt một cách kỳ lạ. Anh rơi vào một chiếc ghế, hy vọng cô không nhận thấy anh mất thăng bằng như thế nào, và ngồi xuống.

May mắn thay, sự chú ý của cô đã trở lại với những chai lọ và đồ nữ trang trên bàn trang điểm của cô. Hoặc có lẽ cô quá ngượng để nhìn vào anh, nghĩ rằng anh sẽ chế giễu những nỗi sợ hãi phi lý của cô.

“Cứ mỗi khi cơn bão qua đi,” cô tiếp, nói với cái bàn, “em biết suy nghĩ đó ngu ngốc và buồn cười thế nào. Cuối cùng thì, em đã chịu đựng những cơn bão trước đây rồi, và chẳng có cơn bão nào giết được em. Nhưng biết điều đó trong trí óc logic của em không bao giờ có vẻ giúp ích được. Anh có hiểu những gì em nghĩ không?”

Anthony cố gắng gật đầu. Anh không chắc là anh có làm thế không nữa.

“Khi trời mưa,” cô nói, “không có gì thật sự tồn tại ngoài cơn bão. Và, tất nhiên là nỗi sợ. Rồi mặt trời sẽ lên, và em nhận ra một lần nữa em đã ngu ngốc thế nào, nhưng đến cơn bão sau đó, mọi chuyện vẫn cứ như thế. Và một lần nữa, em biết em sẽ chết. Em chỉ biết như thế.”

Anthony cảm thấy buồn nôn. Cả người anh có cảm giác xa lạ, như không phải chính anh. Anh không thể nói bất cứ điều gì cho dù anh có cố gắng.

“Thật ra,” cô nói, ngược mặt lên để nhìn vào anh, “lần duy nhất mà em cảm thấy em có thể thật sự sống đến ngày hôm sau là lúc ở trong thư viện tại Aubrey Hall.” Cô đứng lên và đi tới bên anh, quỳ xuống trước anh và dựa má cô vào lòng anh. “Với anh.” Cô thì thầm.

Anh đưa tay lên để vuốt tóc cô. Hành động đó là phản xạ nhiều hơn. Anh chắc là không nhận thức được những hành động của anh.

Anh không biết rằng Kate cũng có ý thức về sự hữu hạn của cuộc đời mình. Hầu hết mọi người đều không. Điều đó đã đem lại cho Anthony cái cảm giác cô độc qua nhiều năm, như thể anh hiểu được một sự thật bản chất kinh khủng nào đó mà những người còn lại thì không.

Và trong khi ý thức về ngày tận số của Kate không hoàn toàn giống anh—ý thức của cô chỉ thoáng qua, bị khơi lại bởi một cơn gió tức thời cùng với mưa và sấm chớp, trong khi ý thức của anh luôn ở trong anh, và sẽ còn cho đến ngày anh chết—cô, không giống như anh, đã vượt qua được nó.

Kate đã chống lại những con quỷ vô hình của cô và cô đã thắng.

Và Anthony ghen tị đến chết tiệt.

Đó không phải là một phản ứng cao quý; anh biết điều đó. Và, quan tâm đến cô nhiều như anh, anh đã vui mừng, nhẹ nhõm, hạnh phúc và tất cả mọi cảm xúc tốt đẹp và trong sáng có thể hình dung được rằng cô đã đánh bại nỗi sợ hãi đến cùng với những cơn bão, nhưng anh vẫn ghen tị. Ghen tị quá đỗi.

Kate đã thắng.

Trong khi anh, người đã nhận thức được những con quỷ vô hình của chính mình nhưng từ chối phải sợ chúng, giờ lại chết điếng vì kinh hãi. Và tất cả chỉ vì một điều anh đã thề sẽ không bao giờ xảy ra.

Anh đã yêu vợ anh.

Anh đã yêu vợ anh, và giờ ý nghĩ phải chết, phải rời xa cô, biết rằng những khoảnh khắc của họ ở bên nhau sẽ làm thành một bài thơ tình ngắn và không phải là một cuốn tiểu thuyết dài say đắm—điều đó vượt quá sức chịu đựng của anh.

Và anh không biết phải đổ lỗi cho ai. Anh muốn chỉ tay vào cha anh, vì đã chết quá trẻ và để lại anh gánh chịu lời nguyện khứa khiếp này. Anh muốn xỉ vả Kate, vì đã đi vào cuộc đời anh và khiến cho anh sợ kết thúc của mình. Khốn thật, anh sẽ đổ lỗi cho một người lạ trên đường nếu anh nghĩ điều đó có thể.

Nhưng sự thật là, chẳng có ai có lỗi, ngay cả anh. Anh sẽ cảm thấy tốt hơn nếu có thể chỉ vào ai đó—bất cứ ai—và nói, “Đây là lỗi của người.” Thật trẻ con, anh biết, cảm giác cần phải đổ lỗi cho ai đó, nhưng thi thoảng mọi người đều có quyền có những cảm xúc không chín chắn, chẳng

phải sao?

“Em quá hạnh phúc.” Kate thì thầm, đầu cô vẫn còn đặt trong lòng anh.

Và Anthony cũng muốn được hạnh phúc. Anh rất muốn cho mọi việc không quá phức tạp, cho hạnh phúc chỉ là hạnh phúc và không là gì khác. Anh muốn hân hoan cho những chiến công mới đây của cô mà không có suy nghĩ nào về những nỗi lo lắng của anh. Anh muốn chìm đắm vào khoảnh khắc này, để quên đi tương lai, để được ôm cô trong vòng tay anh và...

Trong một cử động đột ngột không nói trước, anh kéo mạnh cả hai cùng đứng lên.

“Anh Anthony?” Kate dò hỏi, chớp mắt ngạc nhiên.

Để trả lời, anh hôn cô. Đôi môi anh bùng nổ đam mê khi gặp môi cô và chìm đắm trong khao khát làm lu mờ ý thức, cho đến khi anh chỉ có thể bị điều khiển bằng cơ thể anh mà thôi. Anh không muốn phải nghĩ, anh không muốn *có khả năng* suy nghĩ. Tất cả những gì anh muốn là chính khoảnh khắc này.

Và anh muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

Anh nhắc cô lên trong vòng tay và đi hiên ngang đến chiếc giường, đặt cô lên tấm trải giường nửa giây trước khi cơ thể anh hạ xuống bao phủ cô. Cô thật lộng lẫy bên dưới anh, mềm mại và mạnh mẽ, và bị thiêu đốt bởi cùng một ngọn lửa đang điên cuồng rực cháy bên trong cơ thể anh. Cô có thể không hiểu được điều gì đã thúc đẩy khao khát đột ngột của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy và cùng chia sẻ nó.

Kate đã mặc đồ để đi ngủ, và áo ngủ của cô dễ dàng rơi lỏng ra dưới những ngón tay kinh nghiệm của anh. Anh phải chạm vào cô, cảm thấy cô, để đảm bảo với chính mình rằng cô đang ở đây bên dưới anh và anh đang ở đây để làm tình với cô. Cô đang mặc một chiếc áo ngủ màu xanh khaki hài hòa thanh nhã được thắt lại ở hai vai và ôm lấy những đường cong cô. Đó là loại váy được thiết kế để biến những người đàn ông trở thành ngọn lửa, và Anthony không phải là ngoại lệ.

Có điều gì đó gọi tình đến tuyệt vọng về cảm giác trên làn da ấm áp của cô qua lớp vải lụa, và đôi tay anh du hành không ngừng khắp người cô, chạm vào cô, mơn trớn, làm bất cứ điều gì anh có thể để kết nối cô với anh.

Nếu anh có thể đem cô vào trong anh, anh cũng sẽ làm thế và giữ cô ở đó mãi mãi.

“Anthony,” Kate thở hổn hển, trong khoảng thời gian ngắn ngủi anh dứt môi ra khỏi môi cô, “anh ổn chứ?”

“Anh muốn em.” Anh càu nhàu, nắm lấy váy cô và kéo lên cao trên hai chân cô. “Anh muốn em ngay bây giờ.”

Đôi mắt cô mở to với sự sửng sốt và hưng phấn, và anh ngồi dậy, cúi lên người cô, đặt trọng lượng lên hai đầu gối của anh để không đè lên cô. “Em thật quá đẹp.” Anh thì thầm. “Quá rực rỡ đến không thể tin được.”

Kate tỏa sáng bởi những lời của anh, và đôi tay cô vươn tới khuôn mặt anh, vuốt những ngón tay cô qua hai má lúm chòm râu của anh. Anh cầm giữ một bàn tay cô và áp mặt anh vào đó, hôn lên lòng bàn tay khi tay kia của cô trượt dọc theo những thớ thịt trên cổ anh.

Những ngón tay anh tìm thấy nút thắt tinh tế trên vai cô, đang được cột lại một cách lỏng lẻo.

Chỉ mất một vài cái kéo nhẹ để tháo gỡ những nút thắt, nhưng một khi lớp vải lụa trượt xuống dưới ngực cô, Anthony đánh mất mọi thứ có thể gọi là kiên nhẫn, và anh giật mạnh cái váy cho đến khi nó chùn lại trên chân cô, để cô hoàn toàn khỏa thân trước mắt anh.

Với một tiếng rên rỉ rời rạc anh xé áo của mình, những nút áo văng khắp nơi khi anh kéo nó ra, và chỉ mất vài giây để giải thoát anh khỏi những chiếc quần. Và rồi, khi cuối cùng không còn gì trong giường ngoài hai làn da rục rờ áp vào nhau, anh bao phủ cô một lần nữa, một bên đùi cơ bắp của anh đẩy hai chân cô ra.

“Anh không thể chờ được.” Anh nói giọng khản đặc. “Anh không thể khiến nó tuyệt cho em được.”

Kate buột ra một tiếng rên như bị sốt khi cô chộp lấy hai bên hông anh, kéo anh tới lối vào của cô. “Điều này là tuyệt với em rồi,” cô thở hổn hển, “và em không muốn anh phải chờ.”

Và trong khoảnh khắc đó, những lời nói trôi đi. Anthony reo lên một tiếng trầm đục, ban sơ khi anh tràn vào lấp đầy trong cô, đắm chìm anh hoàn toàn với chỉ một cú đâm sâu và mạnh mẽ. Đôi mắt Kate mở to, và miệng cô cong lên thành một chữ *Ôi* ngạc nhiên sửng sốt vì sự xâm nhập nhanh chóng của anh. Nhưng cô đã sẵn sàng cho anh—còn hơn cả sẵn sàng cho anh. Có điều gì đó về tốc độ làm tình không nao núng của anh đánh thức một đam mê sâu thẳm trong cô, cho đến khi cô khao khát anh với một sự tuyệt vọng khiến cô khó thở.

Họ không tỉnh tã, và họ không dịu dàng. Họ nóng bỏng, và đắm mồi hôi, đầy khao khát, và họ ôm chặt lấy nhau như thể họ có thể khiến cho thời gian đóng băng lại vĩnh viễn bởi sức mạnh dữ dội của ý chí. Khi họ đến cực điểm, nó thật cuồng nhiệt và xảy ra cùng một lúc, cả hai cơ thể họ uốn cong khi những tiếng hét giải thoát của họ tan vào trong đêm.

Nhưng khi cơn bão tình ái trôi qua, họ cuộn lại trong vòng tay nhau và cố gắng lấy lại sự tự chủ trên những hơi thở đứt quãng, Kate nhắm mắt lại hạnh phúc và đầu hàng sự rã rời xâm chiếm lấy cô.

Anthony thì không.

Anh nhìn chăm chú khi cô thiếp đi, và rồi ngấm cô khi cô rơi vào giấc ngủ. Anh ngấm cái cách đôi mắt cô thi thoảng chuyển động dưới mí mắt nhắm nghiền. Anh đo lường nhịp độ của hơi thở cô bằng cách đếm sự nâng lên và hạ xuống nhẹ nhàng của lồng ngực. Anh lắng nghe mỗi tiếng thở dài, mỗi tiếng thì thầm nhỏ.

Có những ký ức mà một người đàn ông muốn khắc vào trí não anh ta, và đây là một trong những ký ức đó.

Nhưng vừa lúc anh chắc là cô đã hoàn toàn ngủ say, cô làm một loại tiếng động buồn cười, ầm ập khi cô rúc sâu hơn vào vòng tay anh, và mí mắt cô chớp chậm chạp và mở ra.

“Anh vẫn còn thức.” Cô thì thầm, giọng cô sít lại và êm dịu vì buồn ngủ.

Anh gật đầu, tự hỏi có phải anh đang ôm cô quá chặt. Anh không muốn buông ra. Anh không bao giờ muốn buông ra.

“Anh nên ngủ đi.” Cô nói.

Anh lại gật đầu nữa, nhưng có vẻ không thể khiến cho mắt anh nhắm lại được.

Cô ngáp. “Điều này thật tuyệt.”

Anh hôn lên trán cô, làm một tiếng “Mmmm” đồng ý.

Cô ngửa cổ lên và hôn đáp trả anh, trên môi, rồi nằm lại lên gối. “Em hy vọng chúng ta sẽ như thế này mãi mãi.” Cô thì thầm, lại ngáp lần nữa khi giấc ngủ đến với cô. “Mãi mãi và vĩnh viễn.”

Anthony đông cứng lại.

Mãi mãi.

Cô không thể biết được từ đó có ý nghĩa gì với anh. Năm năm? Sáu? Có lẽ bảy hay tám.

Vĩnh viễn.

Đó là một từ chẳng có ý nghĩa gì cả, điều gì đó mà anh đơn giản chỉ là không thể hiểu được.

Đột nhiên anh không thể thở.

Tấm chăn đắp có cảm giác như một bức tường gạch trên người anh, và không khí trở nên đặc quánh.

Anh phải ra khỏi đây. Anh phải đi. Anh phải—

Anh bật dậy khỏi chiếc giường, và rồi, vấp chân và nghẹn thở, anh vớ tới những quần áo của mình, bị vấp bừa bãi khắp sàn nhà, và bắt đầu thọt tay chân vào mấy cái ống.

“Anthony?”

Đầu anh giật mạnh lên. Kate đang ngồi thẳng dậy, vẫn đang ngáp. Ngay cả trong ánh sáng yếu ớt, anh vẫn có thể thấy đôi mắt cô đầy vẻ khó hiểu. Và đau đớn.

“Anh có ổn không?” Cô hỏi.

Anh gật đầu ngắn gọn.

“Vậy tại sao anh lại cố xỏ chân vào ống tay áo?”

Anh nhìn xuống và rửa một câu mà anh chưa bao giờ ngay cả nghĩ đến sẽ thốt ra trước mặt một phụ nữ. Với một câu chữ rửa chêm vào, anh cuộn cái áo vải khó ưa lại thành một đồng nhàu nhĩ và vắt nó lên sàn, ngừng lại chỉ một giây trước khi kéo giật những cái quần lên.

“Anh đi đâu?” Kate lo lắng hỏi.

“Anh phải ra ngoài.” Anh lầm bầm.

“Bây giờ sao?”

Anh không trả lời bởi vì anh không biết phải trả lời thế nào.

“Anh Anthony?” Cô bước ra khỏi giường và đến với anh, nhưng vào một khắc trước khi tay cô chạm vào má anh, anh nhắm mắt, loạng choạng về phía sau cho đến khi lưng anh đập vào thành giường. Anh nhìn thấy nỗi đau trên gương mặt cô, nỗi đau vì sự chối bỏ của anh, nhưng anh biết rằng nếu cô chạm vào anh trong tình yêu thương dịu dàng, anh sẽ lạc lối.

“Quý tha ma bắt nó đi.” Anh rửa xả. “Mấy cái áo của anh ở chỗ quái nào?”

“Trong phòng thay đồ của anh.” Cô nói một cách căng thẳng. “Nơi chúng luôn hiện diện.”

Anh hùng hổ đến tìm một cái áo sạch, không thể chịu được âm thanh của giọng cô. Không nhất thiết là cô nói gì, anh vẫn nghe thấy *mãi mãi và vĩnh viễn*.

Và điều đó đang giết chết anh.

Khi anh xuất hiện trở lại từ phòng thay đồ, áo khoác dài và giày ở đúng chỗ trên người, Kate đang đứng, đi đi lại lại trên sàn và lo lắng nghịch nghịch nút thắt lớn trên áo ngủ của cô.

“Anh phải đi.” Anh nói không ngữ điệu gì.

Cô không thốt lên một lời nào, đó là điều mà anh nghĩ là anh muốn, nhưng thay vào đó anh chỉ thấy mình đứng đó, chờ cho cô nói, không thể di chuyển cho đến khi cô cất lời.

“Khi nào thì anh trở lại?” Cuối cùng cô hỏi.

“Ngày mai.”

“Điều đó... tốt.”

Anh gật đầu. “Anh không thể ở đây.” Anh thốt lên. “Anh phải đi.”

Cô run rẩy nuốt xuống. “Vâng,” cô nói, giọng cô nhỏ một cách nhức nhối, “anh đã nói đến thế rồi.”

Và rồi, không một lần nhìn lại và không một ý niệm nào về nơi anh sẽ đến, anh quay đi.

Kate đi chậm chậm đến chiếc giường và nhìn chăm chăm vào nó. Có vẻ không đúng khi lên giường một mình, kéo chăn đắp quanh người cô và vùi mình vào một tổ ấm nhỏ. Cô nghĩ cô nên khóc, nhưng không giọt nước mắt nào dâng lên cay xè trong mắt cô. Cho nên cuối cùng cô đi đến cửa sổ, đẩy tấm rèm sang một bên, và nhìn ra bên ngoài, ngạc nhiên chính mình bởi một lời cầu nguyện cho bão nổi lên.

Anthony đã đi rồi, và trong khi cô chắc chắn là anh sẽ trở về với thể xác nguyên vẹn, cô không tin tưởng lắm về tâm hồn anh. Và cô nhận ra cô cần thứ gì đó—cô cần cơn bão—để chứng minh cho bản thân thấy rằng cô có thể mạnh mẽ, chỉ mình cô và cho chính cô.

Cô không muốn ở một mình, nhưng có lẽ cô không có sự lựa chọn. Anthony dường như quyết tâm giữ một khoảng cách giữa họ. Có những con quỷ vô hình bên trong anh—những con quỷ mà cô sợ là anh sẽ không bao giờ chọn đối mặt với chúng khi có mặt cô.

Nhưng nếu cô đã được định mệnh sắp đặt phải sống cô đơn, ngay cả với một người chồng bên cạnh, thì vì Chúa cô sẽ đơn độc và mạnh mẽ.

Sự yếu đuối, cô nghĩ khi tựa trán vào mặt kiếng trơn nhẵn của cửa sổ, không bao giờ giúp được ai điều gì.

Anthony không có một ký ức nào về những bước đi loạng choạng mất thăng bằng của anh qua đại sảnh, nhưng anh lại thấy mình trượt chân xuống những bậc thềm trước nhà, trở nên trơn trượt bởi sương mù giăng trong không trung. Anh băng qua con đường, không có chút ý định về nơi anh đang đến, chỉ biết là anh cần phải ở xa. Nhưng khi anh đến rìa bên kia, một vài con quỳ trong anh buộc đôi mắt anh phải ngược lên cửa sổ phòng ngủ của họ.

Anh không nên nhìn thấy cô là ý nghĩ đầu tiên của anh. Cô nên ở trong giường hoặc những tấm rèm nên được kéo lại hoặc anh nên trên đường tới câu lạc bộ của anh bay giờ rồi.

Nhưng anh đã thấy cô và sự nhức nhối tê liệt trong ngực anh trở nên sắc bén hơn, độc ác hơn một cách tàn nhẫn. Trái tim anh cảm thấy như thể nó đã bị cắt ra—và anh có một cảm giác nao núng nhất rằng bàn tay cầm con dao chính là tay anh.

Anh ngẩng cô trong một phút—hoặc có lẽ là một giờ. Anh không nghĩ cô thấy anh; không có gì trong dáng vẻ của cô biểu thị là cô có biết sự hiện diện của anh. Cô ở quá xa để anh có thể nhìn thấy gương mặt cô, nhưng anh nghĩ đôi mắt cô đang khép lại.

Có lẽ đang hy vọng trời đừng mưa bão, anh nghĩ, nhìn lên bầu trời âm u. Cô chắc là không may mắn rồi. Hơi ẩm và sương mù đã bắt đầu kết thành những giọt ẩm ướt trên da anh, và có lẽ đó là chuyển tiếp nhanh chóng của một cơn mưa lớn.

Anh biết là anh nên đi, nhưng có sợi dây vô hình nào đó giữ anh đứng yên một chỗ. Ngay cả sau khi cô rời khỏi cửa sổ, anh vẫn đứng nguyên vị trí, nhìn chăm chú lên ngôi nhà. Sự cảm dỗ quay trở lại gần như không thể chối bỏ được. Anh muốn chạy trở lại vào trong nhà, quỳ xuống trước mặt cô, và cầu xin cô tha thứ. Anh muốn nâng cô lên trong vòng tay và làm tình với cô cho đến khi những tia sáng đầu tiên của bình minh lộ dạng. Nhưng anh biết anh không thể làm những điều đó.

Hay có lẽ anh *không nên*. Anh chỉ là không biết nữa.

Và thế là, sau khi đứng chôn chân tại chỗ gần một tiếng đồng hồ, sau khi cơn mưa đã tới, sau khi gió đã thổi những luồng lạnh buốt xương dọc con đường, Anthony cuối cùng cũng rời đi.

Anh ra đi, chẳng cảm thấy cái lạnh, chẳng cảm thấy mưa đang bắt đầu rơi với sự dữ dội đáng kinh ngạc.

Anh ra đi, chẳng cảm thấy bất cứ điều gì.

Chương 21

Có những lời thì thầm rằng Lord và Lady Bridgerton bị ép buộc phải kết hôn, nhưng ngay cả khi điều đó là đúng, Bốn Tác Giả vẫn từ chối tin rằng hôn nhân của họ là bất cứ gì khác ngoài tình yêu.

Thật là lạ, Kate nghĩ khi cô nhìn vào những thức ăn đặt trên chiếc bàn trong căn phòng ăn nhỏ, làm sao mà một người có thể cảm thấy hoàn toàn đói lả đi và cùng lúc đó lại chẳng có một sự ngon miệng nào. Bụng cô đang réo lên và sôi ùng ục, đòi hỏi thức ăn ngay bây giờ, vậy mà mọi thứ—from món trứng cho đến bánh nướng đến cá trích hun khói và thịt quay—đều trông thật kinh khủng.

Với một cái thở dài miễn cưỡng, cô lấy một miếng thịt heo quay và ngồi sụm vào ghế với một tách trà.

Anthony đã không về nhà vào tối qua.

Kate cắn một miếng nhỏ thịt quay và buộc nó trôi xuống. Cô đã hy vọng anh có thể ít nhất là về nhà ăn bữa sáng. Cô đã hoãn lại bữa ăn lâu nhất có thể—đã gần mười một giờ sáng và cô thì thường ăn vào lúc chín giờ—nhưng chồng cô vẫn không xuất hiện.

“Lady Bridgerton?”

Kate nhìn lên và chớp mắt. Một người hầu đang đứng trước mặt cô mang theo một phong bì nhỏ màu kem.

“Cái này dành cho phu nhân đã đến vài phút trước.” Anh ta nói.

Kate thì thầm lời cảm ơn và cầm lấy cái phong bì, được bảo mật với một miếng sáp màu hồng nhạt ngay ngắn. Dem nó đến gần hơn, cô nhận thấy dòng chữ EOB. Một trong những người thân thích của Anthony chăng? Chữ E nhất định là Eloise, tất nhiên, bởi vì mọi người nhà Bridgerton được đặt tên theo thứ tự chữ cái.

Kate cẩn thận bóc miếng dán và mở bức thư ra—một mẫu giấy nhỏ, được gấp đôi lại ngay ngắn.

Chị Kate—

Anthony đang ở đây. Anh ấy trông như một người bị suy kiệt. Đó là, tất nhiên, không phải việc của em, nhưng em nghĩ có lẽ chị muốn biết.

Eloise.

Kate nhìn chằm chằm vào lời nhắn thêm vài giây nữa, rồi đẩy ghế cô ra sau và đứng dậy. Đã đến lúc cô đến Bridgerton House rồi.

Kate rất ngạc nhiên, khi cô gõ cửa Bridgerton House, cánh cửa bật mở không phải bởi một người quản gia mà bởi Eloise, người ngay lập tức nói, “Nhanh thật đấy!”

Kate nhìn khắp sảnh, nửa mong đợi một hoặc hai người nhà Bridgerton khác nhảy xổ ra. “Có phải em đang chờ chị?”

Eloise gật đầu. “Và chị không phải gõ cửa đâu, chị biết đó. Bridgerton House thuộc về anh Anthony mà. Và chị là vợ anh ấy.”

Kate mỉm cười yếu ớt. Cô không cảm thấy giống một người vợ lằm vào sáng nay.

“Em hy vọng chị không nghĩ em là một kẻ nhiều chuyện vô phương cứu chữa,” Eloise nói tiếp, khoác tay với Kate và dẫn cô xuống sảnh, “nhưng anh Anthony trông khủng khiếp thật đấy, và em có một nghi ngờ rằng chị không biết anh ấy ở đây.”

“Tại sao em lại nghĩ thế?” Kate không thể ngăn mình không hỏi.

“Chà,” Eloise nói, “anh ấy đã không cố gắng nhiều lắm để nói với bất cứ ai trong *bọn em* rằng anh ấy ở đây.”

Kate nhìn vào Eloise với vẻ nghi ngờ. “Nghĩa là?”

Eloise vẫn còn có đủ ý thức để mà đỏ mặt với đôi má phớt hồng. “Nghĩa là, à, rằng lí do duy nhất mà em biết anh ấy ở đây là vì em đã theo dõi anh ấy. Em không nghĩ là mẹ em còn biết anh ấy ở đây nữa.”

Kate cảm thấy mí mắt cô chớp chớp nhanh chóng. “Em theo dõi bọn chị sao?”

“Không, tất nhiên là không. Nhưng em lại vô tình thức dậy hơi sớm sáng nay, và em nghe có ai đó đi vào, và thế là em đi điều tra và em thấy ánh sáng hắt ra từ dưới cửa phòng làm việc của anh ấy.”

“Vậy thì, làm thế nào mà em biết được anh ấy trông khủng khiếp?”

Eloise nhún vai. “Em tự suy luận rằng anh ấy cũng phải bước ra để ăn hay đi giải tỏa, thế là em đợi trên những bậc thang trong một giờ hoặc hơn—”

“Hoặc hơn?” Kate lặp lại.

“Hoặc ba,” Eloise thừa nhận. “Thật ra nó không lâu đến thế khi một người thích thú với mục tiêu của mình, và bên cạnh đó, em có một cuốn sách trong khi chờ cho qua thời gian.”

Kate lắc đầu trong sự thán phục miễn cưỡng. “Anh ấy vào nhà vào lúc nào đêm qua?”

“Khoảng bốn giờ hoặc hơn.”

“Em làm gì mà thức muộn vậy?”

Eloise lại nhún vai. “Em không thể ngủ được. Em thường không thể. Em đã đi xuống để lấy một cuốn sách để đọc từ thư viện. Cuối cùng thì, khoảng gần bảy giờ—à, em nghĩ là nó hơi trước bảy giờ một tí, cho nên không hẳn là em đã chờ trong ba giờ—”

Kate bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

“—anh ấy bước ra ngoài. Anh ấy không đi về hướng phòng ăn sáng, cho nên em chỉ có thể suy đoán là vì lí do khác. Sau một hoặc hai phút, anh ấy xuất hiện trở lại và đi vào trong phòng làm việc của anh ấy. Nơi mà,” Eloise kết thúc với một tư thế vung tay mạnh mẽ, “anh ấy đã ở từ lúc đó đến giờ.”

Kate nhìn chằm chằm vào cô ấy trong mười giây. “Có bao giờ em xem xét việc phụng sự cho Bộ Chiến Tranh chưa?”

Eloise cười toe toét, một nụ cười quá giống với Anthony khiến Kate gần rơi nước mắt. “Nhu

một điệp viên?” Cô hỏi.

Kate gật đầu.

“Em sẽ rất xuất sắc, chị có nghĩ vậy không?”

“Siêu việt.”

Eloise ôm Kate không ngưng ngáp. “Em thật mừng vì chị đã kết hôn với anh trai em. Giờ thì đến và xem có gì không ổn đi.”

Kate gật đầu, vươn thẳng vai, và bước một bước về phía phòng làm việc của Anthony. Quay người lại, cô chỉ một ngón tay vào Eloise và nói, “Em sẽ không lắng nghe ở cửa.”

“Em không dám mơ như thế.” Eloise trả lời.

“Chị có ý vậy đó, Eloise!”

Eloise thở dài. “Dù gì thì cũng đã đến lúc em về lại giường rồi. Em có thể ngủ một chút sau đã khi thức suốt đêm.”

Kate đợi cho đến khi cô gái trẻ đã biến mất trên những bậc thang, rồi đi đến cánh cửa phòng làm việc của Anthony. Cô đặt tay lên nắm cửa, thì thầm, “Đừng bị khóa,” và cô vặn nó. Với sự nhẹ nhõm cực kỳ của cô, nó xoay, và cánh cửa mở ra.

“Anh Anthony?” Cô gọi to. Giọng cô nhẹ nhàng và ngáp ngừng, và cô thấy mình không thích âm thanh đó. Cô không quen với việc nhẹ nhàng và ngáp ngừng.

Chẳng có câu trả lời nào, thế là Kate đi sâu hơn vào phòng. Những tấm rèm được đóng kín, và những bức màn nặng nề cho phép rất ít ánh sáng rơi vào. Kate nhìn khắp căn phòng cho đến khi mắt cô bắt gặp hình dáng chồng cô, gác đầu trên bàn của anh, đang say ngủ.

Kate đi yên lặng băng qua căn phòng đến những cửa sổ và kéo những tấm rèm mở ra một nửa. Cô không muốn làm chói mắt Anthony khi anh tỉnh dậy, nhưng cùng lúc đó, cô không muốn thực hiện cuộc nói chuyện quan trọng như thế trong bóng tối. Rồi cô đi đến bàn của anh và dịu dàng lay vai anh.

“Anthony?” Cô thì thầm. “Anh Anthony?”

Câu trả lời của anh giống một tiếng ngáy hơn.

Cau mày mất kiên nhẫn, cô lay mạnh hơn. “Anthony?” Cô nói nhẹ nhàng. “Anh Anthon—”

“Yibblededad—!” Anh thức dậy trong một cử động đột ngột, một câu nói tối nghĩa được thốt lên khi cả người anh bật dậy.

Kate nhìn anh khi anh chớp mắt tỉnh ngủ, rồi chú ý vào cô. “Kate.” Anh nói, giọng anh khản đặc và trầm vì ngủ và cái gì đó khác—có lẽ là rượu. “Em đang làm gì ở đây?”

“*Anh* đang làm gì ở đây?” Cô đáp trả. “Lần cuối mà em kiểm tra, chúng ta đang sống cách đây gần một dặm.”

“Anh không muốn quấy rầy em.” Anh lầm bầm.

Kate không tin vào điều đó dù chỉ một giây, nhưng cô quyết định không tranh cãi về điều ấy. Thay vào đó, cô tiến thẳng tới và hỏi, “Tại sao anh lại phải rời đi vào tối qua?”

Một sự im lặng kéo dài theo sau bởi một tiếng thở ra mệt mỏi, nặng nề, và cuối cùng Anthony nói, “Phức tạp lắm.”

Kate chống chọi thôi thúc phải khoanh hai tay lại. “Em là một phụ nữ thông minh.” Cô nói trong một giọng đều đều có chủ đích. “Em có thể hiểu được một cách khái quát những việc phức tạp.”

Anthony trông không hài lòng với sự chế giễu của cô. “Anh không muốn nói về điều đó bây giờ.”

“Khi nào *thì* anh muốn nói về nó?”

“Về nhà đi, Kate.” Anh nói nhẹ nhàng.

“Anh có định về với em không?”

Anthony rên một tiếng nhỏ khi anh cào tay vào tóc. Chúa ơi, cô cứ như một con chó đeo đuổi một khúc xương. Đầu anh đang nện dữ dội, miệng anh có vị như bị nhồi len, tất cả những gì mà anh thật sự muốn làm là vỗ nước lạnh lên mặt anh và đánh răng, vậy mà vợ anh lại ở đây và không ngừng *hỏi cung anh*...

“Anh Anthony?” Cô dai dẳng.

Thế này là đủ rồi. Anh đứng dậy đột ngột khiến chiếc ghế của anh ngã ra sau và giông vào nền nhà với một tiếng ầm to. “Em sẽ ngừng những câu hỏi của mình lại ngay lập tức.” Anh lồng lên.

Miệng cô mím lại thành một đường thẳng tức giận. Nhưng đôi mắt cô...

Anthony nuốt xuống vị chua chát của cảm giác có tội đang gắt lên miệng anh.

Bởi vì đôi mắt cô tràn đầy nỗi đau.

Và nỗi thống khổ trong trái tim anh tăng lên gấp mười lần.

Anh không sẵn sàng. Chưa đâu. Anh không biết phải làm gì với cô. Anh không biết phải làm gì với chính anh. Cả cuộc đời anh—hoặc ít nhất là từ khi cha anh mất—anh đã biết rằng một vài điều là sự thật, và cái vài điều đó phải là sự thật. Và giờ Kate lại bước vào và đảo lộn thế giới của anh.

Anh không muốn yêu cô. Khốn kiếp, anh không muốn yêu bất cứ ai. Đó là điều—thứ duy nhất—có thể khiến anh sợ hãi ngày tận số của anh. Và còn Kate thì sao? Anh đã hứa sẽ yêu thương và bảo vệ cô. Làm thế nào anh có thể làm được điều đó, trong khi biết rằng anh sẽ rời bỏ cô? Anh chắc chắn là không thể nói với cô về niềm tin kỳ lạ của anh. Bên cạnh việc cô có thể sẽ nghĩ anh bị điên, tất cả những gì mà việc đó có thể làm được là nhấn chìm cô trong cùng nỗi đau và sự sợ hãi đã dày vò anh. Tốt hơn hết là nên để cô sống trong sự lạc quan hạnh phúc.

Hay liệu nó có tốt hơn nếu cô không hề yêu anh?

Anthony chỉ là không biết câu trả lời. Anh cần thêm thời gian. Và anh không thể suy nghĩ được với cô đứng đó trước mặt anh, ánh mắt tràn ngập đau khổ đó lướt khắp mặt anh. Và—

“Đi đi.” Anh thốt lên. “Rời khỏi đây.”

“Không.” Cô nói với một quyết tâm lạnh lẽ khiến anh càng yêu cô nhiều hơn. “Không cho đến khi anh nói với em điều gì đó đang khiến anh phải chịu đựng.”

Anh sai bước rời khỏi cái bàn và nắm lấy cánh tay cô. “Anh không thể ở cùng em ngay bây giờ được.” Anh nói khản đặc, đôi mắt anh tránh né mắt cô. “Ngày mai. Anh sẽ gặp em vào ngày mai. Hoặc ngày kia.”

“Anh Anthony—”

“Anh cần thời gian để suy nghĩ.”

“Về điều gì?” Cô thét lên.

“Đừng làm cho việc này khó khăn hơn—”

“Làm thế nào mà nó có thể tệ hơn được?” Cô hỏi. “Em còn không biết anh đang nói về cái gì nữa.”

“Anh chỉ cần một vài ngày.” Anh nói, cảm thấy như một cái máy phát lại. Chỉ một vài ngày để suy nghĩ. Để tìm ra những gì anh sẽ phải làm, làm cách nào mà anh tiếp tục cuộc sống của anh.

Nhưng cô xoay người lại cho đến khi cô đối mặt với anh, và rời tay cô đang ở trên má anh, chạm vào anh với một sự dịu dàng yêu thương khiến trái tim anh nhức nhối. “Anthony,” cô thì thầm, “xin anh...”

Anh không thể nói một từ nào, không thể thốt lên được âm thanh nào.

Bàn tay cô trượt đến sau cổ anh, và rồi cô đang kéo anh đến gần hơn... gần hơn... và anh không thể ngăn mình được. Anh muốn cô quá nhiều, muốn cảm thấy cơ thể cô ép sát vào anh, muốn nếm vị mặn trên da cô. Anh muốn nhìn thấy cô, chạm vào cô, nghe tiếng dồn dập của hơi thở cô.

Đôi môi cô chạm vào anh, nhẹ nhàng và tìm kiếm, và lưỡi cô khuấy động khóe miệng anh. Sẽ rất dễ dàng để đắm mình vào cô, để ngã xuống đắm chìm và...

“Không!” Từ đó bị xé ra khỏi cổ họng anh, và vì Chúa, anh không biết nó ở đó cho đến khi nó bật ra.

“Không.” Anh nói lần nữa, đẩy cô ra xa. “Không phải bây giờ.”

“Nhưng—”

Anh không xứng đáng với cô. Không phải bây giờ. Chưa đâu. Không cho đến khi anh hiểu được làm thế nào mà anh phải sống cuộc đời còn lại của anh. Và nếu nó có nghĩa là anh phải chối bỏ điều duy nhất có thể mang lại sự cứu rỗi cho anh, vậy thì mặc xác nó.

“Đi đi.” Anh ra lệnh, giọng anh có hơi khắc nghiệt hơn là anh dự định. “Đi ngay đi. Anh sẽ gặp em sau.”

Chỉ khác là lần này, cô thật sự đã đi.

Cô rời khỏi, không một lần nhìn lại.

Và Anthony, người chỉ vừa biết được thế nào là yêu một người, giờ đây biết được thế nào là chết ở trong lòng.

* * *

Đến sáng hôm sau, Anthony say xỉn. Đến chiều hôm đó, anh choáng váng buồn nôn.

Đầu anh nện dữ dội, tai anh đang réo lên, và những em trai của anh, họ đã ngạc nhiên khi khám phá ra anh trong một tình trạng như thế ở câu lạc bộ của họ, đang trò chuyện quá to.

Anthony ép hai bàn tay lên tai và rên rỉ. *Mọi người* đang nói chuyện quá to.

“Chi Kate đã đá anh ra khỏi nhà à?” Colin hỏi, chop lấy một hạt dẻ từ một cái đĩa chính giữa bàn và đập nó ra với một tiếng tách to ác ôn.

Anthony nhấc đầu lên chỉ đủ cao để nhìn trừng trừng vào anh ấy.

Benedict quan sát anh trai với đôi lông mày nhướng cao và với một vẻ cười đùa phớt qua. “Chi ấy chắc chắn là đã đá anh ấy ra khỏi nhà,” anh nói với Colin. “Đưa cho anh một hạt dẻ chứ?”

Colin quăng một hạt qua cái bàn. “Anh có muốn bánh quy giòn luôn không?”

Benedict lắc đầu và cười toét miệng khi anh giơ lên một cuốn sách to bọc da. “Anh sẽ hài lòng được đập nát nó hơn.”

“Đừng,” Anthony rửa, bàn tay anh phóng tới để chụp lấy cuốn sách, “có nghĩ về việc đó.”

“Hai tai hơi nhạy cảm chiều nay, đúng không?”

Nếu Anthony có một cây súng ở đây, anh sẽ bắn hết cả hai bọn họ, treo cổ tiếng ồn đó luôn.

“Liệu em có thể cho anh một vài chỉ dẫn không?” Colin nói, nhai chop chép cái hạt dẻ của anh.

“Em không thể.” Anthony trả lời. Anh nhìn lên. Colin đang nhai với cái miệng mở ra. Vì việc này là tối kỵ trong khi họ được dạy dỗ tại nhà, Anthony chỉ có thể kết luận là Colin thể hiện thái độ tồi như thế chỉ để làm thêm tiếng ồn. “Đóng cái miệng chết tiệt của em lại.” Anh làu bàu.

Colin nuốt xuống, tự vỗ vào môi anh, rồi uống một hớp trà để giúp thức ăn trôi xuống. “Bất kể anh đã làm gì, hãy xin lỗi vì điều đó. Em biết anh, và em đang dần biết Kate, và biết những gì mà em biết—”

“Nó đang nói cái quái gì thế?” Anthony lăm bằm.

“Em nghĩ,” Benedict nói, dựa ra sau vào chiếc ghế của anh, “nó đang nói với anh rằng anh là một tên đần.”

“Đúng thế!” Colin thốt lên.

Anthony chỉ lắc đầu mệt mỏi. “Nó phức tạp hơn hai đứa nghĩ rất nhiều.”

“Nó thường như thế.” Benedict nói, với một sự thành thật quá giả tạo mà gần như có vẻ thật

thà.

“Khi hai tên ngu ngốc mấy đứa tìm thấy những phụ nữ đủ khờ để kết hôn với mình,” Anthony quát, “thì lúc đó hai đứa sẽ có thể mạo muội đưa cho anh lời khuyên. Nhưng cho đến lúc đó thì... *đóng miệng lại.*”

Colin nhìn sang Benedict. “Anh có nghĩ anh ấy giận rồi không?”

Benedict nhướn một bên lông mày. “Là thế hoặc là say xỉn.”

Colin lắc đầu. “Không, không say xỉn. Không say xỉn nữa, ít nhất thì thế. Anh ấy rõ ràng là đang choáng váng buồn nôn.”

“Nó sẽ giải thích,” Benedict nói với một cái gật đầu triết lý, “tại sao anh ấy lại giận dữ.”

Anthony che một bàn tay lên mặt và ấn mạnh vào thái dương anh với ngón cái và ngón giữa. “Chúa ở trên cao.” Anh lầm bầm. “Phải làm gì để hai đứa này để con yên đây?”

“Về nhà đi, anh Anthony,” Benedict nói, giọng dịu dàng đáng kinh ngạc.

Anthony nhắm mắt lại và thở ra một hơi dài. Chẳng có điều gì mà anh muốn làm hơn việc đó, nhưng anh không chắc phải nói gì với Kate, và quan trọng hơn là, anh không biết anh sẽ cảm thấy thế nào một khi anh ở đó.

“Đúng đó.” Colin đồng ý. “Chỉ cần về nhà và nói với cô ấy rằng anh yêu cô ấy. Có gì có thể đơn giản hơn thế được nữa?”

Và đột nhiên điều đó *trở nên* đơn giản. Anh phải nói với Kate rằng anh yêu cô. Ngay bây giờ. Ngay trong ngày hôm nay. Anh phải chắc rằng cô *biết*, và anh thề sẽ dành mỗi phút còn lại của cuộc đời ngắn ngủi khốn khổ của anh để chứng minh điều đó với cô.

Đã quá muộn để thay đổi định mệnh trái tim anh. Anh đã cố không yêu, và anh đã thất bại. Bởi vì anh chắc sẽ không quay trở lại như *trạng thái không yêu*, anh chỉ có thể khiến cho mọi việc tốt đẹp nhất có thể. Anh sẽ bị ám ảnh bởi điềm báo về cái chết của anh dù cho Kate có biết về tình yêu anh dành cho cô hay không. Chẳng phải anh sẽ hạnh phúc hơn trong những năm tháng ít ỏi còn lại nếu anh dành chúng để mở rộng lòng yêu cô một cách chân thành hay sao?

Anh chắc chắn là cô cũng đã yêu anh; chắc chắn là cô sẽ mừng vui khi nghe được anh cũng có cảm giác như thế. Và khi một người đàn ông yêu một người đàn bà, thực sự yêu cô ấy từ bản thể sâu thẳm trong tâm hồn cho đến tận đầu ngón chân của cô ấy, chẳng phải đó là trách nhiệm mà Chúa đã ban cho anh ta để cố gắng làm cho cô ấy hạnh phúc sao?

Anh sẽ không nói với cô những linh cảm của anh, dù vậy. Điều đó thì có ích gì chứ? Anh có thể phải chịu đựng ý thức rằng thời gian bên nhau của họ sẽ bị rút ngắn đi, nhưng tại sao cô lại phải biết? Tốt hơn là cô chịu đựng một sự đau đớn đột ngột bởi cái chết của anh hơn là phải thấp thỏm lo âu quá sớm.

Anh sẽ chết. Mọi người đều phải chết, anh tự nhắc nhở mình. Anh sẽ chỉ phải chết sớm hơn thôi. Nhưng vì Chúa, anh sẽ tận hưởng những năm cuối đời của anh với mỗi hơi thở trong con người anh. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu không yêu, nhưng giờ anh đã yêu, anh sẽ không trốn tránh điều đó.

Nó thật đơn giản. Thế giới của anh là Kate. Nếu anh chối bỏ điều đó, anh có thể ngừng thở luôn ngay bây giờ đi cho xong.

“Anh phải đi đây.” Anh thốt lên, đứng lên đột ngột khiến đùi anh đập vào mép bàn, làm cho những vỏ hạt dẻ văng vương vãi khắp nơi.

“Em đã nghĩ anh có lẽ phải làm thế.” Colin thì thầm.

Benedict chỉ mỉm cười và nói, “Đi đi.”

Các em trai anh, Anthony nhận ra, khá thông minh hơn là họ thể hiện.

“Bọn em sẽ nói chuyện với anh trong một tuần hoặc hơn chứ?” Colin hỏi.

Anthony phải cười toét miệng. Anh và các em trai đã gặp nhau tại câu lạc bộ của họ mỗi ngày trong hai tuần vừa qua. Câu nói quá ngây thơ của Colin chỉ có thể ám chỉ một điều—rằng rõ ràng là Anthony đã hoàn toàn phải lòng vợ anh và dự định sẽ dành ít nhất là bảy ngày tiếp theo để chứng minh điều đó với cô. Và rằng gia đình mà anh đang tạo dựng cũng đã trở nên quan trọng như gia đình mà anh được sinh ra.

“Hai tuần.” Anthony trả lời, giật lấy áo khoác của anh. “Có lẽ ba.”

Hai em trai anh chỉ cười toe toét.

* * *

Nhưng khi Anthony đẩy cửa căn nhà anh mở ra, hơi hụt hơi vì đã bước ba bậc thang một lúc, anh khám phá ra rằng Kate không ở nhà.

“Cô ấy đi đâu?” Anh hỏi người quản gia. Một cách ngu ngốc, anh chưa bao giờ dù chỉ một lần xem xét việc cô có thể không ở nhà.

“Ra ngoài cưỡi ngựa trong công viên,” người quản gia trả lời, “với em gái phu nhân và một Mr. Bugwell thừa ngài.”

“Người theo đuổi Edwina.” Anthony lầm bầm với chính mình. Quý tha ma bắt. Anh nên cảm thấy hạnh phúc cho em vợ của anh chứ, nhưng thời điểm này thì thật là khó chịu chết tiệt đi được. Anh chỉ vừa mới làm một quyết định sống còn về cô; sẽ rất tuyệt nếu cô ở nhà.

“Sinh vật đó của phu nhân cũng đi theo.” Người quản gia nói với một cái rùng mình. Ông chưa bao giờ có thể khoan dung với thứ mà ông coi là cuộc xâm lăng của loài corgi vào ngôi nhà.

“Cô ấy đem theo Newton à?” Anthony thì thầm. “Ta hình dung là họ sẽ trở lại trong khoảng một giờ hoặc hai.” Anthony gõ nhịp giày boots của anh vào sàn nhà cẩm thạch. Anh không muốn chờ một giờ. Chết tiệt, anh không muốn phải chờ dù chỉ một phút. “Ta sẽ tự tìm họ.” Anh nói mất kiên nhẫn. “Nó không thể khó đến thế.”

Người quản gia gật đầu và ra hiệu về phía cánh cửa mở và một cỗ xe ngựa nhỏ mà Anthony đã lái về nhà. “Ngài sẽ cần một cỗ xe khác chứ?”

Anthony lắc đầu. “Ta sẽ cưỡi ngựa. Như thế sẽ nhanh hơn.”

“Vâng.” Người quản gia nghiêng người. “Tôi sẽ gọi người dẫn một con ngựa ra.”

Anthony quan sát người quản gia di chuyển chậm chạp và bình thản về phía cuối nhà trong khoảng hai giây trước khi mất hết kiên nhẫn. “Ta sẽ lo việc đó.” Anh ra lệnh.

Và điều tiếp theo mà anh biết, anh đang lao vùn vụt ra khỏi nhà.

Anthony đang ở trong tâm trạng vui vẻ vào lúc anh tới Hyde Park. Anh đang nóng lòng tìm ra vợ anh, để ôm cô trong vòng tay và ngắm gương mặt cô khi anh nói lời yêu cô. Anh cầu nguyện rằng cô sẽ thốt lên những lời đáp lại tình cảm của anh. Anh nghĩ là cô sẽ làm thế; anh đã thấy trái tim trong đôi mắt cô hơn một lần. Có thể cô chỉ đang đợi anh nói gì đó trước. Anh không thể đổ lỗi cho cô nếu đó là nguyên do; anh đã làm rối hết lên về việc hôn nhân của họ sẽ không là một sự kết hợp của tình yêu ngay trước hôn lễ của họ.

Anh đã từng là một tên ngốc làm sao.

Một khi anh đã đi vào công viên, anh đã quyết định chuyển hướng con ngựa của anh và đi về phía Rotten Row. Con đường đông đúc này có lẽ là đích đến của ba người bọn họ; Kate chắc chắn là không có lý do gì để khuyến khích đi vào một con đường kín đáo hơn.

Anh thúc con ngựa phi nước kiệu nhanh nhất mà anh có thể điều khiển được trong phạm vi công viên, cố gắng làm ngơ những tiếng gọi và những cái vẫy tay chào đón ở ngay trên đường đi của anh bởi những người cưỡi ngựa và lái xe khác.

Rồi, chỉ vừa khi anh nghĩ anh đã vượt qua hết mà không chậm trễ, anh nghe một giọng phụ nữ luống tuổi và rất độc đoán gọi tên anh.

“Bridgerton! Ta nói này, Bridgerton! Ngừng lại ngay lập tức. Ta đang nói chuyện với anh đấy!”

Anh rên rỉ khi anh quay lại. Lady Danbury, con rồng của xã hội. Chẳng có cách đơn giản nào anh có thể làm ngơ bà. Anh không biết bà ấy bao nhiêu tuổi. Sáu mươi? Bảy mươi? Bất cứ bà bao nhiêu tuổi, bà là một sức mạnh của tự nhiên, và *không có ai* làm ngơ bà.

“Lady Danbury.” Anh nói, cố gắng không để nghe như cam chịu khi anh thắng ngựa lại. “Rất vui được gặp bà.”

“Trời ơi, chàng trai,” bà quát lên, “anh nghe như thể anh vừa mới uống thuốc giải bùa vậy. Vui vẻ lên nào!”

Anthony mỉm cười yếu ớt.

“Vợ của anh đâu rồi?”

“Cháu đang tìm cô ấy đây,” anh trả lời, “hoặc ít nhất thì cháu *đã*.”

Lady Danbury quá sắc sảo để có thể bỏ lỡ câu ám chỉ của anh, cho nên anh chỉ có thể kết luận rằng bà ngó lơ anh có chủ ý khi bà nói, “Ta thích vợ anh.”

“Cháu cũng thích cô ấy.”

“Chẳng bao giờ có thể hiểu được tại sao anh lại quyết tâm theo đuổi cô em gái. Cô bé đó tốt đấy, nhưng rõ ràng là không dành cho anh.” Bà đảo tròn mắt và để lộ một tiếng hừm phẫn nộ. “Thế gian sẽ là một nơi thanh bình hơn nhiều nếu mọi người chỉ cần lắng nghe ta trước khi họ kết hôn.” Bà nói thêm. “Ta có thể ghép đôi cả Hội Chợ Hôn Nhân này trong một tuần.”

“Cháu chắc là bà có thể.”

Đôi mắt bà nheo lại. “Có phải anh đang ra vẻ kẻ cả với ta không?”

“Cháu không dám mơ như thế.” Anthony nói với sự thành thật hoàn toàn.

“Tốt. Anh luôn có vẻ là loại người biết suy xét. Ta...” Miệng bà há ra. “Cái quỷ gì ngoài kia thế?”

Anthony nhìn theo ánh mắt hãi hùng của Lady Danbury cho đến khi đôi mắt anh bắt gặp một cỗ xe hờ mui nghiêng về một bên, mất tay lái khi nó quanh một góc cua trên hai bánh. Vẫn còn quá xa để thấy khuôn mặt những người ngồi trong đó, nhưng rồi anh nghe một tiếng thét, và rồi một tiếng sủa sủa sợ hãi của một con chó.

Máu của Anthony đông lại trong người anh.

Vợ anh ở trong cỗ xe đó.

Chẳng nói lời nào với Lady Danbury, anh thúc ngựa phi nước kiêu hết tốc lực về phía trước. Anh không chắc anh sẽ làm gì một khi anh tới được bên cỗ xe. Có lẽ anh sẽ chộp lấy dây cương từ người lái xe bất hạnh. Có lẽ anh sẽ có thể kéo ai đó ra an toàn. Nhưng anh biết rằng anh không thể ngồi yên và nhìn trong khi cỗ xe bị đè bẹp ngay trước mắt anh.

Vậy mà đó chính xác là những gì xảy ra.

Anthony đã đi được nửa đường đến cỗ xe xiêu vẹo khi nó lăn khỏi con đường và cán lên một hòn đá to, gây mất thăng bằng và làm cho nó lật nhào về một bên.

Và Anthony chỉ có thể nhìn trong nỗi khiếp hãi bất lực khi vợ anh chết ngay trước mắt.

Chương 22

Trái ngược với ý kiến đông đảo mọi người, Bốn Tác Giả biết rằng, cô ấy được xem như một người hay giấu cợt.

Nhưng việc đó, Độc Giả Thân Mến, chẳng thể là điều gì khác xa sự thật. Bốn Tác Giả không thích gì hơn một kết thúc có hậu. Và nếu điều đó khiến cho cô ấy trở thành một tên ngốc lãng mạn, thì đành thế.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 15 tháng 6 năm 1814

Vào lúc Anthony đến cạnh cỗ xe bị lật ngược, Edwina đã bò ra được khỏi những mảnh vụn và đang cào vào một miếng gỗ, cố gắng mở ra một lỗ trống ở phía bên kia của cỗ xe. Tay áo của cô bị rách, và vạt váy bị nhàu nát và bẩn thỉu, nhưng cô có vẻ không nhận ra điều đó khi cô điên cuồng kéo cánh cửa. Newton đang nhảy lên và di chuyển không ngớt dưới chân cô, những tiếng sủa của nó chói tai, cuồng loạn.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Anthony hỏi, giọng anh cọc lốc và đầy kinh hãi khi anh rời khỏi lưng ngựa.

“Em không biết,” Edwina thở gấp, chùi những giọt nước mắt đang lăn xuống mặt cô. “Mr.Bagwell không phải là một người lái xe kinh nghiệm lắm, em nghĩ thế, và rồi Newton lại xông ra, và rồi em không biết điều gì đã xảy ra. Một phút trước chúng em đang lăn bánh trên đường, và phút sau đó—”

“Bagwell ở đâu?”

Cô chỉ về hướng bên kia của cỗ xe. “Anh ấy bị ném văng đi. Bị đập vào đầu. Nhưng anh ấy sẽ ổn thôi. Nhưng chị Kate...”

“Kate thì thế nào?” Anthony quỳ xuống khi anh cố nhìn qua những mảnh vỡ. Cả cỗ xe đã bị lật ngược, đè bẹp phần bên phải khi nó lăn. “Cô ấy đâu?”

Edwina nuốt xuống run rẩy, và giọng cô chỉ đủ to hơn tiếng thì thầm khi cô nói. “Em nghĩ chị ấy bị kẹt bên dưới cỗ xe.”

Trong khoảnh khắc đó Anthony nếm được vị của cái chết. Nó cay đắng trong cuống họng anh, lạnh lẽo và nặng nề. Nó cứa vào thịt anh như một con dao, khiến anh khó thở và bóp nghẹt anh, rút hết không khí trong phổi anh.

Anthony giằng những mảnh vụn một cách dữ dội, cố gắng mở một lỗ hổng to hơn. Nó không tệ như lúc nó trông lúc bị lật ngược, nhưng điều đó cũng không làm anh yên lòng hơn. “Kate!” Anh hét to, cố gắng nghe thật bình tĩnh và không lo lắng quá độ. “Kate, em có nghe thấy anh không?”

Âm thanh duy nhất mà anh nghe đáp lại là tiếng hí điên cuồng của những con ngựa. Quỷ tha ma bắt. Anh phải tháo yên cương cho chúng và gỡ chúng ra trước khi chúng quá sợ hãi mà bắt đầu cố kéo lê đồng đồ nát đi. “Edwina?” Anthony gọi lạnh lạnh, nhìn ra sau vai.

Cô nhanh chóng đi tới, vịn vịn bàn tay. “Vâng?”

“Em có biết làm thế nào để tháo cương ngựa không?”

Cô gật đầu. “Em không nhanh lắm, nhưng em có thể làm được.”

Anthony hất đầu về phía những người khác đang nhanh chóng đi tới. “Xem thử em có thể tìm được ai đó để giúp em không.”

Cô lại gật đầu và nhanh chóng bắt tay vào việc.

“Kate?” Anthony hét lên lần nữa. Anh không thể thấy bất cứ ai được; băng ghế bị rời ra đã chắn ngang khung cửa. “Em có thể nghe thấy anh không?”

Vẫn không có câu trả lời nào.

“Thử bên kia xem.” Giọng của Edwina bắn loạn. “Bên cửa mở không bị đè nhiều như thế đâu.”

Anthony nhảy bật lên và chạy qua lưng cỗ xe đến phía bên kia. Cánh cửa đã rút khỏi bản lề, để lại một lỗ hổng đủ rộng cho anh chui nửa người trên vào. “Kate?” Anh gọi to, cố gắng để không nhận ra âm thanh sợ hãi trong giọng mình. Mỗi hơi thở từ môi anh như quá to, vang dội lại trong không gian chật hẹp, nhắc nhở anh rằng anh không nghe thấy tiếng thở như thế từ Kate.

Và rồi, khi anh cẩn thận di chuyển một ghế ngồi đã bị nghiêng một nửa, anh thấy cô. Cô nằm yên bất động một cách đáng sợ, nhưng đầu cô không có vẻ bị kẹt ở một vị trí không bình thường, và anh thấy cô không bị chảy máu.

Đó phải là một dấu hiệu tốt. Anh không biết nhiều về y học, nhưng anh bám vào ý nghĩ đó như một phép màu.

“Em không thể chết, Kate.” Anh nói khi những ngón tay sợ hãi run rẩy của anh kéo giạt những mẩu vụn đi, tuyệt vọng mở một đường thông cho đến khi nó đủ rộng để kéo cô ra khỏi đó. “Em có nghe anh nói không? *Em không thể chết.*”

Một mảnh gỗ vụn cắt vào mu bàn tay, nhưng Anthony không nhận ra máu đang chảy trên da anh khi anh kéo một mảnh vỡ khác ra. “Em tốt hơn là nên thở đi.” Anh đe dọa, giọng anh run rẩy và gần với một tiếng khóc. “Không phải là em. Chưa bao giờ phải là em. Đây không phải thời điểm của em. Em có hiểu anh không?”

Anh giạt mạnh một mảnh gỗ đã gãy khác đi và với tay qua cái lỗ hổng mới được nong rộng hơn để nắm lấy bàn tay cô. Những ngón tay anh tìm thấy mạch đập, mà đối với anh thì có vẻ khá đều, nhưng vẫn còn không thể nói trước được cô có bị chảy máu bên trong hay không, hay đã bị gãy xương sống, hay đã bị đập vào đầu, hay đã...

Trái tim anh rung lên. Có quá nhiều cách để chết. Nếu một con ong có thể hạ gục được một người đàn ông trưởng thành, chắc chắn là một tai nạn xe có thể đánh cắp mạng sống của một phụ nữ nhỏ bé.

Anthony chộp lấy mảnh gỗ cuối cùng ngăn đường anh và đẩy, nhưng nó không nhúc nhích.

“Đừng làm thế này với con.” Anh lầm bầm. “Không phải bây giờ. Giờ không phải là lúc của cô ấy. Người có nghe thấy con không? Không phải là lúc của cô ấy!” Anh cảm thấy cái gì đó ướt chảy trên má anh và sờ nhận ra đó là nước mắt. “Phải là con chứ.” Anh nói, mắc nghẹn với những từ ngữ. “Luôn luôn phải là con.”

Và rồi, chỉ khi anh đang chuẩn bị cho mảnh gỗ cuối cùng đó thêm một cái giạt mạnh tuyệt vọng khác, những ngón tay Kate siết chặt quanh cổ tay anh như móng vuốt. Đôi mắt anh nhanh chóng tập trung vào gương mặt cô, vừa đúng lúc để thấy mắt cô mở ra to và sáng, với chỉ một cái chớp mắt.

“Anh đang nói,” cô hỏi, nghe hoàn toàn sáng suốt và tỉnh táo, “cái quái quỷ gì thế?”

Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua ngực anh quá nhanh khiến nó gần như đau đớn. “Em ổn chứ?” Anh hỏi, giọng anh run rẩy ở mỗi từ.

Cô nhả mắt, rồi nói, “Em sẽ ổn thôi.” Anthony ngừng lại chỉ một giây khi anh xem xét câu trả lời của cô. “Nhưng giờ em có ổn không?”

Cô ho nhỏ, và anh tưởng tượng là anh có thể nghe được cô nhả mắt vì đau. “Em đã làm gì đó với cái chân của em.” Cô thừa nhận. “Nhưng em không nghĩ là nó bị chảy máu.”

“Em có bị chóng mặt? Muốn xỉu? Kiệt sức?”

Cô lắc đầu. “Chỉ bị đau thôi. Anh đang làm gì ở đây?”

Anh mỉm cười qua làn nước mắt. “Anh đến để tìm em.”

“Anh tìm em?” Cô thì thầm.

Anh gật đầu. “Anh đến để—đó là, anh nhận ra...” Anh nuốt xuống run rẩy. Anh chưa bao giờ dám mơ sẽ có ngày anh nói những lời này với một người phụ nữ, và chúng lớn dần lên trong trái tim anh to đến mức anh chỉ có thể thốt ra. “Anh yêu em, Kate.” Anh nói như mắc nghẹn. “Phải mất một thời gian anh mới nhận ra, nhưng anh yêu em, và anh phải nói với em. Ngay hôm nay.”

Đôi môi cô run rẩy thành một nụ cười khi cô đưa cằm ra hiệu về phía người cô. “Anh lựa thời điểm tốt thật đấy.”

Thật kỳ diệu làm sao, anh thấy mình đang cười toét miệng đáp lại. “Gần như khiến em vui mừng vì anh đã chờ lâu đến thế, hả? Nếu anh đã nói với em từ tuần trước, anh sẽ không đi theo em đến công viên hôm nay rồi.”

Cô le lưỡi, mà xét trong trường hợp này, càng khiến anh yêu cô nhiều hơn. “Chỉ cần đưa em ra thôi.” Cô nói.

“Rồi em sẽ nói với anh em yêu anh chứ?” Anh trêu cô.

Cô mỉm cười, vẻ khao khát và đầy ấm áp, rồi gật đầu.

Tất nhiên, điều đó cũng tuyệt như một lời tuyên bố, và ngay cả khi anh đang bò qua đồng đồ nát của một cỗ xe bị lật ngược, ngay cả khi Kate bị kẹt trong một cỗ xe đáng nguyên rửa, với rất có thể là một cái chân gãy, anh đột nhiên bị thiêu đốt bởi một sự hài lòng và thư thái tràn ngập.

Và anh nhận ra anh đã không cảm thấy như thế này trong gần mười hai năm, từ buổi chiều

định mệnh đó khi anh đi vào căn phòng của cha mẹ anh, và nhìn thấy cha anh được đặt lên trên chiếc giường, lạnh lẽo và bất động.

“Giờ anh sẽ kéo em ra.” Anh nói, trượt hai cánh tay xuống dưới lưng cô. “Nó sẽ làm đau chân em, anh e là thế, nhưng nó không thể tránh được.”

“Chân em đã đau rồi.” Cô nói, mỉm cười can đảm. “Em chỉ muốn ra ngoài thôi.”

Anthony gật đầu một cái nghiêm túc với cô, rồi ôm hai tay anh vào một bên người cô và bắt đầu kéo. “Nó thế nào?” Anh hỏi, tim anh ngừng đập mỗi khi anh nhìn thấy cô nhăn mặt vì đau.

“Ổn.” Cô thở gấp, nhưng anh có thể nói rằng cô chỉ làm ra vẻ can đảm thôi.

“Anh sẽ phải xoay em lại.” Anh nói, nhìn chăm chú một mảnh gỗ gãy lỏm chồm đang chĩa xuống từ trên cao. Sẽ khó khăn để có thể đưa cô ra. Anh chẳng quan tâm gì lắm nếu anh làm rách váy áo cô—chết tiệt, anh sẽ mua cho cô hàng trăm bộ váy nếu cô chỉ cần hứa là sẽ không bao giờ bước lên một cỗ xe ngựa nào được lái bởi ai đó khác ngoài anh. Nhưng anh không thể chịu được ý nghĩ làm trầy xước dù chỉ một phần nhỏ làn da cô. Cô đã trải qua đủ chuyện rồi. Cô không cần thêm nữa.

“Anh cần phải kéo em ra theo chiều xuôi.” Anh nói với cô. “Em nghĩ em có thể xoay lại được không? Chỉ đủ cho anh có thể nắm cánh tay em thôi.”

Cô gật đầu, nghiêng răng lại khi cô cẩn thận xoay người từng inch một, nâng cô lên bằng hai bàn tay khi cô lách hông theo chiều kim đồng hồ.

“Được rồi,” anh nói khuyến khích, “giờ anh sẽ—”

“Hãy làm đi.” Kate nói qua kẽ răng. “Anh không cần phải giải thích.”

“Được thôi.” Anh trả lời, nhích dần ra sau cho đến khi hai đầu gối anh đặt vững trên nền cỏ. Đến đến ba, anh nghiêng răng lại và bắt đầu kéo cô ra.

Và ngừng ngay lập tức một giây sau, khi Kate hét lên một tiếng chói tai. Nếu như anh đã không quá tự thuyết phục mình rằng anh sẽ chết trong vòng chín năm nữa, thì anh thề là cô vừa mới giảm tuổi thọ của anh mất mười năm.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi gấp.

“Em ổn.” Cô khẳng định. Nhưng cô đang thở nặng nhọc, qua đôi môi chúm lại của cô, và gương mặt cô cứng lại vì đau.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Một giọng nói cất lên từ bên ngoài cỗ xe. Đó là Edwina, đã xong với những con ngựa và nghe có vẻ hoảng loạn. “Em nghe thấy chị Kate hét lên.”

“Edwina?” Kate hỏi, xoay cổ và cố gắng nhìn ra ngoài. “Em ổn chứ?” Cô giật tay áo của Anthony. “Edwina ổn chứ? Nó có bị đau không? Có cần một bác sĩ không?”

“Edwina ổn.” Anh trả lời. “*Em* cần một bác sĩ.”

“Và Mr.Bagwell thì sao?”

“Bagwell thế nào?” Anthony hỏi Edwina, giọng anh hơi sỗ sàng khi anh tập trung vào việc di chuyển Kate quanh đồng gỗ vụn.

“Một cục u trên đầu, nhưng anh ấy đã đứng lên được rồi.”

“Không sao cả. Tôi có thể giúp gì không?” Một giọng đàn ông lo lắng cất lên.

Anthony có một cảm nghĩ là tai nạn này là lỗi của Newton cũng như của Bagwell, nhưng dù vậy, người đàn ông trẻ đó là người cầm cương, và Anthony không có xu hướng cảm thấy khoan dung cho anh ta vào lúc này. “Tôi sẽ cho anh biết.” Anh nói một cách thô lỗ, trước khi quay sang Kate và nói. “Bagwell ổn.”

“Em không thể tin được là em đã quên hỏi thăm về họ.”

“Anh chắc là lỗi của em sẽ được tha thứ, xét trong trường hợp này.” Anthony nói, lùi lại xa hơn cho đến khi anh gần như hoàn toàn ở ngoài cổ xe. Kate giờ đang được đặt tại lối ra, và sẽ chỉ cần một lần kéo—hơi lâu và chắc chắn là đau đớn—để đưa cô ra.

“Edwina? Edwina?” Kate gọi to. “Em có chắc là em không bị thương chứ?”

Edwina đưa mặt cô vào lối ra. “Em ổn.” Cô nói trấn an. “Mr.Bagwell bị hất văng đi, và em đã có thể—”

Anthony đưa cô ra. “Nghỉ ngơi em lại, Kate.” Anh ra lệnh.

“Cái gì? Em—Aaaaaaah!”

Với một cái giật mạnh, anh đưa cả người cô ra khỏi đồng đồ nát, cả hai bọn họ nằm trên bãi cỏ, thở nặng nhọc. Nhưng trong khi Anthony thì vì cố sức, Kate rõ ràng là vì bị đau dữ dội.

“Chúa ơi!” Edwina gần như hét lên. “Nhìn chân chị ấy kìa!”

Anthony liếc qua Kate và cảm thấy bụng anh rơi xuống tận chân. Cẳng chân của cô bị xoắn và cong lại, và còn hơn cả bị gãy. Anh nuốt xuống run rẩy, cố gắng không để sự lo lắng thể hiện ra. Chân có thể nắn lại, nhưng anh cũng đã nghe về những người đàn ông đã bị mất tay chân vì bị nhiễm trùng và thuốc men không tốt.

“Chân chị làm sao?” Kate hỏi. “Nó đau, nhưng—Ôi, Chúa tôi!”

“Tốt hơn là không nên nhìn.” Anthony nói, cố gắng đẩy cảm cô qua hướng khác.

Hơi thở của cô, đã nhanh hơn từ việc cố gắng kiểm soát cơn đau, trở nên đứt quãng và đầy sợ hãi. “Ôi, Chúa tôi.” Cô thở hổn hển. “Nó đau. Em đã không nhận ra nó đau đến thế nào cho đến khi thấy—”

“Đừng nhìn.” Anthony ra lệnh.

“Ôi, Chúa tôi. Ôi, Chúa tôi.”

“Chị Kate?” Edwina hỏi bằng một giọng lo lắng, cúi người xuống. “Chị có ổn không?”

“Nhìn vào chân chị đi!” Kate gần như thét lên. “Nó trông có ổn không?”

“Thật ra em đang nói về gương mặt chị. Chị trông hơi xanh xao.”

Nhưng Kate không thể trả lời được. Cô đang thở quá nhanh. Và rồi, với Anthony, Edwina,

Mr.Bagwell, và Newton cùng nhìn chăm chăm xuống cô, mắt cô trợn ngược lên, cô ngất xỉu.

* * *

Ba giờ sau, Kate được đặt lên giường cô, chắc chắn là không thoải mái nhưng ít nhất thì đã bớt đau hơn nhờ cồn thuốc phiện mà Anthony đã đổ xuống cổ họng cô vào phút mà họ về đến nhà. Chân cô đã được nắn lại bởi ba người bác sĩ phẫu thuật mà Anthony đã triệu đến (Không phải, như cả ba người bác sĩ đều chỉ ra, rằng ráp xương lại cần hơn một bác sĩ, nhưng Anthony đã khoanh hai tay rất kiên quyết và nhìn chăm chăm vào họ cho đến khi họ ngậm miệng lại), và một bác sĩ không chuyên về phẫu thuật đã ghé qua và kê những đơn thuốc mà ông ta thề là sẽ đẩy nhanh quá trình liền xương.

Anthony đã chăm sóc cô quá lên như một con gà mái mẹ, phê bình mọi hành động từ mỗi người bác sĩ cho đến khi một người trong số họ đã thật sự cả gan hỏi anh từ khi nào anh được nhận bằng cấp từ Trường Học Hoàng Gia cho Các Bác Sĩ.

Anthony đã không thấy hài hước chút nào.

Nhưng sau quá nhiều bài diễn thuyết, chân Kate đã được nắn lại và bó bột, và cô đã được bảo là hãy mong đợi ít nhất là một tháng nghỉ ngơi trong giường.

“Mong đợi?” Cô rên rỉ với Anthony một khi người bác sĩ cuối cùng đã ra về. “Làm sao mà em có thể mong đợi điều đó được?”

“Em sẽ có thể mở rộng sự hiểu biết của em.” Anh gợi ý.

Cô thở ra một hơi dài mất kiên nhẫn qua mũi; quá khó để thở qua môi khi rằng cô đang nghiêng lại. “Em đã không biết là sự hiểu biết của em bị thụt lùi.”

Nếu anh có bị cảm dỗ cười to lên, anh che giấu nó rất giỏi. “Có lẽ em sẽ có thể thêu thùa.” Anh gợi ý.

Cô chỉ nhìn trừng trừng vào anh. Cứ làm như ý tưởng về thêu thùa sẽ khiến cô cảm thấy khá hơn vậy.

Anh thận trọng ngồi ở mép giường và vỗ lưng bàn tay cô. “Anh sẽ ở bên cạnh em.” Anh nói với một nụ cười động viên. “Anh đã quyết định sẽ bớt thời gian ở câu lạc bộ của anh lại.”

Kate thở dài. Cô mệt mỏi và cáu kỉnh và đau đớn, và cô đang trút lên chồng cô, thật sự là không công bằng. Cô lật bàn tay lại để lòng bàn tay họ chạm vào nhau và rồi đan những ngón tay cô vào ngón tay anh. “Em yêu anh, anh biết đấy.” Cô nói nhẹ nhàng.

Anh nắm chặt hai tay cô và gật đầu, sự ấm áp trong đôi mắt anh chiếu vào cô nói nhiều hơn bất cứ từ ngữ nào có thể.

“Anh đã bảo em không nên làm thế.” Kate nói.

“Anh đã là một thằng đàn.”

Cô không cãi lại; và đôi môi cong lên của anh nói với cô rằng anh có nhận thấy điều đó. Sau một lúc im lặng, cô nói. “Anh đã nói những điều kỳ lạ trong công viên.”

Bàn tay Anthony vẫn ở trong tay cô, nhưng cả người anh hơi dịch ra sau. “Anh không biết em có ý gì.” Anh trả lời.

“Em nghĩ là anh biết.” Cô nói nhẹ nhàng.

Anthony nhắm mắt lại một lúc, rồi đứng lên, những ngón tay anh trượt khỏi tay cô cho đến khi cuối cùng họ không còn chạm vào nhau nữa. Từ rất nhiều năm rồi anh đã cẩn trọng giữ những ý nghĩ kỳ lạ đó cho chính mình. Việc đó có vẻ tốt nhất. Hoặc là mọi người sẽ tin anh và rồi lo lắng hoặc họ sẽ không và rồi nghĩ là anh bị điên.

Chẳng có lựa chọn nào hấp dẫn hơn.

Nhưng giờ, trong một khoảnh khắc kinh hãi, anh đã thốt ra điều đó với vợ anh. Anh còn không thể nhớ rõ chính xác thì anh đã nói gì. Nhưng nó cũng đủ để khiến cô tò mò. Và Kate không phải tuýp người bỏ qua một sự tò mò. Anh có thể tập lảng tránh như anh muốn, nhưng rồi cô cũng sẽ moi được nó từ anh. Chưa có người phụ nữ nào cứng đầu hơn từng được sinh ra.

Anh đi đến cửa sổ và dựa vào khung cửa, nhìn bần thần về phía trước mặt như thể anh có thể thật sự thấy được con đường qua lớp rèm phủ nặng nề đã từ lâu được kéo lại. “Có một điều mà em nên biết về anh.” Anh thì thầm.

Cô không nói gì, nhưng anh biết là cô đã nghe thấy. Có lẽ đó là do âm thanh của việc cô thay đổi vị trí, có lẽ là chỉ là do luồng điện trong không trung. Nhưng bằng cách nào đó anh biết.

Anh quay lại. Sẽ dễ dàng hơn khi nói những lời của anh với bức rèm, nhưng cô xứng đáng được hơn thế từ anh. Cô đang ngồi lên, chân cô được đặt lên trên những cái gối, đôi mắt cô mở to và tràn ngập một vẻ tò mò và lo lắng đến nao lòng.

“Anh không biết làm thế nào để nói với em điều này mà không nghe quá nực cười.” Anh nói.

“Đôi khi cách dễ nhất chính là chỉ nói ra thôi.” Cô thì thầm. Cô vỗ vào một chỗ trống trên giường. “Anh có muốn ngồi cạnh em không?”

Anh lắc đầu. Sự kề cận sẽ chỉ khiến nó càng khó khăn hơn. “Điều gì đó đã xảy ra với anh khi cha anh mất.” Anh nói.

“Anh rất gần gũi với cha anh, đúng không?”

Anh gật đầu. “Anh gần gũi với ông hơn bất kỳ ai, cho đến khi anh gặp em.”

Đôi mắt cô long lanh. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nó rất đột ngột.” Anh nói. Giọng anh tẻ nhạt, như thể anh đang thuật lại một tin tức tối nghĩa và không phải là một sự kiện xáo trộn nhất trong cuộc đời anh. “Một con ong, anh đã nói với em rồi.”

Cô gật đầu.

“Ai lại có thể nghĩ một con ong có khả năng giết chết một người đàn ông?” Anthony nói với một tiếng cười chua chát. “Sẽ rất buồn cười nếu nó không bị thảm đến thế.”

Cô không nói gì, chỉ nhìn vào anh với một vẻ cảm thông khiến anh tan nát cõi lòng.

“Anh đã ngồi lại với ông suốt đêm.” Anh nói tiếp, hơi xoay người để anh không phải nhìn vào

mắt cô. “Ông đã chết, tất nhiên, nhưng anh cần thêm một chút thời gian. Anh chỉ ngồi đó bên cạnh ông và nhìn ngắm khuôn mặt ông.” Một tiếng cười ngắn gọn khác thoát ra khỏi môi anh. “Chúa ơi, anh đã là một thằng ngốc đến thế. Anh nghĩ là anh nửa hy vọng ông sẽ mở mắt ra bất cứ lúc nào.”

“Em không nghĩ điều đó ngu ngốc.” Kate nói nhẹ nhàng. “Em cũng đã thấy người chết. Thật khó để tin rằng một ai đó đã ra đi khi họ trông thật bình thường và yên lành như thế.”

“Anh không biết khi nào thì điều đó xảy ra,” Anthony nói, “nhưng đến sáng thì anh chắc chắn.”

“Rằng ông đã chết?” Cô hỏi.

“Không,” anh nói cộc cằn, “rằng anh cũng sẽ chết.”

Anh chờ cho cô bình luận, anh chờ cho cô nói gì khác, làm bất kỳ điều gì, nhưng cô chỉ ngồi đó và nhìn chăm chú vào anh mà không thay đổi vẻ mặt, cho đến khi cuối cùng anh phải nói, “Anh không phải một người đàn ông tuyệt vời như ông.”

“Ông có thể không đồng ý đấy.” Cô nói lặng lẽ.

“Nhưng ông không có ở đây để làm thế, phải không?” Anthony quát.

Một lần nữa, cô không nói gì. Một lần nữa, anh cảm thấy như một kẻ đáng khinh.

Anh rửa thầm và ấn các ngón tay vào thái dương. Đầu anh đang bắt đầu đau nhức. Anh đang bắt đầu cảm thấy chóng mặt, và anh nhận ra rằng anh không thể nhớ ra lần cuối mà anh đã ăn. “Anh mới là người phán xét.” Anh nói trong một giọng trầm. “Em không biết ông.”

Anh sụm người vào bức tường với một tiếng thở ra dài mệt mỏi, và nói. “Chỉ để anh nói với em thôi. Đừng nói gì, đừng ngắt lời, đừng đánh giá. Nó đã đủ khó khi anh phải nói ra rồi. Em có thể làm thế cho anh không?”

Cô gật đầu.

Anthony hít vào một hơi run rẩy. “Cha anh là người đàn ông tuyệt vời nhất mà anh biết. Không có một ngày nào trôi qua mà anh không nhận ra rằng anh không thể sánh được với ông. Anh biết rằng ông là mọi thứ mà anh mong muốn đạt được. Anh có thể không bao giờ sánh được với sự tuyệt vời của ông, nhưng nếu anh có thể đến gần được thôi anh cũng mãn nguyện rồi. Đó là tất cả những gì anh muốn. Chỉ đến gần thôi.”

Anh nhìn vào Kate. Anh không chắc là tại sao. Có lẽ để được trấn an, có lẽ để được cảm thông. Có lẽ chỉ để nhìn thấy gương mặt cô.

“Nếu có một điều mà anh biết,” anh thì thầm, tìm thấy được sự can đảm để giữ cho mắt anh chú ý vào cô, “đó là anh sẽ không bao giờ vượt qua được ông. Ngay cả tuổi tác.”

“Anh đang cố nói với em điều gì?” Cô thì thầm.

Anh nhún vai. “Anh biết nó chẳng có nghĩa gì. Anh biết anh không thể đưa ra một lời giải thích phải lẽ nào. Nhưng từ đêm đó, khi anh ngồi với cơ thể đã nguội lạnh của cha anh, anh biết anh không thể sống lâu hơn ông được.”

“Em hiểu rồi.” Cô nói lặng lẽ.

“Em hiểu?” Và rồi, cứ như một đập nước đã bị vỡ, những lời nói cứ chảy tràn ra. Tất cả chúng đều buột ra khỏi miệng anh—tại sao anh lại quá kiên quyết phản đối hôn nhân vì tình yêu như thế, sự ghen tị anh đã cảm thấy khi anh nhận ra cô đã chống lại những con quỷ của cô và đã chiến thắng.

Anh quan sát khi cô đưa một bàn tay lên miệng và cắn vào ngón tay cái. Anh đã thấy cô làm thế trước đây, anh nhận ra—bất cứ khi nào cô đang tập trung suy nghĩ.

“Cha anh bao nhiêu tuổi khi ông mất?” Cô hỏi.

“Ba mươi tám.”

“Giờ anh bao nhiêu tuổi?”

Anh nhìn vào cô một cách tò mò; cô biết tuổi của anh. Nhưng anh vẫn trả lời. “Hai mươi chín.”

“Vậy thì theo như sự tính toán của anh, chúng ta còn chín năm nữa.”

“Nhiều nhất.”

“Và anh thật sự tin điều này.”

Anh gật đầu.

Cô chum môi lại và thở ra một hơi dài qua mũi. Cuối cùng, sau một lúc cảm giác như là sự im lặng vô tận, cô lại nhìn lên anh với đôi mắt tỉnh táo, thẳng thắn, và nói, “Chà, anh sai rồi.”

Thật kỳ lạ, giọng nói thẳng thắn của cô lại khiến anh thấy an tâm. Anthony còn cảm thấy một bên khóe miệng của anh cong lên trong một nụ cười nhợt nhạt nhất. “Em nghĩ là anh không biết nó nghe ngớ ngẩn thế nào sao?”

“Em không nghĩ là nó ngớ ngẩn tí nào cả. Nó nghe như một phản ứng hoàn toàn bình thường, thật đấy, nhất là khi đó lại là người cha mà anh yêu quý đến thế.” Cô nhún vai khi đầu cô nghiêng sang một bên. “Nhưng nó vẫn sai.”

Anthony không nói gì.

“Cái chết của cha anh là một tai nạn.” Kate nói. “Một tai nạn. Một bước ngoặt khủng khiếp của số phận mà không ai có thể biết trước được.”

Anthony nhún vai. “Anh có thể cũng sẽ ra đi như thế.”

“Ôi, vì tình yêu của—” Kate cố gắng cắn lưỡi mình một giây trước khi cô nguyên rửa. “Anh Anthony, em cũng có thể chết vào ngày mai. Em đã có thể chết vào hôm nay khi cỗ xe đó đè lên em.”

Anh tái nhợt đi. “Đừng bao giờ nhắc anh điều đó.”

“Mẹ em đã chết khi bà ở độ tuổi của em.” Kate nhắc nhở anh gay gắt. “Anh có bao giờ nghĩ về điều đó chưa? Theo các điều luật của anh, thì em sẽ phải chết vào sinh nhật tiếp theo của em.”

“Đừng có—”

“Ngu ngốc?” Cô kết thúc giục anh.

Sự im lặng ngự trị trong đầy một phút.

Cuối cùng, Anthony nói, giọng anh chỉ là lớn hơn lời thì thầm một chút. “Anh không biết anh có thể vượt qua chuyện này không.”

“Anh không cần phải vượt qua nó.” Kate nói. Cô cắn môi dưới vì nó đã bắt đầu run rẩy, và sau đó đặt một bàn tay lên một vị trí trống trên giường. “Anh có thể đến đây để em nắm tay anh được không?”

Anthony đi đến ngay lập tức; hơi ấm từ sự đụng chạm của cô chảy tràn qua anh, thấm vào cơ thể anh cho đến khi nó vượt ve tâm hồn anh. Và trong chính khoảnh khắc đó anh nhận ra điều này còn hơn cả tình yêu. Người phụ nữ này khiến anh trở nên tốt hơn. Anh đã là một người tốt bụng và mạnh mẽ và nhân hậu trước đây rồi, nhưng với cô ở bên cạnh anh, anh là điều gì đó còn nhiều hơn thế.

Và cùng nhau họ có thể làm được bất cứ điều gì.

Điều đó gần như làm cho anh nghĩ rằng tuổi bốn mươi không phải là một giấc mơ quá xa vời.

“Anh không phải vượt qua nó.” Cô nói lần nữa, những lời của cô nhẹ nhàng. “Thành thật mà nói, em không thấy được làm sao mà anh *có thể* hoàn toàn vượt qua được cho đến khi anh ba mươi chín tuổi. Nhưng điều mà anh có thể *làm*”—cô bóp nhẹ tay anh, và Anthony cảm thấy mình còn mạnh mẽ hơn cả những lúc trước đó—“là không để điều đó điều khiển cuộc đời anh.”

“Anh đã nhận ra điều đó vào sáng nay,” anh thì thầm, “khi anh biết là anh phải nói với em rằng anh yêu em. Nhưng bây giờ—bây giờ anh *biết* điều đó.”

Cô gật đầu, và anh nhìn thấy mắt cô đầy lệ. “Anh phải sống mỗi giờ như thể đó là thời gian cuối cùng của anh,” cô nói, “và mỗi ngày như thể anh bất tử. Khi cha em bị bệnh, ông có rất nhiều hối tiếc. Có rất nhiều việc mà ông ước ông đã làm, ông nói với em như thế. Ông luôn luôn cho rằng ông còn nhiều thời gian. Đó là điều mà em luôn ghi nhớ trong lòng. Tại sao anh lại nghĩ em quyết định học thối sáo ở một độ tuổi trẻ như thế? Mọi người đều nói với em rằng em đã quá tuổi rồi, muốn thối sáo tốt thì phải bắt đầu từ khi em còn là một đứa trẻ. Nhưng điều đó không quan trọng, thật đấy. Em không cần phải thực sự giỏi. Em chỉ cần tận hưởng nó vì bản thân em thôi. Và em cần phải biết là em đã cố gắng.”

Anthony mỉm cười. Cô là một người thối sáo rất tệ. Ngay cả Newton cũng không thể chịu được.

“Nhưng điều ngược lại cũng đúng.” Kate nhẹ nhàng nói thêm. “Anh không thể lảng tránh những thách thức mới hay che dấu bản thân khỏi tình yêu chỉ bởi vì anh nghĩ anh có thể sẽ không có ở đây để hoàn thiện ước mơ. Cuối cùng, anh cũng sẽ hối tiếc nhiều như cha em.”

“Anh đã không muốn yêu em.” Anthony thì thầm. “Đó là điều mà anh sợ trên hết mọi thứ. Anh đã trở nên quá quen thuộc với quan điểm nhỏ kỳ lạ về cuộc sống của anh rồi. Gần như là hài lòng với điều đó, thật đấy. Nhưng tình yêu—” Giọng anh nghẹn lại, âm thanh đó nghe không đàn ông chút nào, nó khiến cho anh dễ bị tổn thương. Nhưng anh không quan tâm, bởi vì đây là Kate.

Và nó không quan trọng nếu cô có nhìn thấy những nỗi sợ hãi sâu kín nhất của anh, bởi vì anh biết cô yêu anh không điều kiện. Đó là một cảm xúc được giải phóng tuyệt vời.

“Anh đã thấy tình yêu thật sự.” Anh nói tiếp. “Anh không phải là kẻ hay nhạo báng mà mọi người nghĩ về anh. Anh biết tình yêu có tồn tại. Mẹ anh—cha anh—” Anh ngừng lại, hít vào một

hơi đứt quãng. Đây là điều khó khăn nhất mà anh từng làm. Tuy vậy anh biết những lời đó cần phải được nói ra. Anh biết, dù cho bộc lộ nó có khó khăn đến mức nào, thì cuối cùng, trái tim anh sẽ vút bay.

“Anh rất chắc chắn đó là điều duy nhất có thể khiến cho cái... cái... anh không thật sự biết phải gọi nó là gì—sự nhận thức về ngày tận số của anh...” Anh cào một bàn tay vào tóc, đấu tranh để tìm lời nói. “Tình yêu là điều duy nhất sẽ khiến mọi thứ trở nên không thể chịu đựng được. Làm sao anh có thể yêu ai đó, yêu thật sự và sâu sắc, trong khi biết rằng tình yêu đó sẽ kết thúc bi đát?”

“Nhưng nó không bi đát.” Kate nói, bóp tay anh.

“Anh biết. Anh yêu em, và rồi anh hiểu. Ngay cả khi anh đúng, ngay cả khi định mệnh của anh là chỉ sống ngắn ngủi như cha anh, anh không có kết thúc bi đát.” Anh nghiêng người tới trước và hôn nhẹ lên môi cô. “Anh có em,” anh thì thầm, “và anh sẽ không phí dù chỉ một khoảnh khắc nào mà chúng ta có cùng nhau.”

Đôi môi Kate nở ra thành một nụ cười. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là tình yêu không phải là việc sợ hãi tình cảm ấy sẽ bị tước đoạt đi mất. Tình yêu là việc tìm thấy người khiến trái tim ta hoàn thiện, khiến ta trở thành một con người tốt hơn rất nhiều so với điều mà ta có thể ước mơ. Nó là về nhìn vào đôi mắt của vợ ta và biết, tận sâu trong xương tủy của ta, cô ấy là người tuyệt vời nhất mà ta biết.”

“Ôi, anh Anthony.” Kate thì thầm, nước mắt chảy dài trên má cô. “Đó là điều mà em cảm thấy về anh.”

“Khi anh nghĩ là em đã chết—”

“Đừng nói về nó.” Cô ghen lời. “Anh không phải nhớ lại nó đâu.”

“Không.” Anh nói. “Anh phải làm thế. Anh phải nói với em. Đó là lần đầu tiên—ngay cả sau cả ngần ấy năm anh trông chờ cái chết của mình—mà anh biết thế nào là chết thật sự. Bởi vì với em ra đi... chẳng có gì còn lại để anh tiếp tục sống nữa. Anh không biết làm sao mà mẹ anh đã làm được điều đó.”

“Bà đã có các con của bà.” Kate nói. “Bà không thể rời bỏ các anh được.”

“Anh biết,” anh thì thào, “nhưng nỗi đau mà bà đã phải chịu đựng...”

“Em nghĩ là trái tim con người phải mạnh mẽ hơn là chúng ta có thể tượng tượng.”

Anthony nhìn chăm chú vào cô trong một lúc lâu, đôi mắt anh chìm đắm vào cô cho đến khi anh cảm thấy họ là một. Rồi, với một bàn tay run rẩy, anh khum lấy cổ cô và cúi người xuống để hôn cô. Đôi môi anh tôn sùng cô, dâng cho cô mọi mảnh ghép nhỏ của tình yêu, lòng tận tụy, sự sùng bái và lời nguyện cầu mà anh cảm thấy trong tâm hồn anh.

“Anh yêu em, Kate.” anh thì thầm, môi anh ghi dấu những từ đó lên môi cô. “Anh yêu em rất nhiều.”

Cô gật đầu, không thể thốt ra được một lời nào.

“Và ngay lúc này anh ước... anh ước...”

Và rồi điều kỳ lạ nhất xảy ra. Tiếng cười dâng lên trong anh. Anh bị tràn ngập bởi niềm vui nguyên vẹn của khoảnh khắc này, và phải cố gắng lắm anh mới không bế cô lên và xoay cô một vòng trong không trung.

“Anh Anthony?” Cô hỏi, nghe nửa khó hiểu nửa thú vị.

“Em có biết tình yêu còn có nghĩa gì khác không?” Anh thì thầm, đặt cả hai bàn tay anh ở hai bên người cô và để cho mũi anh cọ vào mũi cô.

Cô lắc đầu. “Em còn không thể đoán ngẫu nhiên nữa.”

“Nó có nghĩa là,” anh cần nhần, “anh thấy cái chân bị gãy này của em đúng là một mối phiền toái đáng nguyên rửa.”

“Không nhiều bằng một nửa em đâu, thưa ngài.” Cô nói, liếc một cái phiền muộn vào cái chân được nẹp lại của cô.

Anthony cau mày. “Không một vận động sôi nổi nào trong vòng hai tháng, eh?”

“Ít nhất.”

Anh cười toét miệng, và vào khoảnh khắc đó anh trông giống đến từng inch kẻ ăn chơi trác táng mà cô đã từng buộc tội anh. “Rõ ràng,” anh thì thầm, “là anh sẽ phải rất, rất dịu dàng.”

“Tối nay sao?” Cô thốt lên một tiếng nao lòng.

Anh lắc đầu. “Ngay cả anh cũng chẳng có biệt tài để thể hiện bản thân với một cái dụng cụ nhẹ nhàng *đến thế*.”

Kate cười khúc khích. Cô không thể ngăn mình được. Cô yêu người đàn ông này và anh yêu cô, và dù cho anh có biết điều đó hay không, thì họ sẽ sống rất, rất lâu bên nhau. Điều đó cũng đủ để khiến cho một cô gái—ngay cả một cô gái với một cái chân bị gãy—hoàn toàn nhẹ dạ.

“Em đang cười anh à?” Anh thắc mắc, một bên lông mày anh nhướn lên ngạo mạn khi anh trượt người anh vào chỗ nằm bên cạnh cô.

“Em không dám mơ như thế.”

“Tốt. Bởi vì anh có một vài điều rất quan trọng để nói với em.”

“Thật sao?”

Anh gật đầu trang trọng. “Anh không thể chỉ cho em thấy được anh yêu em nhiều đến thế nào vào tối nay, nhưng anh có thể nói với em.”

“Em sẽ không bao giờ chán nghe điều đó,” cô thì thầm.

“Tốt. Bởi vì khi anh đã xong với việc nói với em, anh sẽ nói với em anh thích *chỉ* cho em như thế nào.”

“Anh Anthony!” Cô nói the thé.

“Anh nghĩ là anh sẽ bắt đầu với vành tai của em.” Anh trầm ngâm. “Đúng, chắc chắn là cái vành tai. Anh sẽ hôn nó, và rồi cắn nhẹ vào nó, và rồi...”

Kate thở hổn hển. Và sau đó cô cự quậy. Và rồi cô lại yêu anh thêm một lần nữa.

Và khi anh thì thầm những thứ linh tinh ngọt ngào vào tai cô, cô có cảm giác kỳ lạ nhất, gần như là cô có thể thấy được cả tương lai cô trải ra trước mắt. Mỗi ngày lại phong phú và trọn vẹn hơn ngày trước đó, và mỗi ngày cô lại đắm chìm, đắm chìm, đắm chìm trong tình yêu...

Liệu có thể yêu cùng một người đàn ông lần nữa và một lần nữa, vào mỗi ngày?

Kate thở dài khi cô nằm lún xuống trên gối, để cho những lời nói tình quái của anh cuốn cô đi.

Vì Chúa, cô sẽ cố gắng.

Phần kết

Lord Bridgerton đã tổ chức kỷ niệm ngày sinh nhật của ngài—Bốn Tác Giả tin rằng đây là sinh nhật lần thứ ba mươi chín của ngài—tại nhà cùng với gia đình.

Bốn Tác Giả không được mời.

Mặc dù vậy, các chi tiết của sự kiện này vẫn đến được với đôi tai luôn luôn lắng nghe của Bốn Tác Giả, và nó nghe có vẻ như là một buổi tiệc hài hước nhất. Bắt đầu buổi lễ là một bản hòa tấu ngắn: Lord Bridgerton thổi kèn trumpet và Lady Bridgerton thì thổi sáo. Mrs. Bagwell (em gái của Lady Bridgerton) cũng đã gợi ý là cô sẽ hòa tấu với cây đàn piano của cô, nhưng lời đề nghị của cô bị từ chối.

Theo như bà tử tước thừa kế, chưa bao giờ có một buổi hòa tấu nào chói tai hơn thế, và chúng ta được nói lại rằng rốt cuộc thì cậu Miles Bridgerton nhỏ đã đứng lên trên ghế và cầu xin cha mẹ cậu ngừng lại.

Chúng ta cũng được bảo rằng không có ai đã mắng cậu bé vì thô lỗ, nhưng lại chỉ thở những hơi dài nhẹ nhõm khi Lord và Lady Bridgerton đặt nhạc cụ của họ xuống.

Tạp chí của Lady Whistledown, ngày 17 tháng 9 năm 1823

“Cô ta nhất định phải có một gián điệp trong gia đình này,” Anthony nói với Kate, lắc đầu. Kate cười to khi cô chải tóc, chuẩn bị lên giường.

“Cô ấy đã không nhận ra rằng hôm nay mới là ngày sinh nhật của anh, không phải hôm qua.”

“Chỉ là một chi tiết vặt.” Anh lầm bầm. “Cô ta phải có một gián điệp. Không có cách giải thích nào khác.”

“Cô ấy đã nói về mọi thứ khác rất đúng.” Kate không thể ngăn mình lưu ý. “Em nói với anh, em đã luôn ngưỡng mộ người phụ nữ đó về điều này.”

“Chúng ta không tệ đến thế.” Anthony phản đối.

“Chúng ta thật kinh khủng.” Cô đặt chiếc lược xuống và đi đến bên cạnh anh. “Chúng ta lúc nào cũng kinh khủng. Nhưng ít nhất thì chúng ta đã cố gắng.”

Anthony vòng hai cánh tay quanh eo vợ anh và tựa cằm lên đỉnh đầu cô. Có rất ít thứ có thể đem đến sự yên bình cho anh bằng việc đơn giản là chỉ ôm cô trong vòng tay. Anh không hiểu được có người đàn ông nào lại có thể sống sót mà không có một người phụ nữ để yêu.

“Đã gần nửa đêm rồi.” Kate thì thầm. “Ngày sinh nhật của anh gần như đã trôi qua.”

Anthony gật đầu. Ba mươi chín. Anh chưa bao giờ nghĩ anh sẽ thấy được ngày này.

Không, điều đó không đúng. Từ lúc anh để cho Kate vào trái tim anh, những nỗi sợ hãi của anh dần tan biến đi. Nhưng dù vậy, vẫn thật là tuyệt đến được tuổi ba mươi chín. Ổn định. Anh đã dành nhiều thời gian của ngày trong phòng làm việc của anh, nhìn chăm chú lên bức chân dung của cha anh. Và anh thấy mình trò chuyện. Hàng giờ liền, anh đã nói chuyện với cha anh. Anh nói với ông về ba đứa con của anh, về hôn nhân của các em trai em gái anh và con cái của họ. Anh nói với ông về mẹ anh, và bà đã tiếp tục vẽ tranh sơn dầu, và rằng bà thật sự giỏi. Và anh nói với ông về Kate, và cô đã giải phóng tâm hồn anh như thế nào, và về việc anh yêu cô quá nhiều.

Đó là, Anthony nhận ra, những gì mà cha anh đã luôn luôn mong mỏi cho anh.

Đồng hồ treo tường trên mặt lò sưởi bắt đầu điểm, và cả Anthony và Kate đều không nói gì cho đến khi tiếng chuông thứ mười hai vang lên.

“VẬY là thế đấy.” Kate thì thầm.

Anh gật đầu. “Hãy lên giường thôi.”

Cô di chuyển đi chỗ khác, và anh có thể thấy cô đang mỉm cười. “Đó là cách mà anh muốn kỷ niệm?”

Anh nắm lấy bàn tay cô và đưa nó lên môi anh. “Anh không thể nghĩ ra được cách nào hay hơn. Em có thể không?”

Kate lắc đầu, rồi cười khúc khích khi cô chạy đến giường. “Anh có đọc những thứ khác cô ấy đã viết trong bài báo không?”

“Người phụ nữ Whistledown đó sao?”

Cô gật đầu.

Anthony đặt tay anh ở hai bên người vợ anh và liếc mắt đưa tình với cô. “Nó là về chúng ta?”

Kate lắc đầu.

“VẬY thì anh không quan tâm.”

“Nó là về Colin.”

Anthony thở dài nhỏ. “Cô ta có vẻ viết về Colin khá nhiều.”

“Có lẽ cô ấy có một tình cảm quyến luyến với Colin.” Kate đề nghị.

“Lady Whistledown?” Anthony tròn tròn mắt. “Cái bà già lão luyện đó?”

“Cô ấy có thể không già đâu.”

Anthony khịt mũi một cách chế giễu. “Cô ta là một bộ xương già nhăn nheo và em biết điều đó.”

“Em không biết.” Kate nói, chuồn khỏi tầm tay của anh và trườn vào dưới tấm chăn. “Em nghĩ là cô ấy có thể trẻ đấy.”

“Và anh nghĩ,” Anthony tuyên bố, “rằng anh không muốn nói nhiều về Lady Whistledown lúc này.”

Kate mỉm cười. “Anh không muốn?”

Anh trượt vào chỗ nằm bên cạnh cô, những ngón tay anh đặt trên đường cong của hông cô. “Anh có những việc tốt hơn để làm.”

“Anh có?”

“Rất.” Mọi anh tìm thấy tai cô. “Rất, rất, rất nhiều thứ tốt hơn để làm.”

* * *

Và trong một căn phòng ngủ nhỏ, được trang hoàng thanh lịch, không xa lắm từ Bridgerton House, một phụ nữ—không còn ở ngưỡng cửa của tuổi trẻ, nhưng chắc chắn là không hề nhăn nheo và già cỗi—ngồi ở cái bàn của cô với một cây bút lông và lọ mực, rút ra một tờ giấy.

Vươn cổ từ bên này sang bên kia, cô đặt cây bút lông xuống tờ giấy và viết:

*Tạp chí của Lady Whistledown,
ngày 19 tháng 9 năm 1823*

A, Độc Giả Thân Mến, Bốn Tác Giả đã đến đây...

Phần kết II

Tháng 5 năm 1829

Kate đâm sầm qua bãi cỏ, liếc ra sau vai cô để chắc chắn rằng chồng cô không đi theo sau. Mười lăm của hôn nhân đã dạy cho cô một hai điều, và cô biết rằng anh sẽ dõi theo từng hành động của cô.

Nhưng cô khôn ngoan. Và cô đầy quyết đoán. Và cô biết rằng để đổi lấy một bảng, người hầu phòng của Anthony có thể bịa đặt thảm họa về phục trang phi thường nhất. Thứ gì đó liên quan đến mút trên bàn là, hay có thể là một tập đoàn phá hoại trong tủ quần áo—nhện, chuột nhắt, nó không quan trọng lắm—Kate còn hơn cả hạnh phúc khi giao lại những phần chi tiết đó cho người hầu miễn là Anthony bị phân tâm một cách phù hợp đủ lâu để cô có thể trốn.

“Nó là của ta, tất cả của ta.” Cô hợp xướng, như cái giọng mà cô dùng trong tháng trước tại màn trình bày vở *Macbeth* của gia đình Bridgerton. Con trai cả của cô đảm nhận phân công vai diễn; cô đã được chỉ định là Phù Thủy Cả.

Kate đã giả vờ không nhận thấy khi Anthony thưởng cho con trai một chú ngựa mới.

Chồng cô sẽ trả giá ngay bây giờ. Những cái áo sơ-mi của anh sẽ loang lổ màu hồng với mứt quả mâm xôi, và cô—cô đang mỉm cười quá mức thành ra cô đang cười to.

“Của ta của ta của ta của ta.” Cô hát, giật mạnh cánh cửa nhà kho ở nốt cuối, chính là nốt trầm, trang nghiêm của Bản Giao Hưởng thứ 15 của Beethoven.

“Của ta của ta của ta của taaaaaaa”.

Cô sẽ có nó. Nó là của cô. Cô gần như có thể nắm được vị của nó. Cô sẽ vẫn có thể nắm được nó, nếu có khả năng đó, cho dù nó có được xích vào bên người cô đi nữa. Cô chẳng có sở thích nhai gỗ, tất nhiên, nhưng đây không phải là một công cụ phá hủy thông thường nào khác. Đây là...

Cây vọt tử thần.

"Của ta của ta của ta của ta của ta của ta của ta của ta của ta của ta của ta của taaaa." Cô tiếp tục, đến phần trúc trắc nhỏ theo sau đoạn điệp khúc quen thuộc của Beethoven.

Cô chỉ kiểm chế bản thân vừa đủ đến khi cô quăng tấm phủ sang một bên. Trò Pall Mall đang nằm ở trong góc, như thường lệ, và chỉ một lúc nữa thôi—

“Đang tìm cái này sao?”

Kate xoay nhanh người lại. Là Anthony, đang đứng ở ngưỡng cửa, mỉm cười quỷ quái khi anh quay tròn cây vợt Pall Mall màu đen trong tay.

Áo sơ-mi của anh trắng đến mức có thể làm cho mù mắt.

“Anh... Anh...”

Một bên lông mày anh nhướn lên nguy hiểm. “Em chưa bao giờ giỏi giang kinh khủng với việc sắp xếp từ vựng khi cáu giận.”

“Làm sao mà anh... làm sao mà anh...?”

Anh nghiêng người tới trước, đôi mắt anh nheo lại. “Anh đã trả cho anh ta *năm* bảng.”

“Anh đã đưa cho Milton năm bảng?” Chúa Lòng Lành, đó gần như là tiền lương cả một năm của anh ta.

“Nó quá rẻ so với việc thay mới lại tất cả các áo sơ-mi của anh.” Anh nói với một cái cau mày. “Mút trái mâm xôi. Thật đấy. Chẳng lẽ em không nghĩ gì đến việc tiết kiệm sao?”

Kate nhìn chằm chằm đầy khao khát vào cây vợt.

“Trò chơi sẽ bắt đầu trong ba ngày nữa,” Anthony nói với một cái thở dài hài lòng, “và anh thì đã thắng mất rồi.”

Kate không phản đối lại. Những thành viên khác của nhà Bridgerton có thể nghĩ trò Pall Mall tổ chức hàng năm bắt đầu và kết thúc trong một ngày, nhưng cô và Anthony thì hiểu rõ hơn.

Cô đã thắng anh trong cuộc đua giành vợt trong ba năm liền. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu anh thắng được cô lần này.

“Từ bỏ thôi, vợ yêu quý.” Anthony chế nhạo. “Thừa nhận thất bại đi, và chúng ta sẽ được hạnh phúc hơn.”

Kate thở dài nhẹ, gần như là cô đã chấp thuận.

Đôi mắt Anthony nheo lại.

Kate vợ vẫn chạm những ngón tay vào cổ áo.

Đôi mắt Anthony mở to ra.

“Trong này nóng thật, anh có nghĩ vậy không?” Cô hỏi, giọng cô nhẹ nhàng, và ngọt ngào, và hỗn hển khùng khiếp.

“Cô gái nhỏ láu cá.” Anh thì thầm.

Cô trượt lớp vải qua khỏi vai mình. Cô chẳng mặc gì ở bên dưới cả.

“Không có nút áo?” Anh thì thầm.

Cô lắc đầu. Cô không ngu ngốc. Ngay cả những kế hoạch được chuẩn bị tốt nhất cũng có thể xảy ra sơ suất. Một người luôn phải ăn mặc cho dịp đó. Trời vẫn còn hơi rét, và cô cảm thấy những núm vú co lại thành hai nụ nhỏ đáng xúc phạm.

Kate rùng mình, rồi cố che dấu nó với một tiếng thở hỗn hển, như thể cô đang rất rạo rức.

Mà có lẽ cô đã như thế rồi, nếu như cô không quá chú tâm vào việc tỏ ra *không* tập trung vào cây vợt trên tay chồng cô.

Mà còn chưa kể đến cái lạnh nữa.

“Đáng yêu lắm.” Anthony thì thầm, vươn tay ra và vuốt ve một bên ngực cô.

Kate làm một âm thanh rên rỉ. Anh không bao giờ có thể cưỡng lại điều đó.

Anthony mỉm cười chậm chạp, rồi di chuyển bàn tay anh tới trước, cho tới khi anh có thể trượt núm vú của cô giữa những ngón tay anh. Kate thở gấp, và đôi mắt cô lướt đến mắt anh. Anh

trông—không hẳn là tính toán, nhưng dù vậy, vẫn rất tự chủ. Và cô nhận ra—anh biết chính xác điều mà cô không bao giờ có thể cưỡng lại.

“A, vợ à.” Anh thì thầm, khum lấy bầu ngực cô từ bên dưới, và nâng nó lên cao hơn cho đến khi nó đầy trong tay anh.

Anh mỉm cười.

Kate ngừng cả thở.

Anh nghiêng người tới trước và ngậm cái nú nhỏ vào miệng.

“Ô!” Giờ cô không giả vờ điều gì cả.

Anh lặp lại sự tra tấn đó ở bên kia.

Rồi anh bước lùi lại.

Ra sau.

Kate đứng yên, vẫn đang thở hỗn hển.

“A, ước gì có được một bức vẽ như thế này.” Anh nói. “Anh sẽ treo nó lên trong phòng làm việc của anh.”

Miệng Kate há ra.

Anh giơ cây vọt lên vẻ chiến thắng. “Tạm biệt, vợ yêu quý.” Anh rời khỏi nhà kho, rồi chỗ đầu vào lại ở khúc quanh. “Cố gắng không bị cảm lạnh đấy. Em ghét phải bỏ lỡ trận đấu, phải không nào?”

Anh rất may mắn, Kate ngấm nghĩ sau đó, rằng cô đã không nghĩ đến việc chụp lấy một trong những quả banh Pall Mall khi cô đang mò mẫm tìm mấy cây vọt gỗ. Mặc dù nghĩ lại, đầu anh chắc là quá cứng để cô có thể đập mốp.

Ngày tiếp theo.

Có rất ít khoảnh khắc, Anthony kết luận, quá tuyệt vời như khi thắng được vợ mình một cách hoàn toàn và tuyệt đối. Việc đó phụ thuộc vào người vợ, tất nhiên, nhưng vì anh đã chọn cưới một phụ nữ với trí óc siêu việt và sắc sảo, những khoảnh khắc của anh, anh chắc chắn, tuyệt vời hơn những người khác.

Anh tận hưởng điều này khi uống trà trong phòng làm việc, thở dài khoan khoái khi ngắm nhìn chiếc vọt màu đen đang nằm trên bàn anh như một chiến lợi phẩm. Nó trông thật lộng lẫy, lấp lánh trong ánh sáng ban ngày—hay ít nhất là lấp lánh ở những nơi mà nó không bị mòn vẹt và trầy trụa vì những trận đấu mạnh bạo qua hàng thập kỷ.

Không quan trọng. Anthony yêu tất cả mọi chỗ lõm và những vết trầy xước. Có lẽ điều đó thật trẻ con, có thể còn cả con nít nữa, nhưng anh *thích* nó.

Anh thích nhất là khi nó ở trong sự sở hữu của anh, nhưng anh vẫn rất có cảm tình với nó. Khi anh có thể quên được việc anh đã giật lấy nó huy hoàng như thế nào ngay trước mũi Kate, anh thật sự nhớ rằng nó còn đánh dấu một điều gì đó—

Ngày mà anh biết yêu.

Không phải là anh đã nhận ra ngay lúc đó. Ngay cả Kate cũng vậy, anh hình dung, nhưng anh chắc chắn rằng đó là ngày mà họ đã được định mệnh sắp đặt sẽ ở bên nhau—ngày của trận đấu Pall Mall nổi tiếng.

Cô đã bỏ lại cho anh cây vợt màu hồng. Cô đã quật trái banh của anh vào hồ nước.

Chúa ơi, đúng là một phụ nữ phi thường.

Những năm vừa qua là mười lăm năm tuyệt vời nhất.

Anh mỉm cười hài lòng, rồi để cho ánh mắt anh rớt xuống cây vợt lần nữa. Mọi năm họ đều tổ chức lại trận đấu. Mọi người chơi thông thường—Anthony, Kate, em trai anh Colin, em gái anh Daphne và chồng cô ấy Simon, và em gái Edwina của Kate—they đều rất có ý thức trách nhiệm tụ họp lại tại Aubrey Hall mỗi mùa xuân và đứng vào vị trí của mình ở cuộc đua luôn luôn được đổi mới. Một vài người đồng ý tham dự với lòng hăng hái và một vài người với chỉ sự thích thú, nhưng tất cả họ đều ở đó, vào mỗi năm.

Và năm nay—

Anthony cười rúc rích với sự vui sướng. Anh có cây vợt này và Kate thì không.

Cuộc sống thật tuyệt. Cuộc sống rất, rất tuyệt.

Ngày sau đó

“Kaaaaaaaaaaaaate!”

Kate nhìn lên khỏi cuốn sách của cô.

“Kaaaaaaaaaaaaate!”

Cô cố gắng phán đoán khoảng cách của anh. Sau mười lăm năm nghe tên cô được rỗng lên trong cùng một kiểu như thế này, cô đã trở nên hoàn toàn thành thạo việc tính toán khoảng thời gian giữa tiếng rỗng đầu tiên và sự xuất hiện của chồng cô.

Nó không hẳn là một sự tính toán trực tiếp. Còn có cả vị trí của cô để mà xem xét nữa—khi cô ở trên lầu hay dưới nhà, có bị nhìn thấy từ ngưỡng cửa không, và vâng vâng, và vâng vâng.

Rồi còn phải thêm vào mấy đứa trẻ nữa. Chúng có ở nhà không? Có thể ngăn đường anh không? Chúng sẽ khiến anh chậm lại, chắc chắn là vậy, có lẽ chậm đến đầy một phút, và—

“Em!”

Kate chớp mắt ngạc nhiên. Anthony đang đứng ở ngưỡng cửa, thở gấp vì vận động và đang nhìn trừng trừng vào cô với một mức độ độc ác đáng kinh ngạc.

“Nó ở đâu?” Anh yêu cầu.

À, có lẽ không đáng ngạc nhiên lắm.

Cô chớp mắt một cách bình thản. “Anh có muốn ngồi xuống không?” Cô hỏi dò. “Anh trông hơi đuối sức.”

“Kate.”

“Anh không còn trẻ như xưa nữa.” Cô nói với một tiếng thở dài.

“Kate...” Thanh âm đang tăng lên.

“Em có thể gọi trà.” Cô nói ngọt ngào.

“Nó đã được khóa.” Anh gầm gừ. “Phòng làm việc của anh đã được khóa.”

“Thật sao?” Cô thì thầm.

“Anh có chiếc chìa khóa duy nhất.”

“Thật không?”

Đôi mắt anh mở to ra. “Em đã làm gì?”

Cô lật một trang sách, ngay cả khi cô không nhìn vào hàng chữ trong đó. “Khi nào?”

“Ý em là sao, khi nào?”

“Ý em là—” cô ngừng lại, bởi vì đây không phải là một khoảnh khắc để trôi qua mà không có một lễ ăn mừng đằng hoàng trong đầu. “Khi nào. Sáng nay? Hay tháng trước?”

Anh chỉ cần một lúc. Không nhiều hơn một hoặc hai giây, nhưng đủ lâu để Kate có thể quan sát vẻ mặt anh thay đổi từ khó hiểu sang nghi ngờ đến điên tiết.

Nó thật huy hoàng. Say mê. Tuyệt diệu. Cô đã có thể cười khúc khích lên vì điều đó, nhưng như thế sẽ chỉ là khuyến khích thêm một tháng nữa của những trò đùa “Gấp đôi, gấp đôi lao động cật lực và rắc rối”, và cô chỉ vừa mới khiến anh ngừng nó lại thôi.

“Em đã làm một chìa mở phòng làm việc của anh?”

“Em là vợ anh.” Cô nói, liếc xuống móng tay mình. “Đáng lẽ không nên có bất cứ bí mật nào giữa chúng ta, anh không nghĩ vậy sao?”

“Em đã làm một chìa khóa?”

“Anh sẽ không muốn cho em giữ bí mật, phải không nào?”

Những ngón tay anh bấu chặt vào khung cửa cho đến khi các khớp ngón tay trắng bệch. “Ngừng việc trông như thể em đang tận hưởng chuyện này đi.” Anh nghiêng răng.

“A, nhưng đó sẽ là một lời nói dối, và sẽ là một tội lỗi khi nói dối chồng mình.” Những tiếng động tắc nghẽn kỳ lạ đang bắt đầu bật ra khỏi cổ họng anh. Kate mỉm cười. “Chẳng phải em đã thề nguyện sự trung thực sao?”

“Đó là *sự vâng lời*.” Anh gầm gừ.

“Sự vâng lời? Chắc chắn là không.”

“Nó ở đâu?”

Cô nhún vai. “Không nói.”

“Kate!”

Cô biến nó thành một đoạn nhạc. “Không nóiiii đâââââu.”

“Cái cô này...” Anh di chuyển tới trước. Một cách nguy hiểm. Kate nuốt xuống. Có lẽ cô đã đi hơi quá xa một chút, thật sự ra, thì rất nhỏ.

“Anh sẽ cột em vào giường.” Anh dọa.

“Phảiiii.” Cô nói, đồng ý với ý kiến của anh khi tính toán khoảng cách đến cánh cửa. “Nhưng em có thể không *phiền lòng* về điều đó lắm đâu.” Đôi mắt anh cháy rực lên, không hoàn toàn với ham muốn—anh vẫn còn quá tập trung vào cây vợt Pall Mall để có thể để tâm vào thứ khác—nhưng cô lại nghĩ cô đã thấy một ánh lóe lên của... *sự thích thú* ở đó. “Cột em lại, chính em nói đấy,” anh thì thầm, di chuyển tới trước, “và em sẽ thích nó, hả?”

Kate bắt được ý nghĩa trong câu nói của anh và thở gấp. “Anh sẽ không làm thế!”

“Ồ, anh sẽ làm.” Anh đang nhắm tới một màn trình diễn giống như thế. Anh sẽ cột gô cô lại và để cô ở đó trong khi anh lục tìm cây vợt. Không nếu như cô có ý kiến về điều đó. Kate trượt qua cánh tay vịn chiếc ghế của cô và rồi chạy trốn ra sau nó. Luôn luôn tốt khi có một rào chắn nhìn thấy được trong những tình thế như thế này. “Ồi, Kaaaaate.” Anh reu reu, đi về phía cô.

“Nó là của em.” Cô tuyên bố. “Nó đã là của em từ mười lăm năm trước, và giờ nó vẫn là của em.”

“Nó là của anh trước khi nó là của em.”

“Nhưng anh đã cưới em!”

“Và điều đó khiến cho nó trở thành của em?”

Cô không nói gì, chỉ khóa chặt ánh mắt mình với anh. Cô đang khó thở, hỗn hển, bị cuốn theo sự hồi hả của lúc này.

Và rồi, nhanh như chớp, anh nhảy tới trước, bay qua cái ghế, giữ lấy một bên vai cô trong một lúc ngắn ngủi trước khi cô lách đi.

“Anh sẽ không bao giờ tìm thấy nó.” Cô gần như hét lên, lùi ra sau ghế sofa.

“Đừng có nghĩ là giờ em sẽ chạy trốn được.” Anh cảnh báo, thực hiện một cú di chuyển sang một bên để anh đứng giữa cô và cánh cửa.

Cô nhắm đến cửa sổ. “Cú ngã đó sẽ giết chết em.” Anh nói.

“Ồi, vì tình yêu của Chúa.” Một giọng nói từ ngưỡng cửa cất lên.

Kate và Anthony quay lại. Em trai Colin của Anthony đang đứng ở đó, nhìn vào bọn họ với một

vẻ chán ngấy. “Colin.” Anthony nói nghiêm nghị. “Thật là tuyệt được gặp em.”

Colin chỉ nhướn một bên lông mày lên. “Em cho là hai người đang tìm *cái này*.”

Kate thở gấp. Colin đang cầm trên tay cây vợt tử thần. “Làm thế nào mà—”

Colin vuốt ve cái cán vợt đã mòn vẹt gần như âu yếm. “Em chỉ có thể tự lên tiếng cho mình, tất nhiên,” anh nói với một tiếng thở dài hạnh phúc, “nhưng mà em chỉ quan tâm là em đã thắng.”

Ngày thi đấu

“Em không hiểu nổi,” em gái Daphne của Anthony nhận xét, “tại sao anh lại được sắp xếp lộ trình.”

“Bởi vì anh sở hữu bãi cỏ chết tiệt này.” Anh nghiêng rặng. Anh đưa bàn tay lên che mắt khỏi mặt trời khi anh xem xét công trình của anh. Anh đã làm được một việc sáng giá lần này, nếu anh tự cho phép mình nói thế. Nó thật hiếm ác.

Bậc thiên tài thuần túy.

“Có cơ may nào là cậu có khả năng thắng lại những lời báng bổ của cậu khi ở cạnh những quý cô không?” Câu này, từ chồng của Daphne, Simon, Công Tước của Hastings.

“Nó chẳng là quý cô nào hết.” Anthony lầm bầm. “Nó là em gái tôi.”

“Cô ấy là vợ tôi.”

Anthony cười tự mãn. “Nó là em gái tôi trước.”

Simon quay sang Kate, người đang đập đập cái vợt của mình—màu xanh lá cây, mà cô đã tuyên bố là cô hài lòng với nó, nhưng Anthony biết rõ hơn—vào đám cỏ.

“Làm thế nào,” anh hỏi, “mà em có thể chịu được cậu ta?”

Cô nhún vai. “Đó là một tài năng mà rất ít người có được.”

Colin bước lên, nắm chặt cây vợt đen cứ như nó là cái Chén Thánh. “Chúng ta bắt đầu chứ?” Anh hỏi một cách đường hoàng.

Môi Simon hé ra ngạc nhiên. “Cây vợt tử thần?”

“Em rất khôn ngoan.” Colin xác nhận.

“Colin đã hối lộ người hầu gái.” Kate làu bàu.

“Em đã hối lộ người hầu phòng của anh.” Anthony chỉ ra.

“Anh cũng vậy thôi!”

“Tôi chẳng hối lộ ai cả.” Simon nói, chẳng với ai cụ thể. Daphne vỗ vỗ vào cánh tay anh một cách kẻ cả. “Anh không được sinh ra trong gia đình này mà.”

“Thì cô ấy cũng thế.” Anh đáp trả, chỉ vào Kate.

Daphne dẫn đo về điều đó “Chị ấy là một sự khác thường.” Cô cuối cùng thì rút ra kết luận.

“Một sự khác thường?” Kate hỏi.

“Đó là lời khen cao giá nhất trong các lời khen.” Daphne thông báo với cô. Cô ngừng lại, rồi nói thêm, “Trong hoàn cảnh này.” Rồi cô quay sang Colin. “Bao nhiêu?”

“Bao nhiêu cái gì?”

“Anh đã đưa cho người hầu gái bao nhiêu?”

Anh nhún vai. “Mười bảng.”

“Mười bảng?” Daphne gần như hét lên.

“Em có điên không?” Anthony hỏi.

“Anh đã đưa cho người hầu phòng năm bảng.” Kate nhắc anh.

“Anh hy vọng rằng đó không phải là một trong những cô hầu gái giỏi,” Anthony cần nhắc, “vì chắc chắn là cô ta sẽ nghỉ việc vào cuối ngày với số tiền đó trong túi cô ta.”

“Mọi cô hầu gái đều giỏi.” Kate nói, với một tí khó chịu.

“Mười bảng.” Daphne lặp lại, lắc đầu. “Em sẽ nói với vợ anh.”

“Xin mời.” Colin nói bất cần khi anh gạt đầu về phía ngọn đồi dốc xuống lộ trình của trò Pall Mall. “Cô ấy ở ngay kia kia.”

Daphne nhìn lên. “Penelope ở đây à?”

“Penelope ở đây à?” Anthony quát. “Tại sao?”

“Cô ấy là vợ em.” Colin đáp lại.

“Cô ấy chưa bao giờ tham gia trước đây.”

“Cô ấy muốn thấy em thắng.” Colin bắn trả, tưởng thưởng cho anh trai một nụ cười kéo giãn miệng bệnh hoạn.

Anthony cưỡng lại thôi thúc đập cho anh một trận. Chỉ vừa đủ. “Và làm thế nào mà em biết là em sẽ thắng?”

Colin vẩy cây vợt màu đen trước mặt anh. “Em đã thắng rồi.”

“Ngày tốt lành, mọi người.” Penelope nói, đi thong thả xuống chỗ tụ họp.

“Không cổ vũ.” Anthony cảnh báo cô.

Penelope chớp mắt khó hiểu. “Em xin lỗi?”

“Và không trong bất kỳ hoàn cảnh nào,” anh nói tiếp, bởi vì thật sự thì, có ai đó phải chắc chắn rằng trò chơi giữ lại được tính chính trực, “mà em có thể ở gần chồng em mười bước.”

Penelope nhìn vào Colin, gục gật đầu cô chín lần khi nhắm những bước đi giữa họ, và bước lùi lại một bước.

“Sẽ không có trò gian lận nào.” Anthony cảnh báo.

“Ít nhất thì không phải là loại gian lận mới nào.” Simon nói thêm. “Những thủ pháp gian lận đã được thiết lập trước đây được cho phép.”

“Em có thể nói chuyện với chồng mình trong cuộc thi không?” Penelope ôn tồn hỏi dò.

“Không!” Một tiếng đồng thanh vang rền của ba giọng nói mạnh mẽ.

“Em sẽ nhận thấy,” Simon nói với cô, “rằng anh đã không phản đối.”

“Như em đã nói đấy,” Daphne nói, lướt qua anh trên đường đi kiểm tra một cái cửa xoay, “anh không được sinh ra trong gia đình này.”

“Edwina đâu rồi?” Colin hỏi mạnh mẽ, liếc mắt lên về phía ngôi nhà.

“Nó sẽ xuống nhanh thôi.” Kate trả lời. “Đang kết thúc bữa ăn sáng mà.”

“Cô ấy đang làm chậm trễ trò chơi.”

“Em gái chị không chia sẻ tình yêu của chúng ta đối với trò chơi này.”

“Cô ấy nghĩ chúng ta đều điên hết à?” Daphne hỏi.

“Hoàn toàn.”

“Vậy thì, cô ấy thật dễ thương khi đến tham gia vào mỗi năm.” Daphne nói.

“Đó là truyền thống.” Anthony quát. Anh đã cầm cây vọt màu cam lên và đang vọt nó vào một quả banh tưởng tượng, neho mắt lại khi anh diễn lại cú nhắm của anh.

“Anh ấy đã không luyện tập lộ trình chứ, phải không?” Colin hỏi.

“Làm sao mà cậu ấy có thể được?” Simon hỏi. “Cậu ấy chỉ vừa mới đặt nó vào vị trí sáng nay thôi. Chúng ta đều nhìn thấy cậu ấy mà.”

Colin ngó lơ anh và quay sang Kate. “Anh ấy có làm cuộc biến mất một cách kì lạ nào vào ban đêm dạo gần đây không?”

Cô há hốc miệng nhìn anh. “Anh nghĩ anh ấy đã lên ra ngoài chơi Pall Mall dưới ánh trăng?”

“Anh sẽ không xem việc đó là không thể đối với anh ấy.” Colin lầu bầu.

“Cả em cũng vậy,” Kate trả lời, “nhưng bảo đảm với anh, anh ấy đã ngủ trong chính cái giường của mình.”

“Vấn đề không phải là giường.” Colin nói với cô. “Vấn đề là ở cuộc thi.”

“Đây không thể là một cuộc trò chuyện phù hợp trước mặt một quý cô.” Simon nói, nhưng rõ ràng là anh đang rất khoái chí.

Anthony bắn vào Colin một cái nhìn bức bối, rồi gửi một cái như thế về phía Simon cho có chừng mực. Cuộc nói chuyện đang trở nên lố bịch, và đã quá giờ để họ bắt đầu trò chơi. “Edwina đâu?” Anh hỏi.

“Em thấy con bé đang đi xuống đồi,” Kate trả lời.

Anh nhìn lên và thấy Edwina Bagwell, em gái của Kate, đi thảnh thơi xuống ngọn đồi. Cô chưa bao giờ quá thích thú với những vận động bên ngoài căn nhà, và anh có thể tưởng tượng được rất rõ cô thở dài và đảo mắt lên trời.

“Năm nay màu hồng sẽ dành cho em.” Daphne tuyên bố, bốc lên một trong những cây vọt còn lại từ trong giỏ. “Em đang cảm thấy nữ tính và hơi nhạy cảm.” Cô đưa cho các anh trai một cái nhìn láu cá. “Cứ tưởng như thế.”

Simon với tay ra sau cô và chọn một cây vọt màu vàng. “Màu xanh dương cho Edwina, tất nhiên.”

“Edwina lúc nào cũng được màu xanh dương.” Kate nói với Penelope.

“Tại sao?”

Kate ngừng lại. “Chị không biết.”

“Thế còn màu tím?” Penelope hỏi.

“Ồ, bọn chị không bao giờ dùng nó.”

“Tại sao?”

Kate lại ngừng lần nữa. “Chị không biết.”

“Truyền thống.” Anthony chêm vào.

“Vậy thì tại sao những người còn lại lại được thay đổi màu sắc mỗi năm?” Penelope dai dẳng.

Anthony quay sang em trai anh. “Lúc nào cô ấy cũng hỏi nhiều thế à?”

“Lúc nào cũng thế.”

Anh quay lại với Penelope và nói. “Bọn anh thích nó như thế.”

“Em đây!” Edwina gọi to hân hoan khi cô đi tới gần những người chơi còn lại. “Ồi, tiếp tục màu xanh dương. Thật là tử tế.” Cô nhắc dụng cụ của mình lên, rồi quay sang Anthony. “Chúng ta chơi chứ?”

Anh gật đầu, rồi quay sang Simon. “Cậu trước, Hastings.”

“Như mọi khi.” Anh thì thầm, và thả quả banh của mình vào vị trí xuất phát. “Lùi lại.” Anh cảnh báo, ngay cả khi không có ai ở trong phạm vi cú ném. Anh vung cây vọt ra sau và rồi vọt nó ra trước với một tiếng rắc tuyệt diệu. Trái banh bay qua bãi cỏ, thẳng và nhanh, ngừng lại chỉ khoảng vài thước tới cửa xoay tiếp theo.

“Ồi, làm tốt thật!” Penelope cổ vũ, vỗ tay.

“Anh đã nói là không cổ vũ.” Anthony lầm bầm. Chẳng lẽ không có ai nghe theo lời chỉ dẫn vào những ngày này nữa sao?

“Ngay cả cho anh Simon à?” Penelope đáp trả. “Em nghĩ nó chỉ là với Colin thôi chứ.”

Anthony đặt quả banh của anh xuống cẩn thận. “Nó làm người ta mất tập trung.”

“Cứ như là đám còn lại chúng ta không gây mất tập trung vậy,” Colin bình luận. “Cứ cổ vũ đi, em yêu.”

Nhưng cô giữ im lặng khi Anthony nhắm. Cú vọt của anh còn mạnh hơn cả của ngài công tước, và trái banh của anh lặn còn xa hơn.

“Hmmm, xui xẻo rồi nhé.” Kate nói.

Anthony quay sang cô đầy nghi hoặc. “Em có ý gì? Nó là một cú vọt sáng chói.”

“À thì, vâng, nhưng—”

“Tránh chỗ cho em.” Colin ra lệnh, đi tới vị trí xuất phát.

Anthony nhìn chăm chú vào vợ anh. “Em có ý gì?”

“Không có gì,” cô nói lơ đãng, “chỉ là ở đó hơi có tí bùn nhão.”

“Bùn nhão?” Anthony nhìn về phía trái banh, rồi nhìn lại vợ anh, rồi lại tới trái banh. “Mấy ngày nay trời đâu có mưa.”

“Hmmm, không.”

Anh nhìn lại vào vợ anh. Người vợ làm tức điên, hiểm ác, và sẽ-sớm-bị-nhốt-vào-ngực-tối của anh. “Làm sao mà nó lại có bùn nhão được?”

“À, có lẽ không phải là bùn nhão...”

“Không phải bùn nhão.” Anh lặp lại, với sự kiên nhẫn hơn là cô xứng được như vậy.

“Vũng nước lầy thì đúng hơn.”

Từ ngữ đã rời bỏ anh. “Lầy nước?”

Cô nhăn mặt lại một tí. “Làm sao mà người ta có thể có được một tính từ từ danh từ vũng nước lầy được?” Anh bước một bước về phía cô. Cô lẩn ra sau Daphne.

“Có chuyện gì đang diễn ra?” Daphne hỏi, xoay người lại. Kate lộ đầu ra và mỉm cười thắng lợi.

“Chị tin là anh ấy sắp giết chị.”

“Với nhiều người làm chứng như thế này?” Simon hỏi.

“Làm thế nào,” Anthony yêu cầu, “mà một cái vũng lầy có thể hình thành trong khoảng sân mùa xuân khô ráo nhất của anh được?”

Kate bắn cho anh một trong những cái cười toét miệng đáng ghét của cô. “Em đã làm đổ trà.”

“Thành một vũng?”

Cô nhún vai. “Em đã bị lạnh.”

“Lạnh.”

“Và khát.”

“Và rõ ràng là vụng về nữa.” Simon để thêm vào. Anthony nhìn trừng trừng vào anh ấy. “À này, nếu cậu sắp giết cô ấy,” Simon nói, “cậu có phiền chờ cho đến khi vợ tôi ra khỏi giữa hai người không?” Anh quay sang Kate. “Làm sao mà em biết được nơi nào để làm một vũng nước?”

“Anh ấy rất dễ đoán.” Cô trả lời.

Anthony duỗi các ngón tay và đang nhắm tới cổ họng cô.

“Mỗi năm,” cô nói, mỉm cười thẳng vào anh, “anh luôn luôn đặt cửa xoay thứ nhất ở cùng một chỗ, và anh luôn luôn đánh trái banh cụt thể là cùng một hướng.”

Colin chọn ngay lúc đó để quay lại, “Đến lượt em, Kate.”

Cô lĩnh ra từ phía sau Daphne và chuồn về phía nơi xuất phát. “Tất cả đều công bằng thôi, chồng yêu quý,” Cô gọi to hoan hỉ. Và rồi cô nghiêng người tới trước, nhắm, và đập trái banh xanh bay lên.

Thẳng vào vũng lầy.

Anthony thở dài hạnh phúc. Cuối cùng thì, trên thế giới này còn có công lý.

Ba mươi phút sau

Kate đang đứng chờ bên cạnh trái banh của cô gần cửa xoay thứ ba.

“Đáng thương về vụ bùn.” Colin nói, đi tản bộ ngang qua.

Cô trừng mắt nhìn anh.

Daphne đi ngang qua một lúc sau đó. “Chị có một chút ở trong...” Cô chỉ lên tóc Kate. “Phải, ở đó.” Cô nói thêm, khi Kate phúi dũ dội vào thái dương cô. “Mặc dù vẫn còn nhiều hơn ở, à...” Cô hắng giọng. “Er, mọi nơi.”

Kate trừng mắt nhìn cô.

Simon đến tham gia với họ. Chúa Lòng Lạnh, chẳng lẽ mọi người đều phải đi ngang qua cửa xoay thứ ba để đến cửa xoay thứ năm?

“Em có một tí bùn kia.” Anh nói hữu ích.

Những ngón tay Kate nắm chặt hơn quanh cây vợt. Đầu của anh ở rất, rất gần.

“Nhưng ít nhất thì nó cũng trộn với trà.” Anh nói thêm.

“Cái đó thì có liên quan gì đến mọi thứ chứ?” Daphne hỏi.

“Anh không chắc lắm,” Kate nghe anh nói khi anh và Daphne rời đi về phía cửa xoay số năm, “nhưng có vẻ như là anh phải nói điều gì đó.”

Kate đếm đến mười trong đầu cô, và rồi y như rằng, Edwina đi ngang qua cô, Penelope lảo đảo theo sau cách xa ba bước. Cặp đôi này đã dường như trở thành một đội, với Edwina thực hiện các cú vọt và Penelope tính toán thể trận.

“Ôi, chị Kate.” Edwina nói với một tiếng thở dài thương hại.

“Đừng có nói điều đó.” Kate gầm gừ.

“Chị đã tạo ra vũng lầy mà.” Edwina chỉ ra.

“Em là em gái của ai chứ?” Kate hỏi.

Edwina tặng cô một nụ cười tinh quái. “Tình chị em không che mờ tinh thần thi đấu công bằng của em.”

“Đây là trò Pall Mall. Chẳng có thi đấu công bằng gì ở đây hết.”

“Rõ ràng là không.” Penelope nhận xét.

“Mười bước.” Kate cảnh báo.

“Cách xa anh Colin, không phải chị.” Penelope đáp trả. “Mặc dù em tin là em nên ở xa ít nhất khoảng cách vung vợt vào mọi lúc.”

“Chúng ta đi chứ?” Edwina hỏi. Cô quay sang Kate. “Chúng em chỉ vừa mới kết thúc với cái cửa xoay thứ tư.”

“Và hai người cần phải đi vòng lại xa vậy sao?” Kate thì thầm.

“Chỉ là tinh thần thể thao nên chúng em đến xem chị thể nào thôi,” Edwina bác bỏ.

Cô và Penelope quay người bước đi, và rồi Kate buột miệng. Cô không thể ngăn mình được. “Anh Anthony đang ở đâu?”

Edwina và Penelope quay lại. “Chị thật sự muốn biết?” Penelope hỏi.

Kate buột miệng phải gật đầu.

“Ở cái cửa xoay cuối, em e là thế.” Penelope trả lời.

“Trước hay sau?” Kate nghiêng răng.

“Em xin lỗi?”

“Anh ấy ở trước cái cửa xoay hay đằng sau nó?” Cô lặp lại mất kiên nhẫn. Và rồi, khi Penelope không trả lời ngay lập tức cô thêm. “Anh ta đã qua cái thứ chết tiệt đó chưa?”

Penelope chớp mắt ngạc nhiên. “Er, chưa. Anh ấy còn khoảng hai cú đánh nữa, em nghĩ vậy. Có

lễ ba.”

Kate nhìn theo họ rời đi qua đôi mắt nheo lại. Cô sẽ không thắng được—giờ thì chẳng có cơ may nào cả. Nhưng nếu cô không thể thắng, thì vì Chúa, Anthony cũng sẽ không. Anh chẳng xứng đáng được một vinh quang nào trong ngày hôm nay, không sau khi anh làm cô trượt và khiến cô vấp ngã vào vũng lầy.

Ôi, anh nhận đó là một tai nạn, nhưng Kate thấy nó quá đáng nghi khi mà trái banh của anh đã bay vèo ra khỏi vũng lầy vào đúng thời khắc cô bước tới trước để đi tới trái banh của cô. Cô phải nhảy lên một chút để tránh nó và đang tự chúc mừng bản thân vì đã thoát được trong đường tơ kẽ tóc khi Anthony quay vụt lại đằng sau với một câu nói rõ ràng là giả dồ, “Anh nói này, em ổn chứ?”

Cây vợt của anh quay vụt theo anh, thật tiện lợi là nằm ngay tầm mắt cá chân. Kate đã không thể nhảy tránh cú đó được, và cô bay thẳng vào đồng bùn.

Úp mặt xuống.

Và rồi Anthony lại dám cả gan đưa cho cô một cái khăn tay.

Cô sẽ giết anh.

Giết.

Giết giết giết.

Nhưng trước tiên cô phải chắc là anh không thắng trước đã.

Anthony đang mỉm cười đến toét miệng—còn cả huýt sáo nữa—khi anh chờ đến lượt mình. Phải qua một khoảng thời gian dài dòng lỗ bịch mới quay trở lại lượt của anh, khi mà Kate đang ở rất xa phía sau nên có ai đó phải đi vòng lại để thông báo cho cô biết đã đến lượt cô, còn chưa kể đến Edwina, người chưa bao giờ có vẻ hiểu được ưu điểm của trò chơi vận động. Nó đã đủ tệ trong suốt mười bốn năm qua rồi, với sự lờ mờ thanh nhã theo sau của cô cứ như cô có cả ngày vậy, nhưng giờ cô đã có Penelope, người sẽ không để cho cô đập quả banh mà không có sự phân tích và cổ vũ của cô ấy.

Nhưng chỉ một lần này thôi, Anthony không phiền lòng gì. Anh đang là người dẫn đầu, quá xa đến mức không có ai có thể theo kịp được. Và chỉ để cho chiến thắng của anh thêm ngọt ngào hơn, Kate lại đang ở vị trí cuối cùng.

Quá xa đến mức cô không thể hy vọng vượt lên bất kỳ ai.

Việc đó gần như đền bù được cho sự thật rằng Colin đã chộp mất cây vợt tử thần.

Anh quay người về phía cánh cửa xoay cuối cùng. Anh cần một cú đập để đẩy trái banh của anh đến vị trí sẵn sàng, và thêm một cú nữa thôi để đẩy nó xuyên qua cửa xoay. Sau đó rồi, anh chỉ cần lái nó về điểm cực cuối cùng và kết thúc trò chơi với một tiếng dộp.

Trò chơi con nít!

Anh liếc nhìn qua sau vai. Anh có thể thấy Daphne đang đứng nơi cây sồi già. Cô đang ở đỉnh đồi, và vì vậy có thể nhìn xuống nơi mà anh không thể nhìn thấy.

“Đến lượt của ai thế?” Anh gọi to.

Cô ngẩng cổ lên quan sát những người khác đang chơi ở dưới đồi. “Của anh Colin, em tin là thế,” cô nói, quay người lại, “có nghĩa là chị Kate là người tiếp theo.”

Anh mỉm cười vì điều đó.

Anh đã sắp xếp lộ trình hơi khác biệt một chút vào năm nay, theo một kiểu vòng quanh. Những người chơi phải đi theo một mô hình xoắn, có nghĩa là khi đám đông hoạt động, anh sẽ thật sự ở gần Kate hơn là với những người khác. Thật ra, anh chỉ cần di chuyển khoảng mười thước về phía nam, và anh sẽ có thể quan sát cô khi cô đẩy banh về phía cánh cửa xoay thứ tư.

Hay nó chỉ là cánh cửa thứ ba?

Dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không bỏ lỡ nó.

Vậy là, với một nụ cười toét miệng trên mặt, anh chạy chậm rãi qua đó. Anh có nên gọi to không nhỉ? Nó sẽ khiến cô khó chịu hơn nữa nếu anh gọi to.

Nhưng như thế thì tàn nhẫn quá. Và mặt khác thì—

RẮC!

Anthony nhìn lên khỏi những suy tính của anh vừa đúng lúc để thấy một quả banh màu xanh lá đang lao vùn vụt về phía anh.

Cái quỷ gì?

Kate tuôn ra một tiếng cười khúc khích đắc thắng, nhấc váy cô lên và bắt đầu chạy đến.

“Em đang làm cái khỉ khô gì thế?” Anthony hỏi. “Cánh cửa xoay thứ tư ở phía kia.” Anh chỉ một ngón tay về phía được nói đến ngay cả khi anh biết rằng cô biết nó ở đâu.

“Em chỉ mới ở cửa xoay thứ ba thôi,” cô nói láu cá, “và dù sao đi nữa thì em cũng từ bỏ mong muốn được thắng rồi. Lúc này thì điều đó là vô vọng, anh không nghĩ vậy sao?”

Anthony nhìn cô, rồi anh nhìn vào quả banh của anh, đang nằm nghỉ yên lành gần cánh cửa xoay cuối cùng.

Rồi anh nhìn lại cô lần nữa.

“Ôi không, em không được.” Anh gầm gừ.

Cô chậm chạp mỉm cười.

Một cách ranh ma.

Như một mụ phù thủy.

“Nhìn em này.” Cô nói.

Vừa lúc đó Colin lao nhanh qua ngọn đồi. “Đến lượt anh, Anthony!”

“Làm sao có thể như thế được?” Anh hỏi. “Kate chỉ vừa mới đi, vì vậy còn có Daphne, Edwina,

và Simon ở giữa nữa.”

“Bọn tôi làm rất tệ.” Simon nói, sai bước tới trước. “Bọn tôi chắc chắn là không muốn bỏ lỡ *chuyện này*.”

“Ôi, vì lòng kính Chúa.” Anh lăm bằm, nhìn thấy cả đám bọn họ hồi hả tới gần. Anh đi hiên ngang đến với trái banh của anh, nheo mắt lại khi anh chuẩn bị nhả.

“Cẩn thận rẽ cây kia!” Penelope gọi to.

Anthony nghiêng răng lại.

“Đó đâu phải là cổ vũ.” Cô nói, gương mặt tỉnh đến kì diệu. “Chắc chắn là một lời cảnh báo không được xem như một lời cổ vũ—”

“Ngậm miệng lại.” Anthony nghiêng.

“Chúng ta đều có chỗ trong trò chơi này mà.” Cô nói, môi rung lên.

Anthony xoay người lại. “Colin!” Anh quát tháo. “Nếu em không muốn thấy mình trở thành một người góa vợ thì vui lòng bịt mồm vợ em lại.”

Colin đi tới chỗ Penelope. “Anh yêu em.” Anh nói, hôn lên má cô.

“Và em—”

“Ngừng nó lại!” Anthony bùng nổ. Khi mọi cặp mắt quay lại phía anh, anh nói thêm, gần như là một tiếng gầm gừ. “Tôi đang cố tập trung.”

Kate lướt đến gần hơn một chút.

“Tránh xa khỏi tôi, cô kia.”

“Em chỉ muốn *xem* thôi mà.” Cô nói. “Em có rất ít cơ hội được thấy bất cứ điều gì trong trò chơi này vì bị bỏ lại quá xa ở đằng sau suốt cả buổi.”

Anh nheo mắt lại. “Anh *có thể* chịu trách nhiệm vì vụ bùn sình, và vui lòng ghi chú sự nhấn giọng của anh ở từ *có thể*, vì nó không ám chỉ bất cứ sự khẳng định nào từ phía anh.”

Anh ngừng lại, hoàn toàn cố ý ngó lơ những người còn lại, tất cả bọn họ đang há hốc miệng nhìn anh.

“Mặc dù vậy,” anh nói tiếp, “anh không thể hiểu được làm sao mà cái vị trí cuối cùng của em lại là trách nhiệm *của anh* được.”

“Bùn làm cho tay em bị trơn.” Cô nghiêng răng. “Em không thể giữ chặt cây vợt một cách đàng hoàng.”

Ở phía bên cạnh, Colin nhăn mặt. “Yếu quá, anh e là thế, Kate. Anh phải ghi điểm này cho anh Anthony thôi, dù nó làm cho anh đau đớn lắm.”

“Được thôi.” Cô nói, sau khi quăng cho Colin một cái trừng mắt coi thường. “Chẳng phải là lỗi của ai khác ngoài tôi. Mặc dù vậy.”

Và rồi cô chẳng nói gì nữa.

“À, mặc dù vậy cái gì?” Edwina cuối cùng thì hỏi dò.

Kate có thể là một nữ hoàng với quyền trượng trong tay khi cô đứng đó, hoàn toàn bị bao phủ bởi bùn sình. “Mặc dù vậy,” cô nói tiếp một cách vương giả, “chị không phải thích điều đó. Và đây là trò Pall Mall, và chúng ta là những người nhà Bridgerton, chị không bắt buộc phải chơi công bằng.”

Anthony lắc đầu và nghiêng người xuống trở lại để ngắm.

“Cô ấy có lý ở điểm này.” Colin nói, tên khốn gây khó chịu. “Tinh thần mã thượng chưa bao giờ được đánh giá cao trong trò chơi này.”

“Trật tự.” Anthony gầm gừ.

“Thật ra thì,” Colin nói tiếp, “một người có thể lập luận rằng—”

“Anh nói trật tự.”

“—điều đối lập lại là sự thật, và rằng tinh thần phi thể thao—”

“Câm miệng, Colin.”

“—thật ra là được ca ngợi, và—”

Anthony quyết định rằng anh bỏ cuộc và đánh một cú vọt. Cứ cái đà này họ sẽ cứ đứng đó cho đến lễ Michealmas mất thôi. Colin sẽ không bao giờ ngừng nói, không khi mà anh nghĩ anh có một cơ hội khiến anh trai anh bức bối.

Anthony buộc mình không được nghe gì khác ngoài tiếng gió thổi. Hay ít nhất thì anh đã cố gắng.

Anh nhắm.

Anh vung vợt ra sau.

Rắc!

Không quá mạnh, không quá mạnh.

Trái banh lăn về phía trước, không may là lại không đủ xa. Anh sẽ không đẩy nó xuyên qua cửa xoay cuối cùng được vào lần tiếp theo. Ít nhất thì không thể mà không có sự can thiệp đủ thần thánh để đưa được trái banh của anh vòng qua một cục đá cỡ bằng nắm tay.

“Colin, anh tiếp theo.” Daphne nói, nhưng anh ấy đã đi nước kiệu về lại với trái banh của anh rồi. Anh cho nổ một cú vọt bừa bãi, rồi hét to, “Kate!”

Cô bước tới trước, chớp mắt khi cô ước lượng địa hình. Trái banh của cô đang ở cách trái banh của Anthony khoảng ba mét. Hòn đá thì, mặc dù vậy, lại ở phía bên kia, có nghĩa là nếu cô cố phá anh, cô cũng không thể đẩy anh đi quá xa được—chắc chắn là hòn đá sẽ ngừng trái banh lại.

“Một vấn đề tiến thoái lưỡng nan thú vị đây.” Anthony thì thầm.

Kate đi vòng quanh hai quả banh. “Sẽ là một cử chỉ lãng mạn,” cô trầm ngâm, “nếu em cho phép anh được thắng.”

“Ồ, việc em cho phép anh không quan trọng ở đây.” Anh chế nhạo.

“Trả lời sai.” Cô nói, và cô nhắm.

Anthony nheo mắt lại. Cô ấy đang làm gì thế?

Kate đập vào quả bóng với một lực mạnh rất đẹp mắt, nhắm không phải vào trái banh của anh mà về phía bên trái của cô. Quả banh của cô đập vào banh của anh, đẩy nó xoáy về phía bên phải. Vì ở góc độ đó, cô không thể đẩy nó đi xa nếu cô đập thẳng vào nó, nhưng cô đã sắp xếp để đưa nó đi thẳng tới đỉnh đồi.

Thẳng tới đỉnh đồi.

Thẳng tới đỉnh đồi.

Và rồi xuống khỏi đỉnh đồi.

Kate reo lên một tiếng phấn khởi sẽ không lạc lõng khi ở trên một bãi chiến trường. “Em sẽ phải trả giá.” Anthony nói. Cô đang quá bận nhảy lên nhảy xuống để có thể chú ý vào anh.

“Mọi người nghĩ giờ ai sẽ thắng nào?” Penelope hỏi.

“Em biết không,” Anthony nói bình thản, “anh không quan tâm.” Và rồi anh đi đến chỗ trái banh màu xanh là và nhắm đánh. “Ngừng lại, đâu phải là lượt của anh.”

Edwina kêu to.

“Và đó không phải là trái banh của anh.” Penelope nói thêm.

“Vậy à?” Anh thì thầm, và rồi vung tay, đập mạnh cây vợt của anh vào trái banh của Kate và đẩy nó đi xuyên qua bãi cỏ, xuống dọc đường dốc nông, và thẳng vào trong hồ.

Kate thở hắt ra cáu giận. “Anh không chơi đẹp gì cả!” Anh đưa cho cô một cái cười toét miệng làm cô tức điên. “Mọi thứ đều công bằng cả, vợ à.”

“Anh sẽ câu nó lên.” Cô đáp lại.

“Em là người cần phải tắm.”

Daphne cười rúc rích, và rồi nói, “Em nghĩ phải đến lượt của em rồi. Chúng ta tiếp tục chứ?” Cô rời đi, Simon, Edwina, và Penelope theo sau. “Anh Colin!” Daphne quát lên. “Ồ, tốt thôi.” Anh ấy lăm bầm, và leo đèo theo sau họ.

Kate nhìn lên chồng cô, đôi môi cô bắt đầu rung. “Thế đấy.” Cô nói, gãi gãi sau tai nơi ngáp đầy bùn. “Em cho đây là kết thúc phần chơi của chúng ta.”

“Anh đã nói mà.”

“Năm nay trò gian lận để kiểm chắc thật là sáng chói.”

“Em cũng thế.” Anh nói thêm, mỉm cười với cô. “Cái vũng lầy thật sáng tạo.”

“Em đã nghĩ thế.” Cô nói, chẳng có một tí khiêm tốn nào. “Và, à thì, về vụ bùn đó...”

“Nó không *hoàn toàn* là cố ý.” Anh thì thầm.

“Em cũng sẽ làm thế thôi.” Cô thừa nhận.

“Phải, anh biết.”

“Em bấn quá.” Cô nói, nhìn xuống người mình.

“Cái hồ ở ngay kia.” Anh nói.

“Trời lạnh lắm.”

“Vậy thì một bồn tắm vậy?”

Cô mỉm cười quyến rũ. “Anh sẽ tham gia với em chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Anh đưa tay ra và cùng nhau, họ bắt đầu tản bộ về nhà.

“Chúng ta có nên nói với mọi người chúng ta bỏ cuộc không?” Kate hỏi.

“Không.”

“Colin sẽ cố gắng chữa cây vọt tử thần, anh biết đấy.”

Anh nhìn vào cô thích thú. “Em nghĩ nó sẽ âm mưu đưa cây vọt đi khỏi Aubrey Hall sao?”

“Thế anh thì sao?”

“Tuyệt đối.” Anh trả lời, với sự khẳng định tuyệt vời.

“Chúng ta sẽ phải liên minh.”

“Ồ, tất nhiên.”

Họ đi thêm vài thước nữa, rồi Kate nói, “Nhưng một khi chúng ta đã có nó trở lại...”

Anh nhìn vào cô kinh hãi. “Ồ, vậy thì mỗi người vì mình thôi. Em không nghĩ—”

“Không.” Cô vội vàng nói. “Tuyệt đối không.”

“Vậy thì chúng ta thỏa thuận rồi nhé.” Anthony nói, với một tí nhẹ nhõm.

Thật đấy, còn gì vui nữa nếu anh không thể đánh bại Kate? Họ đi thêm vài giây nữa, và rồi Kate nói, “Em sẽ thắng trong năm tới.”

“Anh biết là em nghĩ em sẽ thắng.”

“Không, em sẽ thắng. Em có nhiều ý tưởng. Nhiều kế hoạch chiến lược.”

Anthony phá ra cười, rồi cúi xuống để hôn cô, bòn sừng và mọi thứ. “Anh cũng có nhiều ý tưởng.” Anh nói với một nụ cười. “Và rất, rất nhiều kế hoạch chiến lược.”

Cô liếm môi. “Chúng ta không còn nói về chuyện Pall Mall nữa, đúng không?”

Anh lắc đầu.

Cô vòng tay ôm anh, hai bàn tay cô kéo đầu anh xuống với cô. Và rồi, trong khoảnh khắc trước khi môi anh chiếm lấy cô, anh nghe cô thở dài—

“Tốt.”

Hết

Ghi chú của tác giả

Phản ứng của Anthony với cái chết đột ngột của cha anh là một phản ứng rất phổ biến, nhất là ở cánh đàn ông. (Ở một mức độ thấp hơn, những người phụ nữ có mẹ mất sớm cũng phản ứng tương tự.) Những người đàn ông có cha mất sớm thường bị níu giữ bởi một sự chắc chắn rằng họ cũng sẽ phải chịu đựng một định mệnh như thế. Những người đàn ông đó thường biết được nỗi sợ hãi của họ là không có căn cứ, nhưng gần như là không thể vượt qua được nỗi sợ hãi của họ cho đến khi họ đã đến được (và qua được) độ tuổi của cha họ khi chết.

Bởi vì những người đọc của tôi hầu hết là phụ nữ, và vấn đề của Anthony (dùng một câu nói hiện đại) là “chuyện của các anh chàng”, tôi đã rất lo lắng rằng tôi có thể không có khả năng chuyển tải được vấn đề của anh ấy. Là một nhà văn viết tiểu thuyết lãng mạn, tôi luôn thấy mình đi trên một đường thẳng giữa việc khiến cho những nam chính của tôi sống với cái hồn của nhân vật, và khiến họ gần gũi thực tế. Với Anthony, tôi hy vọng là tôi đã có được sự cân bằng. Thật dễ dàng để cau mày với một quyển sách và căn nhắc, “Vượt qua nó cho rồi!” nhưng sự thật là, đối với hầu hết đàn ông, nó không dễ dàng đến thế để “vượt qua” sự mất mát đột ngột và không được báo trước của một người cha yêu thương.

Những người đọc tinh mắt sẽ nhận thấy rằng vết ong chích đã giết chết Edmund Bridgerton thật ra là vết chích thứ hai trong cuộc đời ông. Điều đó chính xác về mặt y học; nọc ong chích thường không biểu hiện cho đến vết chích thứ hai. Bởi vì Anthony chỉ bị ong đốt có một lần trong đời, do vậy không thể biết được liệu anh có bị kích ứng hay không. Với tư cách là tác giả của quyển sách này, tôi thích nghĩ rằng mình nắm giữ một vài điều kiện sáng tạo về y học cho những nhân vật của tôi, cho nên tôi quyết định là Anthony sẽ không bị kích ứng dưới bất cứ hình thức nào, và ngoài ra còn sống đến tuổi thọ chín mươi là 92.

Những lời chúc tốt đẹp nhất của tôi,
Julia Q

[1] (Tiếng Ý) Tiểu thư.
[2] Tên Hyacinth nghĩa là hoa dạ hương
[3] mallet: cái vò, nhưng M search trên google cũng chả thấy hình ảnh gì hết cho nên không biết nó cụ thể là cái gì, đành dịch là cái vọt cho dễ hiểu nha mấy sis.
[4] the mallet of death: đáng lẽ M phải dịch là cây vọt của cái chết nhưng mà nghe không hay lắm nên chuyển lại thành cây vọt của tử thần, nghe nó ngầu hơn.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>